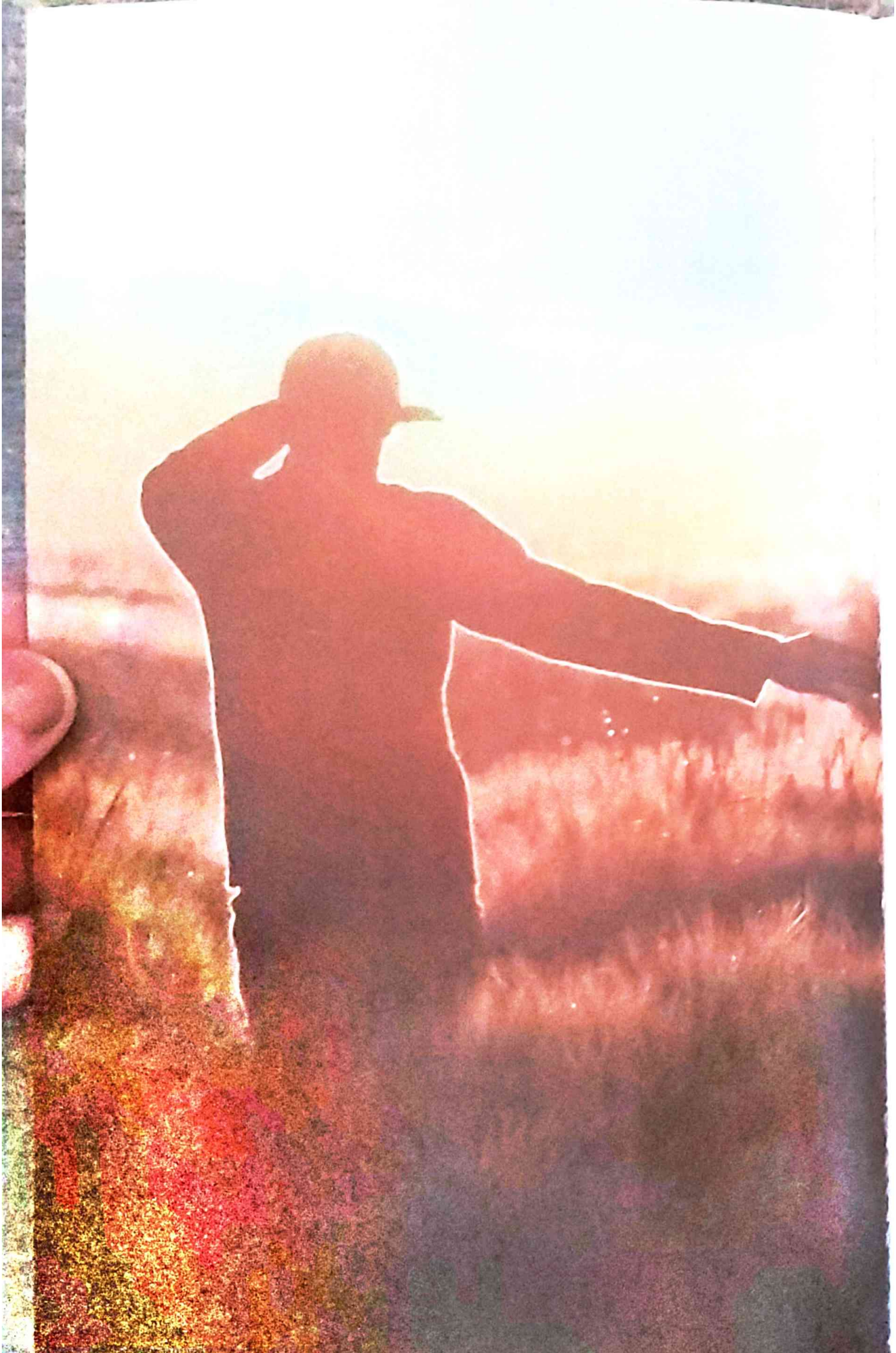
K. KÜBRA BERK

RÜZGÂRI

yaşamak

EPHESUS

RÜZGÂRI yaşamak

K. KÜBRA BERK

Yazarı: K. Kübra Berk

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Editör: Elif Evin Musluoğlu
Düzelti: Saniye İngin
Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarımı: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Nisan 2021
3. Baskı: Ağustos 2021

ISBN: 978-625-7382-00-7

Yayınevi Sertifika No: 40169

© K. Kübra Berk, 2021
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77
Sertifika No: 34712

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

RÜZGÂRI *yaşamak*

K. KÜBRA BERK

EPHESUS

Bu kitap, kaybettiklerine rağmen umutla
yaşama cesareti gösteren herkese ithaf edilmiştir.

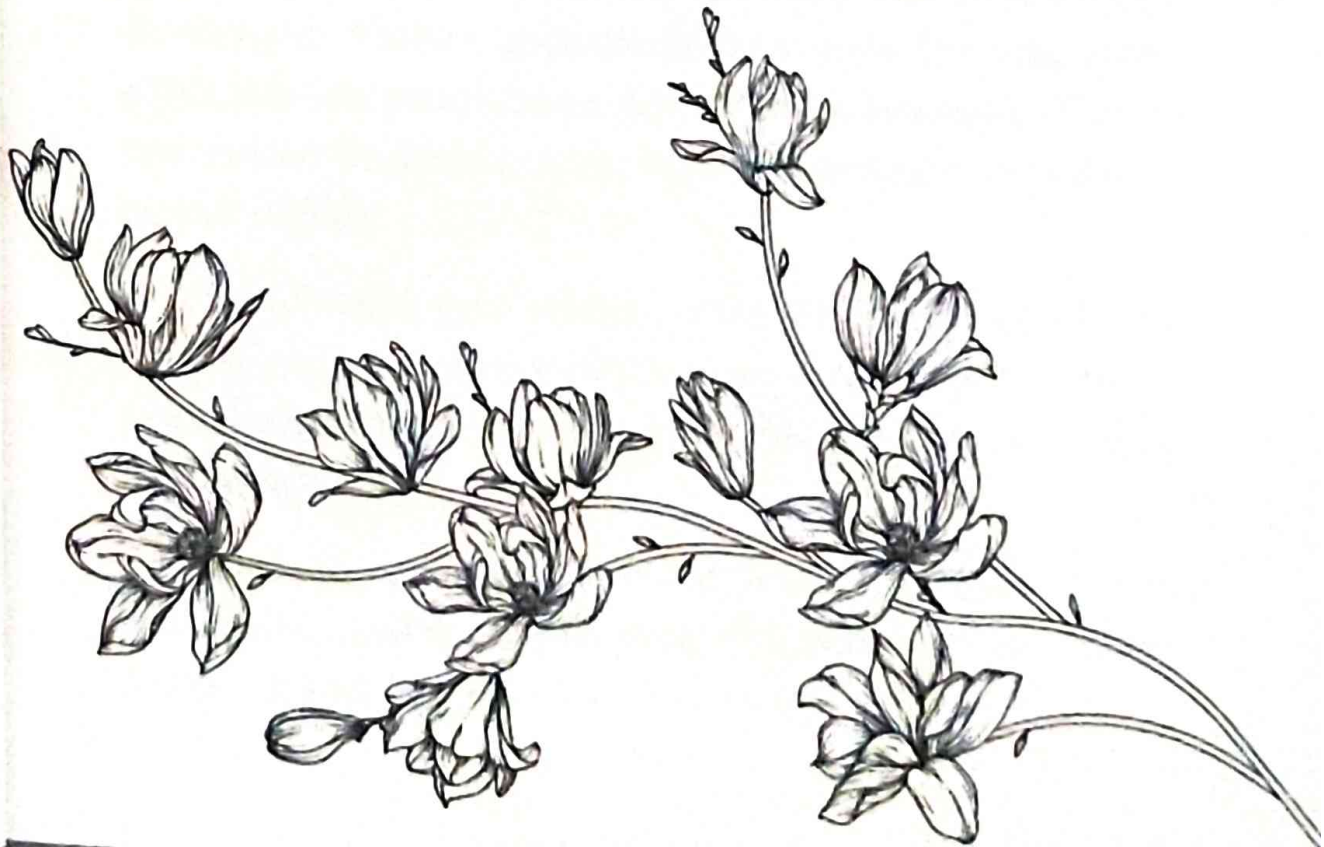
"Kalabalığa karışmak için hiçbir özellik gerekmez.
Ama yalnız ve dik durmak için gerçekten çok şey gerekir."

Charles Bukowski

BÖLÜM 1

ÇIKMAZLARI SARSAN ADIMLAR

Dikenli yollarla kaplı olduğunu zannediyorduk hayatın.

Ne büyük uçurumlara bizi sürükleyip tam kıyısında yakamızı bıraktığını... Bir adım sonrasının, karanlıktan başka bir çıkışı olmadığını bile bile bizi ne çok sınadığını... Ne acımasız olduğunu... Ne hırçın mücadelelerle bize yaşama savaşı verdirdiğini, ne gaddar bir hisle ruhumuzu sarstığını... Korkunç bir kader çizgisini takip edip yolun sonu meçhule varınca ondan ne çok nefret ettiğimizi... Ne çok "zannediyorduk" hayatı.

Her şeyin bir hiçlik olduğunu yeni anlıyordum oysa. Bunların hiçbirini hayatın yaptığı yoktu. Hayat oturur ve yalnızca bizi uzaktan seyrederdi.

Çünkü dikenli yolları önümüze seren de sonra hiç düşünmeden bizi o yollara zalimce iten de insanlardan başkası değildi, olamazdı. Kalbim, geçmişin kırıklıklarıyla dolup taşmışken göğüs kafesimi parçalamasın diye korkarak avuçlarımı bastırırdım tenime. Bu kırıkları içime hapseden de o zalim insanlardan başkası değildi.

Yürüdüğümüz yolu yokuşa çeviren de güllerimizi soldurup bizi dikenlerine mahkûm eden de insanlardı. Hayatı suçlamak, şimdi fazla acımasız geliyordu kulağıma. Bunu, ihaneti tadınca fark edebilmiştim.

İnsanların ruhumuzda bıraktığı acıların hesabını hayattan soramazdık. Hayatımızı mahvedenler, birkaç kalpsiz fâniden başkası değildi.

İnsanların birbirine yaptığı kötülüğü hayat hiçbirimize yapamazdı, ne yazık ki öğrenmek zorunda kalmıştım. Aylardır yaşadığım cehennem azabından farksız günleri düşündüm. Mazinin içimde kabuk tutan yarasını kanattım. Bana ihanet eden her göze, ardıma dönüp bir kez daha baktım. Kalbim, kötülükleriyle bir kez daha kırılacak gibi oldu fakat onu usulca susturdum. Varlığından habersiz olduğum, böylesi bir zulmü bana yaşatan herkesten hesap soracaktım ve bunun adı intikam değil, yeniden doğmak olacaktı.

Çünkü ben, korkusuyla bir başına bıraktıkları, karanlıkta umutsuzluğa terk ettikleri Rüzgâr'ı bambaşka bir kadına dönüştürmüştüm. Ve bugün, onlara kiminle savaşacaklarını ispat etme günü olacaktı.

Yeniden doğduğum gün olacaktı.

"Rüzgâr Ulu."

Tok bir ses, soğuk hastane koridorunda adımla seslendiğinde donuk telaffuzun yankısı duvarlara çarpıp kulağıma ilişmeden önce ayağa kalkmıştım. İlk adımım pek de sağlam sayılmazdı, bir anlığına bocaladığımı hissettim. Fakat sonraki öylesine kuvvetle geldi ki peşinden, sanki zemin ayaklarımın altına çakılmış da beni kimse olduğum yerden söküp alamazmış gibi hissettirdi. Ardından bir daha... Ve bir adım daha.

Hastane yönetiminin bulunduğu odanın önüne geldiğimde sekreter kız, beni eliyle içeri davet etti. "Sizi bekliyorlar. Lütfen geçin."

Kahve gözlerin usulca kulağıma fısıldadığı sözleri anımsadım... *Yetmedi mi? Toprağı yerinden sökecektim. Geriye uçurduğum yapraklardan başka hiçbir şey kalmayana dek fırtınalar koparacaktım. Mücadelemi sonuna dek sürdürecektim.*

Kapıyı açtım ve içeriye doğru bir adım attım.

"Hoş geldiniz."

Oda aydınlıktı. Pahalı olduğu belli olan parlak eşyaların yerleşimi, göz alıcı bir dizayn sunuyordu. Odanın ortasına, Yönetim Kurulunun sürekli olarak toplantı yaptığı devasa masa yerleştirilmişti. Dışarıdaki soğuk hastane koridoruyla içerisinin pek de alakası yoktu.

Bu odaya ilk girdiğim günü anımsadım. Elinde yüksek puanları ve başarı belgeleriyle donattığı özgeçmişini usulca masaya bırakan o genç kızı... O zamanlar, yine zihnimi ve bedenimi meşgul eden bin türlü dertle tasalanıyordum. Geçim sıkıntılarıyla boğuşuyor, karşılaşabileceğim bütün zorlukların bundan daha fazla olamayacağını düşünüyordum.

Oysa ne garipti... Yaşam benden akıp gittikçe yanında götürdükleri de bitmiyor gibiydi. Şimdi burada, bir başka mücadelenin ateşi içimde harlanırken dimdik duruyordum.

Keskin bakışlarımı masada oturan doktorlara çevirdim. İçlerinde görmekten nefret ettiğim bir kadının siması da vardı. Eskiden saygı duyduğum ancak artık bana lanet bir zihniyetin kölesi olmaktan kurtulamadığını ispatlayan o kadının: Umay Hanım'ın...

"Rüzgâr Ulu. Buyurun."

Hastanenin müdürü ve aynı zamanda Yönetim Kurulu üyesi olduğunu bildiğim, yaşlı adama baktım. Mühim bir konu olmadığı müddetçe İlyas Bey ile sık sık görüşme gerçekleştirmezdik. Fakat bugün, hayatıma çok büyük bir yön verecek o konu için buraya çağırılmıştım.

"Hoş bulduk," dedim kontrollü bir sesle. Bu, maruz kaldığım o korkunç saplantıdan sonra insanlarla ilk yüzleşmemdi. Ve içimdeki ses yükseldi: *Asla son değildi.*

Benim için boş bırakılan koltuğa oturmak üzere sakin adımlarla ilerledim. Dışarıdan sağlam bir görüntü sergileyebilmek için ne denli dik dursam da içimde bir yerlerde, bulduğu ilk sığınağa saklanmak isteyen, güvensiz bir kız çocuğu varmış gibi hissediyordum. Herkesin bakışları üzerimdeydi. Yönetim Kurulu üyelerinden bazıları, takım elbiseleriyle masaya oturmuşken bazıları, henüz beyaz önlüklerini çıkarmamıştı. Umay Hanım'ın oturduğu yere bakmadan yerime geçerken ben girmeden önce içeride dolaşan uğultunun jilet gibi keskin bir şekilde kesildiğini fark etmiştim.

Pürdikkat beni inceliyorlardı. Yaşadıklarımı hepsinin duyduğunu anlamak için çok da zeki olmama gerek yoktu. Hastane için feci imaj zedeleyici bir olaydı bu. Sessiz kalmamış, bir köşeye sinmemiş, olduğum yere pusmamıştım. Hepsinin saygı duyduğu o yetenekli başhekimlerini, parmaklıkların ardına yollamıştım. Mücadelemi bırakmamış, geriye çekilmemiştim.

Bana neden böyle ifadesiz suratlarla baktıklarını çok iyi biliyordum.

"Öncelikle..."

Yaşlı adam söze başlamak için hafifçe öksürdüğünde omuzlarımı dikleştirdim. Çenem kendiliğinden havaya kalktı, yüz ifadem gerildi. Âdeta savunma mekanizmam, beni korkunç bakışlı bir avuç insandan korumak istercesine kendiliğinden devreye girmişti.

"Yaşadığınız üzücü hadise için hastane yönetimi olarak son derece mahcup olduğumuzu bildirmek istiyoruz," diye mırıldandı. "Keşke zamanı bir şekilde geriye alabilsek ve hiçbiri yaşanmamış olabilse, Rüzgâr Hanım."

Buz gibi çıkmasına engel olamadığım bir sesle, "Keşke," dedim.

Konuşmanın bu kısmı hiç ilgimi çekmiyordu ve belli ki bir süreliğine bu gereksiz hüzün faslını dinlemek zorunda kalacaktım. Bu cümlelere "keşke" ile başlamamak için zamanında çektiğim acıları görmeleri, bana yardım eli uzatmaları gerekiyordu. Ancak sesimi, uzun bir süre hiç kimseye duyuramamıştım.

Bakışlarından anladığım şeyse zaten bunların kimsenin duymak isteyeceği türden şeyler olmadığıydı. Hepsinde sıkıntılı bir yüz ifadesi vardı. Gülmek istedim.

"Başınıza gelenler, sahiden çok talihsiz bir olay silsilesi."

Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı söze girdiğinde başımı bu defa ondan tarafa çevirdim. Ve daha fazla mâni olamadığım alaycı tebessüm dudaklarımın yukarı kıvrılmasına sebep oldu. Ne demişti o? Talihsiz mi?

"Talihsiz..."

Kelimeyi tekrar ederken zihnimde bir süre dönüp durmasına izin verdim. Takip edilmiştim. Taciz edilmiştim. Ruh hastası bir sapkın tarafından gecelerce uykularım kaçırılmıştı. Yetmemişti... Ona istediği şeyi sunmadığım için darp edilmiştim.

Ölümden dönmüştüm.

Ve karşımdaki herif, rahatça yaslandığı koltuğunda beni süzerken bunların ne denli talihsiz olduğundan söz ediyordu. Yanlış mı anlamıştım?

"Talihsizlik demeyelim. Büyük bir şiddete maruz kaldım ve tacize uğradım. Böyle ifade etmeniz daha doğru olacaktır."

Kelimelerimin onlara indirdiği balyoz etkisindeki sert darbeleri seyretmek fazlasıyla gülünçtü. Az evvel içerideki bir grup kadın ve adamın suratında gördüğüm sıkıntılı ifade iyice artmıştı. Bununla kalmamış, talihsiz gibi saçma sapan bir kelime sarf eden adam, hafifçe gömleğinin yakasını gevşetip derin bir

nefes alma ihtiyacı hissetmişti. Ondan tarafa hiç bakmasam bile Umay Hanım'ın sağ tarafta huzursuzca kıpırdandığını, koltuğuna bir türlü sığamadığını hissediyordum. Ne de olsa bana bunları yaşatan saplantılı herif çok yakın bir dostuydu. Ve şimdi bulunduğu yeri düşünmek hiç de hoş bir manzara anımsatmıyor olmalıydı.

"Biz konuşmamız gereken esas meseleye gelelim."

Hastane Müdürü İlyas Bey'in sesi ile tekrar ona döndüm. Onların aksine olduğum yerde kıpırdanıp durmuyor, kızarıp bozaran sıkıntılı bir surat ifadesi takınmıyordum. Bana söyleyecekleri hiçbir şey beni utandıramazdı. Onların aksine ben, dikleştirdiğim omuzlarım, yerden kaldırdığım başım, sapasağlam vücudum ve dokunsan elini acıtacak kızgın bir demir kadar sert ruhumla tam karşılarında bekliyordum.

"Biliyorsunuz ki yaşanılanlar hastanemizin itibarı için de fazlasıyla olumsuz bir görüntü oluşmasına sebep oldu..."

Sessiz kaldım. Cümlesini tamamlamasını beklediğim o birkaç saniye, sanki ömrümden giden birkaç yıl gibi geliyordu.

"...bu sebeple bizimle çalıştığınız süreç için minnettarlığımızı ifade edecek uygun bir meblağ ile ödemenizi yapmak istiyoruz."

Kaşlarım çatıldı. Müdür son sözünü söylerken bedenim donakalmıştı.

"Hastanemizdeki görevinizden istifa etmenizi istiyoruz."

İlk birkaç saniye nefes almayı unuttuğumu zannettim. Soluğum tekrar ciğerlerime değdiğinde duyduklarımın etkisi bedenimin her zerresinde hissedilmeye başlıyor, beni ardı ardına gelen şok dalgalarıyla sarsıyordu. İnanamıyordum. Az evvel ne demişti bu adam?

"Affedersiniz?" dedim kısılan gözlerim tam karşımdaki müdürün gözlerine sabitlenirken. "Sizi anlayamadım. Ne demek istiyorsunuz?"

"Talebimiz yeterince anlaşılır ve açık."

Umay Hanım'ın artık kulağa iğrenç gelen sesini duyduğumda hışımla ondan tarafa döndüm. Saçlarını kusursuz bir güzellikle ensesinde toplamış, açık ten renginin daha görünür ve yüz ifadesinin yumuşak bir hâl almasını sağlamıştı. Dudakları hoş bir tebessümle kıvrılmıştı. Oysa melek yüzünün ardında nasıl bir şeytan yattığını çok iyi biliyordum. İşte, şimdi her şey daha anlaşılır olmaya, daha görünür bir renge bürünmeye başlıyordu... Sıkıntılı ruh hâlleri, garip tavırları, korkutucu bakışları...

Odaya adım attığım ilk andan itibaren kovulacağımı bilerek bana hoş geldin demişlerdi. Bunu zaten ben gelmeden önce kararlaştırdıklarını çok iyi biliyordum.

Ve neresinden tutarsam tutayım elimde kalıyordu. Aklıma, mantığıma, vicdanıma... İşittiklerimi yere göğe sığdıramıyordum.

"Benden işimi bırakmamı mı istiyorsunuz?" diye sordum bir kez daha. Kimseden çıt çıkmıyordu. Fakat müdür, zaten bu konuşmayı yapan kişi olmanın sorumluluğunu üstlenmiş olarak bana çabucak cevap verdi:

"Lütfen bizi yanlış anlamayın, Rüzgâr Hanım. Bugüne dek yaptığınız çalışmalar ve hastanemiz adına verdiğiniz hizmet son derece başarılı, gurur vericiydi. Fakat takdir edersiniz ki böyle bir olaydan sonra sizinle çalışmaya devam etmemiz olayın yankılarını duymamıza sebep olmaya devam edecek. Bu meseleyle anılmak istemiyoruz."

Başını iki yana sallarken bir eliyle masadaki doktorları gösterdi. "Hiçbir çalışanımız da istemiyor. Aslında işinizi bırakmanı-

nefes alma ihtiyacı hissetmişti. Ondan tarafa hiç bakmasam bile Umay Hanım'ın sağ tarafta huzursuzca kıpırdandığını, koltuğuna bir türlü sığamadığını hissediyordum. Ne de olsa bana bunları yaşatan saplantılı herif çok yakın bir dostuydu. Ve şimdi bulunduğu yeri düşünmek hiç de hoş bir manzara anımsatmıyor olmalıydı.

"Biz konuşmamız gereken esas meseleye gelelim."

Hastane Müdürü İlyas Bey'in sesi ile tekrar ona döndüm. Onların aksine olduğum yerde kıpırdanıp durmuyor, kızarıp bozaran sıkıntılı bir surat ifadesi takınmıyordum. Bana söyleyecekleri hiçbir şey beni utandıramazdı. Onların aksine ben, dikleştirdiğim omuzlarım, yerden kaldırdığım başım, sapasağlam vücudum ve dokunsan elini acıtacak kızgın bir demir kadar sert ruhumla tam karşılarında bekliyordum.

"Biliyorsunuz ki yaşanılanlar hastanemizin itibarı için de fazlasıyla olumsuz bir görüntü oluşmasına sebep oldu..."

Sessiz kaldım. Cümlesini tamamlamasını beklediğim o birkaç saniye, sanki ömrümden giden birkaç yıl gibi geliyordu.

"...bu sebeple bizimle çalıştığınız süreç için minnettarlığımızı ifade edecek uygun bir meblağ ile ödemenizi yapmak istiyoruz."

Kaşlarım çatıldı. Müdür son sözünü söylerken bedenim donakalmıştı.

"Hastanemizdeki görevinizden istifa etmenizi istiyoruz."

İlk birkaç saniye nefes almayı unuttuğumu zannettim. Soluğum tekrar ciğerlerime değdiğinde duyduklarımın etkisi bedenimin her zerresinde hissedilmeye başlıyor, beni ardı ardına gelen şok dalgalarıyla sarsıyordu. İnanamıyordum. Az evvel ne demişti bu adam?

"Affedersiniz?" dedim kısılan gözlerim tam karşımdaki müdürün gözlerine sabitlenirken. "Sizi anlayamadım. Ne demek istiyorsunuz?"

"Talebimiz yeterince anlaşılır ve açık."

Umay Hanım'ın artık kulağa iğrenç gelen sesini duyduğumda hışımla ondan tarafa döndüm. Saçlarını kusursuz bir güzellikle ensesinde toplamış, açık ten renginin daha görünür ve yüz ifadesinin yumuşak bir hâl almasını sağlamıştı. Dudakları hoş bir tebessümle kıvrılmıştı. Oysa melek yüzünün ardında nasıl bir şeytan yattığını çok iyi biliyordum. İşte, şimdi her şey daha anlaşılır olmaya, daha görünür bir renge bürünmeye başlıyordu... Sıkıntılı ruh hâlleri, garip tavırları, korkutucu bakışları...

Odaya adım attığım ilk andan itibaren kovulacağımı bilerek bana hoş geldin demişlerdi. Bunu zaten ben gelmeden önce kararlaştırdıklarını çok iyi biliyordum.

Ve neresinden tutarsam tutayım elimde kalıyordu. Aklıma, mantığıma, vicdanıma... İşittiklerimi yere göğe sığdıramıyordum.

"Benden işimi bırakmamı mı istiyorsunuz?" diye sordum bir kez daha. Kimseden çıt çıkmıyordu. Fakat müdür, zaten bu konuşmayı yapan kişi olmanın sorumluluğunu üstlenmiş olarak bana çabucak cevap verdi:

"Lütfen bizi yanlış anlamayın, Rüzgâr Hanım. Bugüne dek yaptığınız çalışmalar ve hastanemiz adına verdiğiniz hizmet son derece başarılı, gurur vericiydi. Fakat takdir edersiniz ki böyle bir olaydan sonra sizinle çalışmaya devam etmemiz olayın yankılarını duymamıza sebep olmaya devam edecek. Bu meseleyle anılmak istemiyoruz."

Başını iki yana sallarken bir eliyle masadaki doktorları gösterdi. "Hiçbir çalışanımız da istemiyor. Aslında işinizi bırakmanı-

zı değil, başarılı meslek hayatınızı, bir başka hastanede sıfırdan başlayarak sürdürmenizi arzu ediyoruz. İnanın, bu sizin için de en iyisi olacaktır. Çünkü burada kaldığınız müddetçe hem hasta yakınları hem hastane personeli... Beraber çalıştığınız doktor arkadaşlarınız bile size artık eskisi gibi bakamayacaklar."

Kanım donmuştu. Sanki hayati fonksiyonlarımı yitirmek üzereydim. Savaşacağımı biliyordum. Zırhımı kuşandığımı zannederek buraya gelmiştim. Oysa bu kadar gaddar, bu kadar acımasız bir darbeyi ben bile beklemiyordum.

Bu kadar ağırına sahiden hazırlıksız yakalanmıştım.

"Bu kararı vermenizi talep eden tam olarak kimdi?" diye sordum içimdeki yangının dumanları dışarıya tütmesin diye çabalarken. Yüzümde, alaycı bir tebessümden başka hiçbir ifade barınmıyordu. "Umay Hanım mı?"

Başımı tekrar orta yaşlı kadına çevirip aynı tebessümle onu seyrettiğimde meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı. Tabii... Ben gelmeden önce insanların zihnini yıkamak için kim bilir, ne çok zaman ayırmıştı. Onları, burada kalmaya devam edersem hastanenin itibarının zedeleneceği gibi bir saçmalığa ikna etmeye uğraşmıştı. Mert denen şerefsizin, hak ettiği cezayı almasını sağladığım için öfkesini bir şekilde çıkarmaya çalışıyordu!

Belli ki başarılı da olmuştu. Ya da en azından o öyle zannediyordu.

"Hayır, Rüzgâr Hanım," diye araya girdi müdür. Sesinde, yanlış anlaşılmaktan ölesiye korktuğunu belli eden o titrek tını vardı. "Kimse bizden bir şey talep etmedi. Biz Yönetim Kurulu olarak bu kararı iyice tartışıp..."

"Bu hanımefendi ne zamandır Yönetim Kurulunda?"

Sorumla beraber şaşkınlıkla susmak zorunda kaldıkları sırada, buradaki işimin uzun sürmeyeceğini anlamış olarak az evvel

oturduğum sandalyeden ayağa kalkıyordum. Çantamı aldım ve sakince omzuma taktım.

"Karşınızda düşünme yetisini kaybetmiş bir zavallı yok. Umay Hanım'ın hiçbir yetkinliği olmadığı hâlde burada bulunması her şeyi açıklıyor."

Müdür, söyleyecek söz bulamazken ben, zaferin ateşini hissetmeye başlayarak gülümsüyordum. Rüzgâr Ulu'yu yeterince iyi tanımamışlardı.

O hâlde tanıştıracaktım.

"Buradan çıkacağım. İstediğiniz şeyi yapacak, burada daha fazla çalışmayacağım."

Yaşlı müdürün suratındaki anlık rahatlamaya şahit olurken artık arasında bulunduğum bu insan grubundan tamamen tiksiniyordum. Ona bu hazzı yaşaması için fazla zaman tanımadım. O beni, çantasını çaresizce omzuna asmış ve ayakta bekleyen, yenildiğini zannettikleri asistan kızı seyrederken ben, keyifle ileriye doğru bir adım attım.

Elimi masaya koydum, karşımdaki sandalyede oturan adama doğru eğildim.

"Sonra ne yapacağım, biliyor musunuz?"

Yüzündeki rahat ifadenin silindiğini gördüm. Gerilmişti. Dudaklarım usulca kıvrıldı, başımı salladığımda bir tutam saçım omzumdan aşağı doğru usulca kayıp yüzüme düştü.

"Avukatıma gideceğim. Bana uyguladığınız bu baskıyı, az evvel kurduğunuz hadsiz ve çirkin cümleleri olduğu gibi aktaracağım. Haksızca işten çıkarıldığım için sahip olduğum bütün yasal hakları kullanacağım. Gerekirse tepenizdeki çatıya kadar söke söke alacağım."

Adamın suratı gerilirken içeriye derin bir sessizlik çöktü. Tebessüm eşliğinde cümlemle devam ettim: "Yetecek mi? Asla."

"Rüzgâr Hanım... Bir dakika. Ortada bir yanlış anlaşılma olmalı."

Sağımdaki müdür yardımcısının konuşmasına izin vermedim. "Sus! Ben sizi dinledim. Siz de beni dinleyeceksiniz!"

Adam, öfkem karşısında çenesini kapatmak zorunda kaldığında içeriye bir kez daha ölüm sessizliği çöktü. Sadece nefes alış verişimi duyuyordum. Yeniden müdüre döndüm. Adamın suratı kıpkırmızı olmuştu.

"Sonra doğruca medya kuruluşlarına gideceğim. Hastanenizin adını, böyle büyük ve tanınmış bir kurumu ifşa ederek beni nasıl kovduğunuzu anlatacağım. Böyle bir şey yapmanızı beklemeyen kim varsa, hizmet ettiğiniz en ufak kesime kadar bu haberin ulaşmasını sağlayacağım. Yaşadığım dehşet verici tacizi anlattığımda bunun haber değeriyle ilgilenecek birçok köşe yazarı tanıyorum. Bitti mi?"

Başını iki yana sallayıp gülümsedim. "Bitmedi. Tacizciyi destekleyen bu tutumunuzun, mağduru utanç kaynağı olarak gösteren bu davranışınızın, rakip olarak gördüğünüz bütün kuruluşlara bizzat ulaştığından emin olacağım. Bu iğrenç tutumunuzu herkese haykıracağım. Bir hafta sonra gazetelerden tutun, televizyon haberlerine dek her yeri sizin adınız ve çok sevdiğiniz hastanenizin manzarası kaplayacak!"

Yavaşça geriye çekilirken masadan uzaklaştım. Derin bir nefes verdiğimde kendimi hafiflemiş hissediyordum. Karşımdaki suratı kıpkırmızı olmuş müdüre baktığımda her an baygınlık geçirecek gibi duruyordu. Hayal ettiğini biliyordum. Anlattığım korkunç senaryoyu zihninde canlandırıyordu.

"Ben düştüğüm yerden kalkmayı, daha sağlam ayakta kalmayı çoktan öğrendim."

Gülümsedim ve son sözümü söyledim: "Ama sizi öyle dibe çekeceğim ki yalvarsanız da oradan bir daha çıkamayacaksınız. İtibar ne demekmiş, nasıl zedelenirmiş, seyredip görelim o hâlde."

"Lütfen!"

Müdür yardımcısı aniden ayaklandığında paniğe kapılmış görünüyordu. Müdürün nutku tutulmuş, verecek hiçbir yanıtı kalmamıştı. Ancak ona kıyasla daha uyanık olan diğer Yönetim Kurulu üyeleri çoktan telaşa kapılmışlardı. Umay Hanım'ın, başını ellerinin arasına alıp şakaklarını ovaladığını gördüm.

"Durun, Rüzgâr Hanım. Fevri olmayalım. Belli ki biz yanlış bir karar vermek üzereydik..."

"Çoktan verdiniz," derken sesim buz gibiydi.

"Bu olayı basına yansıtmaya hiç gerek yok. Kendi aramızda halledebileceğimizi düşünüyordum. Bir dakika izin verin, lütfen..."

Umay Hanım, utanmazca araya girdi. "Ödeme yapacağımız meblağ yetersiz mi geldi? Eğer istersen sana iki katı..."

"Umay Hanım!"

Şimdi yaşlı müdür de telaşla ayağa fırlamış, hastanedeki en kıymetli doktorlarından biri olan bu kadına alenen bağırıyordu. Onun kalbinin nasıl saf kötülükle kaplandığını bildiğim için bana para teklif etmesine artık şaşırmıyordum. Ancak içerideki diğer insanlar, sanki onların kapatma tuşuna basmışım ve gerçek hayata uyanmalarını sağlamışım gibi paniğe kapılmışlardı.

Âdeta ayaklarıma kapanmak üzereydiler. "Biz çok ani bir karar verdik. Bunu oturup çok daha iyi düşünmemiz gerekirdi. Lütfen, siz de bizim yaptığımız yanlışı yapıp işinizi bırakmaya kalkışmayın. Medyaya bunu duyurmaya asla gerek yok. Hemen sorunu halledeceğiz."

Kendine yeni yeni gelebilen ve panikle bana açıklama yapan müdüre baktım. Hastanesinin adının nasıl karalanacağını dakikalar aktıkça daha iyi anlıyor gibiydi. Yüzünde giderek büyüyen dehşeti seyrediyordum. Ve bu, dayanılmaz bir haz veriyordu.

"Olmaz," diye başımı iki yana salladım. "Artık burada çalışamam. Sizin de ifade ettiğiniz gibi hastane personelinden çalıştığım doktorlara kadar..." Esefle başımı iki yana sallarken üzülmüş gibi yapıyordum. "...herkes hakkımda konuşacak."

"Buna müsaade etmeyiz."

Müdür yardımcısı bir kez daha uyanıklık yapıp araya girdiğinde diğer üyelerin de sesleri yükselmeye başlamıştı. Hepsinin itibarı zedelenecekti. Adlarını bir şekilde duyuracağımı, hiçbirinin yanına bırakmayacak kadar kuvvetli bir hafızaya sahip olduğumu kararlı bakışlarımdan anlamışlardı.

O yüzden suratları, bana her an ağlayacakmış gibi bakıyordu. Sahiden bu kadarına kalkışacağımı daha önce düşünememişler miydi? Hayat, bu korkak insanlar için fazlasıyla zor ve acımasızdı.

Ben onlardan biri değildim. Olmayacaktım da. Karanlığa cesurca adımı atandım. Korkularını parçalayandım. Yitirdiği her şeyin, kaybettiklerinin üzerine gidendim.

Ben hiçbir zaman kaçan değildim. Olmayacaktım.

"Siz, hemen bugün işinizin başına geçebilirsiniz. Sizin gibi sağlam duruşlu bir asistanla çalışmak bize her zaman gurur verdi. Vermeye de devam edecek."

Müdürün sözleriyle ben gözlerimi kıstığımda Umay Hanım'ın ayaklandığını, itiraz etmeye yeltendiğini gördüm. "Müdür Bey... Fakat bizim sizinle konuştuğumuz..."

"Yeter, Umay Hanım! Sözü yöneticilere bırakın."

Uzman doktor karşımda bir kez daha azarlandığında neredeyse zevkten dört köşe olmuştum. Sırıtma isteğimi güç bela bastırırken biraz daha yalvarmalarını seyretme düşüncesi, büyük bir hoşnutluk yaratıyordu.

"Rüzgâr Hanım, içiniz rahat olsun. Biz derhâl bir toplantı düzenleyecek ve son derece hassas olduğumuz bu olayla ilgili gereken açıklamayı bütün hastane çalışanlarına yapacağız. Bu konuyla alakalı en ufak bir duyum alırsanız gereken kişilere ikinci kez uyarı yapılacak, gerekirse Disiplin Kurulu toplanacaktır."

"Ben çıkıyorum."

Umay Hanım apar topar odadan çıkarken kaçar gibi bir hâli vardı. Nasıl bir utanç duyduğunu tahmin edebiliyordum. Ve bu, bana biraz bile üzüntü vermiyordu.

Çarparak beni yıkabileceğini düşünen herkesi, sadece ayakta durarak parçalamıştım. Yine ve yeniden.

"Fikriniz çok çabuk değişmiş görünüyor," diye mırıldandım dudaklarım neredeyse ukala sayılacak bir tebessümle kıvrılırken.

Karşımda benden çok daha yüksek mevkilere sahip olan bir grup insan, gözümde yerin dibindeydi. Müdür utançla başını salladı. "Siz bizim kusurumuza bakmayın."

"Yok canım," diye elimi salladım. "Ne bakacağım? Alt tarafı başhekiminiz tarafından aylarca taciz edildim, takip edildim, darp edildim." Sesim giderek yükselirken müdüre doğru bir adım atıp kulağımın üstünü kapatan saçlarımı hışımla geriye çektim, elimdeki yara izini adama gösterdim. "Alt tarafı aşkına karşılık vermeyeceğimi fark edince beni dövdü. Ben de ucuz kurtuldum..."

İçeride korkunç bir sessizlik hüküm sürerken suratları bir kez daha kıpkırmızı olmuştu. Geri çekilip saçlarımı, ceketimin

yakasını düzelttim. "Siz de yaşadıklarıma rağmen beni hatalı bulup işten kovmaya çalıştınız. Ne kusuru, hiç sorun yok!"

Tiksinen bakışlarım hepsinin üzerinde birkaç saniye gezindikten sonra omuz silktim. "Olur böyle şeyler."

"Rüzgâr Hanım..." diye araya girdi bir başka kadın doktor.

Elimi kaldırıp onu susturdum. Herhâlde vicdana gelmiş olacaktı. Hayatımdaki insanların, beni paramparça edip sonra kırıklarım ruhuma batarken özür dilemek gibi kötü huyları vardı. Bu, nedense hiç şaşmıyordu.

"Konuşmayın," dedim buz gibi bir sesle. "Az evvel şuradaki bir yığın adama karşı beni savunmadıysanız, yaşadığım şiddet hakkında bir daha hiç konuşmayın."

Kadın çenesini kapatmak zorunda kaldığında müdür yardımcısı, gergin bir tavırla kravatını gevşetmeye çalışıyordu. Onların işittikçe boğulur gibi hissettikleri bu ürkütücü şeyi aylarca yaşamıştım. Neden bunları konuşmak hiç kimsenin işine gelmiyordu?

Şiddete boyun eğmemek cesurların işiydi. Güçsüz olanı savunmak, masumu korumak, kalbi siyaha boyananların değil; orada gerçekten yürek taşıyabilenlerin yapabileceği bir şeydi. Merhamet insanlara sonradan aşılanamazdı, iyi bir insan olmak kimseye öğretilemezdi.

Bu biraz da yaşamında ne olmak istediğinle ilgiliydi. Kim olmak istediğinle ilgiliydi. Ne için nefes aldığınla, neyi duyup görmek istediğinle...

Ve bu insanlar benim gibileri görmek istemiyordu. Bu, açık ve netti. Tek dertleri ceplerine üç kuruş para koymak, sessiz sakin yaşayıp gitmekti. Gözümde bir bitkiden farkları yoktu.

"İzninizle işime dönmek istiyorum," dedim saygısızlık yapmamak için kendimle savaşırken. Direnecektim. Bende ne çok kötülük arasalar da onlara bahçemdeki çiçekleri gösterecektim.

Bu insanların kurumuş kalplerine, nasıl erdemli bir insan olunabileceğini öğretecektim. Ve hepsi çıtını çıkaramadan beni seyredecekti.

Tıpkı az önceki gibi.

"Tabii," diye alelacele yanıtladı müdür. "Görevinize yeniden hoş geldiniz."

Cevap vermeden sakin adımlarla odadan çıkarken ellerimin titrediğini onlardan saklayabilmek için ceketimin yakasını düzeltir gibi yapmak zorunda kaldım. Çabucak dışarı çıktığımda kendimi koridora nasıl atabildiğimi bilmiyordum.

Zor olacağını söylemişlerdi. Zor olacağını biliyordum da. Ancak ilk günden bu kadar ağırını yaşamak, ne olursa olsun kırılmasına izin vermediğim umudumu sarsmıştı.

"Hayır, Rüzgâr," diye fısıldadım saçlarımı boynumdan geriye atıp nefes alabileceğim bir alan yaratmak isterken. Hafifçe şakaklarımı ovaladım. "Hayır, Rüzgâr. Yapacaksın. Ne derlerse desinler, geri adım atmayacaksın."

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırıp derin bir nefes verdim. "Sen utanılacak bir şey yapmadın. Onlar kimi haklı görürlerse görsünler... Kendini biliyorsun. Sevdiklerin seni tanıyor."

Buydu. İşte, bütün olay bu kadardı. Bunu bilmek, kendimden emin olmak, boşa kürek çektiğim bir gemide dermansız kalan kollarıma hiç ummadığım anda kuvvet veren bir histi. Benim derdim başkalarına kendimi ispatlamak değildi.

Ben kendimi yargının önünde ispatlamıştım. Bütün dünyayı kendime inandıramazdım, bunun için kendimi yoramazdım.

Kulaklarımı kapatmak çok zor olacaktı, farkındaydım ancak artık bununla yaşamayı öğrenmem gerekiyordu.

"Er ya da geç savaşımı duyacaksınız," diye fısıldadım koridorun sonuna yaklaşırken. Çenemi dikleştirdim, yürürken göz göze geldiğim herkesin gözlerine teker teker baktım. "Ve ben, o gün sizinle ateşkes yapmayacağım."

Asistan odasına inen basamakları geride bırakırken nefesim hızlandı. Yüzleşmenin en büyüğü belki de az sonra gerçekleşecekti. Artık bir şeyler hakkında çok da erken karar vermemem gerektiğini öğrenmiş sayılırdım.

Odanın kapısını usulca elimle itip bir süre öylece dikildiğimde içimden kendime sakin kalmayı tembihliyordum. Yapabilirdim.

Kalabalık odada korkunç bir sessizlik baş gösterdi. Az evvel oradan oraya koşturan birçok asistan, kapının girişindeki bedenimi gördükleri anda oldukları yere çakılmış gibi kalmışlardı. Herkes hareketsizce suratıma bakarken ben, bir kez daha sorgu dolu bu bakışlara tahammül etmeye çalışıyordum. Bir yanım kendini bir yerlere kapatmak, yüzünü saklamak ve saatlerce, "Artık suçlu benmişim gibi bakmayın!" diye haykırmak istiyordu.

Diğer yanım dimdikti. Ağlayamazdı. Yüz ifadesinde en ufak bir kıpırtı olamazdı. Sert bakışlarıyla kendisini süzen bu insanlara karşılık veriyor, hadlerini bildirmek için fırsat kolluyordu.

O yanıma tutundum.

Ona tutunmak zorunda kaldım.

"Rüzgâr?"

Duyduğum ilk ses Burak'a aitti. Oda öylesine kalabalıktı ki buraya gelemediğim zamanda fazlaca değişiklik yapıldığını,

farklı bölümlerden asistanların geldiğini anladım. Birçok yüz bana yabancıydı.

Ancak aralarında bazıları vardı ki keşke onlar en yabancı olduklarım olsaydı...

Keşke onları hiç tanımamış olsaydım.

Burcu, elindeki dosyalarla öylece karşımda dikiliyor, gördüğü şeyi algılamaya çalışıyordu. Bakışlarım gözlerine sabitlendi. Burada olduğumu bir an evvel kavrasa iyi olurdu çünkü benim gitmeye hiç niyetim yoktu. Aksine kalacak, hayatımı mahvetmeye adadığı bu bakışlarından intikamımı alacaktım.

Onu mahvedeceğimi anlamış gibi şaşkındı.

"Merhaba," diye gülümsedim. "Beni özlediğinizi duydum."

İçeride çıt çıkmıyordu. Bir ara gözüm Elvan'a ilişti. Burcu'ya ait olan masaya oturmuş, dehşete düşmüşçesine beni izliyordu. Sözlerimle öksürmeye başladı, ardından çabucak önüne döndü. Onun neden bu kadar panik olduğunu anlayamıyordum ancak şu karşımdaki manzara, fazla da açıklamaya hacet bırakmıyordu.

Savaşacağım insan sayısı bir değildi. Koca bir güruhtu.

"Beklemiyorduk seni," dedi Burak şaşkınlığını üzerinden atamamış bir hâlde bana doğru iki adım atarken. Eski samimiyeti yoktu; gözlerinde, çok çok uzaklarda başka bir anlam vardı. Bana yaklaşamıyor ancak geri de durmuyordu.

Bunu iyi bilirdim.

Şüpheydi. Şüphenin ta kendisiydi.

"Bu kız..."

Birinin fısıldadığını duydum. Bakışlarım usulca asistan odasının en ücra köşesindeki dolapların arkasına doğru kaydığında

bir başka asistanın az önce konuşan kızı susturduğunu gördüm. Eğilip bir şeyler mırıldandı ancak tahmin edebildiğim cümlelerdi.

Asistan kız. Rüzgâr Ulu. Başhekimle birlikte olmak isteyip reddedildiğinde onun meslek hayatını bitirmeye karar verdi. Başardı. Adamın hayatını mahvetti. Şimdi burada. Hâlâ hangi yüzle gelebiliyor? Şu dik duruşuna bir bak. Hiçbir şey yaşanmamış gibi...

Belki de bazen bakışların da sesi olurdu. Keşke bazılarına sağır olabilseydim.

"Beklemiyordunuz, evet..." diye tebessüm ettim Burak'a. "Ama buradayım."

"Hoş geldin," dedi çabucak toparlanıp. Ardından otuz iki diş sırıttı. Şimdilik bunun samimi olup olmadığına karar veremiyordum. Yoluma çıkan herkesi ezeceğimi haykıran bakışlarımdan mı ürkmüştü? İftiracı zannettikleri bu genç kadın onları da mahveder diye mi korkuyorlardı? Yoksa sadece yanımda mıydı?

Bilmiyordum. Ve kolayca bilemeyecektim.

"Sağ ol, Burak," diye tebessüm ettim en azından diğerlerine kıyasla daha insancıl olan bakışlarına karşılık. "Hoş buldum."

Oysa bu, büyük bir yalandı. Bulduğum tek şey daha fazla acımasızlıktı.

"Bu bölümde mi devam edeceksin?" diye sordu yanındaki genç çocuk. Adının Çağatay olduğunu ve işler korkunç noktaya sürüklenmeden önce onunla birkaç kez konuştuğumuzu hatırladım. Sesinde gerçek bir merak vardı. Fakat onların aksine benim merak ettiğim şey, yıllarımı verdiğim mesleğimden kopabileceğimi nasıl düşünebildikleriydi. Bir insandan, onca emeğini çöpe atmasını istemek bu kadar kolay mıydı? Keşke olmasaydı.

Keşke insanlar, bir başkasının hayatı hakkında fikir beyan ederken bunun kendilerini ilgilendirip ilgilendirmediğini bir düşünseydi, belki o zaman hayat çok daha farklı olurdu.

Sorusuyla beraber kafalarındaki birçok soru işaretini giderme fırsatı yakaladım.

"Evet. Kaldığım yerden devam edeceğim. Görevimi ya da hayatımdaki herhangi bir şeyi değiştirmem için sebep yok. Nerede bıraktıysam, oradan yakalayacağım."

Onlar sessizce beni dinlerken ortamı biraz yumuşatmak adına göz kırptım. "Yani bundan sonra size kolay kolay ameliyat yok."

Burak hafifçe güldüğünde diğerleri de eski hâllerine dönmeye başlamışlardı. En azından kaldığım yerden devam edeceğimi duymak onlara büyük bir anlam ifade etmiş olmalıydı. Herkesin yarım bıraktığı işiyle ilgilenmeye döndüğünü fark ettim.

Bu, beni biraz olsun rahatlatmıştı.

"Senin için bir şey değişmemiş olabilir. Ancak burada çok fazla şey değişti."

Burcu'nun çirkin sesinin olaya nerede dâhil olacağını merak eden yanım, nihayet cevabını almıştı. Bakışlarımı tehlikeli bir yavaşlıkla onun yüzüne çevirdim.

Şeytanın kendisinden bile tehlikeliydi.

"Yani bize ameliyat bırakmayacağın bir ortamda değilsin, tabii rüyalarında görürsen o ayrı."

Pişkince dudaklarını kıvırdığında bütün bedenimle ona döndüm. Dudaklarım kendinden emin bir tebessüme ev sahipliği yaptığında sözlerimin onda yaratacağı etkiyi görmek için sabırsızdım.

"Rüyaların bazen gerçek olduğunu sen ispatlamadın mı, Burcu? Bak, yokluğumda kendine mükemmel fırsatlar yaratmışa benziyorsun. Oysa beni alt edemedikçe hastane köşelerinde ağlayan, adı unutulmuş bir asistandın."

Gülümserken başımı salladım. "Eğer dost olsaydık, omzunu okşar ve kıskançlığının seni getirdiği konum için tebrik ederdim. Neyse ki değiliz ve sana dokunmak zorunda kalmıyorum."

Az evvel içeride usul usul yükselen uğultu, keskin bir jilet misali olan sözlerimle bir kez daha kesildiğinde Burcu öylece suratıma bakıyordu. Niyetim burada, ayaküstü kavga etmek falan değildi. Hatta kendimi, sırf bu yüzden defalarca otokontrol sağlamak konusunda tembihlemiştim.

Onun oyununa gelmeyecektim.

"Sen nasıl bir insansın?" diye gözlerini kıstı öfkeyle. Onunla ilgili söylediğim her şey canını acıtacak kadar doğru olduğu için konuyu benim üzerimden söylediği yalanlara getirmeye çalışıyordu. Neyse ki bunu anlayacak kadar zeki bir insandım ve oltaya gelmedim.

Tek kaşım havalandı. "Nasıl bir insanmışım? Anlatsana biraz."

"Hiç..." dedi dudaklarını birbirine sımsıkı bastırıp. "Hiç utanman yok mu sahiden?"

Ona sırıttım. "Sende var mı?"

"Çok korkunç birisin!" dedi karşımda âdeta şov yaparak. Demek bu teatral havasıyla, yokluğumda herkese kendini seyrettirebilmeyi, dinletmeyi başarmıştı.

"Yaptıklarından sonra buraya gelebilecek kadar umursamazsın!" dedi.

Asistan odasının ortasına yürürken göz ucuyla dolaplara bakıyordum. Kişisel eşyalarımı bırakacağım ufak dolabımı gördüğümde nedensiz bir mutluluk içimi kapladı.

Bazı şeylerin değişmemiş olması, bıraktığım gibi kalması güzeldi.

"Hâlâ karşımıza çıkabiliyorsun!"

Burcu arkamdan bir şeyler söylemeye devam ederken dolabımı açıp sakin bir tavırla eşyalarımı yerleştiriyordum. Onun bana bu kadar ağır laflar etmesine rağmen benim ona sırtımı dönmüş bir şekilde işlerimi hallediyor olmam birçok asistanın suratında şaşkın bir ifadeye sebep olmuştu.

Bana merakla bakan bir kıza sırıttım. "Bana yetişemeyeceğini fark ettiği her seferde böyle yükselir."

Kızın dudakları, kararsızlıkla titredikten birkaç saniye sonra engel olamadığı bir tebessümle kıvrıldı. Yokluğumda Burcu hükümdarlığını ilan etmiş olabilirdi ancak ben terk etmek zorunda kaldığım hastanemde dürüstlük ve adaleti yeniden canlandırmak için heyecanlıydım.

Beni tutabileni tebrik edecektim.

"Bir de duymuyormuş gibi yapıyor!" diye bağırdı yeniden. Adım seslerini işittim, herkes pürdikkat bizi seyrederken Burcu'nun hırçın nefesleri hemen arkamdan duyuluyordu.

"İstediğin kadar duyma, görme, kaç..." diye fısıldadı. "Buradaki herkes, her şeyin farkında. Bizi öyle kolay kandıramayacaksın. Buna izin vermeyeceğim."

Tehlikeli bir yavaşlıkla ona döndüm. İşini elinden alacak olmam ve eski Rüzgâr'ın geri dönüyor olabilme ihtimali onu delirtmişti.

"Senden izin istediğimi mi zannediyorsun?" diye sordum başımı omzuma doğru yatırıp hesap sorarcasına bakarken. Göğsü, öfkeyle aldığı nefesler yüzünden hızla inip kalkıyordu; özenle topladığı saçları dağılmıştı. Ona doğru bir adım atıp daha uzun olan boyum yüzünden başını yukarı kaldırmasına sebep oldum.

"Ben kendimi ispatlamam gereken yerde, en iyi şekilde ispatladım. Sence senin inancına ihtiyacım var mı? Ya da buradaki uyduruk birkaç insanın? Bu yolun başında yalnızdım."

Bakışlarım bir anlığına sessizliğini koruyan Elvan'a değdiğinde ona yalnızca acıyordum.

"Bu yolun sonunda da yalnızım," dedim tok bir sesle. "İstediğinize inanmakta özgürsünüz. Ancak gün gelip doğruları anladığınızda benden af dilerseniz..." Sesim usulca kısıldığında Burcu'ya kararmış bakışlarımı diktim. "O gün karşınızda bugünkü kadar vicdanlı kalmayacağım. Bedeli neyse tek tek ödeteceğim."

İçeriye ölüm sessizliği çökerken donmuş gibi hareketsizce beni seyreden Burcu'ya başımı salladım. "Canım pahasına bile olsa."

"Sen..." diye kekeledi. Bu çıkışımı beklemiyordu. "Sen bizi alenen..."

"Seni alenen uyarıyorum, Burcu," dedim sert bir sesle. "Bana dokunursan seni yakmaktan bir an bile korkmam. Tıpkı savunduğun o tacizci adamı hak ettiği yere gönderdiğim gibi..."

Başımı iki yana sallarken gülümsüyordum. Bir adım geriledim. "Sana da hakkını vermekten çekinmem. İnan bana, Rüzgâr Ulu'nun o yüzüyle tanışmayı istemezsin."

Başımı dikleştirdim. Soluğunu tutmuş, beni seyreden asistanların büyük odasında gözlerimi gezdirdim.

Ve son cümlemi söyledim: "Hiçbiriniz istemezsiniz."

Korkunç sessizliği, anons yapılacağını belli eden hoparlör cızırtısı bozduğunda insanlar büyülü bir filmin en heyecanlı sahnesinden kopmuş gibi irkilerek uyandılar. Burcu bana cevap vermeden hastane yönetiminin bütün katlara yaptığı duyuru kulaklarda çınladı.

"Dikkat! Çok acil bir toplantı sebebiyle doktorlar, asistanlar ve tüm hastane personelini toplantı salonuna davet ediyoruz. Lütfen, öğle molasında toplantıya katılım sağlayınız."

Anons ikinci kez tekrar edilirken ben yarattığım karmaşayı seyrediyordum. İnsanlar, olağanüstü toplantının sebebini anlamaya çalışıyordu.

Eski çalışma arkadaşlarım, beni yakından tanıyan asistanlarsa âdeta put gibi hareketsizdiler. Sebebini anonsun son cümlesi yeterince açık etti:

"Sayın Rüzgâr Ulu hariç."

Burcu'nun şok olmuş suratı, gözlerimin önünde birbirinden farklı renklere bürünürken dudaklarım, kendinden emin bir tebessümle kıvrıldı.

"Neden çağırıyorlar?"

"Onu neden çağırmadılar?"

"Anlamadınız mı? Uyarı yapacaklar basbayağı."

İnsanlar yanımdan geçip giderken fısıltıları kulağıma çarpıyordu. Değişmeyen tek şey dudaklarımdaki tebessümdü. Burak, Çağatay ile beraber yanımdan geçerken, "Helal olsun şu kadına..." diye iç çekti. Artık yaptıklarıma şaşırmamayı öğrenmişlerdi.

Burcu söyleyecek tek bir şey bulamayarak bana öfkeyle sırtını döndüğünde alevlerimin onu tutuşturmaya başladığını görmek keyfimi yerine getirmişti. Derin bir nefes verip yeniden dolabıma döndüğümde Elvan'ın masum bakışlarıyla karşılaştım.

Ya da artık eskisi kadar masum olmayan bakışlarıyla...

"Rüzgâr," diye söze girişecek oldu.

"Toplantıya çağırıldın," dedim. Sesim buz gibiydi.

"Rüzgâr..." dedi bir kez daha. Mahcubiyetini hissediyordum ancak bu, saatlerdir yanımda olmadığını ve bundan önce, zora düştüğüm çoğu seferde yine kaçmış olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

İnsanlar gittiğinde benimle olmasının hiçbir anlamı yoktu.

"Ben..." diye geveledi. Karşımda utançtan ne diyeceğini bilemiyordu. Onu daha fazla zora sokmayacak ve açıklama yapma zahmetine girmesine sebep olmayacaktım. Dolaptaki eşyalarımı alıp sırtımı dönmeden önce hayal kırıklığı dolu bakışlarımı gözlerine sabitledim.

"Burcu'yu bile anlayabiliyorum. O benden nefret ediyor... Ancak sen, Elvan. Seni anlayamıyorum."

Kız gözlerini benden kaçırdığında sözlerimden kaçamasın diye ona doğru eğilip fısıldadım:

"Sen yaşadığım şeyi paylaştığım ilk insandın. Sen, bu konuda benim güvendiğim ilk insandın. Bence biraz vicdan muhakemesi yapman gereken bir insanlık sorunun var."

Sırtımı dönüp odadan çıktığımda ardımda büyük bir enkaz bırakmıştım. Ve bu, henüz hiçbir şeydi.

Telefonum titrediğinde sakin kalmaya çalışıyordum. Bütün hastane toplantı odasına akın ederken onların aksi istikametinde ilerleyen tek bir kişi vardı.

Ben, aydınlık kapıya adım atıyordum.

"Hepiniz öğreneceksiniz," diye fısıldadım yüzüme düşen saçlarımı geriye atarken. "Hepiniz, insanların hayatını kolayca mahvetmeye izniniz olmadığını öğreneceksiniz."

Cebimdeki telefonu çıkarıp ekrana baktığımda bütün gün gerginlikten kastığım omuzlarım aniden gevşedi. Bedenimi usul usul rahatlarken dudaklarım bugün ilk kez gerçek bir tebessüme ev sahipliği yaptı.

Kahve gözüm arıyordu.

"Alo?" diye mırıldandım sesimdeki gerginliğin ona yansımasından delice korkarken.

"Fırtınamla mı görüşüyorum?" diye karizmatik bir sesle sordu.

Yeniden bir ilke imza attı ve hastaneden dışarı çıkarken dişlerimi göstererek gülmeye başladım. "Buyurun, ta kendisi."

"Ne yapıyorsunuz diye merak ettim, güzel hanımefendi."

"Şimdi öğle molasına çıkıyorum..." derken sözcükler dudaklarımda asılı kaldı.

Hastane bahçesinin önünde beni bekleyen, fazlasıyla tatlı, sımsıcak bakışlı bir adam vardı. Beni görünce kulağındaki telefonu yavaşça indirdi ve yaslandığı arabadan ayrılıp bana doğru adım atmaya başladı.

Bir tutam kahve saçı alnına düşmüştü. Koşmak, ona sarılmak, saçlarında parmaklarımı gezdirmek istedim.

Tuna'nın omzuna başımı yaslamak istedim.

"Sabah güzel gözlerini göremeden evden çıkınca daha fazla dayanamadım," diye mırıldandı hemen yanımda durduğunda.

Donmuş hislerimi bir anda çözüveren o güzel kelimeleri, her defasında olduğu gibi bir kez daha başımı döndürür gibi oldu. Ona bütün sevgimle baktım. "Ben de seni özledim."

"Benim kadar olması mümkün değil," diye çapkınca sırıttı.

Sonra uzandı, dakikalardır yapmaya cesaret edemediğim şeyi yaptı. Bana sıkıca sarıldı. Öyle sıkı sarıldı ki geride bıraktığım hüsran dolu her yıkım, bir anlığına bu evrenden yok olup gitti zannettim.

Tuna bana sonsuza dek böyle sarılsa hepsini unuturum zannettim.

"Yoruldun mu?" diye fısıldadı kulağıma dudakları saçlarımda gezinirken.

Dolan gözlerimi ondan saklamak istedim. "Yorulmadım. Yeni başlıyorum."

Aramızda kısa bir sessizlik oluştu, nefes alış verişimizi dinledik. Parmakları belimi okşadı, oradan usulca yukarı süzüldü, hafifçe çenemi tuttu, başımı yukarı kaldırdı.

Güzel gözlerine baktım. "Seni burada bekleyeceğim," diye mırıldandı.

Tuna, ben ona hiçbir şey anlatmasam da yalnızca gözlerime bakıp beni yine anlardı.

Usulca başımı sallayıp onayladım. "İşlerimi halledip geleceğim."

"Kafanı dağıtacak bir yerlere gideriz," dedi başparmağıyla yanağımı okşarken. Gözlerimi kapatıp tenimin, onun sıcaklığını hissetmesine müsaade ettim.

"Sonra manzarasını sevdiğim bir yerde yemek yeriz," diye devam etti kulağıma ninni gibi gelen sesiyle.

Bir melodinin eşsiz ritmine kapılmışım ve daldığım yerden uyanmak istemiyormuşum gibi göz kapaklarım örtülü gülümsedim. "Olur."

Eğildi. Gözlerimi açmasam da nefesini yüzümde hissediyor: beni, içimi titretecek kadar güzel bir veda öpücüğüyle buluşturacağını biliyordum.

Beklediğim şeyi yapmadı. Dudaklarını dudaklarımda hissedemedim. Yokluğunun verdiği huzursuz hisle gözlerimi açtığımda yanı başımda, öylece beni izlediğini fark ettim.

"Sonra şarap içeriz," diye fısıldadı dudaklarıma.

Bir an evvel mesai bitiminin gelmesini umarak sabırsızca başımı salladım. "Biraz sarhoş olmaya ihtiyacım var."

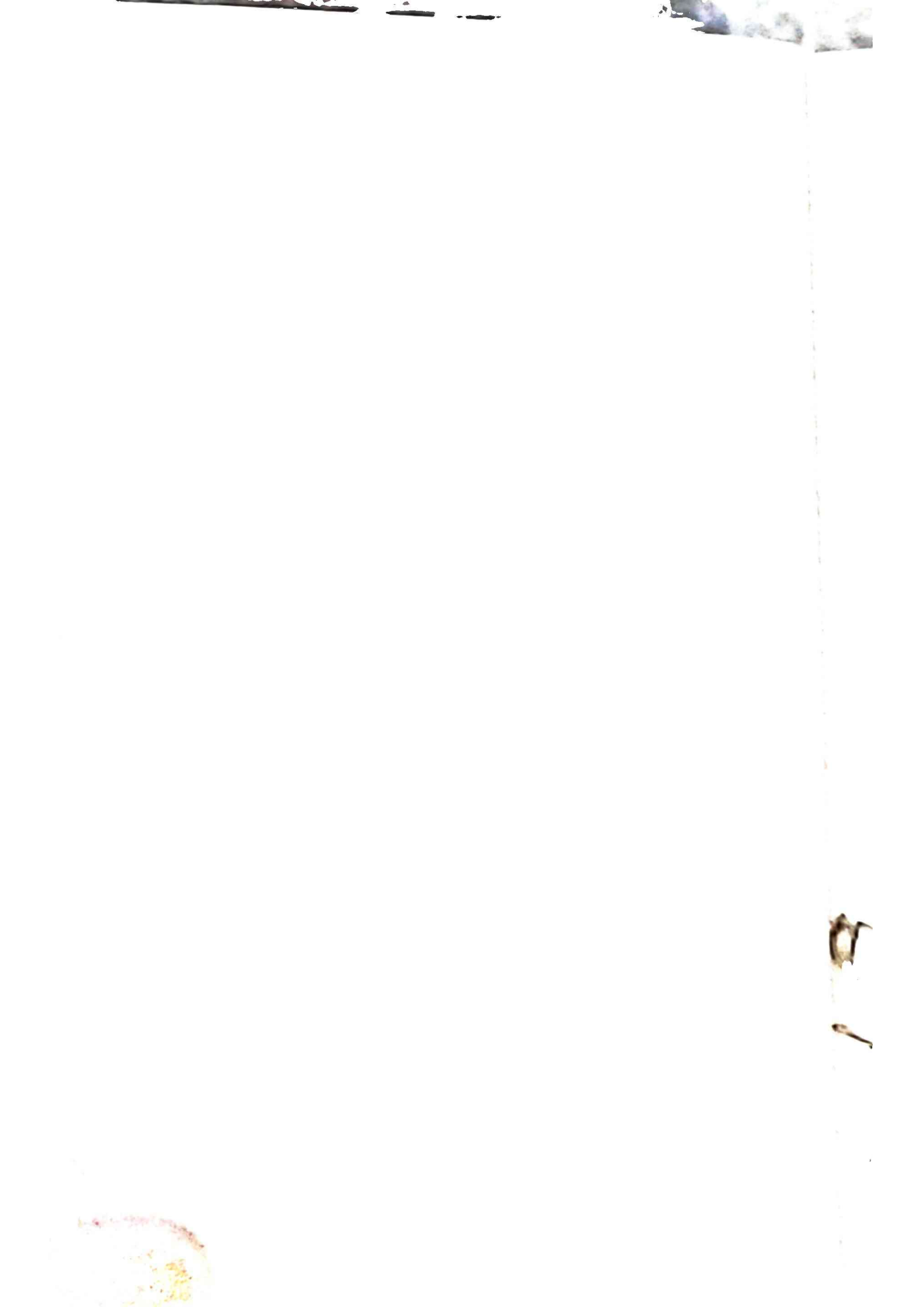
"Sonra beraber geceyi seyrederiz," diye devam etti. "Gökyüzüne bakarız."

Sesindeki hoş tını kalbimi titretirken beni içinde bulunduğum, insanların kırmaktan, canımı acıtmaktan çekinmediği bu andan uzaklaştırmaya çalıştığını anladım.

Başımı bir kez daha bütün sevgimi hissedebilsin diye göğsüne, tam kalbine yasladım.

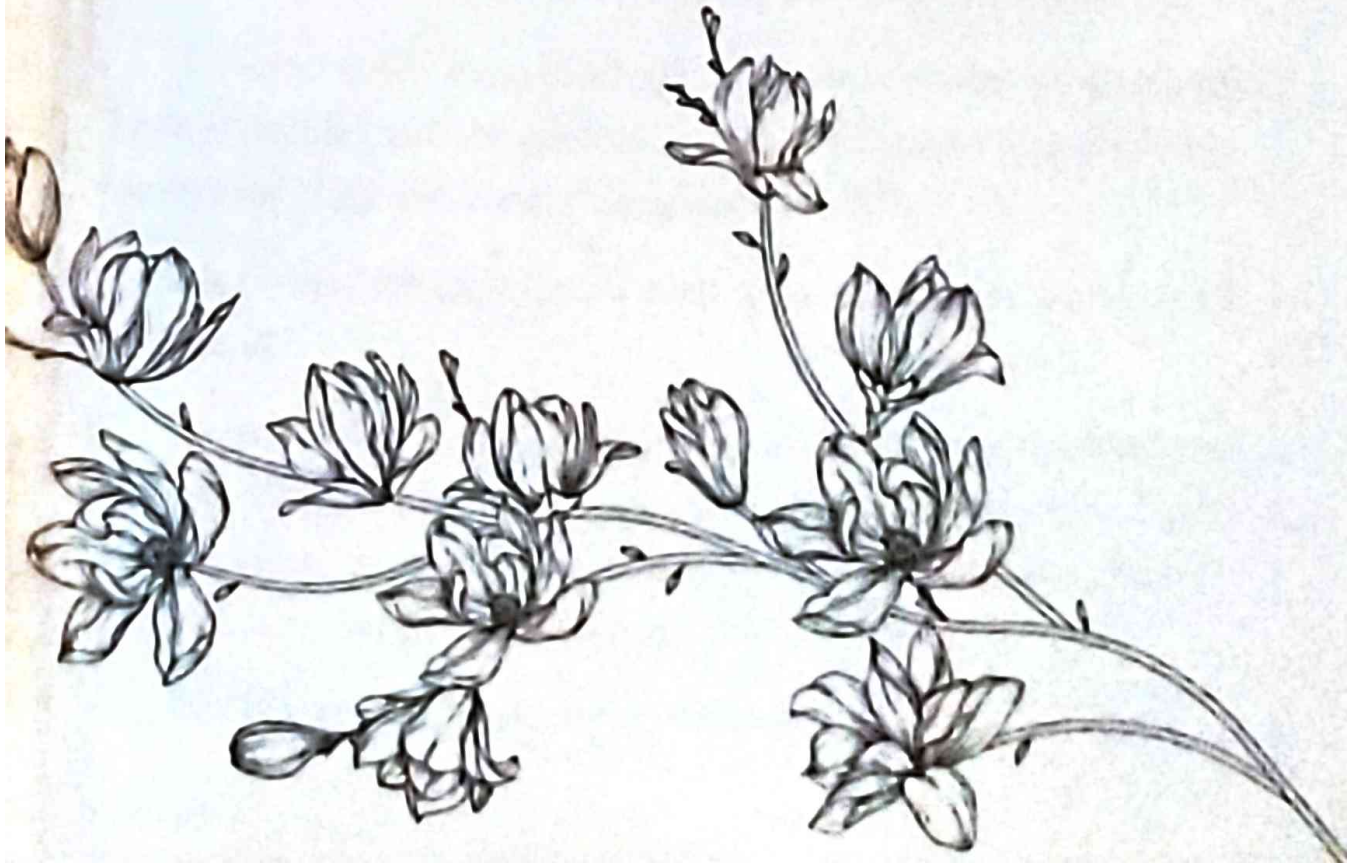
Ve saçlarımı öperken eğilip kulağıma son kez fısıldadı:

"Sonra sen manzarayı izlemeye devam edersin. Ben de âşık olduğum gözlerini..."

BÖLÜM 2

MAZİNİN YARALI KALBİ

"Sevdin mi?"

İrkildim.

Dalgın bakışlarım boğaz manzarasından kopup karşımdaki adama sabitlendiğinde birkaç saat evvel verdiği sözü tuttuğunu, beni seyretmekle meşgul olduğunu fark ettim. Kafamda öyle çok düşünce vardı ki nasıl toparlayabileceğimi bilmiyordum.

Ama Tuna bana böyle güzel bakarken ortamı mahvetmek istemiyordum.

"Çok sevdim," diye başımı salladım dudaklarım ufak bir tebessümle kıvrılırken. Elimde boş boş çevirip durduğum kadehi masaya bıraktım, ardından geriye yaslandım. Açık havada bize eşlik eden hafif rüzgâr tenime değdiğinde ürpermiştim.

"Üşüdün mü?" diye sordu Tuna şarabından bir yudum alıp kadehi dudaklarından uzaklaştırırken. Ardından yumuşak yüz ifadesi bir anda ciddileşti. "İçeri geçebiliriz."

Beni böyle dikkatle incelemesi içimi ısıtıyordu. Üşüsem ne olurdu ki?

"Gerek yok," diye mırıldandım masanın üzerinden usulca uzanıp elini tuttuğumda. Şaşkınlıkla birleşen ellerimize baktı. Onun kadar romantik olduğumu söyleyemezdim, herhâlde bu yüzden onu bazen şaşırtıyordum.

Eh, hoşuma da gitmiyor sayılmazdı.

"Ellerin sıcacık," diye fısıldadım teninin ısısı tenimi uyuşturacak kadar güzel bir etkiye sebep olurken. Diğer elimi uzattım, parmaklarını okşadım. "Üşüsem de sen ısıtırsın beni, değil mi?"

"Kalbime indireceksin."

Ufak bir kahkaha aniden dudaklarımdan kaçtığında başımı geriye atmış, omuzlarım hafifçe sarsılarak gülüyordum. Tuna ise kahve gözlerini kocaman açmış, yüzüme bakıyordu. Beklemediği anlarda onu böyle etkilemeye bayılıyordum.

Üstelik ikimiz de bunu tek dokunuşumuzla yapabiliyorduk. Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalışmayı çoktan bırakmıştım.

"Elini ver," diye homurdandı bu kez o bana doğru uzanırken. Gülerken dudaklarıma kapattığım parmaklarım yüzümden ayrıldı, bir kez daha uzanıp Tuna'nın sıcak elleriyle buluştular.

Soğuk bir kış gününde uzun saatler karlı yollarda yürümüş, burnumun ucu kıpkırmızı olmuşken alelacele sobalı, sıcak bir eve girmişim gibi hissettim.

Ve bu, hissettiğim en güzel şeydi. Tuna, evim gibiydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu bu uzun bakışma anımızı sertçe bölmemek için fısıldayarak.

Tebessüm ettim. "Seni."

Başparmağı bileğimi hafif hafif okşayınca içim ürperdi. "Beni mi?"

Başımı aşağı yukarı salladım, saçlarım hafifçe omzuma doğru döküldüler. "Hiç sobalı bir evde yaşadın mı?"

Kaşları çatıldı. Nereye varmaya çalıştığımı anlamak istiyor gibi bir süre bekledi. Ancak dışarıdan bakıldığında kafamdaki her düşünceyi kolayca çözemeyeceğini çoktan öğrenmişti.

"Hayır," diye yanıtladı bir süre sonra. "Yaşamadım."

"Tahmin etmiştim," diye kıkırdadım. Ardından önümdeki kadehe uzanıp şarabımdan bir yudum aldım.

Tuna başını hafifçe yana eğince bir tutam saçı alnına düştü. "Ya sen?"

Bakışlarım kahvelerine değdi. Uzun bir süre konuşmadım. Can sıkıcı bir sessizlik aramızda çığ gibi büyümeye başladığında artık onun gözlerine bakıyor ancak baktığım yerde kahvelerini göremiyordum. Rüzgâr'ın çocukluğunu görüyordum.

"Yaşadım," diye mırıldandım pürüzlü bir sesle. Boğazım kaşındı, huzursuz bir his dudaklarımı, çenemi titretmek için beni ele geçirmeye çalıştı. Ancak mâni oldum.

"Çok uzun bir süre yaşadım," diye devam ettim dalgın bir hâlde. Tuna, artık gözlerinde başka bir şey gördüğümü fark etmiş gibi sesini çıkarmadı. Birbirimize ruhumuzu açtığımız anlar çok fazla yaşanıyor sayılmazdı, ikimiz için de kabuk tutmuş bir yarayı hırçınca kaşımak ve sonra durup nasıl kanadığını izlemek gibiydi.

Bu yüzden beni bölmedi. "Çocuktum. Annem, evin tek odası ısındığı için sobayı yaktığı gibi bizi karşısına oturturdu. Yağmur, etrafta zıplayıp dururdu ama ben, büyük çocuk olduğum için sesimi çıkarmadan sobanın başında kımıldamazdım."

Bir an için dudaklarımda büyük bir tebessüm oluştu. "Suratım kıpkırmızı olurdu."

Tuna hoş bir sesle güldü. "Eminim çok tatlısındır."

Bakışlarım daldığı yerden çıkıp tekrar gözlerini bulabildiğinde çapkın tavrını fark ettim. Parmakları hâlâ ellerimi okşuyordu ve sıcacık olmuştum.

"Tatlı ve ben, aynı cümlede sırıtıyoruz," diye mırıldandım. "Böyle düşünen tek kişi sensin."

"Bu daha çok hoşuma gitti," diye sırıttı. Bakışlarında anlamını çözemediğim ancak beni ona sırılsıklam âşık olmaya devam etmem için cezbeden bir şeyler vardı.

"Konu sen olduğunda," diye mırıldandı tok bir sesle. "Bencil olmak kaçınılmaz."

Dudağımı kıvırdım. "Ne gibi?"

"Seninle ilgili en özel detayları yalnızca benim bilmem gibi..." diye fısıldadı masada bana doğru eğilip ellerimi avuçlarının arasına hapsederken. Yakınlaşmıştık. Şimdi gözlerinde dans eden parıltıları daha net görebiliyordum.

"Bahsetsene," diye takıldım.

Ancak o bunu hemen ciddiye almış gibi yüz ifadesi sertleşti. Birkaç saniye düşündü, sonra o çok sevdiğim melodik sesi kulağımı okşadı.

"Sabahları aynı saatte uyanmaya bayılıyorsun," derken başını sallıyordu. Ciddiyeti beni güldürecekti, dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ne bir dakika geç ne bir dakika erken. Mutlaka aynı saat olmalı. Giymekten en çok hoşlandığın şey, düz renk gömleklerin... Bir şey üzerinde dikkatle çalışman gerekiyorsa saçlarını mutlaka sıkıca topluyorsun. Fazla makyaj yapmaktan hoşlanmıyorsun ve cildin için sağlıklı bulmuyorsun... Saçlarını asla boyatmıyorsun. Kahve içmeye bayılıyorsun, şekersiz gıda tüketmeye özen gösteriyorsun. Halletmen gereken zor bir konu varsa, öncesinde mutlaka pembe kaleminle panondaki hedef listene ufak bir çiçek çiziyorsun..."

"Ne?" diye şaşkınca sözünü kestim. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Benim için son derece özel olan bu alışkanlığımın dışarıdan fark edilebilir olması beni afallatmıştı. Tuna, bu şaşkın bakışlarımdan hoşlanmış gibi keyifle güldü. "Ama en sevdiğin renk pembe değil."

Her şeyi bu kadar iyi gözlemleyebiliyor olması bir anlığına canımı sıktı. "Nereden anladın?"

"Hayatında, pembeye dair başka hiçbir şey yok."

"Bu doğru," diye mırıldandım. "Beni şaşırtmaya devam ediyorsunuz, Tuna Kartal."

Pembe olan tek şey sahiden kalemimdi. Sebebi ise gayet basitti: Küçükken okulun yanındaki kırtasiye dükkanının camında gördüğüm pembe tüylü kalemlere hiç sahip olamamıştım. Her gün önünden geçip eve giderken başım koparcasına geriye çevrilir, adımlarım ilerler ancak gözlerim pembe kalemde takılır kalırdı. Arkadaşlarımın babaları her yeni dönemin başında onlara güzel hediyeler alırdı. Masum bakışlarım, çok kez sıra arkadaşlarımın parlak eşyalarında burukça takılı kalırdı. Babamın, evimize bir çöp almadığı gibi annemin temizliklerden kazandığı parayı da döverek aldığını bilir, geceleri bu ana sık sık şahit olduğum için gıkımı çıkaramazdım. Anneme pembe bir kalem istediğimi bir kez bile söyleyememiştim.

Zaten bana da kimse sormazdı.

Babam malımızı, mülkümüzü, en çok da mutluluğumuzu gasp etmekle meşguldü. Annemse iki çocuğuyla sefalet içindeki bu hayata tutunmaya çabalamakla...

Bu yüzden kendi paramı kazandığım ilk gün pembe bir kalem almıştım. Ve bu, her maaş günümden sonra yerine getirdiğim hüzünlü bir ritüel hâlini almıştı. Hem acı veriyor hem de o günlerin geride kaldığını, artık bir sürü pembe kalem alabileceğimi hatırlatıyordu bana.

"Yine daldın."

Tuna'nın sesiyle irkildiğimde çoğu kez yaptığı gibi pürdikkat beni izlediğini fark ettim. Geçmişin karanlığına çekilirken onun, dipsiz bir kuyudan farksız olan gözlerimde zayıf ışıkla bir şeyler bulmaya çalışmasını seyretmek beni mahvediyordu.

Bu yüzden iyiymiş gibi yapmak daha az acı verir diye düşünmekten geri duramıyordum. Hemen gülümsedim. Onu kendi derin sularımda boğmak istemiyordum. Bana yüzmeyi öğrettiği yetmezmiş gibi şimdi de benimle uzaklara gelmesini isteyemezdim, yorgun düşüp o sularda boğulursam Tuna, bir an bile düşünmeden benim için kendini feda ederdi, öğrenmiştim. Çocukluğumu ona anlatmak, omzuna bindireceğim büyük bir yükten başka bir şey olmayacaktı.

"Hastanede yeni dönem asistanlarını gördüm de," diye mırıldandım çabucak. "Öğrenecek çok şeyleri var. Bir an önce disiplin sağlanması gerekiyor."

Tuna tek kaşını kaldırdı. "Ve sen de oturup bunu mu düşünüyorsun?"

Yalan değildi, asistan odasında farklı yüzleri görür görmez ilk düşündüğüm şeylerden biri bu olmuştu. Ancak Tuna'ya bunu şimdi düşündüğümü söylemek beyaz bir yalan sayılırdı.

Yalanın her renginin korkunç olduğunu bilsem de...

"E-evet..." diye mırıldandım. "Aklıma takılmış."

"Kontrol manyağı," diye takıldı. Kadehindeki son şarabı yudumlarken ona ters bir bakış attım.

"Acilen eski formumu kazanmam gerekiyor, öyle söyleme."

"Sen her zaman formundasın, sevgilim."

Melodik sesi kulağımı tatlı tatlı okşadığında gerginliğim uçup gitti. Dudaklarımda engel olamadığım bir tebessüm oluştu. "Öyle mi diyorsun?"

"Öyle," diye onayladı. Ardından önündeki peçeteyi zarif bir yavaşlıkla eline aldı, dudaklarını sildi. Tabağını ve kadehi usulca ilerlediğinde birazdan kalkacağımızı anladım.

"O hastanedeki herkesi üç gün içinde dize getireceğini ikimiz de biliyoruz."

Bugün yaşadığım her şeyden habersizdi. Bir keyif sigarası içmek için elini cebine attığında onu seyrediyordum. Bugün, severek yaptığım işimden ayrılmamı istemişlerdi. Âşık olduğum mesleğimle tehdit edilmiştim, her şeye sıfırdan başlamak zorunda kalacağımı zannetmiştim. Adımlarımın aşina olduğu o soğuk hastane koridorlarını benden çalmak istemişlerdi. Bugün, hayatım boyunca unutamayacağım kadar ağır bir baskıya maruz kalmıştım.

Ne kadar dik dursam da içimde bir yerlerin kırılmasına engel olamamıştım. İnsanların bu denli kötü olabilmesi, beni her seferinde afallatıyordu.

Ve Tuna, her şeyden habersiz olduğu hâlde beni bir kez daha tüm sevgisiyle kucaklıyor, içten bir destekle varlığını hissettiriyordu. Daima yanımda olduğunu o güzel kahve gözlerinde görüyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Sigarasını dudaklarına götürürken şaşkınca bana baktı. "Efendim?"

Gülümsedim. "Çok seviyorum. Tarif edilebilecek gibi değil..."

Şaşkınca kirpiklerini kırpıştırdı. Dudağına yerleştirdiği sigarayı yakmadı, bunun yerine onu parmakları arasına alıp hemen masaya bıraktı. Hafifçe öne eğildi, tamamen bana odaklanmıştı.

"Ben de seni çok seviyorum, fırtına," diye mırıldandı usulca. "Ve âşık olduğum gözlerinde, bana anlatmadığın bir şeyler olduğunu görüyorum."

Başımı iki yana sallayıp kahve gözlerine baktım. "Sadece sana sarılmaya ihtiyacım var."

Cümlemi bitirmeden ayağa kalktı, masanın etrafını birkaç saniyede dolandı ve çabucak yanıma geldi. Yanımdaki sandalyeyi tüm gücüyle geriye çekti ve hızla yanıma oturdu. Ben ona kollarımı uzatırken o bileğimi kavradı ve ellerimi ceketinin altına sakladı, başımı göğsüne yasladığımda gömleğine sinmiş güzel kokusunu içime çektim. Diğer eli belimi sıkıca kavrarken aramızdaki sandalye sanki yok olmuşçasına yakınlaşmıştık. Beni kendi bedenine yapıştırmıştı.

"Teşekkür ederim," diye tebessüm ettim, sesim kulağa yorgun geliyordu. "Sen benim kurtarıcı meleğimsin."

"Sen de benim her şeyimsin," diye mırıldandı dudakları saçlarımdayken. Nefesini hissedince ürpersem de bu, hissettiğim en güzel şeydi.

"Hemen kalkmasak olmaz mı?" diye sordum çekinerek. Yoğun bir dönemde olduğunu ve bu sıralar, yurt dışı bağlantılı bir projeye ortak olduğu için şirkette uzun saatler çalıştığını biliyordum. Muhtemelen sabah erken kalkması gerekiyordu ancak bencillik edip uzun süredir sahip olamadığımız kadar güzel olan bu akşamı uzatmak istemiştim.

"Ne kadar istersen kalırız," diye cevap verdi. Ardından uzanıp yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım vicdanım rahat etmese de. "Çok geç kalmayız."

"Kalalım," diye mırıldandı kulağıma. "İşlerim, senden önemli değil."

Onunla tanıştığımız ilk dönem, deli gibi hastanede koşturuyor, varlığını yok saymayı deniyor, Tuna'yı görmezden gelmeye çalışıyordum. Az evvel sarf ettiği bu cümleyi ona bir kez bile kuramamıştım.

"Hep böyle güzel şeyler söyleyip beni alt ediyorsun," diye homurdandım. Bu konuda onunla hiçbir şekilde yarışamıyordum. "Haksızlık bu."

"Hayır," diye sırıttı. Başımı kaldırıp gözlerine baktım; kahveleri koyulaşmış, yoğun bir hâl almıştı. "Sadece işkolik olduğun için seni avlamak çok kolay oluyor."

Hafifçe kıkırdarken uzandım, gözlerimiz aynı anda kapandı, aynı anda nefesimizi tuttuk, dudaklarım Tuna'nın dudaklarıyla buluştu. O beni, benim onu öptüğümden daha tutkulu bir şekilde öptüğünde bir an soluğumun kesileceğini zannettim. Yine de bu, içinde var olmaktan en çok mutluluk duyduğum zaman dilimiydi. Sonsuza dek dudaklarında yaşamak isterdim.

Zar zor ondan kopabildiğimde hâlâ gözleri kapalıydı. Parmaklarım yüzünü okşadı, ardından sürekli alnına düşüp duran bir tutam saçı geriye ittim.

"Saçın daha havalı görünsün diye yapıyorsun bunu," diye homurdandım yapmacık bir öfkeyle. Sahiden her gördüğümde dikkatimi doğruca çekecek kadar hoş bir dalgayla alnına kıvrılıyordu.

"Hayır," diye sırıttı gözleri hâlâ kapalıyken. "Bakışların takılsın, sonra sen dayanamayıp dokun diye öyle bırakıyorum."

"Un torbası," diye homurdandığımda kollarını bana daha sıkı dolayıp kıyafetimin açıkta bıraktığı boynuma bir öpücük kondurdu. İkimiz de gülüyorduk.

Nihayet sandalyemde doğrulup biraz geri çekilebilmeyi başardığımda etki alanından çıkmaya çalışıyordum, çabucak kıyafetimi düzelttim. Aniden suratım asılmıştı. "Sanırım beni avlamak gerçekten kolay."

Tuna, sözlerimle büyük bir kahkaha attığında karşı masadaki kadın yandan bir bakışla onu süzdü.

"Saçmalama," diye sırıttı kahve gözlerinin içi parlarken. Uzandı, başparmağıyla çenemi okşadı. "İlgini çekmek için gece gündüz hesap yapıyordum."

Yüzümü buruşturdum. "Yalancı."

Tuna aniden ciddileşti. Çehresi şimdi daha sert bir ifadeye ev sahipliği yapıyordu. Bu hâlinin bile bu kadar hoşuma gitmesi artık başka bir boyuttu, kalbime söz geçiremiyordum.

"Ciddiyim," diye ters bir bakış attı. "Ne yaparsam yapayım sana bir türlü yaranamıyordum."

"Kafama bir kova su dökmüştün!" diye inledim.

"O kısım hesapta yoktu," diye ensesini kaşıdı. Onu utandırmışa benziyordum. "Uykulu bir akşamımdaydım."

"Hangi kısım hesaptaydı mesela?" diye sırıttım. Köşeye sıkışmış olması keyfimi yerine getirmişti. Bu gece, bu tatlı adam tarafından biraz şımartılmak istiyordum.

"Neyi hesapladığımın önemi var mı?" dedi gözlerime bakarken. Kahve gözlerinde hoşuma giden, içimde bir şeylerin sarsılmasına sebep olan parıltılar dans ediyordu, konuşmaya devam ettiğinde sesi boğuktu: "Bütün dengemi altüst ettin zaten. Ayarlarımı bozdun."

Gözlerimi gözlerinden çekemedim, bu güzel renge dalıp gitmiştim. "Sen de öyle."

"Şöyle bakmaya devam edersen etrafımızdaki insanları umursamadan..."

"Tuna!" diye omzuna vurdum. Ardından başımı boynuna gömüp gülmeye başladım, çevredeki insanları rahatsız etmemek için kendime hâkim olmaya çalışırken sesim boğuk çıkıyordu, onun da omuzlarının sarsıldığını fark ettim. "Hoşuna gitti," diye sırıttı.

Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu bildiğim için başımı kaldırmadım. "Çok şapşal bir adamsın."

"Hesabı isteyeceğim."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan garson masaya yaklaştı, Tuna belimdeki elini bir an bile çekmeden diğer eliyle cüzdanına uzandı. Nihayet gülmeye bir son verip geri çekilebildiğimde yanaklarım ağrımaya başlamıştı, ayrıca içinde yaşadığım bu dünyanın gözlerime artık daha umursanmaz gelmeye başlaması ve bedenimdeki gevşeme hissi, bana sarhoş olmaya başladığımı hatırlatıyordu.

Oysa çok da içmemiştim. Sebebi Tuna olabilir miydi? Onun yanındayken ana kapılmaktan başka yapabildiğim bir şey yoktu.

"Buyurun efendim."

Çantamdan çıkardığım parayı, çabucak garsonun az evvel uzattığı kutuya bıraktığımda Tuna homurdanıyordu, hesap ödemek konusunda hiç taviz vermiyor oluşum onu bazen bunaltıyordu. Benden sonra o da çıkardığı parayı masaya bıraktı ve birlikte ayağa kalktık. Sandalyemi benim için geriye çekip yürümemi bekledi.

"Hep böyle centilmen misinizdir?" İki adım atıp önünden geçtim.

"Sadece içimi titreten fırtınalara," diye göz kırptı.

Bana yetişip yeniden belimi kavradığında dünyanın en güvenli yerinde olduğumu hissediyordum. Hatta hissetmiyor, bunu biliyordum.

Garsona tebessüm edip iyi geceler diledikten sonra boğaz manzaralı mekândan ayrılıp otoparka doğru yürümeye başladık. Bakışlarım kısa bir an göz alıcı ışıklara takıldığında bütün akşamlarımın böyle güzel bitmesini ne çok dilediğimi, biraz

olsun sarhoş olup her şeyi boş vermeyi ne çok özlediğimi fark ettim. Ancak çoğunlukla bu mümkün olmazdı.

Tuna, hafifçe belimi okşadığında irkildim. "Bu taraftan," dedi.

Beni yönlendirmesine izin verip bedenimi ona yasladım, az sonra arabaya binmiş ve birbirimizi seyretmekle meşguldük. Ben, Tuna'ya kıyasla daha çok sarhoş olduğum için kendiliğimden ön koltuğa oturmuştum. Gözlerim yarı kapalı olduğundan kirpiklerimin gölgesinden Tuna'yı inceliyordum.

O ise bana karizmatik tebessümünü göndermekle meşguldü. "Neden bu kadar güzelsin sen?" diye iç çekti. Sesi sıkıntılı çıkmıştı, bunu bir iltifattan çok samimi bir cümle olarak algılamama sebep oluyordu. Cevabını yüzümde arar gibiydi; bir süre gözlerimde, dudaklarımda, saçlarımda oyalanan bakışlarını takip ettim. Dudaklarım kendiliğinden kıvrıldı.

"Gözlerin bu kadar güzelken oraya yakışmamak olmazdı," diye fısıldadım.

Gülümsemesinin büyüdüğünü, kurduğum cümleyle bir an için afalladığını ancak bunu çabucak atlattığını gördüm. Kahve gözleri hafifçe kısıldı, başını yana eğdi. "Bütün gece sana taptığım yetmezmiş gibi fazlasını mı istiyorsun?" diye mırıldandı pürüzlü bir sesle.

Aramızdaki havanın gerildiğini, kalp atışlarımızın duyulur hâle geldiğini hissettim. Tuna yüzüme büyülenmiş gibi bakarken uzun süredir hissetmediğim kadar huzurluydum, koltuğa başımı yaslayıp gözlerimi kapattım. Sarhoş olmanın verdiği rahatlık dudaklarımdan ufak bir kıkırtının kaçmasına sebep oldu, kısık bir sesle mırıldandım:

"Beni öpmek istiyorsun."

Yanıt vermedi. Gözlerimi açarsam birbirimize baktığımız ilk anda büyük bir kıyamet kopacağını ve bu otoparktan kolay-

ca ayrılamayacağımızı biliyordum. Tuna, sanki düşüncelerimi okumuş gibi arabayı çalıştırdı. İkimizden de çıt çıkmıyordu.

Ardından hiç konuşmadan, eve giden yirmi dakikalık yolu tükettik. Gözlerim hâlâ kapalıydı. Hafif aralık olan camdan içeri süzülen rüzgâr tenimi okşuyordu, saçlarımı omuzlarımın gerisine itiyor, yüzümü ortaya çıkarıyordu. Bir yandan hoş bir rüyaya dalmak isterken bir yandan yüzümü öpen rüzgâr uyanık kalmam için beni çağırıyordu. Araba durduğunda gözlerimi açamamış olsam da eve geldiğimizi biliyordum.

Motorun uğultusu kesildi, camımın otomatik kapandığını belli eden sesi işittim. Kirpiklerimi yavaşça araladım, ardından hemen sol tarafımda hareketsizce oturan adama doğru usulca döndüm.

Bakışlarımız birbirine değdiği anda, Tuna sürücü koltuğundaki bedenini tamamen bana çevirdi, uzun parmakları uzanıp yüzümü kavradı, ardından beni öyle şiddetle öptü ki bir an nerede olduğumuzu unutacak kadar afalladım.

Dudaklarım gayriihtiyari aralandı, nefesi nefesime karışırken parmakları başta nazik sayılan ancak giderek hırçınlaşan bir ritimle yüzümü, boynumu okşamaya başladı. Bedenimi tamamen Tuna'ya çevirip kollarımı boynuna doladım.

Dudakları dudaklarımdayken tasasızdım. Yorgunluğumdan arınmıştım, düşündüğüm tek şey beni ne kadar güzel öptüğüydü. Alt dudağımı dudaklarının arasına alıp hoş bir mırıltı çıkardığında kendimi ona doğru daha çok itip parmaklarımın arasındaki saçlarını okşadım. Bedenlerimiz, duymadığımız ancak derinlerde hissettiğimiz bir müziğin ritmine eşlik edercesine uyumluydu hatta öylesine uyumluyduk ki bu beni ürpertiyordu. Bu evrende sonsuza dek var olsam da bu adamdan başkasına böyle bir çekime kapılabileceğimi zannetmiyordum. Eşsizdi, dokunuşu bütün bedenimi karıncalandıracak kadar güzeldi,

dile getirmediğim ancak hissetmeye ihtiyaç duyduğum ne varsa hepsi bu adamın dokunuşlarında gizlenmişti. Ona dair hissettiğim tüm karmaşa zihnimi işgal ederken dudaklarımız, uzun zamandır buluşmayı bekledikleri bu anın tatlı sızısıyla acıyordu. Nihayet nefessiz kaldığımızda Tuna yavaşça geri çekilmek zorunda kaldı, alınlarımız birbirine yaslanmıştı.

Göğsüm hızla inip kalkıyor; tutkulu bakışlarının sebep olduğu alev, içimde giderek büyüyordu. Oturduğumuz koltuklar, içinde bulunduğumuz araba yanıp kül olacak zannettim çünkü Tuna ve ben yan yana geldiğimizde yolun nereye varacağından asla emin olamıyordum.

İşin doğrusu yolun nereye gittiğini merak dahi etmiyordum. O Tuna'ydı işte. Bu adam kahve gözlerinde kaybolduğum sevgilim, güvendiğim tek limanımdı. Nereye varırsak varalım beni o yolda yalnız bırakmazdı.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadım dudaklarımdan çıkan kelimeler dudaklarına çarparken.

Tuna tebessüm etti, çenemdeki eli bir kez daha beni mest eden bir yavaşlıkla tenimi okşadı; uykum geliyor, dokunduğu yerin uyuştuğunu hissediyordum.

"Yalnızca sevmiyorsun," diye mırıldandı bir kez daha dudaklarıma uzanırken. "Beni kendine muhtaç ediyorsun."

Sıcak nefesi dudaklarımı okşarken gülümsüyordum, kirpiklerinin gölgelediği koyu gözlerine baktım.

"Sensiz yapamıyorum," dedi. Bu, bir itiraftan fazlasıydı.

Aramızdaki mesafeyi kapatan bu kez bendim. Dudaklarım dudaklarına, sakallarının yeni çıkmaya başladığı çenesine, âşık olduğum gözlerine doğru yol aldı. Her bir zerresine dokunmak, her yerde iz bırakmak, bana hissettirdiği ne varsa çok daha faz-

lasını ona hissettirmek istiyordum. Yüzüne bıraktığım öpücükler, dudaklarımın teninde izlediği yol, şimdi onun gözlerinin kapanmasına, kendisini bana bırakmasına sebep olmuştu. Artık sarhoş olan tarafın ben değil, Tuna olduğunu biliyordum.

"Eve çıkmamız gerekiyor," diye fısıldadı dokunuşlarıma daha fazla katlanamadığını belli eden boğuk ses tonuyla. Hafifçe geri çekildim, gözlerine bakarken ona nasıl bu kadar âşık olabildiğimi sorguluyordum. Hangi ara, bir insanı bu raddede sevecek hâle gelmiştim?

Oysa kendimi çoğu zaman hissiz zannederdim.

"Sabah erkenden işe gitmem gerekiyor," diye fısıldadım sesimde hafif bir alay tınısı gizliyken.

Tuna'nın belimi okşayan parmakları durdu, hemen sonrasında afallamış ve hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle bana baktı. "Bunu bana yapma, fırtına."

Tavrı dudaklarımda büyük bir sırıtışın oluşmasına sebep olurken uzanıp onu bir daha öptüm, bu kez az evvelki tutkusu sönmüş, yerini sakinliğe bırakmıştı. Bunun bir veda öpücüğü olduğunu anlamıştı.

"İzin günüm tamamen senin," diye mırıldandım gönlünü almak için yüzünü okşarken.

Koltuğunda hafifçe dikleşti; kaşları çatılmış, küskün bir tavra bürünmüştü. Bu hâli bana ufak bir çocuğun kollarını bağlayıp bir kenarda oturuşunu andırıyordu, gülmemek için yanaklarımı ısırmak zorunda kaldım.

"Bebeğim," diye mırıldandım yanağına bir öpücük daha kondururken. "Senin evine çıkarsak işlerin engel olamayacağımız bir yerlere gideceğini biliyorsun..." Kulağına fısıldadım. "Çünkü ben de seni çok özledim."

"Beni daha da mahvediyorsun," diye homurdandı. "En azından anlatmaya devam etme."

Ufak bir kahkaha dudaklarımdan kaçarken Tuna, kollarını bir kez daha bana sarıp yanağıma veda busesi bıraktı. Artık neredeyse sürücü koltuğunda olduğum için aramızdaki mesafeyi yeniden açarak kendi koltuğuma çekildim.

Saçlarım darmadağın olmuştu. Tuna, beni seyretmeye devam etti.

"Evdekiler uyumuştur," diye mırıldandım kıyafetimi düzeltirken. Eş zamanlı olarak çantamdaki telefon, aramızdaki sessizliği delip geçerek titremeye başladı ve aniden ikimizin de dikkati dağıldı.

"Bir dakika," diye mırıldandım Tuna hâlâ beni izlemeye devam ederken.

Morali bozuk olduğu için cevap vermedi. Gülümsememek için direndim.

"Annem arıyor," dedim bakışlarım ekrana değdiğinde. Telefonu tekrar çantama atıp Tuna'ya dönerken şaşkındım. "Hâlâ uyumamış. Sanırım beni bekledi."

"Pekâlâ..."

Tuna sıkıntılı bir nefes verip arabayı tekrar çalıştırdığında küskünlüğü geçmiş gibiydi. Aksi takdirde birbirimizden kolay kolay ayrılamayacağımızı ve sabah işe geç kalabileceğimi anladığını görebiliyordum. Omuz silkti. "Ben de Rüya'nın yanına uğrayayım o zaman. Yıkık hâlde yukarı çıkmak istemiyorum."

"Un torbası," diye takıldım hüzünlü ifadesine kıkırdarken. "Böyle yapma."

Bana yandan bir bakış attı. "İzin gününde seni kaçıracağım."

"Olur," diye sırıttım. "Memnun olurum."

Aynı anda birbirimize uzandık, dudaklarıma tatlı bir veda öpücüğü bıraktıktan sonra iç çekerek benden ayrıldı. Geri çekildiğimizde ikimiz de az önceki karşı konulamaz çekimin etkisinden kurtulmaya başlamıştık.

Yine de yanaklarım hâlâ sıcacıktı. "Görüşürüz."

"Kime üç kez veda busesi bırakıyorsan ona aitsindir," dedi.

Ben kapıyı açıp inerken bunu saymış olmasına gülüyordum. Ona el sallamak için eğildiğimde çapkınca göz kırptı. "Tatlı rüyalar, bebeğim."

Gözlerinden ayrılabilmek zor da olsa nihayet bunu başardım ve ona sırtımı döndüm. İçeri girene kadar beni beklemeye devam etti, nihayet anahtarlarımı çıkarıp apartmanın kapısını açtığımda arabanın, bulunduğum sokaktan uzaklaştığını duydum.

Derin bir nefes verip basamakları çıkmaya başlarken düşündüğüm tek şey, bir an önce uyumaktı. Duş alacak kadar ayık hissetmediğim için sabah biraz daha erken uyanmaya ve hem duş alıp erkenden ayılmaya hem de bir süredir kontrol etmediğim yapılacaklar listeme bakmaya karar verdim. Eski düzenimi oturtmam ve uyku saatlerimi planlamam gerekiyordu.

Merdivenleri adımlarken az evvel yanıtlamadığım telefon tekrar çalmaya başladı. Telefonla beraber çantamın temas ettiği bacağım da titrerken artık aramayı yok saymak imkânsız bir hâl almıştı. Son basamakları çıkarken yavaşladım. Parmaklarım çantama doğru telaşsız bir yol aldı, telefonu çıkardığımda boş bakışlarım ekrana değip kaldı. Annem, aramaya devam ediyordu.

Evimin kapısının önüne geldiğimde çağrıyı yanıtlayıp telefonu kulağıma götürdüm. "Anne?"

Uzun bir süre boyunca bu kelimeyi her telaffuz ettiğimde oluşan sessizlik yeniden aramıza doğdu. Karşıdan bir süre yanıt gelmedi. Bu sırada tepemdeki sensörlü ışık söndü, düz bakışlarım evimin kapısına sabitlenmişken ikimiz de sessizliği dinliyorduk. Herhâlde bu kelime yalnız bende değil, annemde de hâlâ aynı tuhaf hissi yaratıyor olacaktı ki konuşurken sesi titrekti.

"Rüzgâr. Kızım..."

"Efendim?" diye mırıldandım.

"Merak ettim," dedi zayıf bir sesle. Cümlenin devamını getirip getirmemekte bocalıyordu. "Neredesin?"

Ne garipti. Kapıdaki boş bakışlarım nedensizce derinleşti, sanki önümdeki engeli delip geçtiler de içeriyi görmeye başladım. Orada bir *anne* bekliyordu ve çocuğunun nerede olduğunu sorarken bir yabancı gibi çekiniyordu. Sesi titriyordu, bocalıyordu. Oysa bu, bir annenin çocuğuna her gün arayıp sorabileceği kadar basit bir soruydu.

Hayatım, sıradanlığı özlemekle geçip gidiyordu. Derin bir nefes verdim. "Kapının önündeyim, geldim."

Annemin dudaklarından, rahatladığını gösteren bir nefesin kaçtığını işittim. "Tamam, kızım."

Bir dakika sonra adım sesleri ve içeriden bir kapının kapanma sesi duyuldu. Ardından anahtar iki defa yuvasında döndü, kapıdan metalik bir tıkırtı çıktı. Annem kapıyı araladığında olduğum yerde öylece dikilmeye devam ediyordum.

Kapıyı tamamen açıp bana doğru adım attığında tepemdeki sensörlü lamba yandı.

"Hoş geldin."

Yorgun gözleri gözlerime değdi. Beni görür görmez tepeden aşağı şöyle bir süzdü, bir şeyim olup olmadığını istemsizce

kontrol ediyordu. Tekrar yüzüme baktığında dudaklarında bir tebessüm yer buldu. "Gel içeri. Aç mısın?"

"Hayır," dedim ben de ona tebessüm ederken. Fakat bu zoraki bir tebessümdü; bir şeyler rayına oturmuyor, zihnimde susturamadığım sesler düşüncelerimi işgal edip duruyordu. Annem dalgınlığımı fark etmedi ya da fark ettiyse de bana belli etmek istemedi.

"Dışarıda yedim," diye tamamladım cümlemi. Geriye dönüp ardımdan kapıyı kapattım, vakit çok geç olduğu için karanlık koridordaki ışığı yakmadım. Sessiz konuşuyorduk, Yağmur, okul açıldığından beri sabahki dersleri için erkenden uyumuş oluyordu. Oturma odasından buraya yansıyan zayıf ışık, annemin silüetini belli belirsiz görmemi sağlıyordu. Birlikte geçirdiğimiz son zamanlarda annemin, Yağmur ve ben eve gelmeden önce uyuyamadığını öğrenmiştim. Bunun nedenini ona alenen sormamıştım ancak tahmin etmek çok da güç değildi.

Annem hâlâ aynıydı. Şehrin bizi yutacağını, parçalayacağını, ondan koparacağını zannediyordu. İnsanlara güveni yoktu. Karanlık koridorda bakışlarımız bir kez daha kesiştiğinde ikimiz de konuşamıyorduk. Buna rağmen aramızdaki şey apaçık ortadaydı.

Sebebi babamdı. Bu öyle acı bir gerçekti ki annem, içinde büyüyen bu korkuyu şimdi kendi kızlarının yüzünde de sık sık görür olmuştu. Üstelik yaşadığım birçok şeyi, onu ürkütmemek için sakladığım hâlde...

"Haydi, uyu sen," diye fısıldadım dudaklarımdaki zoraki tebessümü büyütürken. Her şeyin yolunda gittiğini bilmeye ihtiyacı vardı. Onun için öyleymiş gibi davranacaktım.

"İyisin, değil mi?" diye sordu.

Yavaşça başımı salladım, çantamı girişteki askılığa bırakırken yüzümü yeniden anneme döndüm. "İyiyim. Sadece hastanede biraz yoruldum."

Bakışlarını karanlıkta çok iyi göremiyor olsam da bir çift gözün endişeyle parladığını seçebiliyordum. Bir kez daha sustuk. Sanki bu, bana inanmadığını gösteren bir cevapmış gibi hissettim.

"Anne," diye fısıldadım bir kez daha. "Gerçekten iyiyim."

Karşımda hareketsizce duran kadın, bir an için bakışlarını kaçırdı. Sormak istiyordu, fazlasını öğrenmek istiyordu ancak cesareti yoktu. Geldiğinde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Rüya'dan alıp eve bıraktığım dava dosyalarını incelediğini görmüştüm bir defasında... Sanki kâğıtların uğursuzluğunu anlamış gibiydi yüz ifadesi. Onu izlediğimi görünce hemen dosyayı yerine bırakmış, masamdan uzaklaşmıştı. Hiçbir şey anlamadığını biliyordum çünkü annem hiç okula gidememişti. Okuma yazması yoktu. O an, küçükken yaptığım şeyi yapıp annemin dizinin dibine oturmak, ona harfleri göstermek, bıkmadan, usanmadan, sabırla merak ettiği o satırları ona okumak istedim. Ancak yapamamıştım. Darp raporum, orada nasıl taciz edildiğimi anlatan detaylar ve kahrolası birçok şey vardı. Anneme hiçbirini anlatamamıştım.

Yaptığım tek şey, bunları incelediğini görmemiş gibi davranmaktı. Zaten o da bana soramamıştı. Belki birkaç aydır hayatımdaydı ancak bu yabancılık hissini bir anda silip atmak ikimiz için de çok zordu. Yapamıyorduk ancak bunu dile getirmiyorduk da.

Sesimin samimi çıkmasına özen göstererek fısıldadım: "Anne, kötü bir şey olsa gelip sana anlatırım..."

Bunu söylememi bekliyormuş gibi karanlıkta bana bir adım daha atıp çabucak sordu: "Anlatır mısın, kızım?"

"Anlatırım tabii," diye mırıldandım anlayışla. Aramızdaki mesafeyi kapatıp uzandım ve ona sıkıca sarıldım. Küçükken zar zor uzanıp annemin beline sıkıca dolanan kollarım, şimdi onun başını göğsüme doğru yaslıyordu. Çok büyümüştüm, küçükken o benim saçlarımı okşuyordu, şimdiyse ben onun... Kaybettiğimiz yıllarımız yeniden suratıma çarptı.

"Şimdi uyu, tamam mı?" diye fısıldadım parmaklarım onun omuzlarını sıvazlarken. "Bugün yeniden işime döndüm. Artık gece nöbetlerim olacak, bazen art arda iki gün eve gelemeyeceğim."

Annemin bana sarılan kolları hafifçe kasıldı. "Bu, benim işimin bir parçası," diye mırıldandım güven veren bir sesle. "Ve korkulacak hiçbir şey yok. Uykusuz kalıp beni beklemeni istemiyorum."

Başını salladı, eğilip dudaklarımı yanağına bastırdım. Annem bana daha sıkı sarılıp saçlarımı kokladı. Burada kalabilmek için direnmem de zihnim, beni acımasızca çivilendiğim yerden söküp geçmişe fırlattı.

Annem, az evvel bana açtığı kapıyı bu kez babam için açmıştı. Vakit, şu anki gibi çok geçti; bu kez ben, ilerideki odanın kapısının kirişine saklanmış, tek gözümün göreceği kadar eğilmiştim. Annem, babamı beklerken uyuyamazdı. Uyursa kapıyı kim açacaktı? Ben de onunla birlikte gece boyu beklerdim. Sanki ufacık bedenim, bu zavallı kadını o adamın hiddetinden koruyabilirmiş gibi...

"Çekilsene ulan," diye bağırırdı babam kapı açılır açılmaz. "Ne bakıyorsun suratıma öyle?"

Annemi kenara itip yalpalayan adımlarla içeri girerdi, annem bazen bu manzaraya şahit olmayalım diye evin anahtarını babamın eskimiş pantolonunun cebine atardı ancak babam böyleydi işte... Öyle sarhoş olurdu ki parmakları cebindeki

anahtarı yoklasa hatta orada olduğunu bilse bile mahalleyi inletene kadar o kapıyı yumruklar ve annemin açmasını beklerdi. Yetmezmiş gibi bizi etraftaki insanlara da rezil ederdi. Annemin utançla başını eğip yürüdüğü mahallenin sokakları mıh gibi aklımdaydı.

Şimdiki Rüzgâr olsa uzanır, çenesine usulca dokunup annesinin başını dikleştirirdi. Onun utanacak neyi vardı ki? Böyle bir adamın eşi olmak onun suçu muydu?

"Anne," diye mırıldandım pürüzlü bir sesle. "Birlikte uyuyalım mı?"

Yumuşacık bir ses, karanlıkta kulağımı okşadı; bu gece, ilk kez birbirimize çok yakındık. Ve bu bedenimizle değil, ruhumuzla ilgiliydi.

"Uyuyalım, Rüzgâr'ım."

Sanki yıllar öncesine dönmüşüm gibi kalbim pır pır atmaya başladı, telaşla annemin elini tutup onu odama doğru götürdüm. Kapıyı açtık ancak yine ışığı yakmadık. Annem, yatağın örtüsünü kaldırırken ben, çabucak kıyafetlerimden kurtulup pijamalarımı giydim. Bu acelem nedendi, kendim de bilemiyordum. Oysa annem oturmuş, yanına gitmemi bekliyordu.

"Ellerimi yıkayayım. Saçlarımı da tarayıp geleceğim hemen," dedim tebessüm ederken.

Annem başını sallayıp yastığı düzeltti. Çabucak banyoya gittim, aynadaki yansımamı seyretmeden hızlıca işlerimi halletim, sadece birkaç dakika sonra annemin yanındaydım.

Benim için yatağın diğer tarafına kaydı, yanında yer açtı. Küçük bir çocuk gibi sevinerek yanına kıvrıldım, birbirimize sokulduk.

"Sarılayım mı sana?" diye fısıldadı zayıf bir sesle. "Eğer bunaltacak olursam..."

"Sarıl," diye sözünü kestim. Sonra başım göğsüne denk gelsin diye birazcık aşağı kaydım, eskiden bunu yapmama gerek kalmazdı ama artık büyümüştüm.

"Saçlarımla da oyna," diye fısıldadım gözlerimi huzurla kapatırken. Annemin yumuşak parmakları saçlarıma değdi, sonra usul usul okşamaya başladı. Bir şeyin içime ilmek ilmek işlendiğini hissettim. Bedenim sıcacık olmuştu. Şimdi burada, İstanbul'un göbeğinde, lüks sayılabilecek güzel evimde, sıcak yatağımda değildik sanki.

Oradaydık. Olmaktan en çok korktuğum yerde, o küçük köy yerinde, duvarlarının boyası akmış ufak odada, geceleri sobamızda çıtırdayan ateşteki odun sesini işitsem de bir türlü ısıtamadığımız eski yataktaydık. Annemle birbirimize sarılıyorduk.

"Hep böyle uykuya dalardın," diye fısıldadı. Sesi ağlamaklıydı. Yılların zalimliği, şimdi canımızı acıtıyordu; korkularla dolu bir hayata bizi mahkûm etmiş ve bir anne ile evladını birbirine hasret bırakmıştı. Şimdi o anne, kızının saçlarını okşamadan önce tedirgin oluyordu, ona sarılmak için izin istiyordu.

Yıllar, bizim canımızı çok yakmıştı.

"Parmakların ne güzel," diye mırıldandım sessizce. Sesimin tınısı azıcık yükselse anın büyüsünü bozacağımı zannettim, korkağın tekiydim. Annem saçlarımı okşamaya devam etti.

Bir damla yaş, kapalı göz kapaklarımın ardından yanağıma süzüldü. "Senin gibi güzel," diye fısıldadı annem. Uykum gelmeye başlıyordu. Ona biraz daha sokuldum, sıkıca sarıldım.

Şimdi hayata kafa tutan genç kadın değil, onun savunmasız, ufak kız çocuğuydum. Uyumadan önce annesinin güzel yüzün-

deki yaraları öpen kız çocuğu... Annesini hiç terk etmemiş kız çocuğu.

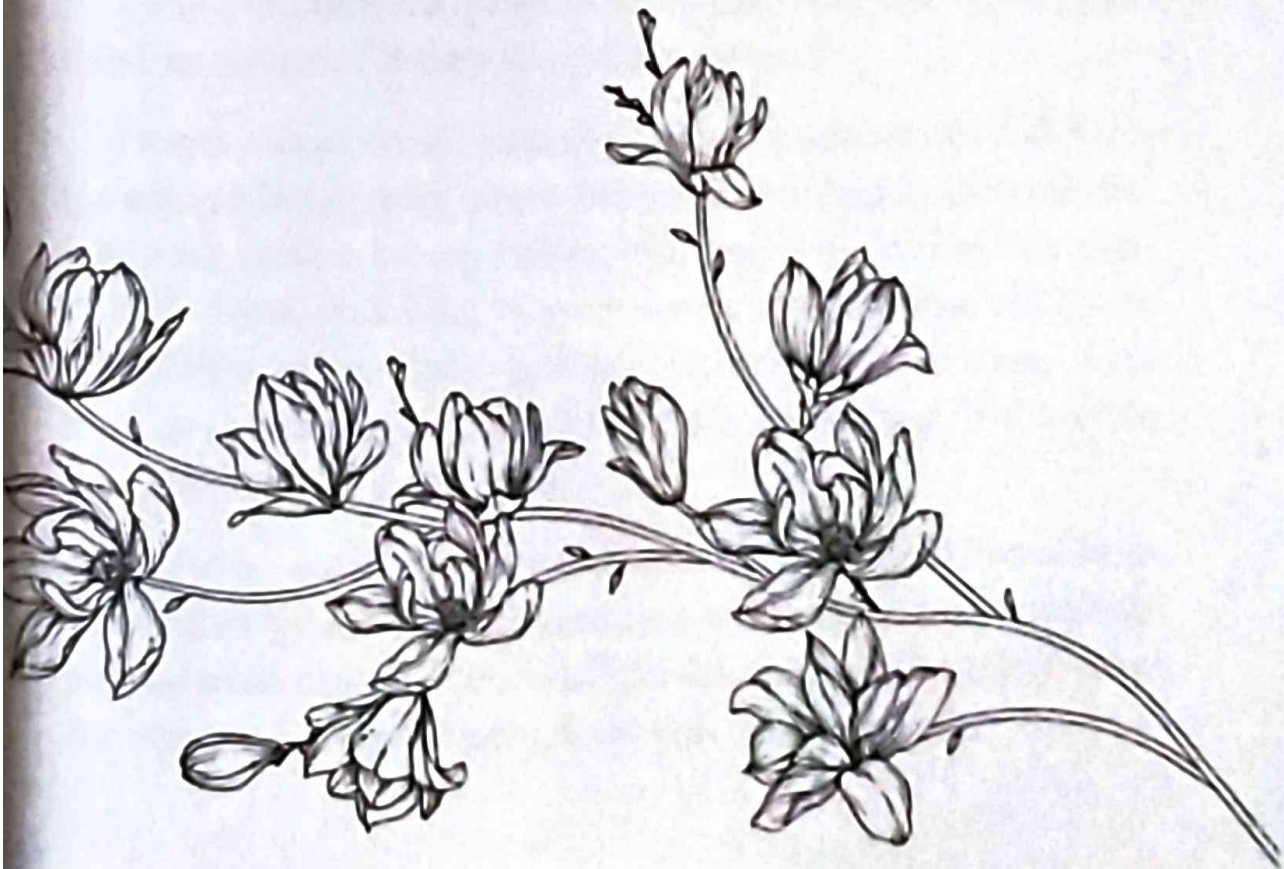
Parmaklarım titrekçe onun kollarını, yüzünü okşadı; tenini hissettim.

Beraber uykuya daldık.

Parmak uçlarım bana fısıldadı. Artık annemin yaraları yoktu.

BÖLÜM 3

AYNADAKİ SİMANIN TESELLİSİ

Adımlar...

Dönüşü olmayan, geriye bakmayan adımlar... Yolları ardımda bırakan, beni daima ileriye taşıyan, zemini döven, tok sesli adımlar...

"Günaydın."

Adımlarım durdu.

"Gü-günaydın."

Güçlü sesime karşılık bocalayan hemşirenin sesi cılızdı. Bunu es geçtim çünkü benimle neden göz teması kurmaktan kaçındıklarını biliyordum.

"Acilen incelemem gereken hasta dosyaları var," diye mırıldandım sakince. "Bakabilir misiniz, lütfen?"

Dosya numaralarını yazdığım kâğıdı hemşirelerin bulunduğu masaya bıraktıktan sonra bir adım geri çekilip, ellerimi önlüğümün cebine koyup beklemeye başladım. Hakkımda duydukları dedikodulardan ve muhtemelen gerçeğin ne olduğunu bilmediklerinden elleri ayakları birbirlerine dolaşıyor, bana nasıl davranmaları gerektiğinden emin olamayarak birbirlerine kaçamak bakışlar atıyorlardı.

Bense bu sabah uyandığımda yine ve yine bütün zorlukların üstesinden gelebileceğimi kendime hatırlatmış, maruz kalacağım tavır ne olursa olsun kendimi dik durmaya hazırlamıştım. Bu yüzden onların bu tavrı, beni pek etkilemiyordu.

"Rüzgâr Hanım?" Tanıdık bir ses işittim. Bu, sabahı işe geldiğimde ve mesaim bittiğinde mutlaka selam vermeyi ihmal etmediğim, birkaç dakika da olsa konuştuğum genç hemşirelerden biriydi. Elindeki dosyalarla yanıma yaklaşırken şaşkınca bana bakıyordu. "Ah... Siz mi geldiniz?"

Dosyaları hazırlamalarını beklediğim hemşireler duraksadılar. Bense tebessüm ediyordum. "Buraları fazla boşlamıştım. Nihayet dönebildim."

Yaka kartından isminin Ayla olduğunu fark ettiğim hemşire, kıvırcık saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken gözlerinin içine kadar gülüyordu. "Sizi burada görmek ne güzel! Kendinizi çok özlettiniz."

Omuzlarım gevşerken dudaklarımdaki tebessüm büyüdü. "Ben de işimi çok özledim."

Hemşire, bütün samimiyeti ile bana yardımcı olmak istediğini belli ederken ilgisini çabucak yanındaki çalışma arkadaşlarına yöneltti. "Hangi dosyaları arıyorsunuz? Rüzgâr Hanım'ı bekletmeyelim, kendisi çok yoğun çalışıyor." Ardından hızla bir yığın dosya arasına dalıp listemdeki dosyaları aramaya başladı. Bir yandan elleriyle çabucak kâğıtları karıştırırken diğer yandan gözleriyle sayıları tarıyordu.

"İşte! Burada." Hızla dosyaları bana uzattı. "Buyurun."

"Çok teşekkür ederim," diyerek yeniden tebessüm ettim. Yüzümde, büyük bir minnet duyduğumu belli eden o ifade vardı. Bunu, insanlara pek sık göstermezdim.

"Ne demek," diye sevinçle konuştu hemşire. "Size yardımcı olabilmek çok güzel. Lütfen, herhangi bir ihtiyacınız olduğunda gelin."

"Öyle yaparım," diye başımı salladım. Bakışlarımız birbirine kenetlenip aramızda kısa bir sessizlik doğduğunda dudaklarımı-

dan dökülen teşekkürün yalnızca bir dosya için olmadığını ikimiz de biliyor gibiydik.

Bu, çok daha fazlasıydı. Bu, tacizden önceki hayatımda sıkça rastladığım ve bu zor zamanlarda hasretini çektiğim o gurur dolu bakışlardandı. İçimin sıcacık olduğunu hissettim.

Her zaman bir çıkış yolu vardı. Bitmiş gibi görünüyordu, kabul ediyordum. İnsanları aşmak, çoğu zaman güçtü ancak buradaydı işte... Bir çift parlak göz, heyecanla beni süzüyordu.

Tam karşımdaydı. Bana inanıyordu. Umudumu hatırlatıyordu.

"Görüşmek üzere."

Sırtımı dönüp sağlam adımlarla koridorda ilerlerken hafifçe başımı dikleştirdim, elimdeki dosyayı daha sıkı kavrayıp dudaklarıma kendinden emin bir tebessüm yerleştirdim. Bunun biraz da ukala bir görüntüsü olduğunu biliyor ve böyle görünmekten tam da şu an haz alıyordum.

Yanından geçtiğim iki asistan göz ucuyla bana baktılar. Aldırmadım.

Bu bakışların beni olduğum yere çivilemesine izin vermeyecektim.

Benim dünyam, insanların baktığı yerden ibaret değildi, ben bundan fazlasıydım. Ben, fazlası için daima savaşmıştım.

"Füsun Ercüment."

Gür sesim asistan odasında yankılandığında kapının önünde adımlarımı durdurmuş, keskin bakışlarımla önümdeki insanları inceliyordum. Burcu, önündeki kâğıtlardan başını kaldırıp beni baştan aşağı süzdü, Elvan ise Burak ve Çağatay'ın yanında pürdikkat bir dosyayı inceliyordu. Geriye kalan asistanlar, odanın farklı yerlerine dağılmıştı.

Sesimi duyan herkes başını kaldırıp bana baktı. Yanıt bekledim ancak bir süre istediğimi alamadım.

"Füsun Ercüment burada değil mi?" diye sordum.

İkinci kez sert bir sesle tekrar ettiğimde odanın en gerisindeki genç kız, cılız bileğini havaya kaldırıp bana doğru salladı.

"Ben!" dedi şaşkınca. "Buradayım."

"Yanıma gelir misin?"

Sesim öyle otoriter çıkmıştı ki kız, üzerindeki şaşkınlığı çabucak atıp yanıma doğru koşmaya başladı. Bu sırada odadaki diğer asistanlar çıtını çıkarmadan bizi izliyordu. Herkes önündeki dosyalarla ilgileniyor gibi yapsa da göz ucuyla bana baktıklarını görebiliyordum.

Bu kadar erken ve keskin bir dönüş yapmış olmam onları fazlasıyla şaşırtmıştı. Herhâlde birkaç gün karalar bağlamamı, omuzlarımı düşürüp bir köşede oturmamı bekliyorlardı.

"Bekle, Füsun," diye mırıldandım. Kız, merakla bekliyordu. Ardından elimdeki diğer kâğıda bakıp sıradaki ismi kontrol ettim.

"Ömer Toprak."

Arka taraftaki bir grup erkek asistan arasından birinin öne doğru çıktığını gördüm. Merakla bana bakıyordu. "Benim." diye seslendi.

"Yanıma teşrif edecek misin, Ömer?" diye tebessümle sordum.

Sorumla beraber afalladı. Birkaç kişinin kendi arasında fısıldaştığını işittim, ne yaptığım hakkında fikir yürütüyorlardı. Burcu ise oturduğu koltuktan sessizce beni seyretmeye devam ediyordu.

Zaten sadece seyredebilirdi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu genç adam yanıma ilerlerken. Füsun da yanımda sabırsızca kıpırdanmaya devam ediyordu.

İkisini de tam karşıma aldığımda yüzümde geniş bir tebessüm belirdi, bir adım geriye çekilip onlara şöyle bir baktım.

"Evet," diye cevap verdim Ömer'e. "Bir sorununuz var. İsmi, Rüzgâr Ulu."

Füsun şaşkınca, "Ne?" diye sorarken Ömer, siyah gözlerini dikkatle üzerime dikmiş, ağzımdan çıkacak şeyi merakla bekliyordu.

"İkiniz de ilk dönem asistanlarısınız, değil mi?" diye sordum.

İkisi de beni onayladılar.

Tebessüm ederek başımı salladığımda saçlarım yüzüme düştü.

"Ben üçüncü yıl asistanı Rüzgâr Ulu. Buradaki asistanlar arasında en kıdemlilerdenim. Ayrıca bu ay boyunca servisin kıdemlisiyim."

Ömer gözlerini kıstı. "Evet, sizi tanıyorum."

"Güzel," diye onayladım. "Anlayacağınız o ki uzman doktorlardan sonra direkt olarak muhatap olacağınız kişiyim."

Asistan odası sessizleşti. Sözlerime devam ettim: "Artık gözüm kulağım sizsiniz, sizin de gözünüz kulağınız ben olacağım."

Derin bir nefes verip elimdeki dosyayı kaldırdım. "Bu serviste, hafta boyunca size neler yapmanız gerektiğini detaylıca anlatacak olan kişi benim. Söylediklerimi harfiyen yerine getirirseniz hastane işleyişi konusunda hiçbir sıkıntı yaşamazsınız, arkadaşlar. İlk ve en önemli kural, hastalarınızı katiyen ihmal etmemeniz gerektiğidir."

Gözlerimi kısıp bu kez bastırarak konuştum: "Hem de hiç bir koşulda... Burada kabul edilemez olan tek şey bu. İlk ve öncül olan hastadır. Siz ne durumda olursanız olun vazifeniz budur, değişmez. Sabah erkenden sizi işinizin başında görmek istiyorum."

Füsun heyecanla, "Sizinle mi olacağız yani?" diye sorduğunda sesinde çocuksu bir heyecan seziyordum. Mesleğe yeni başlayan herkes, az çok bu deli heyecanı yaşardı; öncesinde aldığımız eğitim ne olursa olsun asistan doktor olmanın verdiği ilk yıl heyecanı çok farklıydı.

"Hayır Füsun," diye gülümsedim. "Elbette yalnız olacaksın. Sen artık bir doktorsun. Fakat halledemediğin, yardım istediğin, kendine güvenmediğin her konuda sana yardımcı olacağım. İkiniz de bir sorun olduğunda doğruca bana gelebilirsiniz."

Sonra şaşkın suratlarına bakıp göz kırptım. "Bu fırsatı herkese vermem."

Burak odanın diğer ucundan keyifli bir kahkaha attı. Tıpkı benim gibi kıdemli bir asistan olmasına rağmen, etliye sütlüye karışmadan mesai saatini bitirip eve gitme isteği yüzünden okunuyordu.

"Geçmiş olsun, çocuklar!" diye sırıttı karşımdakilere. "Bordo bereli gibi eğitileceksiniz."

Burak'tan tarafa bakıp yüzümü buruşturdum. "Gevezelik ediyorsun."

Karşımdaki birinci sınıf asistanlarının merakla beklediklerini fark ettiğim anda güven verici bir şekilde başımı salladım.

"Bilmeniz gerekenden fazlasını öğretmeyeceğim."

Ömer tuttuğu nefesi bıraktı. Bense gülümsedim.

"Tek sorun, her şeyi bilmek zorunda olmanız."

Füsun şaşkınca kirpiklerini kırpıştırırken keyfim iyice yerine gelmişti. Sahiden de gelir gelmez ilk dönem asistanlarını gözüme kestirmiş, çok riskli olsa da bu sorumluluğu üstlenmek istemiştim. Yaptıkları en ufak hatada, uzman doktorlar faturayı bana kesebilirdi, farkındaydım.

Ancak işimi öyle çok özlemiştim ki içimdeki arzuya ket vuramıyordum.

Gözlerimi kısıp ikisini de süzdüm. "En önem verdiğim şey disiplindir. Çalışma saatlerine özellikle dikkat etmenizi istiyorum. Sabah erkenden hastalarınızı kontrol etmeli, birazdan size vereceğim kan örneklerinin hepsini almalı, doktorlar gelmeden önce birçok işi bitirmiş olmalısınız. Aksi takdirde hem benden hem de uzmanlardan azar işitebilirsiniz."

Bakışlarımı ikisinin de üzerinde gezdirdim. "Anlaştık mı?"

Hızla başlarını salladılar. "Çok güzel," diye mırıldandım. "Kendinizi ispatlayana dek ameliyatlara girmeyeceksiniz. Bir süre sizi gözlemlemek istiyorum. Sınırlarınızın ne kadar üstüne çıkabildiğinizi bana gösterin."

Burak, yine rahat duramadı ve odanın diğer ucundan seslendi: "Tam isabet, çocuklar. Rüzgâr, size nasıl ameliyat avlayacağınızı öğretecek rakipsiz asistandır!"

Ona gözlerimi devirdiğimde Burcu'nun bir şeyler homurdanarak yerinden kalktığını gördüm. Ardından hızla odadan ayrıldı. Birkaç kişi onun arkasından baksa da ben, bununla ilgilenemeyecek kadar meşguldüm.

"Gün içinde neler yaptığınızı yeniden dinleyeceğim fakat şimdi dağılıyoruz. Ömer, sen bugün acildesin," diye komut verdim.

Ömer, belli ki her şeye itiraz eden, devamlı aykırı davranmak isteyen tiplerden değildi. Sakince başını salladı. "Tamamdır."

Gitmek üzere kapıya yönelmişken aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. "Eğer bir sorun olursa size..."

"İstediğin zaman bana ulaş," diye yanıtladım. Sesimde emredici bir tını vardı ancak yumuşaktı da. Ömer, ona verdiğim güvenceyle tebessüm edip hızla acile inmek için odadan ayrıldı.

Asistan odasındaki herkes hâlâ fark ettirmeden bizi izliyordu.

"Gelelim sana..."

Dosyadaki hasta isimlerini kurcalarken Füsun'un sabırsızca ayağını salladığını görebiliyordum. Heyecanlı birine benziyordu ve bu, sebepsizce hoşuma gitmişti. Ondaki malzemeyi görebiliyordum. Daima dinç olacaktı, bu hevesimi tetikledi. Ancak bunu ona belli etmedim. Çünkü işini yaparken heyecanını mümkün olduğunca bastırması gerekecekti.

"Bugün çok basit birkaç işlem var," diye mırıldandım gözlerimi dosyadan çekmeden. "Eğer istersen seni rutin kontroller için gönderebilirim. Ya da..."

"Bir şey rica edebilir miyim?"

Aniden sözümü kestiğinde dosyadan başımı kaldırdım. Gözlerini kısmış, neredeyse bir kedi yavrusu gibi bana bakıyordu. Bu, bende gülme isteği uyandırdı ancak dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi engelledim.

"Ben bugün biraz sizinle takılsam?" diye sordu hızlıca. Ardından söylediği şeyi sonradan fark etmiş gibi çabucak başını salladı. "Çok pardon. Takılmak derken sizi gözlemlemek anlamında... Yani hastaneyi tamamen çözme fırsatı bulamadım da. Deneyimli biri olduğunuz için sizden fikir alabileceğim çok şey olur diye düşündüm."

Bir süre düşünüp başımı salladım. Aslında araştırılması ve bir an evvel yazılması gereken önemli bir tezim, gün içinde ilgilenmem gereken birçok hasta ve bunun gibi bir ton işim vardı ancak Füsun'un gözlerindeki heyecan ateşini de söndürmek istemiyordum.

Ona yardım ederken bir yandan kendi işlerimi de halledebilecek kadar pratiktim.

"Pekâlâ," diye onayladım. "Takıl bakalım benimle."

Kız, derin bir nefes verip gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Bunu bir kereliğe mahsus yapıyoruz," diye açıkladım. "Sadece her şeyi görmeni istediğim için. Sonra yalnızsın."

"Tamamdır," diyerek derin bir nefes verdi. Siyah gözlerini kocaman açmış, yüzüme bakıyordu.

"Bayılacak mısın?" diye sordum.

"Hayır," diye sırıttı. "Sadece beni çok motive ettiniz."

Nihayetinde başardı ve bu aptal başlayan günde hiç ummadığım bir şey yaptı. Bana kahkaha attırdı. Elvan'ın bakışlarının üzerimizde olduğunu görsem de ona aldırmadım.

"Seninle işimiz var, Füsun," dedim derin bir nefes verirken. "Bence sen mükemmel bir asistan olacaksın."

"Umarım!" dedi. Sonra daha kısık bir sesle ekledi: "Bana sizin öğretecek olmanız..."

"Bana 'sen' de," diyerek tebessüm ettim. "Burada hiçbirimiz, diğerine böyle resmî hitap etmeyiz."

"Aslında Çağatay'la, Elvan'la çok iyi anlaşıyoruz," dedi çabucak. "Fakat nedense size öyle hitap etmek biraz saygısızlık gibi geldi."

Benden çekindiğini görebiliyordum. İnsanların ona empoze ettiği ön yargıyı görmek beni hiç şaşırtmadı. "Peki, Füsun." dedim düz bir sesle. "Üst kata çıkıp 3 numaralı poliklinikte beni bekle, lütfen."

"Tabii."

Kız, az evvel Ömer'in yaptığı şeyi yapıp aceleci adımlarla asistan odasından ayrıldı. Bu sırada herkesin dikkati yeniden önlerindeki işe yoğunlaşmış, gözler artık benden ayrılmıştı. Sakin adımlarla kahve makinesine ilerleyip kendime karton bir bardak aldım. Bu sırada Burak, yine bana laf atmakla meşguldü.

"Döner dönmez ilk dönem asistanlarının sorumluluğunu üstlenmek mi? Bazen hiç şaşırtmıyorsun."

Yüzüme düşen bir tutam saçımın arasından ona bakarken kahvemi dolduruyordum. "Sen de öyle, Burak. Hâlâ aylak aylak dolaşıyorsun."

Tebessüm etti. "Yazacak önemli bir tezim varken çömezlerle uğraşamazdım."

"Fark ettim," diyerek iç çektim. "Demek ki ben, ikisini de yapabilecek kadar çılgınım."

"Öylesin," diye sırıttı. "Hiç durmayacaksın, değil mi? Hep tam gaz devam edeceksin."

Birkaç kişinin sessizleştiğini fark ettim, uğultu dinmişti. Buna alışsam iyi olurdu çünkü insanlar, taciz davasıyla adını iyice duyuran bu asistanın ağzından çıkacak her şeyi merak ediyordu.

Kahvemi doldurduktan sonra doğruldum. Burak tam karşımda durmuş, bana bakıyordu. Usulca tebessüm ettim.

Kendimi herkese anlatabilmem için bana fırsat mı yaratıyordu? Ah... Buna ihtiyacım yoktu. Fakat iyi niyeti aniden hoşuma gitmişti.

"Evet, Burak," dedim yüksek sesle. Bardağımı dudaklarıma götürürken gözlerimi içerideki herkeste gezdirdim. "Haklı olduğum sürece hiç durmayacağım."

Burak, daha fazla bir şey söylemedi. Yalnızca bana göz kırptı. Bu, kesinlikle ondan beklemediğim bir tavırdı. Nihayetinde en beklemediğim insanlar tarafından sırtımdan bıçaklanmış sayılabilirdim. Burak'ın yanımda olmaması beni şaşırtmazdı.

Fakat benim tarafımda olduğunu belli ediyordu.

Çağatay, yanımdan geçerken, "Kolay gelsin, patron," diye mırıldandı. Sonra Burak'la beraber gözden kayboldular.

Karşımdaki pencerenin önünde yalnızca Elvan kalmıştı. Gözlerini bile kırpmadan beni seyrettiğini fark ediyordum. İçeri girdiğim ilk andan beri böyleydi.

"Selam," dedi kısık bir sesle.

İçimde büyük bir fırtınanın kopmaya başladığını hissettim. Elvan, aynı anda birçok şey hissettiğim nadir insanlardandı. Bunu nasıl başarmıştı?

Ona bakarken hem nefret etmek hem de yanına gidip oturmak ve onunla konuşmak istiyordum.

Elbette bunu yapmadım. Duygularımı perdelemekte artık eskisinden bile iyiydim.

"Selam, Elvan," dedim. Sesim buz gibiydi.

Kahvemden bir yudum alırken onun, elindeki dosyaları yanındaki masaya bırakıp bana doğru yürüdüğünü gördüm. İçeride bizden başka üç dört kişi daha vardı fakat şimdi herkes kendi işine bakıyordu. Elvan da bunun rahatlığıyla tam karşımda durdu.

Derin bir nefes verdi, parmaklarını birbirine dolayıp ellerini önünde birleştirdi. Geçen sefer onu terslediğim için benden çekindiği belliydi.

"Biz... Konuşamadık," dedi kararsızlıkla. Gözlerime bakamıyordu, bakışları odada gezindi. "Geri döndüğün için mutluyum."

"Dönmeyeceğimi mi düşünmüştün?"

Sesimde binlerce sivri ok vardı, Elvan'ın henüz doğmamış cümlelerine saplanıp onları öldürdüler. Eskisinden daha gergin bir hâle büründüğünü, sıkıntılı bir şekilde parmaklarını ovaladığını fark ettim. Bunu izlemek, beni biraz bile etkilememişti.

"Hayır!" dedi çabucak. "Tüm kalbimle dönmeni istemiştim."

"Biliyorum," diye tebessüm ettim. Ardından sıcak kahvemi dudaklarıma yaklaştırıp bir yudum daha aldım. Elvan, biraz olsun rahatlamış gibi omuzlarını gevşetirken ben, onda tokat etkisi yaratan sözcükleri sarf ettim.

"Buraya dönmemi öyle çok istedin ki yaşadıklarımı anlattığım ilk kişi olduğun hâlde dava sürecinde yanımda olmadın."

Elvan donakaldı. Bense kahve bardağımı parmaklarımın arasında çevirirken tebessüm ediyordum, köpük yavaş yavaş dağılmaya başladı.

"Arabadaydık," diye fısıldadım ona bakmadan. "Çok korkuyordum..."

Elvan sesini çıkarmadı. Etrafımdaki her şey uğultuya dönüştü, yalnızca o günü anımsıyordum. Fazlası yoktu. Sadece o andaydım.

Orada.

"Güvendiğim tek bir insan bile yoktu," diye fısıldadım derin bir nefes verip. "Deli gibi korkuyordum. İnanmayacaklarını düşünüyordum. İspat edemeyeceğimi... Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Sonra sen... Sen fark ettin. Sana anlattım. Ve gözlerine baktığımda kendime söylediğim ilk şey şuydu: *İşte, Rüzgâr; işte, bu kadar. Sana inananlar olacak. Savaşın zor olacak ama yanındakiler sana yetecek.*"

Kahve bardağına dalan gözlerimi kaldırdım. Elvan nefesini tutmuş, beni izliyordu. Dudaklarımda buruk bir tebessüm oluştu.

"Ama sen bana yetemedin, Elvan." Başımı yavaşça iki yana salladım. "İşler ciddiye bindiği andan itibaren sen bana gelmedin bile."

Renginin attığını, suratının bembeyaz olduğunu, telaşla derin nefesler verdiğini görüyordum. Faydasızdı ancak yine de konuşmak istedi.

"Rüzgâr, lütfen, beni bir defa dinle," dedi alçak bir sesle. Bana doğru bir adım attı, elimi kaldırıp yaklaşamayacağını belirttim.

Durmak zorunda kaldı.

"Biz artık arkadaş değiliz," diye mırıldandım. "Benimleyken istediğin gibi davranamazsın."

"Özür dilerim," dedi açıklamak istediği her şeyi boş verip. Gözlerinin dolu oldu olduğunu gördüm... Bakışları, odağını bulmakta zorlanıyordu. Gözlerime bakamıyordu.

"Senden binlerce kez özür dilerim," diye fısıldadı ağlarcasına. "Asla seni yalnız bırakmak istemedim. Sadece her şey o kadar korkunç bir hızla meydana geldi ki... Ben... Ben buna yetişemedim. Sonra sen hastaneye geldin, beni yanlış anladın. Ameliyatlara giriyordum ve sen..."

Sözünü kestim: "Elvan."

Sustu. Göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. Sözcükleri toparlayamayacak kadar afallamış hâldeydi.

"Elvan..." diye mırıldandım bir kez daha. "Her şeyin korkunç bir hızla geliştiğini söylediğin kişi, şiddet ve darba maruz kalmış biri. Benim! Sence bunu fark eden ilk kişi değil miyim? Yüzüme bak."

Usulca gözlerime baktı, derin bir nefes verdim. "Sence ben her şeyin ne kadar ürkütücü olduğunu bilmiyor muyum? Ya da o zaman bunu fark etmemiş miydim? Fakat önemli olan neydi, biliyor musun?"

Başımı ona doğru eğdim, gözlerini çaresizlikle kapattı.

Fısıldadım: "Ne kadar zor ve korkunç olsa da yanımda olmandı. Sen olmamayı tercih ettin."

"Rüzgâr..."

Ağlamak üzereydi. Olabilecek en kötü şeyi hissediyor olmalıydı. Bunu biraz bile umursamadım.

"Olmak zorunda değildin elbette," diye fısıldadım sözlerime devam ederken. "Fakat öyle güzel rol yaptın ki..." Bakışlarım alaycı bir tavırla kısıldı. "Öyle destekçiymiş gibi davrandın ki... Yokluğunda seni aramamak çok zordu."

"Ben..." dedi cılız bir sesle.

Oysa onun aksine sesim çok güçlüydü. "Sen sadece beni kullandın," diye tebessüm ettim. Acımasızdım. Sustuğunu, gözlerinin irice açıldığını gördüm.

Böyle düşünmediğim hâlde öyleymiş gibi yaptım. Çünkü Elvan'ı ne kadar çok sevsem de onu kırmak istiyordum, ondan nefret etmem için bana izin versin istiyordum.

"Hayır," dedi dehşetle.

"Evet," dedim. "Bana yaklaştın, samimi olmaya çalıştın. Böylece o çok istediğin ameliyatlara bir adım daha yakındın! Doktorlarla aran artık daha iyiydi."

Elvan'ın dudakları titredi. Kahvemden son yudumu alıp sözlerimi bitirdim:

"Bir süre sonra bana ihtiyacın kalmayacağı kadar iyi bir yere yükselmiştin. Sonra başhekimin beni dövmesi ya da taciz etmesi umurunda bile olmadı."

"Hayır!" diye bağırdı. Delirecek gibiydi, gözlerinden bir damla yaşın nasıl aktığını izledim. Bakışlarımı, gözyaşlarının düşüşünden ayıramadım.

"Asla sana bu amaçla yaklaşmadım!" dedi telaşla. "Yemin ederim. Sevdiğim her şey üzerine yemin ederim."

"Sana hiçbir zaman inanmayacağım."

Onu öldürsem canı daha az acırmış gibi inledi.

"Rüzgâr," diye fısıldadı. "Bunu yapma. Bu kadarını bana yapma."

"Şahitliğin, her şeyi daha erken çözebilirdi," diye yanıt verdim tıpkı onun gibi fısıldayarak. "Ama sen o adamın bana ne yaptığını umursamadın. Sen beni kimsesizliğe terk ettin."

"Lütfen," diye fısıldadı. Elleriyle kulaklarını kapatmak istediğini, parmaklarının saçlarına girdiğini gördüm. Yeterince canını acıtabildiğimi görmek bana istediğim hazzı yaşatmıştı.

Hepsinden teker teker alacağım bir intikamım vardı. Elvan'a bu kadarı yeterdi.

Onu kendi vicdan muhakemesiyle, kendi azabıyla baş başa bıraktım. Geriye döndüm ve koridora çıkmak için sakin adımlar attım.

Adımlar... Adımlar, bir kez daha beni kötülüklerden uzaklaştırdılar.

"Hocam, bakar mısınız?"

İnsanları duyuyordum.

"Ameliyathaneye bekleniyorsunuz."

İnsanları pek anlayamıyordum.

"Koridoru takip edin."

İnsanları izliyordum.

"Doktorunuz birazdan gelecek."

İnsanları dinliyordum.

"Lütfen, sağdaki kapının önüne geçin."

Yürüdüm. Doktorların, hemşirelerin, asistanların, hasta bakıcıların, hastaların yanlarından geçtim. Omuzlarımız birbirine çarptı, hepsinin yüzlerine baktım.

Hayatın nasıl aktığını gördüm.

Herkes birilerine bir şeyler söylüyor, emirler yağdırıyor, ricalarda bulunuyordu. Herkes hayata karışıyordu. Öyle uzun bir yalnızlık dönemi geçirmiştim ki işimin başına gönül rahatlığıyla geldiğim bu ilk sabah, nedensizce beni her şeye yabancılaştığım bir zaman dilimine çivilemiş gibi hissetmeye başladım.

Buraya aittim ancak insanların bakışlarına değildim.

Aldığım bütün terapiler, aylar boyunca kovaladığım psikolog randevuları, bitmek bilmeyen seanslar...

Korkularım... Üzerine esip gürlediğim korkularım...

Hayatı seyrettikçe sanki gömdüğüm yerde titremeye başlıyorlardı. Bazı şeyler hiç yaşanmamış gibi davranmak ne kolaydı! Ancak yaşanmışlıklarım, acılarım, görmezden gelinişlerim... Hepsi buradaydı. Hepsi karşımdaydı.

"İki üç gün, seni konuştular," diye fısıldadım kendi kendime. Yürüyordum, ellerim beyaz önlüğümün cebindeydi.

"İki gün, o adamı konuştular," diye mırıldandım. Dudaklarımın kıpırdayıp kıpırdamadığını bilmiyordum.

"İki gün, davayı konuşmuş olmalılar..."

Üst kata çıkan merdiven basamaklarına yöneldim. İnsanlar, ellerindeki dosyalarla telaşla üzerime doğru koşuyorlardı.

"İki gün, geri döneceğini konuştular..."

Dudaklarımın hareket etmediğini, her şeyi içimden tekrar ettiğimi fark ettim. İnsanların gözlerine bakmak istemiyordum çünkü birçoğu, canımı yakmaktan başka hiçbir şeye yaramazmış gibi geliyordu.

"Bu kadar," diye tebessüm ettim. Bu kez gerçekten gülümsüyordum. "İşte, bu kadar, asistan kız. Dönüşünü atlattıklarında seni konuşmayı bırakacaklar. Senin hakkında bildikleri her şey bu kadar."

Muayene sırası bekleyen hastaları gördüğümde yutkundum. Sağ tarafımdaki lavaboya yürüdüm, kendimi hızla içeri attım.

İçeride kimse yoktu. Bugün, beni daha fazla mutlu edecek bir şeyle karşılaşacağımı zannetmiyordum.

Aynaya baktım, ellerimi ıslatıp soğuk parmaklarımı boynuma bastırdım. Hızlı nefesler alıp veriyor, sakinleşmek istiyordum.

Bakışlarım yansımamı buldu.

"Korkularını konuşmayacaklar," diye fısıldadım. Bu kez sesim kendimin duyabileceği kadar çıkmıştı. Başımı iki yana salladım. "Ölümden nasıl döndüğünü konuşmayacaklar."

Öyleydi.

Aylarca ne acı çektiğimi bilmeyeceklerdi, öğrenmek işlerine gelmeyecekti. Ben insanların adaletsiz terazisinde güçlü olan taraf değildim, benim korkularım onlar için ağır basan taraf değildi. Onlar için ağır basan, zayıfı görmemekti; güçlüyü korumaktı. Haklı olmasa da güçlüye hak vermekti, kendilerini korumaktı, itibarlarına sığınmaktı.

Parmaklarım yukarı uzandı, şakaklarımı ovaladım. Hüngür hüngür ağladığım terapi seansları, ruhumu ferahlatan sakinleştirici ses, yumuşak bakışlar...

Bunları anımsamak zihnimdeki bulanıklığı bir an için aydınlattı. Görüntü yavaşça netleşti. Kayıp gitmek üzereyken yeniden buna tutundum.

Yaşama tutundum.

"Tanıdığım en güçlü kadınlardan birisiniz," diyordu bir ses.

"Direnciniz çok yüksek," diyordu bir başkası.

"İnsanların söyledikleri her zaman ruhumuza iyi gelmeyebilir," diyordu başka bir tını.

"Siz sadece yaşamaya bakın."

"Yaşamaya bak," diye tekrar ettim kendime. Omuzlarımı dikleştirdim, yüzüme düşen saçlarımı geriye attım. Derin bir nefes aldım, bileklerimdeki kol düğmelerini çözüp tekrar ilikledim.

Bu, bir şeye yeniden başladığım hissiyatını veriyordu.

Bana güven veren insanların söylediklerini hatırlıyordum.

"Sen busun," diye tebessüm ettim aynadaki yansımama. Karşımda bakışları keskin, duruşu sağlam, kendinden emin, başarılı bir kadın duruyordu. "Sen Rüzgâr Ulu'sun."

Telefonumu çıkardım ve yazdığım son mesaja girdim.

Kahve gözüm henüz günaydın mesajıma yanıt vermemişti ama yoğun olduğunu bildiğim için bunun moralimi bozmasına izin vermedim.

Ona yeni bir mesaj yazdım:

"Günüm çok güzel gidiyor. Bugün polikliniktеyim, heyecanlı."

Yanına bir çiçek iliştirdim, mesajı gönderdim. Ellerim titriyor olsa da birazdan geçeceğini biliyordum, cep telefonumu yeniden pantolonumun cebine sıkıştırdım.

"Güzel gidiyor," diye tekrar ettim. Kötü hissettiğimde Tuna'ya güzel mesajlar atıp onun enerjisini hissetmeye çalışmayı alışkanlık hâline getirmiştim.

Yokluğunda bile bana iyi gelebilecek kadar mükemmel bir adamdı. Görüşmediğimiz gün sayısı bir bile olsa yumuşak bakışlarını, tatlı sesini, o güzel parmaklarını ne çok özlediğimi fark ettim.

Derin bir iç çekip lavabodan çıktım, hızlı adımlarla bugün mesai bitimine dek çalışacağım poliklinik odasına girdim. Füsun merakla dosyalara bakıyor, müthiş bir ilgiyle her şeyi kurcalıyordu. İçeri girdiğimi gördüğünde irkildi.

"Yerlerini karıştırmadım," dedi çabucak. Ardından hızla kâğıtları masamın üzerine sıraladı. Sabah erkenden odaya gelip kontrol ettiğim hâliyle aynıydı.

"Sorun yok," diye tebessüm ettim. "Sandalyeni yanıma çek. İlk hastayı içeri alacağım."

"Tamam!" diye yanıtladıktan sonra çabucak sandalyesini yanıma doğru yaklaştırdı. Ardından heyecanla beklemeye başladı, bu kısmın çok heyecan verdiğini gözlerinden okuyabiliyordum. Resmen öğreneceği her yeni şey için sabırsızdı.

"Bunları zaten biliyorsundur fakat etik kurallar gereği, hastanın bu odada bizimle paylaştığı her şey içeride kalacak," diye uyarı yaptım. "Hiçbir şekilde bir başka şahısla paylaşılmamalı. Ve ilk olarak kendisini dinlemekle başlayacağız, yani anamnezini alacağız."

"Evet," diye başını salladı genç kız. "Biliyorum."

"Güzel," diye mırıldandım.

Ardından bilgisayar ekranımı kontrol edip ilk hastayı içeri çağırdım. Yaklaşık iki dakika sonra ekranda yanan ismini görmüş olduğunu tahmin ettiğim hasta kapıyı açtı ve içeri girdi.

İki kişiydiler, genellikle gözlemlerime güvenirdim ve karı koca olduklarını şimdiden rahatlıkla anlayabiliyordum.

"Hoş geldiniz," diyerek tebessüm ettim. Ardından elimle önümdeki koltuğu gösterdim. "Böyle gelin, lütfen."

Otuzlarının başında görünen genç kadın sabırsızca koltuğa oturdu, gerginliği yüzüne yansıyan ifadeden anlaşılıyordu. Eşi de hemen yanındaki koltuğa oturdu.

"Ben muayenenizi gerçekleştirecek olan doktorum," diye tebessüm ettim. "İsmim Rüzgâr Ulu."

"Memnun oldum, Rüzgâr Hanım."

Kadın bana tebessüm ederken eşi de başını sallamakla yetindi.

Füsun, hasta hakkındaki bilgileri kaydetmek için kâğıtları önüne çekerken ben, sohbet havasında soruları yönelterek gerginliğini azaltmaya çalışıyordum.

"Beyefendi eşiniz mi?" diye tebessüm ettim.

Kadın heyecanla başını salladı. "E...evet..."

"Siz de hoş geldiniz," diyerek adama gülümsedim. Ardından ilgimi yeniden karşımdaki kadına yönelttim: "Sizi dinliyorum, Gül Hanım."

Kadın derin bir nefes verdi. "Biz eşimle daha önce de gelmiştik," diye açıkladı çabucak. "Doğum planlaması için... Zor bir süreçti. Bugün kararımızı verdik ve yeniden gelmek istedik. Çocuk sahibi olmak istiyoruz."

Tebessüm ederek başımı salladım. "Önceki kayıtlarınızı inceleyelim."

Bilgisayar ekranından kimlik numarasını girerken kadın konuşmaya devam ediyordu. "Bu duruma engel olan herhangi bir şikâyetimiz ya da hastalığımız yok fakat ben hamilelikte herhangi bir sıkıntı yaşamak istemediğim için kontrole gelmek istedim," diye heyecanla konuştu. "Umarım kötü bir şey çıkmaz."

Bir yandan önceki kayıtlara ulaşırken bir yandan da bilgisayar ekranındaki bakışlarımı hastaya çevirip tebessüm ediyordum. "Hemen muayenenize başlayalım o hâlde. Lütfen, rahat olun."

"Deniyorum," diye başını salladı. Eşi de uzanmış, onun elini okşuyordu.

Cevabını bildiğim hâlde sorumu yönelttim: "İlk gebeliğiniz mi olacak?"

Aynı anda, "Evet," dediler.

Yüzümdeki tebessüm büyürken Füsun'un da benim gibi bütün ilgisini çifte yönelttiğini görebiliyordum. Bu hoşuma gitmişti çünkü bütün muayeneler ilk olarak iyi bir dinleyici olabilmekle başlardı.

"Regl dönemleriniz düzenli mi?" diye sordum. Kadın başını salladı. "Evet."

"Daha önce geçirdiğiniz bir hastalığınız var mı?"

Kadın hemen yanıtladı: "Hayır, yok."

"Ailenizde kronik hastalığı olan kişiler var mı?"

Sonraki sorularıma da yanıt alırken Füsun, hızlı hızlı not ediyordu. Ben de bir yandan bilgisayar ekranına bilgileri işliyordum. Sadece birinin olması yeterliydi ancak hastalarımla ilgili bilgileri eve taşıyıp yeniden incelemek gibi bir huy edinmiştim.

"Evet, bu kısım tamam. Şimdi karşı tarafa geçin ve uzanın, lütfen," diye komut verdim. "Bacaklarınızı ayırın ve bedeniniz rahat bir konumda olsun. Kendinizi sıkmanıza hiç gerek yok."

Kadın heyecanla başını salladıktan sonra ayağa kalktı ve yatacağı yere doğru yürüdü. Çantasını eşine verip kıyafetlerini çıkarırken Füsun da merakla aldığı notları inceliyordu.

"Hasta uzandığında steril örtüyü belinden aşağısına sereceğiz. Hastanın şu anda alacağı pozisyona *litotomi* deniyor, vajinal muayenesi bu şekilde yapılacak," diye açıkladım.

Füsun, hızla başını sallarken hiçbir detayı atlamak istemiyormuşçasına omuzlarını dikleştirmiş, bana doğru eğilerek dinliyordu.

"Hasta çok heyecanlı olduğu için bu aşamada onunla biraz sohbet etmek muayeneyi kolaylaştırır," diye mırıldandım. Kadın çoktan ona söylediğim şekilde uzanmış eşiyle konuşuyordu. Gerginliğini anlayabiliyordum.

Füsun onaylayarak başını salladı.

Masamdan kalktım ve hastaya yaklaşıp eşinden izin istedim. Adam usulca geri çekildi ancak eşinin elini okşamayı ihmal etmiyordu.

Steril örtüyü serdikten sonra tabureme oturdum ve hastanın bacaklarını biraz daha aralamasını istedim. Bu sırada çekindiğini hissedebiliyordum, bunu birçok hastada yaşardık.

"Sormayı unuttum," diye ona seslendim. "Saçlarınızın rengi ne? Çok güzel görünüyor."

Kadın bir anlığına yattığı yerden başını uzatıp bana doğru baktı. "Ah, sahiden mi?"

"Evet," diye tebessüm ettim. "Uzun zamandır böyle bir renk arıyordum."

"Sıcak çikolata ama önceden farklı bir renk vardı," diye açıkladı. Başını tekrar eski yerine koyarken artık bacakları biraz daha gevşemişti. Muayeneye başladım.

"Önceden hangi renkti? Benim saçlarım sanırım sizden daha koyu," diye mırıldandım.

Parmağım kasıklarına değdiğinde kadın biraz irkilse de bunu bastırıp soruma yanıt verdi:

"Saçlarım normalde kumraldır," diye mırıldandı heyecanla. "O yüzden tonlarımız biraz farklı tutabilir. Siz kuaförünüze belirtirsiniz."

"Mutlaka belirteceğim," diye gülümsedim çabucak parmaklarımı kasıklarının üzerinde kaydırırken. Füsun, heyecanla yaptığım şeyleri izliyordu.

Hasta zaman zaman gerilse de geçen on dakikada ona beklemediği sorular yönelterek dikkatini farklı yerlere çektim. Muayenemi tamamlayıp eldivenlerimi çöpe atarken istediğim verileri elde edebilmiştim, hasta kendini tahmin ettiğim kadar kasmamıştı.

"Kalkabilirsiniz," diye tebessüm ettim. "İyi bir muayene oldu, teşekkür ederim."

Kadın şaşkınca, "Bitti mi?" diye sordu. "Ne çabuk..."

Ona güven verici bir şekilde gülümsedim. "Pratik biriyimdir."

"Ah... Teşekkür ederiz."

Ben yeniden masama geçip gözlemlediğim her şeyi hasta için açtığım dosyaya kayıt tutarken eşi, kadının giyinmesine

yardımcı oluyordu. Birlikte karşıma geldiklerinde adam derin bir nefes verdi.

"Dünden beri muayene nasıl geçecek diye gergindi. Hiç beklediğimiz gibi olmadı."

"Çok sevindim," diye yanıt verdim.

Adam minnetle başını salladı. "Çok sağ olun. Sayenizde, Doktor Hanım."

Hızlı bir şekilde tuttuğum raporu gözden geçirirken yeniden hastaya yönelip açıklamamı yaptım. "Gebelik durumunuza engel olabilecek herhangi bir bulguya rastlamadım. Bence hiçbir sakınca yok. Yine de içiniz tamamen rahat etsin diye birkaç test isteyeceğiz, hepsi bu kadar. Sonuçlarınız da iki gün içinde çıkacaktır."

"Ah... Çok güzel!"

Kadın sevinçle eşine sarılırken ben de onları seyrediyordum. Füsun da manzara karşısında duygulanmış olacak ki bakışları hayranlık doluydu.

Sonunda ayağa kalktıklarında bana yeniden teşekkür ettiler.

Gülümseyerek onlarla vedalaştım. Hasta ve eşi odadan çıktığında hızlı hızlı notlar alan Füsun, heyecanla başını kaldırıp bana döndü.

"İnanamıyorum!" diye atıldı. Yerinde duramıyordu.

Yeni hastayı davet etmeden önce göz ucuyla ona baktım. "Ne oldu?"

"Bu gördüğüm en iyi iletişim şekillerinden biriydi," diye fısıldadı hayranca. "Bir büyü gibi..."

Ufak bir kahkaha attım. "Bu da ne demek?"

Kız merakla saçlarıma baktı. "Saçlarınızda birkaç tel beyaz var. Belli ki boyatmayı tercih etmiyorsunuz ama hasta rahatlasın diye gündelik bir sohbetmiş gibi bu konudan bahsettiniz. Bir an bile duraksamadınız..."

"Bana sen diyebilirsin," diye araya girdim.

Sırıttı. "Cidden duyduğum kadar varmış!"

Raporu kaydederken ona ters bir bakış attım. "Hakkımda hep kötü şeyler konuşulduğunu düşünüyordum."

Kız neyi kastettiğimi fark edip derin bir nefes verdi, ardından boş vermiş gibi elini salladı.

"O kimin umurunda ki? Benim için önemli olan bu meslekteki duruşunuz... Hep ne kadar azimli ve disiplinli olduğunuzu söylüyorlardı. Sabah beni yanınıza çağırdığınızda bayılacağımı zannettim! Sizden bir şeyler öğrenecek olmak çok güzel."

"Bana siz demeye devam edersen ben de bayılacağım," diye takıldım. Kız kıkırdadı.

Bunun yanında, yaşadığım travmatik olayla biraz bile ilgilenmeyişi beni çok mutlu etmişti, belli etmesem de büyük bir rahatlama hissediyordum.

Bazı şeyler normaldi, gerisi de zamanla normale dönecekti.

"Benden bir şeyler öğrenebileceksen ne mutlu bana," diye tebessüm ettim. "Haydi, sıradaki hastayı alalım."

"Senden öğreneceğim sonsuz şey olduğuna eminim..." diyerek iç çekti. "Umarım ben de insanların beni kıskanacağı kadar iyi olabilirim."

Hafifçe güldüm ve sıradaki hastayı çağırdım. "Bu, her zaman tahmin ettiğin kadar iyi olmuyor."

"Ne önemi var ki?" diye sırıttı. "Hastalarından övgü alıyorsun. Üstlerin senden memnun hatta bazılarından daha çok şey bildiğine kalıbımı basarım. Geldiğimden beri bu kadar soğukkanlı olup hastayı rahatlatabilen bir doktor görmemiştim. Bir an bile duraksamadın, muazzamdı." Heyecanla başını salladı. "Ben olsam gerginlikten ölmüştüm."

Başımı iki yana sallayıp ona gülümserken, "Merak etme, Füsun," diyerek güven verdim. "Kimse bu mesleğin gerektirdiği becerilerin tamamına sahip olarak doğmuyor, zamanla kendini aşacaksın. Önce çevreni gözlemleyecek, sonra senin için doğru olan yolu seçeceksin. Çalışma disiplini, dikkat ve empati, çok ihtiyaç duyacağın unsurlardan bazıları. Sen, yalnızca sana öğrettiklerimi almaya bak. Gerisi zamanla hallolacak."

Füsun heyecanla başını sallarken gözlerinin içi gülüyordu, bu sırada içeri giren hastayla ilgili bilgileri kaydetmek için yeni bir rapor kaydı açtım.

Günün geri kalanı, mesai bitimine kadar Füsun'a bilmediği şeyler hakkında bilgi vermekle ve hastaları dinlemekle geçti. Birkaç önemli vaka dışında gerisi rutin ve rahatlıkla üstesinden gelinebilecek konulardı.

Hastaları almayı bitirdiğimde ceketimi giyip çantamı aldım. Füsun bana hayran hayran bir şeyler anlatmaya devam ederken sonunda vedalaşabildik ve asistan odasına ilerleyip önlüğümü dolaba bırakım.

Ömer'e hastaneden çıktığımı ve bir sorun olursa kiminle iletişime geçmesi gerektiğini bildirdikten sonra arabamın anahtarını çıkardım ve otoparka doğru yürüdüm.

Günün yorgunluğu kendini tatlı tatlı hissettirirken boynumu sağa yatırmış, parmaklarımla hafifçe ovalıyordum. Tam arabama doğru ilerlerken sürücü kapısına yaslanmış ve bir bacağını diğerinin önüne atmış şekilde bekleyen genç adamı gördüm.

Tuna gelmişti.

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırırken kalbim, her zamanki gibi onu görür görmez gereksiz bir ritimle atmaya, delice hızlanmaya başladı. Ne kadar zaman geçse de bu hiç değişmeyecekti, anlayabiliyordum.

"Tuna?" diye şaşkınca sordum.

Sesimi duyar duymaz başını kaldırdı ve kahve gözleri, gözlerimi buldu.

"Bebeğim?"

Bir kedi yavrusu gibi hissettim.

"Neden geleceğini söylemedin?" diye sordum şaşkınca. Ardından uzanıp ona sarıldım, kollarını hızla belime doladı ve beni kendine çekti. Bir süre böyle kaldık.

Başını saçlarıma gömdü, birkaç öpücük kondurdu.

"Sabah bana attığın mesajdan sonra sana onlarca cevap yazdım ama hiçbirini görmedin," diye sırıttı.

Ancak o an bütün gün telefona bakmayı unuttuğumu hatırladım.

"Ah!" dedim elimle alnıma hafifçe vurarak. "Ben hastaları dinlerken... Unutmuşum."

"Ara vermedin mi?" diyerek tek kaşını kaldırdı, merakla yüzümü inceliyordu.

"Molada, yeni asistana birkaç operasyon anlatıyordum," diye açıkladım. "Tamamen aklımdan çıkmış."

Başımı hafifçe yana eğip ellerini tuttum. "Özür dilerim, un torbası."

"Problem yok," diye çapkın bir gülüş attı. "Hastanede rüzgâr estirdiğin günler geri geldi diyebilir miyiz?"

Hoşuna gitmişti. Ah, bakışları...

Sıcacık gözleri, o âşık olduğum kahveleri... Alenen soramıyordu ancak bir sorunum olup olmadığını, insanların bana nasıl davrandığını deli gibi merak ediyordu. Ondan bir şeyleri sakladığımı hissediyor muydu? Bilmiyordum...

Hata yapıp yapmadığımı düşünmedim. Uzandım ve ona bir kez daha sarıldım.

"Her şey çok güzel," diye mırıldandım. Büyük bir yalandı ancak onun keyfini kaçırmaya gerek yoktu. Üstelik işleri bu kadar yoğunken beni biraz olsun görebilmek için yanıma gelmişti.

Saklamak, bir şeyleri çözmeyecekti, biliyordum ancak bütün o korkunç bakışları anlatmak istemedim. O bana böyle güzel bakarken yapamadım.

"Emin misin?" diye mırıldandı. Yanağıma bir öpücük daha kondurdu.

Bakışlarım hastanenin tabelasında gezinirken ona daha sıkı sarıldım.

İlk gün yaşadıklarımı düşündüm. O çok değerli itibarı... Korkunç teklifi... İnsanların ön yargılarını.

"Eminim," diye fısıldadım.

Aynadaki görüntümü, kendimi toparladığım anı düşündüm.

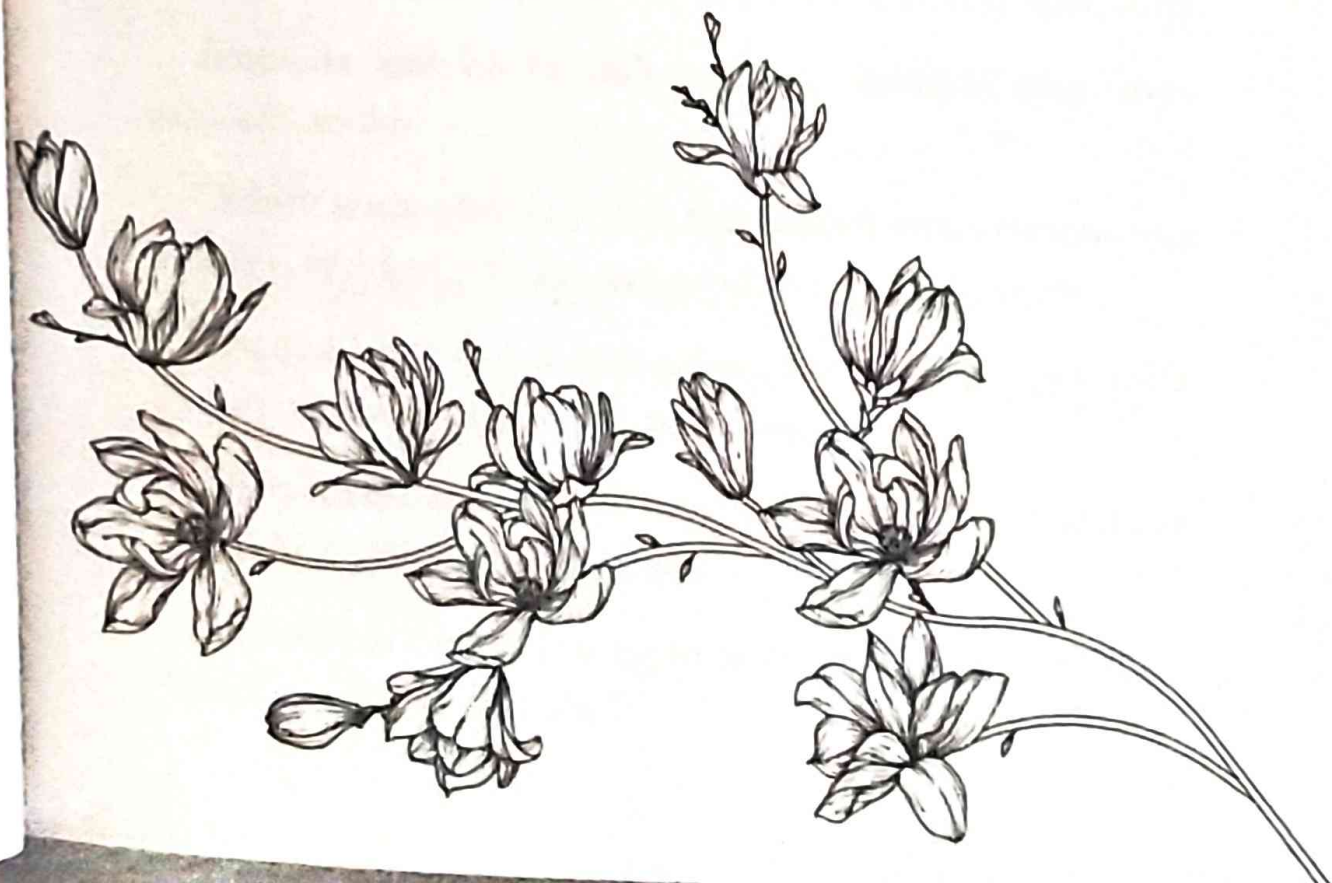
Yaşama tutunduğum her anı düşündüm.

Ve tekrar mırıldandım:

"Her şey çok güzel."

BÖLÜM 4

KOLLARINDA ÇİÇEKLENEN GÖĞÜS KAFESİM

Kalbim, aylarca güneş görmeyen bir hücrenin aydınlığa kavuştuğu ilk andaki gibi çarpıyordu. Bu, gün yüzünü ilk kez göreceğim bir sabaha uyanmak gibiydi.

Ona sarılmak, güneşe ilk kez bakmak gibiydi.

Tuna'nın sıcaklığı, beni sardığı her seferde belki bundan bile fazlasıydı.

Parmakları bedenimi okşadı, ona daha sıkı sarıldım, kokusunu usul usul içime çektim, gözlerimi yeniden yumdum.

Dünyanın geri kalanı, yalanlar, kötü bakışlar... Hepsi sahipsiz kaldılar. Zihnim kendi kapılarını çarparak kapattı. Ben Tuna'nın kollarına aittim, Tuna'nın sıcaklığına aittim. Geriye kalan neyin önemi vardı ki? Her şey birer birer yitip gitti.

Boynuna ufak bir öpücük bıraktım. Sevdiğim adam bana daha sıkı sarıldı.

"Sihirli senin gözlerin," diye fısıldadım boynuna doğru sıcak nefesimi verirken. "Sesin, saçlarımdaki nefesin, bedenin..."

"Fırtına," diye mırıldandı hâlinden hoşnut bir mızmızlıkla. Uzanıp saçlarına bir öpücük daha kondurdum.

"Ama bu kadar büyüleme beni, ne olur," diye fısıldadım sonra. "Aklımı yitirir gibi oluyorum."

"İnsanların içindeyken söyleme bunları," diye inledi Tuna. "Kendime hâkim olamam."

Usulca geri çekildim, parmaklarım yüzünü çevreledi; tenini, sakallarını okşadım.

"Korkuyor musunuz beni sevmekten?" diye sordum tek kaşımı kaldırıp.

Tuna beni hafifçe itti, arabamın kapısına yaslanmak zorunda kaldım. Tek eli belimin kıvrımına indi, diğeriyle arabadan tutunarak beni kendine hapsetti.

"Sizi sevmek en cesur olduğum konu, hanımefendi," diye fısıldadı dudaklarıma. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Sevin öyleyse," diye kıkırdadım. "Öyle çok sevin ki..."

Tuna dudaklarıma yapıştı. Öyle ani ancak öyle güzeldi ki normalde şöyle bir geri çekilip insanlara bakmak isteyen ben, tam da ona söz ettiğim gibi kollarımı boynuna dolarken yeniden aklımı yitirdim.

Öyle güzel yitip gittim ki bana kendimi hep böyle kaybettirsin istedim.

"Ah, Rüzgâr," diye fısıldadı öpüşü daha da derinleşirken. "Şimdi ben nasıl duracağım?"

Dudaklarına daha sert bir öpücük bıraktım. "Bunu soracağın son kişiyim."

Güç bela geri çekilebildik. Hırçın nefesimi düzene soktum, kirpiklerimi kırpıştırarak sıcak kahve gözlerine baktım. Görünen o ki ayrılan tek şey dudaklarımızdı çünkü ben, beni böyle öptüğü her seferde, içime çektiğim nefese onun ruhundan bir şeyler karıştığını biliyordum.

Bu adamı öpmek, ciğerlerime nüfuz eden havayı doyasıya hissetmek gibiydi. Yaşamaktı.

"Keşke hayatı tam da senin kollarının arasındayken durdurabileceğimiz bir zaman dilimi olsa!" diye iç çektim mayışmış bir sesle. "Ne güzel olurdu."

Tuna'nın başparmağı yumuşak bir dokunuşla yanağımı okşadı, gözleri gözlerime değiyordu.

"Hayatımın istediğin her anını durdurabileceğini biliyorsun," diye mırıldandı çapkınca.

Ona gülümsedim. "Kalp masajı da ister misin?"

"Başka hangi masaj seçenekleriniz var? Görmek isterim."

Büyük bir kahkaha dudaklarımdan kaçarken aynı anda nasıl hem bu kadar sempatik hem de edepsiz olabildiğine şaşırıyordum! Çapkın bakışları gülüşüme takıldı, ardından o da benimle birlikte gülmeye başladı.

"Böyle esprileri şu hastane bahçesinde yapmasan olmaz mı?" diye fısıldadım alnımı göğsüne yaslarken. Omuzlarım, gülmeye devam ettiğim için hafifçe sarsılıyordu.

Tuna usul usul saçlarımı okşadı. "Ama böyle gülmeni seviyorum."

"Ah... Bu gidişle kalp masajına ihtiyaç duyacak kişi ben olacağım."

Tuna hafifçe geri çekilip gözlerinin içi gülerek bana bakarken birbirimize tebessüm ettiğimiz kısacık zaman diliminde düşündüğüm tek şey bu adama bayıldığımdı.

"Toplantımı iptal ediyorum," dedi çabucak. "Bu böyle olmayacak. Haydi, gidelim."

Parmakları bileğime uzandığında şaşkınca ona bakıyordum. "Ne?"

"Sen bütün gün bana yazmayınca ofisteki toplantıyı akşama erteleyip buraya gelmiştim ama belki de bugün oraya hiç uğramamak..."

"Hayır!" diye araya girdim çabucak. Tuna ise telefonunu çıkarmış ve kurcalamaya başlamıştı. Uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum.

"Ertelersen kendimi kötü hissederim," diye mırıldandım yumuşak bir ses tonuyla. "Lütfen, işlerini hallet."

"Olmaz," diye başını salladı. Bir süredir yoğun olduğumuz için sahiden birbirimize fazla vakit ayıramamıştık ve belli ki Tuna'nın sabredecek gücü kalmamıştı.

Oysa geçtiğimiz aylarda benim yaşadığım problemler yüzünden iş hayatını ne çok aksattığına yakından şahit olmuştum. Öyle ki Rüya ile geçirdiğimiz zaman diliminde Tuna'nın, ailesinin ortağı olduğu bir yatırım şirketinde çok iyi bir konumda çalıştığını öğrenmiştim. Çaresiz hissettiğim o dönemde, onu kendi dertlerimle öyle sıkboğaz etmiştim ki... Bazen hayatı hakkında hiçbir şey bilmediğimi hissediyordum. Rüya, abisinin uzun zamandır işleri aksattığını ve ofise uğramadığını söylediğinde dava süreciyle boğuşuyorduk. Genç kız şirketin avukatıyla bazı görüşmelerini benim yanımda gerçekleştirince ne kadar büyük projeler üzerinde çalıştıklarını görme fırsatı yakalamıştım.

Tuna ise bana bunlardan hiç bahsetmiyor, sanki özel hayatındaki tek önemli şey benmişim ve geriye kalan her şey fazla vakit ayırması gerekmeyen öylesine işlermiş gibi davranıyordu. Bu ne kadar güzel hissettirse de hiçbir konuda ona set çekmek istemiyordum.

Yanağına bir veda busesi daha bıraktıktan sonra tebessüm ettim. "İşlerini erken bitirebilirsen un kurabiyesi alıp ziyarete gelebilirim. Ne dersin?"

Ona göz kırptığımda Tuna telefonunu cebine sıkıştırıp derin bir nefes verdi. "Son günlerde aldığım en güzel teklif bu."

"O zaman anlaştık," diye gülümsedim. "Seni bekleyeceğim."

"Kendimi yüksek tasarruflu güç moduna alıp her şeyi erkenden bitireceğim," diye boğuk bir sesle mırıldandı. Gözlerime bakan gözleri, kahvenin en güzel tonuna bürünmüştü. "Ve eve geldiğimde şiddetli fırtınamla ilgileneceğim."

"Fırtınanız çok mutlu olur," diye gülümsedim.

"Rüzgâr!"

Tuna ile aynı anda başımızı çevirdiğimizde otoparkın diğer ucunda bekleyen Burak'ı gördüm. Peşinden Çağatay ve birkaç asistan daha geliyordu.

Tuna'nın eli hâlâ belimdeydi, gelenler bir süre bize baktılar.

"Efendim, Burak?" diye seslendim tamamen ona dönerken.

Gülümsedi. "Dağılmadan önce bir şeyler içelim dedik. Gelmek ister misin?"

Ardından bakışları Tuna ile buluştu. "Ya da ister misiniz?"

Şaşkınca ona bakarken Tuna'nın belimi tutan parmağı hafifçe belimi okşuyordu, bu ani teklifi ikimiz de beklemiyorduk. Aslında biraz kafa dinlemek ve eve gitmeden önce bir şeyler içmek kötü bir fikir değildi ancak Tuna'nın uygun olmadığı bir zamana denk gelmesi beni hayli üzmüştü. Omuzlarım düştü.

"Bizim işimiz var," diye seslendim onlara doğru. Bu sırada yanıtımı bekledikleri için aynı yerde dikilmeye devam ediyorlardı. Burak anlayışla başını salladı.

"Tamamdır, yarın görüşürüz."

Ben yeniden Tuna'ya dönerken o hâlâ asistan grubu incelemekle meşguldü.

"Arkadaşların mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet. Yani en azından öyle tahmin ediyorum..."

Tuna'nın gözleri gözlerime değdiğinde ben kendi kendime gülümsüyordum, işin doğrusu artık kimseye arkadaşım diyecek kadar güvenmiyordum çünkü kabullenmek zor olsa da Elvan, beni büyük bir yıkıma uğratmayı başarmıştı. Yine de Tuna'nın her şeyin daha kötüye gittiğini düşünmesini istemedim.

"Meşgul olan bendim," diye mırıldandı uzanıp yanağıma bir öpücük bırakırken. "Senin onları reddetmene gerek yoktu."

"Belki eve geçerim," diye omuz silktim. Fakat o, insanlarla biraz olsun normal iletişim kurmaya özlem duyduğumu fark etmişe benziyordu.

"Onlarla git," diye gülümsedi yanağımı hafifçe okşayıp geri çekilirken. "Zaten akşam benimsin."

Bir süre düşündüm. Tuna, bu sırada belimdeki eliyle beni hafifçe o tarafa yönlendirdi.

"Haydi, gidiyorlar. Biraz yorgunluğunu atmış olursun. Yetiş."

Kararsızlıkla önce onlara, ardından yeniden Tuna'ya baktım. Gülümsüyordu.

Uzanıp dudaklarına bir öpücük bıraktım. "Peki o zaman... Akşam görüşürüz."

"İyi eğlenceler, bebeğim."

Heyecanla ona el salladıktan sonra hızla otoparkın çıkışına doğru ilerleyen gruba yöneldim.

"Hey!" diye seslendim arkalarından.

Burak şaşkınlıkla geriye döndü. Benim için bunu teklif etmesi bile özeldi, insanlara öyle yabanileşmiş, uzun bir süre normale uyum sağlamakta öyle zorlanmıştım ki... Şimdi benim için eski güzel günleri anımsayacağım bir fırsat yaratmıştı.

"Geliyorum!" diye gülümsedim. Ardından ellerimi cebime sokup onlara doğru sakin adımlarla yürümeye başladım.

"Bugün yemekte seni göremedim."

Menüde gezinen gözlerim içeceklerin olduğu bölümde durduğunda Burak'ın sesi kulağıma ilişti.

"Unutmuşum," diye omuz silktim. Bakışlarım şaraplarda geziniyordu ancak Tuna'yla değilken şarabın tadını alabileceğimden emin değildim. Üstelik bu, herhangi bir iş çıkışı için bana biraz fazla olurdu. Eve gidip bir an evvel yarını planlamalıydım.

Kahvelerin olduğu sayfayı çevirdim.

Burak, sağ tarafımdaki sandalyesinde hafifçe doğrulup bana döndü.

"Yemek yemeyi mi unuttun?" diye sorduğunda gülüyordu.

Gözlerimi kısıp menüyü incelerken başımı salladım. "Evet."

"Meslekte gelmek istediğim son nokta budur, abi."

Çağatay'ın sesi, Burak'tan farklı olarak daha kıskanç çıkıyordu; gözlerimi kaldırıp ikisine de baktığımda birbirlerine sırıttıklarını gördüm.

"Ne var?" diye sordum içeceğime karar verip menüyü masaya koyarken. Arkama yaslanmış ve tek kaşımı kaldırmış, bu ikisini inceliyordum.

Masanın bana uzak olan tarafında birkaç asistan daha vardı ancak onlar, kendi aralarında başka bir hasta vakasından söz ediyorlardı.

"Gelir gelmez ortalığın tozunu attırmaya başlamak zor olmuyor mu?" diye sordu Burak.

Genişçe gülümsüyor, bir yandan da ortamı kızıştırmak için bende istediği potansiyel var mı diye yokluyordu. Uzun süredir onunla çalıştığım için ne yapmaya çalıştığını anlıyordum. Ona gözlerimi devirdim.

"Ben hep böyleydim, Burak." Hâlâ beni izlediklerini gördüğümde başımı hafifçe yana eğip onlara baktım.

Ve gülümsedim. "Değişmem için bir sebep mi vardı sence?"

Sorumla beraber Çağatay, hafifçe öksürüp az evvel gelen yemeğini yemeye başlarken konudan çabucak uzaklaşmak istemişti. Çatalını ağzına götürürken neredeyse telaştan düşürecekti.

Ah, konu buraya geldiğinde öcüymüşüm gibi benden kaçıyorlardı.

Ve ben... Ben bir şekilde insanların tepkisini ölçmek için konuyu buraya getirmeden duramaz hâle gelmiştim. Bu yaptığımın pek de sağlıklı bir tarafı yoktu çünkü gece başımı yastığa koyduğumda kendime söylediğim tek şey, bu hayatı insanlar için yaşamadığım ve yaşamayacağımdı.

Yolun sonuna yalnız varacaktım, tıpkı bu yola çıktığımda yapayalnız olduğum gibi. İnsanların hakkımda ne düşündüğü umurumda dahi olmamalıydı.

Ancak bir tarafım bunu kabullenemiyordu. Meydan okumak, insanların gözlerine kirpiklerimi dahi kırpmadan bakmak istiyordu. İşte, o yanımı bir türlü susturamıyordum.

"Değişmen için bir sebep var," dedi Burak uzun bir sessizliğin ardından. Hâlâ bana bakıyor, bir yandan da başını bilmişçe sallıyordu. Ne düşündüğünü merak ediyordum.

Tek kaşımı kaldırıp gözlerimi gözlerine diktim. Yeniden gülümsedi.

"Eskisinden daha iyi olmak istiyorsun. Olacaksın da."

Güven veren sözleri karşısında ne söylemem gerektiği hakkında bocalayarak önüme döndüm. Az evvel menüyü kapatmış olmama rağmen yeniden parmaklarımın arasına alıp çevirmeye başladım.

Yanlış anladığımı zannetmiyordum.

Burak, açıkça benim yanımda olduğunu, bana inandığını söylüyordu.

"Yani bana, onu haksız bulduğunu mu söylüyorsun?"

Kelimelerim havaya karışıp masadaki uğultuyu susturduğunda ben istediğim etkiyi alıp almayacağımı kontrol etmek için gözlerimi bir an bile kırpmadan onları inceliyordum. Şimdi pek tanımadığım diğer iki asistan da kendi aralarında konuşmayı kesmiş, doğrudan bana dönmüştü. Biliyordum ki bugün, burada ağzımızdan çıkanlar yarın hastanede duyulacaktı.

Beklentimin aksine, Burak konuştuğunda sesinde çok net bir kararlılık vardı.

"Onun yanında olmam için insanlığımı kaybetmiş olmam gerekirdi."

Rahat bir tavırla parmağını kaldırıp garsonu masamıza çağırırken bir kez daha bana bakmadan gülümsedi.

"Neyse ki bazılarımız insan olarak kalmayı tercih etti. Değil mi, çocuklar?"

Garson masaya yaklaşırken Burak, benim meydan okumamın çok üzerine çıkmış, masadaki diğer insanlara doğruca sorusunu yöneltmişti.

Nefesimi tutmuş, benim için anlamı delice büyük olan bu anı izliyordum.

"Evet," dedi Çağatay bir an bile duraksamadan. Konunun buraya gelmesinden huzursuz olduğunu görebiliyordum ancak yine de cevap verirken bir an bile tereddüt etmemişti. Sanki böyle bir şeyi konuşuyor olmamızdan rahatsızdı, buna rağmen yanıtı verdikten sonra gözlerime değen gözleri keskindi.

Duruşunu belli edercesine başını sallıyordu.

"Bu konu, bizim için her zaman tartışmaya kapalıydı."

Masanın diğer ucundaki kız ona hak vererek konuştu: "Kesinlikle öyle."

Burak'ın bu hamlesiyle âdeta afallamıştım. İçimdeki bir parça, nedensizce bütün insanların yüzlerime gülseler de arkamdan konuşup duracaklarını, bu travmanın belki de hayatımın büyük bir bölümünde kolay kolay peşimi bırakmayacağını söylüyordu.

Oysa şahit olduğum manzara bundan çok farklıydı.

Ben, bana inanan insanları görüyordum. Bu bakışları çok iyi tanıyordum.

Çünkü bunu, o karanlık günlerde aynanın karşısına geçen, umudunu kaybetmeyen genç kadından biliyordum.

Teşekkür etmek ve etmemek arasında gidip gelirken son derece şaşkındım, bu sırada garson masaya yaklaştı. Yüz ifadelerimizden son derece önemli bir anı böldüğünün farkına varmış olmalıydı.

Nazikçe tebessüm edip elindeki not defterini gösterdi. "Sipariş verecek misiniz?"

Burak rahat bir tavırla kendi siparişini verirken ben de peşinden toparlanarak soğuk kahvemi sipariş ettim. Çağatay'ın siparişi çoktan geldiği için sessiz kalıp önündeki yemeğe devam etmeyi tercih etti, diğer asistanların da içecek bir şeyler istediğini işittim.

Bense arkama yaslanmış, gömleğimin kol düğmesiyle oynuyordum. Şaşkınlığımı üzerimden atamamıştım.

"Ne var, biliyor musun?"

Burak'ın sesini duyduğum an, başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Bazı şeyler konuşulabilir, tartışılabilir. Evet ama..."

Nefesimi tutmuştum. O ise ciddi bir ifadeyle bana baktı.

"...bazı doğrular tektir, Rüzgâr. Gerçektir. Tartışmaya kapalıdır, aksini iddia etmek bile saçmalıktır. İşte, bu da öyle bir şey."

Tuttuğum nefes ciğerlerimden dışarıya yavaşça süzülürken Burak, yeniden bana gülümsedi.

"İşte, bu da doğrunun tek olduğu bir konu. Seninle sadece bir kez konuşan biri bile bunu bilirdi."

Kasılan bedenim gevşedi, omuzlarımın gerginliği azaldı, dik duruşum yok olup sırtımı yavaşça sandalyeme yaslarken sarf ettiği cümleleri içime işleyen Burak'a bakıyordum.

Dudaklarımda sıcak bir tebessüm peyda oldu.

Bu minnet dolu bir teşekkürdü. Biliyordu.

Uzun süredir onu tanıyor olmam, bir zamanlar ondan şüphelendiğim, alenen onu suçladığım gerçeğini değiştirmiyordu. Bunu nasıl yapabilmiştim, bilmiyordum.

O zamanlar Tuna'yı bile haksızca yargılamıştım.

Kendimi kaybettiğim, doğruyu ve yanlışı göremediğim günlerdi. Zordu, çıkmazdı, dikenliydi. Yokuşlarla dolu bir yoldu ancak işte, şimdi buradaydım. Aydınlığa kavuşmuştum.

Ve Burak, ona yaptığım haksız muameleye rağmen bana kin gütmüş, bana öfkelenmiş gibi durmuyordu. Aksine... Birçoğunun yapmaya cesaret edemediği o şeyi yapıyordu.

Yanımda duruyordu.

Belki de hayatın gerçek yüzüyle tanıştığınız gün, yorulduğunuzda tutunmak için elinizi uzattığınız insanların orada beklemediğini görüp boşlukta kalan elinize baktığınız gündü. Ve hayatın görmediğiniz diğer yüzü ise hiç ummadığınız insanların yolunuza ışık tutmak için size umut olduğu anlardı. Yaşamaktı işte bu; bazen hayal kırıklıkları, bazen hayale adanmışlıklardı.

Yine ve yeniden yaşamı öğreniyordum. Düşüşlerim ve yeniden dirilişlerimle.

"Kahveleriniz."

Garson kız elindeki tepsiyle yeniden aramıza girdiğinde bu kez konuşmayı değil, bakışmamızı bölmüştü. Üzerimdeki şaşkınlığı atamıyor ancak doyasıya gülümsemek istiyordum.

Duygularıma, üzerlerinden hiç çekmediğim bir perdeyi örtmek bazen zor geliyordu.

"Özür dilerim," dedim kahvemden bir yudum almadan önce.

Masada yeniden bir sessizlik oluştu. Neyse ki ben, birçok insanın düştüğü yanılgılara kolayca kapılmayan biriydim.

Özür dilemek, çoğu insanın aksine benim egomu sarsan bir durum değildi.

"Anlamadım..." diye mırıldandı Burak. Merakla bana bakıyordu.

Bardağı dudaklarımdan uzaklaştırırken doğruca ona baktım.

"Sana haksızlık etmiştim. Olayları iyi analiz edemiyor ve etrafımdaki herkese şüpheli gözüyle bakıyordum. Sağlıklı değildim, seni de hayatıma dahil olmaya çalışan o korkunç insan zannettim. Seni suçladım."

Belki önceden beni affetmesine ihtiyacım yoktu ancak şimdi... Bunu yaparsa çok daha iyi hissedecektim.

"Bu yüzden özür dilerim," dedim samimi bir tavırla.

Çağatay, artık bu konudan kaçamayacağını kabullenmiş gibi son lokmasını çiğnedi ve çatalını tabağına bırakıp arkasına yaslandı. Tam karşımızdaki sandalyede oturuyor ve gözleri Burak ve benim aramda gidip geliyordu. Masanın diğer ucundakiler ise yeniden sessizleşmiş ve bizi dinlemeye koyulmuştu.

Burak, bardağını dudaklarına götürmeden önce bana hoş bir tebessüm yolladı.

"Sorun değil. Yerinde bir başkası olsa belki o da böyle düşünürdü."

Derin bir nefes verip saçlarımı omuzlarımdan geriye atarken rahatlamış hissediyordum.

Burak kahvesini yudumladıktan sonra yeniden masaya bıraktı ve herkesin duymasını istermiş gibi yüksek sesle konuştu:

"Yaşadığın küçük bir olay değildi. Sistematik bir tacizdi."

Gözlerini aniden bana dikti. "Ya da bizim bildiğimiz bu kadarının ibaretti. Yanılıyor muyum?"

Bakışları bana cesaret vermedi, var olan cesaretimi körükledi. Belki de birinin bana bunu sormasını içten içe bekliyordum.

Sesimi duyurmayı istiyordum. Yalnız kendim için değil, benim yerimde olabilecek bir başkası için... Herkes için.

"Evet," dedim kararlı bir tavırla. "Yanılmıyorsun. Dışarıdan mükemmel görünen o başhekim bozuntusu, aylar boyunca beni takip etti, bana isimsiz notlar gönderdi, yalnız kaldığım her an ölmüş bilerek beni korkuttu."

Masanın diğer ucundaki asistan kızın bakışlarını korkuyla önüne çevirdiğini gördüm. Ah, kendini benim yerime mi koyuyordu? Biraz empati, kimseyi öldürmezdi.

Çağatay, buna dayanamayarak öfkeyle fısıldadı: "Korkunç bu."

"Yalnızca korkunç değil," diye mırıldandım bakışlarım kahve bardağıma takılı kalırken. "Aynı zamanda da aşağılıkça. Defalarca kapımın önüne gelip geceleri beni ürkütmeyi başardı. Siz dışarıdan benim yalnızca modumun düştüğünü ya da motivasyonumu kaybettiğimi zannediyordunuz ancak ben nasıl baş edeceğimi bilmediğim büyük bir sapkınlıkla boğuşuyordum. Bazı geceler kapımın önüne geliyor ve açamayacağımı bildiği için dışarıdan bana seslice gülüp gidiyordu."

"Aman Allah'ım," diye dehşetle araya girdi az önce göz göze geldiğim kız. Şakaklarını ovuyordu; o havalı, şakacı, sempatik, ulaşılmaz başhekimin böyle bir şey yapmış olabileceğine inanamıyordu, bakışlarındaki tiksintiyi görebiliyordum.

"Adi herif," dedi Burak. O adam burada olsa yüzüne tükürürdü.

"Sonra ne oldu, biliyor musunuz?" diye gülümsedim sanki onlara küçükken dinlediğim bir masalı anlatırmış gibi.

Oysa bunları yaşamak ne çok canımı yakmıştı. Anlatmak birkaç dakikadan fazlasını bulmuyordu.

"Sonra her şey gün yüzüne çıktı. Geride durmadım, onun üzerine gittim. Beklemediği bir şeyi yaptım, köşeye sinmedim. Arkamı dönmedim. Kaçmadım, saklanmadım. Utanmadım. Onun meslek hayatını ve geleceğini bitireceğimi anladığında kapıma geldi."

Kıkırdarken başımı iki yana sallıyordum. "Hem de o çok sevdiğimiz Umay Hanım'la."

"Yok artık!"

Masadan kulağıma çalınan şaşkınlık nidalarına bakılırsa birileri bu hikâyeyi onlara anlatmıştı fakat epey eksikti.

Neden tamamlamayacaktım ki?

"Benden şikayetimi geri çekmemi istediler. Kabul etmedim, onları evimden kovdum. Bu defa çirkinleştiler. Mert'in böyle bir şey yapmayacağını, benim her şeyi yanlış anladığımı söylediler. Beni ikna etmeye çalıştılar."

Sesimde nefret vardı, masadakilerin gözlerine baktım. "İnanabiliyor musunuz? O adamın beni darp etmesini, iznim olmadan hayatıma dahil olmaya çalışmasını, düpedüz taciz etmesini, psikolojimi bozmasını, ruh sağlığımla bir oyuncak gibi oynamasını umursamadılar! Duygularımı küçümsediler. Düşündükleri tek şey mevki ve itibardı."

Kendi kendime güldüm. "Beni, benim savaşımda yenmek istediler. Hem de en can acıtan silahlarını kuşanarak."

"Neler yaşadın sen böyle?" diye fısıldadı masadaki kızlardan biri. Ona bakmadım.

Bu soruyu kendime her gün soruyordum. Ben neler yaşamıştım böyle?

"Kabul etmedim," dedim buz gibi bir sesle. "Para teklif edeceklerdi. Susmamı ve şikayetimi geri çekmem gerektiğini ima ettiler. Yetmedi, bu hastanedeki kariyerimin biteceğine dair tehditler savurdular. Güçlü olan tarafın kim olduğunu bana göstermek istediler."

Bardağımdaki bakışlarımı kaldırdım ve beni izleyen insanlara baktım.

Gülümsedim. "Güçlünün kim olduğunu ben onlara gösterdim."

"İnanılmazsın."

Büyülenmiş gibi beni dinleyen gruptan ilk konuşan Çağatay oldu. Ardından yanında oturan kız hayranlıkla bana sırıttı.

"Son zamanlarda dinlediğim en ilham verici şey bu."

"Yaşarken pek de ilham vermiyor ne yazık ki," diye iç çektim.

Ardından kahvemden bir yudum aldım.

Başarıyordum. Nihayet insanlara her şeyi tüm çıplaklığıyla gösterebilme fırsatını kullanıyordum. Terazi, ilk kez dengedeydi ve bu kez kimsenin bunu bozmasına müsaade etmiyordum. Adil olacaktık.

Haklıyı ve haksızı ayırt edecektik. Bu dünyayı yaşanılır kılacak olan tek şey buydu.

Ancak böyle savaşabilirdik.

"Ve hâlâ Burcu gibi dengesizlerin kaprisleriyle uğraşıyorsun," diyerek güldü Burak. Söylediği şeye inanamazmış gibi başını iki yana sallıyordu.

"Mucizeler yaratıyorsun, Rüzgâr."

Burak'a tebessüm ettim. Kendimi ifade etmem için gereken ortamı sağlayan ilk kişi olabilirdi, bu yaptığını hiçbir zaman unutmayacaktım.

"Karşı taraf bu kadar sağlam bir konumdayken onu yerin dibine gömmek herkesin başarabileceği bir şey değil," dedi az evvel anlattıklarımdan sonra dehşetle gözlerini kapatan kız. Şimdi anlattıklarımın etkisi azalmış gibiydi, o da kahvesini yudumlarken kendince bu hikâyeden pay çıkarıyordu.

"Bütün umudunu yitirmişlere dinletmek isterdim şu iki dakikayı," diye devam etti. Bir yandan da gözleri dalıp gitmişti. Kim bilir, hayatındaki hangi çıkmaza düşmüş insanı düşünüyordu?

"Emin misin?" diye takıldım şakacı bir tavırla. "Konuştuğumda birilerinde deprem etkisi yarattığım için duyacaklarından hoşlanmazlar."

"Hepsi yola gelecek," diye diretti bir başka asistan. Başımı ona çevirdim, neredeyse alev alev yanan gözlerine baktım.

Şu masadaki altı insan dünyada hâlâ adil yaşamaya kendini adayan birkaç yürek olduğuna beni inandırmaya başlıyordu.

Bu, benim Tuna'dan sonra insanlara ilk kez büyük bir güvenle tebessüm edişimdi.

"Oturdukları yerden insanların hayat düzenini öyle kolayca bozamayacaklarını, canlarının istediği her an konumlarının ve unvanlarının arkasına sığınamayacaklarını öğrenecekler."

Kız içeceğinden bir yudum alırken Çağatay başını sallıyordu. "Kesinlikle öyle."

"Baksana," diye araya girdi bir başka çocuk. Adlarını bilmiyordum ancak birçoğuyla kalbimizin aynı attığından artık emindim.

"Efendim?" dedim sıcacık bir sesle. Bunu kendimden pek beklemezdim, yelkenlerim yavaş yavaş suya iniyordu.

"Bir hastam var," dedi genç çocuk. "Yarın onu sana yönlendirebilir miyim? Çok özgüvensiz bir genç kız ve psikoterapi almasına rağmen bir şeyler yolunda gitmiyor. Tedavi için ilk geldiğinde problemin basit bir kaşıntıdan ibaret olduğunu düşünmüştük ancak sonra psikiyatri kliniğine sevk ederek ortak takibe almamız gerektiğini fark ettik."

Çocuk başını iki yana sallarken iç çekti. "Yine de pek bir gelişme yok. Belki de ihtiyacı olan, yaşamdan bir şeylerdir. Gerçek mücadeleler, somut olan şeyler. Bence beş dakika bile olsa onunla konuşmalısın."

Afallamış ancak mutlu da olmuştum. Tedavi alanı bana ait değildi ancak konuşmaktan ne zarar gelirdi ki? Bunu yapabileceğimi biliyordum.

"Çok sevinirim," dedim sakince. "Yardımım dokunabilirse ne mutlu."

"Eminim çok yardımın dokunacaktır."

Başımı sallayıp onaylarken diğerlerinin gözlerinin üzerimde olduğunu fark ediyordum. Bir süre sessiz kalıp kahvemi yudumlasam da bir süre sonra ortamı nasıl toparlamam gerektiğinden emin olamayarak etrafı inceliyordum.

Sanki Burak, bunu hissetmiş gibi araya girdi: "Hafta sonu vizyona süper bir film giriyor."

Asistanlardan birkaçı ilgiyle ona baktı. Biri, "Hangi film?" diye sorunca konu müthiş bir hızla dağıldı ve filmler hakkında konuşulmaya başlandı. Bense şaşkınca Burak'ın yaptığı şeyi izliyordum.

Bugün yaptığı her şey, benim için fazlasıyla anlamlıydı. Zannedilenin aksine her şeyin inançta bittiğini gösteriyordu bana bakışları, bu işin bir cinsiyet meselesi olmadığını, bundan çok daha ötesi olduğunu hatırlatıyordu.

"Benim kalkmam gerekiyor," dedim sohbetin derinleştiği zaman dilimini geçtikten sonra. Bitirdiğim kahve bardağını masada ileriye doğru ittim ve hesap gelmeden önce ayrıldığım için cüzdanımdan paramı çıkarıp bardağın altına sıkıştırdım.

Çağatay, "Yarın görüşürüz," diyerek el salladı. Kızlardan biri, "Belki buradan başka bir yere geçerdik. Gelmeyecek misin?" diye ilgiyle sordu.

Ah, hayır... Niyetim kendimden ödün vermek, kalıplarımın dışına çıkmak değildi. Ben Rüzgâr'dım işte. Saatlerim daima belli olurdu; nerede, ne kadar vakit geçireceğim hep aklımın bir köşesindeydi. Arkadaşlarla aniden bir şeyler yapmaya karar verip onlara ayak uyduran, kendi planlarını bozan tasasız biri değildim, olamazdım da.

Benim niyetim sahip olmadığım farklı bir çevre edinmek değildi.

Bu insanlar beni anlasalar yeterdi.

"Teşekkür ederim," diye kibarca reddettim. "Yapmam gereken çok fazla iş var."

Çantamı alıp ayağa kalkarken Burak her zaman yaptığı gibi göz kırptı. "Görüşürüz."

Onlara gülümseyerek başımı salladıktan sonra veda ettim. Arkamdan ne konuşacaklarını merak ediyor ancak umursamamaya çalışıyordum.

Bir an evvel bu histen kurtulmalıydım.

"O haklıymış... Neler anlattığını duydun mu? Bu kısmı duymamıştım. Hastanede konuşulanlar ne kadar da farklıydı. Demek ki bir kez de onu dinlemek gerekiyordu. Ona neler yapılmış? Hepsi çok iğrençti. O adamdan bu kadarını beklemezdim. Ya diğerleri?"

"Susun," diye mırıldandım kendi kendime.

İnsanları geride bırakıyor ancak seslerini zihnimde susturamıyordum.

İstediklerini düşünebilirlerdi. Günün sonunda kendi vicdanımla baş başa kalıyor, yastığa içim rahat başımı koyuyordum.

Zaten en önemlisi de bu değil miydi?

İnsan kendine inandıktan sonra gerisi bir teferruat değilse neydi?

Telefonumun yüksek sesli melodisi kulağımı tırmaladığında arabama ilerleyen adımlarım yavaşladı, sürücü kapısının önünde durup elimi çantama daldırdım.

Ekrandaki ismi gördüğümde şaşkındım. Rüya arıyordu.

"Alo?" dedim şaşkınca. Yüzümde şimdiden saçma bir tebessüm oluşmuştu, Rüya ile sohbet ederken buna engel olamıyordum.

"Rüzgâr Hanım'la görüşebilir miyim?" diye kıkırdadı. "Lütfen, kendisinin önemli bir randevusunun olmadığını ve işlerinin bittiğini söyleyin."

Şaşkınca saatime baktım. Bugünlük kendime verdiğim izin süresi dolmuştu ve tek istediğim şey, eve gidip yarın yapacaklarımı düzene sokmaktı. Üstelik hastanede gereğinden fazla iş yükü almıştım, yazılacak önemli bir tezim olması da cabasıydı.

Yine de konu Rüya olunca bir anda hızla dönen dünyam yavaşlıyordu.

"Rüzgâr Hanım'ın her zaman size ayıracak vakti vardır," diye mırıldandım sevgiyle. Ona karşı sonsuz bir güven hissediyordum.

Rüya neşeyle cıvıldadı. "Ah! Bugün duyduğum en güzel şey. Abim beni ekti. Çok fazla işi varmış. Arabam tamirde. İşin doğrusu seni ararken de epey umutsuzdum. Ama eğer beni eve bırakabilecek ve belki biraz sohbet edecek vaktin varsa..."

"Geliyorum," diye hemen araya girdim. Ardından çabucak arabamın anahtarını çıkarıp sürücü koltuğuna geçtim. "Neredesin?"

"Bir müvekkilimle görüştüm ve adliyedeki birkaç işimi hallettim. Şu an bahçede, birinin beni bu yorucu günden kurtarmasını bekliyorum."

"Kurtarıcı meleğin geliyor," diye kıkırdadım.

Ardından telefonu kapatıp çantama atarken günün sıkıntısından arınmış şekilde rahat bir nefes verip arabayı çalıştırdım.

Adalet Sarayı'nın bahçesine girdiğimde mazi, soluğunu yüzüme üflüyordu. Bahçedeki kaldırımda ilerlerken bir yandan buradan zaferle ayrıldığım o günü anımsıyor, bir yandan gözlerimi yanımdan geçip giden arabalarda, insanlarda gezdiriyordum.

Bakışlarım birbirinden farklı çehrelerde gezindi. Birinde durdu.

Bir kadın, başını ellerinin arasına almış, bir bankta yalnız oturuyordu. Elinde bir ton kâğıt vardı. Kim bilir, hangi derdinden dolayı buradaydı? Daha ileride, orta yaşlarda bir adamın küçük bir oğlan çocuğunun elinden tutmuş hızla götürmeye çalıştığını görüyordum. Aceleleri var gibiydi ancak adam durup da çocuk bana yetişebiliyor mu diye bakmıyordu bile...

Derin bir iç çekip adımlarımı hızlandırdım. Bu sırada karşıdan gelen genç bir adam hafifçe omzuma çarparak yanımdan geçmek üzereyken aniden yanımda duraksadı.

Telaşla elindeki dava dosyasını kaldırıp bana döndü. "Çok affedersiniz. Duruşmaya gecikiyorum."

"Önemli değil," diye yanıtladım. Adam bir kez daha bana dönüp bakmadan koşarak adliyeye girdi.

Yaşlı bir kadın ağaçların dibinde bekliyordu, bir yandan da elindeki susamlı simidin minik parçalarını kuşlara atıyordu. Az sonra yanına kır saçlı bir adam yaklaştı ve bir şeyler anlatmaya başladı. Belki de eşiydi. Birlikte hararetli bir konuşmaya daldıklarında ikisinin de yüzünde hüsran dolu bir ifade doğmuştu.

Kim bilir, hangi savaşın mağlubiyetini yaşıyorlardı?

İnsanların adımları, yürüdüğüm bu yola uğruyorsa biliyordum ki yükleri az değildi. Hayat onlara saldıracak bir yer bulmuş olmalıydı. Aylar evvel pürüzsüz bir düzenle giden hayatım tepetaklak olmak üzereyken bunu çok sarsıcı bir şekilde görebilmiştim.

Burada adaleti bekleyen bütün insanlara sarılmak isterdim... İşlemedikleri günahların bedelini ödemek zorunda kalan, hayatın önlerine sunduğu korkunç seçeneklerle belki defalarca hatalar yapan, kendi vicdan muhakemesini yaparken adaleti bulamayan...

Buradaki insanların hepsiyle yalnızca birkaç dakika konuşmak isterdim.

Onların da elinden tutan yok muydu? Tıpkı benim gibi büyük bir karanlığa mı terk edilmişlerdi? Çıkmaza düşmüşler miydi? Seslerini duyurmaya çalıştıkça insanlar onlara sağır mı oluyordu?

Bir insanın dudakları arasında mıydı onların da kaderleri?

Şayet o adam cezasız kalsaydı yaşamıma nasıl devam edebileceğimi düşünemiyordum. Duruşma gününü beklerken kendimi yiyip bitirdiğim o zor günleri hiç unutamayacaktım. Aleyhime bir karar verilirse ne yapacağımı düşünüp boğulmuştum.

Çünkü ben, defalarca masumların bu hayatın cezasını çektiğine şahit olmuştum.

O zaman ne olurdu? Bugün arkamda duran arkadaşlarım yine aynı kararlılıkla arkamda dururlar mıydı? Yoksa o kahrolası herif eskisinden de güçlü hâlde, o hastane koridorlarında onlara gövde gösterisi mi yapardı? İnsanlar bana bir iftiracı olarak bakmaktan geri durmazdı.

Haklı olduğum ispatlanmışken bile bunu kabul etmeyenler vardı. Kim bilir, yaşadığım saplantıyı mahkemede kanıtlayamasaydım bundan sonraki yaşamım nasıl olurdu?

"Rüzgâr!"

İrkildim. Aniden başımı kaldırıp etrafıma baktığımda Rüya'nın hemen sağımdaki bir bankta beni bekliyor olduğunu gördüm. Mesafemiz yok denecek kadar azdı ancak gözleri gören kişi ben olduğum hâlde az evvel baktığım yerde onu nasıl göremediğimi çözememiştim.

"Rüya?" diye şaşkınca sordum. Hemen sağıma dönüp birkaç adımda banka ilerlerken o, suratını kaplayan bir tebessümle bana doğru bakıyordu. Göz bebeğinin olması gereken yerde hafif bir kayma vardı ancak o, buna inat daha çok gülerek kısıyordu sanki gözlerini.

"Yanımdan geçip gidiyordun, değil mi?" diye sordu yanına iyice yaklaştığımda.

Şaşkınca, "E-evet," diye kekeledim.

Son derece güzel görünen, yumuşak saçlarını omuzlarının gerisine attı.

"Adım seslerini duydum ve *bu güçlü ses Rüzgâr'a ait olmalı* dedim!"

Rüya omuzlarını dikleştirip beni taklit edercesine kalın bir sesle konuştuğunda şaşkınlığım daha da artmıştı.

"Adım sesleri mi?" diye sordum ağzım bir karış açılırken. "Sen ciddi misin?"

Rüya, büyük bir kahkaha attı. Öyle çok güldü ki bir anlığına önündeki engelleri hissedebilmek için kullandığı değneği elinden kayar gibi oldu, hızla ileri atılıp onu tuttum.

"Çok tatlısın," dedi nihayet gülmeye son verip nefes nefese durabildiğinde. "Tam seni arıyordum ama duymadın. Yanımdan geçerken telefonunun melodisinden tanıdım seni."

Şimdi her şey anlam kazandığında rahatlamış bir nefes veriyordum.

Rüya kıkırdayıp bana doğru eğildi. "Kulaklarımın çok iyi duyduğunu biliyorsun. Davaları bu keskin duyum sayesinde kazanıyorum! Yalanları dinlerken çok işe yarıyor."

"Delisin sen," diye kıkırdadım onun yaşam enerjisi bana da bulaşırken. Şimdi benim de yüzümde saçma sapan bir tebessüm oluşmuştu ve bunu silemiyordum.

Uzanıp koluna girdiğimde değneğini diğer eline alıp iyice bana yaklaştı. Ona karşı sonsuz bir sevgi hissediyor ve sıcaklığını daima şu anki gibi yakınımda arzuluyordum.

"Bugün çok güzel görünüyorsun, gözlerimi senden alamıyorum!" dedim tatlı tebessümüne ve şık kıyafetlerine bakarken.

Rüya başını yana eğip bana doğru döndü. "Gerçekten mi? Üzerimdeki ceketi yeni almıştım."

"Kimseyi gereksiz yere övmem," diye dürüstçe cevapladım. "Sahiden çok alımlı görünüyorsun."

"Bunu senden duymak ne kadar hoş!" diye mest olmuş bir mırıltı döküldü dudaklarından. Bu sırada kol kola girmiş, sakin adımlarla benim arabama doğru ilerliyorduk.

"Ve eminim, sen de çok güzel görünüyorsundur."

Kaşlarımı çatıp yüzümü buruşturdum. "Ah, pek sayılmaz."

"Bana tarif et," diye hevesle atıldı.

Birlikte otoparka doğru yürürken şöyle bir üzerimdeki kıyafetlere baktım.

"Her zamanki gibi bir gömlek ve koyu renk pantolonum var. Siyah ve bordo arasında garip bir renk. Üzerimde beyaz, kısa bir ceket var. Saçlarım, gün içinde sık sık toplayıp açtığım için dalgalı bir hâl aldı; kâküllerim yüzüme doğru düşüyor. Siyah bir çantam var, seninle kol kola girdiğimiz tarafımda değil, diğer omzumda."

"Çok hoş bir kombin," diye mırıldandı.

"Ama gözlerim..." diye araya girdim. "İnan bana, yorgun yüzümü görmek istemezsin. Bitkin görünüyorum."

"Akşamları birlikte bir şeyler içmek için buluştuğumuzda abim, senin hastane çıkışında delice yorgunken bile nasıl diğer bütün kadınlardan daha güzel göründüğünü anlayamadığını söylüyordu."

Şaşkınca adımlarımı duraksattım. "Ne?"

Rüya büyük bir kahkaha attı. "Sana deli gibi âşık."

Ah... Bana bunu pat diye söyleyip başımı döndürmesine gerek var mıydı? Rüya, kalp çarpıntıma hiç iyi gelmiyordu.

"Un torbamı özledim," diye mırıldandım hüzünle.

Nihayet arabama ulaştığımız için Rüya'yı ön koltuğun kapısına doğru götürüyordum.

"Abim markette senin üzerine un torbası patlatmıştı, değil mi?" diye merakla sordu Rüya. "Öyle bir şey anlattığını hatırlıyorum."

"Hiç sorma," dedim omuzlarım sarsılarak gülmeye başlarken. Rüya da bu anı hayal etmiş olacak ki ufak bir kahkaha atıp dudaklarını parmaklarıyla kapattı.

"Hayali çok komik," dedi utangaç bir tavırla.

"Bir de gerçeğini görseydin!" diye kıkırdadım.

Ardından arabamın kapısını açıp Rüya'nın dikkatlice oturmasına yardımcı oldum. Kapıyı kapatıp kendi koltuğuma geçerken marketteki o günün hatırasıyla gülmeye devam ediyordum.

"Abin, beni çıldırtmaya yeminli gibiydi!" dedim yapmacık bir öfkeyle. Koltuğumda arkama yaslanmış ve arabayı çalıştırmıştım. Rüya ise sırıtarak beni dinliyordu.

"Onun bir deli olduğunu mu düşünüyordun?" diye sordu ortamı kızıştırmak için imalı bir ses tonuyla sorarken.

Kıkırdadım. "Evet. Tımarhane kaçkını gibiydi."

Rüya büyük bir kahkaha daha patlattığında otoparktan çıkmış ve caddeye doğru sürmeye başlamıştım.

"Seni abime ispiyonlayacağım," diye mırıldandı şakacı bir tavırla.

"Benim tarafımı tutmak zorundasın!" diye homurdandım. "Ondan önce de balkondan aşağı kafama bir kova su boca etmişti."

Genç kız utançla inledi. "Ah... Bu sahiden çok kötüydü. Ona ne kadar saygısız olduğunu söylemiştim."

"Öyleydi tabii!" diye çıkıştım gözlerimi yoldan ayırmadan. "Küçükken de böyle yaramaz bir çocuk muydu yoksa? Öyleyse işin çok zormuş."

Tuna'nın çocukluğu hakkında kendisinden fazla bir şey öğrenemediğim için ayağıma kadar gelen bu fırsatı kullanmak istiyordum. İlgiyle Rüya'ya doğru baktığımda dudaklarında tatlı bir tebessüm oluştuğunu fark ettim.

"Annemle babamı kaybedene kadar abim çok hareketli bir çocuktu," dedi giderek alçalan bir ses tonuyla. Başını hafifçe yere eğmiş, kucağındaki parmaklarıyla oynuyordu.

Yeniden önüme dönüp direksiyonu kavrayan parmaklarımı sıktım. Bunu duymak, her seferinde beni paramparça ediyordu.

"Sonra?" diye sordum dudaklarımı birbirine bastırıp.

"Sonra ben gözlerimi kaybettim," dedi kız durgun bir ses tonuyla. "Abim, artık benim yerime de görmek zorundaydı. Geçici bir süre için aile büyüklerimizin yanında yaşamaya başlamıştık fakat hayatımız aniden altüst olmuştu, ikimiz de çocuk hâlimizle buna uyum sağlayamıyorduk. Birkaç yıl geçip de bazı şeyler düzene girdiğinde abim ile birlikte yaşamaya başladık, herkesten koptuk."

"Kimseyle görüşmüyor musunuz?" diye sordum duyacaklarımdan korksam da.

Rüya başını iki yana salladı. "Ben bazen onları ziyaret ediyorum. Fakat abim, kimseyle görüşmek istemiyor. Onun ailesi yalnızca benim."

Sonra bana dönüp tebessüm etti. "Ve artık sen."

Ah... Kalbim, işittiklerimle birlikte sıcacık bir hisse ev sahipliği yaparken nefesim göğsüme sığamaz duruma gelmişti. Tuna'nın bana anlattıklarını anımsadım.

Kendini öyle suçlu hissediyordu ki kız kardeşinin görme kaybından yalnızca kendini sorumlu tutuyordu. Rüya'nın hiçbir zaman bunu abisine karşı kullanacak bir kız olmadığını çok iyi bilsem de Tuna'nın da tıpkı benim geçmişimdeki gibi üstesinden gelemediği şeyler vardı.

Bu yüzden anne ve babası öldükten sonra ailesinden geride kalan kimseyle görüşmediğine emindim.

Belki o da sırtını dönüp gittiğinde insanların onun hakkında neler söylediklerini düşünmeden duramıyordu.

Belki onun da zihninde susturamadığı binlerce ses vardı. Kim bilirdi?

"Onu çok seviyorum," diye fısıldadım gayriihtiyari. "Kimseyi sevmediğim kadar çok."

Ailemden sonra hiçbir yabancıya böyle yoğun bir duygu hissedebileceğimi düşünmezdim. Birisi bana Tuna'ya böyle sırılsıklam âşık olacağımı söyleseydi yalnızca güler geçerdim.

Çünkü benim gibi buzdan daha katı bir kadın için bu ihtimalin gerçekleşmesi çok zordu.

"Biliyorum," diye cevap verdi Rüya. "Birbirinizle konuşurken ikiniz de birer jelibona dönüşüyorsunuz."

Yüzümü buruşturup bu kötü benzetmeye kıkırdadım. Yine de haklılık payı olduğu, yadsınamaz bir gerçekti.

Rüya aniden oturduğu koltukta dikleşti, kucağındaki çantasını kapıya doğru yasladı ve tamamen bana doğru döndü. Yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına yasladı ve bana tebessüm etti.

Hafifçe öksürdü. "Rüzgâr."

"Hım?" dedim gözlerimi yoldan ayırmadan. Rüya'nın evinin bulunduğu sokağa doğru saptım.

"Biz bazen abimle konuşuyoruz ya..."

"Evet," dedim direksiyonu hafifçe sağa çevirirken.

Rüya derin bir nefes verdi. "Neyi fark ediyorum, biliyor musun? Belki hayatına girip çıkan bir sürü insan oldu ama hiçbirinden bahsederken sesi, seni anlattığı zamanlardaki gibi heyecanlı çıkmazdı. Sanki ilk kez âşık olmuş da ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir hâli var. Biz konuya nereden başlarsak başlayalım, bir şekilde gecenin sonunda seni konuşuyor oluyoruz."

Ne diyeceğimi bilemeyerek dudaklarımı birbirine bastırdığımda içim kıpır kıpırdı. Ancak bunu Rüya'ya çok belli etmek istemiyordum.

"Abim bana hiç gelecekten bahsetmezdi mesela," diye mırıldandı Rüya derin bir iç çekip. "Öyle çok istiyordum ki onun da kendi hayatı için bir şeyler yapmasını... Oysa hep kapalı bir sır kutusu gibiydi. Nereye gittiğini pek bilmezdim, sorsam da bana karşı açık olmayacağını tahmin ederdim. Hayatındaki insanlardan öyle çok haberim olmazdı. Ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu." Rüya şimdi daha da hüzünlenmişti. "Öyle çaresiz hissederdim ki... Elimden hiçbir şey gelmiyordu."

"Rüya..." diye mırıldandım anlattığı dertlerin yükü omzuma binerken.

"Ama!" diye sözümü kesti heyecanla. "Ama bir gün geldi ve bana senden bahsetmeye başladı. Onu o kadar iyi tanıyorum ki... Bu nasıl bir şey, biliyor musun?"

Sustu ve dudaklarını ısırdı, doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu. Delicesine heyecanlıydı.

"Bastıramadığı, içinde tutamadığı bir his! Abimin daha önce böyle hissetmediğine o kadar eminim ki! Senin çok farklı bir kadın olduğunu ilk kez o zaman anlamıştım. Sonra sen hayatımıza tamamen girdin ve tanıştığımızda abimin neden bu kadar etkilendiğini daha iyi anladım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım mahcup bir sesle. Arabayı onun evinin önüne park etmiş, sakince konuşmasını dinliyordum. Anlattığı şeyler, bana hayatımı sorgulatacak kadar eşsiz ve güzeldi.

"Bunları, seni övmek için falan söylemiyorum," diye mırıldandı Rüya çabucak. Ardından bana doğru uzandı ve parmakları yavaşça parmaklarımı buldu. Sıcak eli usulca benim elimi tuttu. Bana destek olduğunu hissettirdi.

"Bugün neden çalan telefonu duymadığını biliyorum. Aklından binlerce düşünce geçtiğinden eminim. Kim bilir, hastanede senin hakkında neler konuşuyorlar? Konuşmuyor olsalar bile aklının bir köşesinde hep onların ne düşündüğü var."

Beni kısa zamanda bu kadar iyi tanıyabilmiş olmasına şaşırmıştım, bir yandan da içimde büyüyen endişeye engel olamıyordum.

"O adliye bahçesinde yürürken..." diye fısıldadı bana doğru eğilip. "Zihninden binlerce ihtimalin geçtiğini ve hayatını, yaşadıklarını sorguladığını biliyorum. Ama ne var, biliyor musun? Sen hiçbir zaman korkularından kaçan bir kadın olmadın. Bu yüzden seni bugün yanıma davet ederken de ne kadar cesur olacağını bilerek yaptım bunu. Çünkü benim tanıdığım Rüzgâr Ulu, cesaretin ta kendisi."

Bu kızın gözleri yüzümü göremiyor olabilirdi ancak kalbimi tüm çıplaklığıyla seyrettiği apaçık ortadaydı. Bir insanın, karşısındakini nasıl bu kadar iyi anlayabildiğini bilmiyordum. Titreyen ellerimle onun parmaklarını okşadım, Rüya derin bir nefes verdi.

"Her şeyin üstesinden gelmeye devam edeceksin," diye güç verdi bana. Fısıltısı, işittiğim tüm çığlıklardan daha güçlüydü. "İnsanlara haklıyı göstermekten bir an bile çekinmeyeceksin. Sen busun! Değişmeni isteyecekler ancak öyle sağlam bir karakterin var ki bir adım bile geri gitmediğini gördüklerinde karşında pes etmek zorunda kalacaklar."

Gülümseyip bana doğru baktı. Çehremi göremiyor ancak ona olan sevgimi, adı kadar iyi biliyordu. "İyi ki girmişsin hayatımıza. Abimin başına gelen en güzel şey sensin. Belki duymaya ihtiyacın vardır diye söyledim."

"Beni çok utandırıyorsun," diye fısıldadım dolu dolu olan gözlerimi silerken.

Doğruydu. Güvendiğim birinin bana her şeyi yeniden yapabileceğimi, başarabileceğimi söylemesine ihtiyacım vardı. Sıfırdan başlamak, göründüğü kadar kolay değildi.

Ancak hayat bana ne zaman en kolayını vermişti ki? Beni Rüzgâr yapan göğüslediğim zorluklardı.

"Arada bir kız kıza bir şeyler yapmalıyız," diye kıkırdadı Rüya. Az evvelki hüzünlü hâlinden eser kalmamıştı, yeniden eski canlılığına kavuşuyordu.

"Yapalım," diye yanıt verdim aynı heyecanla. "Çok isterim."

"Senin izin günlerini çalarsam eminim ki abim, beni bir kaşık suda boğmak ister!"

Arabanın kapısını açıp değneğini yavaşça kaldırıma dayarken ben ise onun omzunu okşuyordum.

"İstediğin zaman arayabilirsin beni," dedim sıcacık bir ses tonuyla. "Hatta istersen sana eve kadar eşlik edebilirim."

"Teşekkür ederim!" diye öpücük attı genç kız. Ardından arabadan dikkatlice inip kaldırıma çıktıktan sonra bana el salladı. "Senin de daha az yorgun olduğun bir gün için plan yaparız."

"Pekâlâ," diyerek gülümsedim. "Kendine dikkat et. Hoşça kal."

"Sen de!"

Kapıyı kapatıp kaldırımda yavaşça uzaklaşırken derin bir nefes verip arabayı yeniden çalıştırdım. Kendi evime giden yola girdiğimde duygularımı Rüya'ya belli etmemek için kastığım bedenim usulca gevşedi ve az önce yaşaran gözlerimi yukarı dikip birkaç kez kirpiklerimi kırpıştırdım.

Haklıydı, üstesinden gelecektim. Her zaman gelmiştim.

Hava iyice kararmış ve vakit akşamı bulmuştu. Arabamı otoparka park edip apartmana doğru yürürken sanki birkaç saat önce görmemişim gibi Tuna'yı çok özlediğimi fark etmiştim.

Bir an evvel rahatlatıcı bir duş almak ve evdekilerle vakit geçirdikten sonra onun dairesine çıkmak istiyordum. Bu gece ona sarılıp uyumaya çok ihtiyacım vardı.

Merdivenlerin basamaklarını çıkarken çabucak telefonumu çıkarmış ve mesaj kutusunu kontrol etmiştim. Eve geldiğime dair bir mesaj atmış olmasını umsam da beklediğim bildirimi göremeyerek ufak bir yıkıma uğradım.

Anahtarlarımı çıkarıp kendi daireme girerken telefonu yeniden cebime attım, belli ki işleri henüz bitmemişti.

"Yağmur!" diye seslendim ayakkabılarımı çıkarıp içeri girerken. Ceketimi çıkarıp astıktan sonra doğruca banyoya ilerledim ve ışığı yakıp içeri girerken bakışlarım mutfakla salon arasında birkaç kez gidip geldi.

"Anne?" diye merakla seslenirken ellerimi havluyla kuruluyordum.

Hâlâ ses yoktu. Bu saatlerde ikisinin de evde olacağını bildiğim için gün içinde hiç konuşmamıştım ancak içime kötü bir huzursuzluk çöreklenince hızlı adımlarla telefonumu çıkarıp Yağmur'u aradım. Bu sırada evin odalarını dolaşıyor ve içeride olup olmadıklarını kontrol ediyordum.

Yağmur, nihayet sonuncu çalışında telefonu açtı. "Abla?" diye fısıldadı sessizce.

Elimi göğsüme koyarken nefes alış verişim hızlanmıştı. "Bebeğim? Neredesiniz? Evde kimse yok."

"Sana söylemeyi unuttum," diye fısıldadı heyecanla küçük kız kardeşim. Sesinde delice bir heyecan vardı, onun iyi olduğunu fark ettiğimde tuttuğum nefesi bıraktım.

Onlar için her zaman bu denli endişelenemezdim. Bu, bana annemin beni beklediği günleri hatırlatıyordu.

"Sinemadayız!" diye sevinçle şakıdı Yağmur. "Filme dalınca seni aramayı unuttum."

"Ah," diye inledim alnımı kaşırken. "Tamam bebeğim. Sorun yok. İyi seyirler."

"Annem ilk kez sinemaya geldi!"

Dudaklarım bir anlığına kardeşimin heyecanlı ve mutlu çıkan sesiyle aralandı, söyleyecek bir şey bulamadım. O kadar yoğun bir çalışma temposuyla işe başlamıştım ki annemin geldiği günden beri bunu hiç düşünmediğimi fark ettim.

"Çok güzel," diye fısıldadım sesim hafifçe titrerken. "Bunu düşünmen ne kadar eşsiz."

"Bugün konuşurken laf arasında geçti! Ben de akşam seansı da olsa hemen bilet almak istedim. Sonra seninle de geliriz, değil mi?"

Usulca başımı salladım. "Tabii ki gideriz, bebeğim."

"Şimdi kapatıyorum, senin için dolaba yiyecek bir şeyler bırakmıştık. Görüşürüz!"

Yağmur heyecanla telefonu kapattıktan sonra bir süre daha sessizliği dinlemeye devam ettim. Söylediği cümle ona ne kadar heyecan verdiyse beni bir o kadar mahvetmişti.

Annem ilk kez sinemaya geldi.

Telefonu kulağımdan çektim. Ardından yanımdaki sehpanın üzerine bıraktım. Dalgın adımlarla mutfağa ilerlerken zihnime hücum etmek isteyen binlerce düşünceyi savmaya çalışıyordum.

Buzdolabından bana ayırdıkları yemeği çıkardım ve ocağa koyup kısık ateşte ısınmasını bekledim. Bu sırada her zamanki gibi gözlerim mutfaktaki geniş pencereden dışarıya dalıp gitmiş, karanlık sokağı izlemeye başlamıştım.

Bu cümleyi kolayca sindiremeyecektim. Annem, hiç sinemada film izleyememişti.

Burada sokağı izleyerek beklemenin bana pek de iyi gelmeyeceği kanısına varınca odama ilerleyip kendime temiz birkaç kıyafet aldım ve günün yorgunluğunu atacağım hızlı bir duş almak için banyoya girdim. On beş dakika sonra işlerimi bitirmiştim. Islak saçlarımı havluya sarmış şekilde mutfağa döndüğümde ısınan yemeğin altını kapattım.

Kendim için tek kişilik bir sofra hazırlayıp yemeği yemeye başladım. Su, her zamanki gibi bana iyi gelmişti ancak yine de dakikalar birbirini kovalarken içimdeki sıkıntıyı yok etmek için ne yapabileceğimi düşünüyor ve bir türlü bulamıyordum.

Bir an sonra aklıma gelen şeyle duraksadım.

"Un kurabiyesi," diye fısıldadım kendi kendime. Evet, beni iyileştirecek olan şey, bir tabak un kurabiyesiydi. Tuna'ya söz vermiştim.

Yemeğimi bitirip kaşığı tabağıma bırakırken dudaklarım masum bir tebessümle kıvrıldı.

Birazını annem ve Yağmur'a ayıracak, birazını da Tuna'ya götürecektim. Çabucak ortalığı toplayıp mutfaktaki yeteneklerime pek güvenmesem de hatırladığım tarife bağlı kalarak kurabiyeyi yapmaya giriştim.

Yaklaşık yarım saat boyunca aklımdaki bütün düşünceler dağılmış ve yerini, sonucu için sabırsızlandığım bu meraklı bekleyişe bırakmıştı. Etraftaki bulaşıkları çabucak yok ettikten sonra saate baktım ve tahminen yirmi dakika sonra Tuna'nın yanına çıkabileceğimi fark ettim.

Saat 11'i geçiyordu ve muhtemelen eve gelmişti.

Az sonra pişen kurabiyeleri iki tabağa bölüştürüp etrafını süslemeye başlamıştım. Normalde hiç kalkışmadığım bir işi, böylesine hararetle yapmak beni heyecanlandırmıştı. Tuna'nın bunu beğenmesini çok istiyordum.

"Elim onun kadar lezzetli olmasa da idare etsin," diye mırıldandım kendi kendime.

Ardından hazırladığım tabağın birini mutfak masasına bıraktım ve diğerini kaptığım gibi dış kapıya doğru koşar adım ilerledim. Telefonumu yanıma almadığımı fark ettiğimde göz-

lerim hızla etrafı taradı ve Yağmur'la konuştuktan sonra sehpaya bıraktığımı anımsadım.

Çabucak telefonumu alıp tuş kilidini açarken Tuna'yı aramak için sabırsızdım. Ancak ekrandaki bildirimler ortaya çıktığında yarım saat önce onun beni aradığını gördüm.

"Bugün şu telefonu duymuyorum!" diye kızdım kendi kendime. Ardından anahtarı alıp evden çıkarken kurabiyelerin olduğu tabağı düz tutmak için dikkatle kapıyı kapattım. Üst kata çıkan basamakları bitirdiğimde gün boyunca hissettiğim özlemin sona erecek olmasının heyecanı ve elimdeki bir tabak kurabiyenin bizi her şeyin başladığı yere bir kez daha götürecek olmasının verdiği eşsiz his her yanımı sarmıştı.

Tuna'nın gözlerindeki sevinci görmek istiyordum.

Kapıyı çalıp beklemeye başladığımda dudağımı dişliyordum. Birkaç dakika bekledim ancak açan olmadı. Sabırsızca oflayıp kapıyı yeniden çaldığımda ilk kez, dakikalardır aklıma gelmeyen bir ihtimal zihnime süzülüverdi.

Yoksa gelmemiş miydi?

"Saat çok geç oldu," diye fısıldadım çabucak telefonumu çıkarırken. "Bu saatte çalışmaz ki. Gelmiştir."

Hızla arama kayıtlarını açarken az evvel gözümden kaçan birkaç bildirim üst üste ekranıma düştü ve hayal kırıklığıyla Tuna'dan gelen cümleleri okudum:

"Fırtına, evde misin?"

"Bebeğim, işim bitmek üzere. Birazdan çıkıyorum."

Ekranı aşağı kaydırıp birkaç saat aralıklarla gelen mesajları okudum:

"Hâlâ çıkamadım..."

Sonuncusunu yirmi dakika önce yazmıştı.

"Sevgilim, aradım ama duymadın. Mesajları gördüğünde dönüş yapar mısın? Çok geciktim, biliyorum ama işim uzadı. Birazdan çıkacağım."

Omuzlarım küskün bir tavırla çökerken Tuna'yı aradım, diğer elimdeki tabağı sıkıca tutarak telefonu kulağıma götürdüm. Üçüncü çalışta telaşlı bir sesle çağrıyı yanıtladı.

"Fırtınam?" dedi heyecanla.

"Gelmemişsin," diye hüzünle mırıldandım. Gözlerim elimdeki kurabiyelere takılı kalmıştı.

Tuna çabucak açıklama yaptı. "Seni ne kadar özlediğimi bilsen şu an bana acırdın. Beklemediğimiz bir sorun çıktı, şirketten ayrılamadım. Yarım saat içinde geliyorum, güzelim."

"Çok gecikir misin?" diye fısıldadım tepemdeki sensörlü ışık sönerken. İstemsizce modum düşmüştü ve onu ne kadar çok özlersem omuzlarımın hüzünle çöküşü de o kadar artıyordu.

"Elimden geldiği kadar hızlı olacağım," diye yanıtladı beni. Ardından telefona öpücük bıraktığını işittim. "Eve gir ve bekle beni."

"Bekliyorum," diye iç çektim. "İyi çalışmalar, kahve gözüm."

Ben de telefona bir öpücük bıraktıktan sonra elimdeki anahtarlıktan Tuna'nın dairesine ait olanı buldum. Yaşadığımız onca şeyden sonra birbirimizde ev anahtarlarımızın bulunması ikimize de daha güvenli ve doğru gelmişti.

Kapıyı usulca açıp içeri girdiğim anda, evden çıkmadan önce sıktığı parfümün kokusu burnuma doldu ve şu anda yanımda olmasına dair içimde delice bir istek duydum. Nasıl olmuştu da bu adam, beni böylesine kendine bağımlı hâle getirmişti?

"Senin de sık sık işin uzuyor, Rüzgâr," diye azarladım kendimi. Ardından kapıyı arkamdan kapatıp koridorun ışığını yakmadan mutfağa ilerledim. Un kurabiyesinin olduğu tabağı mutfak masasına bıraktım ve başka hiçbir yere sapmadan doğruca Tuna'nın odasına ilerledim.

Işıkları yakmadan ezberlemişçesine adımlarım beni yatağına götürdü. Örtüyü kaldırıp altına girdim ve onun yastığına başımı koyar koymaz tıpkı eve girdiğim ilk andaki gibi kokusu burnuma doldu.

Neden ona ait her şey böyle güzel olmak zorundaydı?

Bu, benim soğumuş kalbime fazla geliyordu. Tuna beni yavaş yavaş ısıtmıyor, bir anda çözülmeme sebep oluyordu ve yaşadığım bu ani duygu değişiklikleri, sahiden kalbimden taşıp gidecekmiş gibi hissediyordum.

Onun sevgisinin altında ezildiğimi, bazen yetemediğimi hissediyordum. Tuna'ya dair her şey öyle kusursuzdu ki kendimi onun yanında daha beceriksiz hissetmeme sebep oluyordu.

Kimseyi sevmemiş bir kalbi, umulmadık bir anda okşamaya kalkarsanız sonuç, bu fani bedene bazen ağır geliyordu. Onunla birçok şeyi aşmaya hazırdım ancak tökezleyip düşecek gibi olduğum anları yok sayamıyordum.

Parmaklarım usul usul yastığını okşadı. Burada olup bana sarılmasını, eşsiz sesiyle kulağıma güzel şeyler fısıldamasını istiyordum.

Rüya'nın anlattığı onca şeyden sonra kalbim, Tuna için eskisinden bile daha şiddetli çarpmaya başlamıştı.

Annesinin saçlarını okşayamadığı kadar okşamak istiyordum onun saçlarını. Babasının öpemediği kadar çok öpmek istiyordum içindeki küçük çocuğu. Ne kadar çok yalnız bırakılmışsa o kadar çok sarılmak istiyordum ona.

Birbirimizde kaybolalım, yaralarımızı sarıp bir daha hiç acıtmayalım istiyordum.

Günün yorgunluğu kendini iyice gösterirken gözlerimi açık tutmakta zorlanmaya başlıyordum. Burnumu dayadığım yastıktaki güzel koku, parmaklarımı değdirdiğim kumaştaki Tuna'nın hayali, kalbimde onun bitmek bilmez, bir an bile dinmez sevgisi...

Göz ucuyla saate baktım. Gece yarısını geçiyordu, her ne kadar uyumamak için direnseem de on ikiyi geçtiğini fark ettiğimde kirpiklerimin göz kapaklarımın üzerine örtülmesine engel olamamıştım.

Bir yanım, uyanmak ve bütün gün özlediğim o güzel kahve gözleri görmek istiyordu ancak diğer yanım, sabahın köründe uyanıp dinç bir şekilde işimin başında olmam gerekeceği için uykusuzluk çekiyordu. Gözlerim iyice kapanmış ve bu savaşın ortasında tarafsızca kalmışken kapının tıkırdadığını hayal meyal işittim.

Az sonra bir anahtar sesi duyuldu ancak bunu kendim uydurup uydurmadığımı bilmiyordum.

"Rüzgâr?"

Göz kapaklarım iyice ağırlaşmış, yataktan kalkmamam için bana yalvarır hâle gelmişti. Omuzlarıma tüm günün yükü binmişti ve yeniden uyanık hissetmeye dermanım yoktu. Yattığım yerde hafifçe kıpırdanıp uyku sersemi seslendiğimde Tuna'nın yatak odasına girdiğini duydum.

Kapı açıldı ancak ışıklar hâlâ kapalıydı. Uzun silüeti bir süre kapının eşiğinde bekledi.

Ve sonra onun güzel sesini işittim: "Uyudun mu?"

Gözlerimi açmadan mırıldandığımda Tuna'nın sesinde delice bir pişmanlık vardı. "Özür dilerim, bebeğim. Resmen yarım

saatlik iş için iki saat geciktim. Bu akşamı kendimize ayıracaktık..."

"Yanıma gel," diye mırıldandım gözlerimi açmadan. Dudaklarımda tatlı bir tebessüm oluştu. Tuna'nın odasındaki banyoya girdiğini duyumsadım. Muhtemelen ellerini yıkayıp dişlerini fırçalıyordu.

Gözümü açıp onu seyretmek istiyordum ancak göz kapaklarım aksine yemin etmiş gibi buna izin vermiyordu.

Hemen sonra yatakta bir hareketlilik hissettim. Yatağın diğer ucu hafifçe çöktü, Tuna'nın elleri bir anda belime dolanıp beni nazikçe kendine doğru çekti. Bütün gün beklediğim bu güzel ana kavuşmuş olmanın verdiği huzurla ona doğru sokuldum.

Yuvamdaydım.

"Çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandım burnumu boynuna gömerken. Sakalları yüzümü gıdıklıyordu ancak geri çekilecek kadar iradeli hissetmiyordum.

Tuna, saçlarımı okşarken alnıma sıcak bir öpücük bıraktı. "Çok özür dilerim, bebeğim. Daha hızlı olmalıydım."

"Sorun yok," diye fısıldadım uykulu bir ses tonuyla. Kelimelerim düzgün çıkmıyor, dilime dolanıyordu. "Bazen benim de işim uzuyor," diye onu rahatlattım.

Ardından iyice ona doğru yaklaşıp kollarımı vücuduna doladım, o bana sarıldıkça kendimi bu dünyadan uzakta, belki uzay boşluğunda, belki kalbinin tam ortasında, bambaşka bir diyarda hissediyordum. Uykunun çekiciliği ve onun mest eden kokusu birbirine karışmış, beni hayal âlemine sürüklemişti.

"Sana un kurabiyesi yaptım," diye fısıldadım kulağına. Sonra yanağına bir öpücük bıraktım.

"Eşek herifin tekiyim."

Kıkırdadım. "Değilsin. Çok tatlısın."

Bir süre sessizliğe kapıldık. Hemen ardından yatakta ufak bir hareketlilik oldu ve Tuna'nın dudakları saçlarımdan ayrıldı. Önce alnıma, oradan şakaklarıma, sonra elmacık kemiklerime, sonra yavaşça yanağıma, oradan usul usul çeneme, en sonunda dudaklarıma ufak bir buse bıraktı.

Beni öylesine mest etti ki ikimiz hep bu anda kalalım istedim.

"Benimle uyu," diye fısıldadım ona daha çok sokulurken. "Ama sabah beni erkenden uyandırmayı unutma."

Beni onaylarcasına bir mırıltı çıkardıktan sonra son kez saçlarımı öptü.

"Seni çok özledim," diye mırıldanırken sesi giderek boğuklaşmıştı. Ardından bana daha sıkı sarıldı, sanki göğüs kafesimde çiçekler açtı.

O bana böyle güzel sarıldığında varlığımın bir anlamı varmış gibi hissediyordum. Birkaç günlük bu dünyada, yaşamak için bir sebebim olduğunu biliyordum.

Yılları tükettiğim ancak mutluluğu hak edemediğim ömrümde ilk kez sevilmeye muhtaç olan beni, kendi kollarımdan başka kollar da sarabilirmiş, bunu görüyordum.

"Ben de seni özledim ama yalnızca şimdi değil..." diye fısıldadım. Dudaklarım tenine değerken ciğerlerime titrek bir nefes çektim.

"Sanki ömrüm boyunca seni özlemişim de bunu hissedip hayatıma girmişsin gibi."

Tuna'nın dudaklarından titrek bir nefes kaçtı. Aramızdaki bu hissin karşı konulamaz etkisini ikimizin de aynı anda hissettiğini biliyordum.

Belki daha önce hiç aşık olmamıştım ancak bunun, aşk... öte bir şey olduğunu biliyordum.

Bilincim yavaşça kapandı, zihnim bir rüya âlemine sürüklenirken Tuna'nın nefesi saçlarımı okşadı, parmak uçları yanağımı öptü. Dudakları kulağıma güzel bir şeyler mırıldandı.

Göğsünde uyuyakalmak bana huzuru vadeden tek andı.

"Bebeğim."

Hoş bir ses kulağımı okşarken yüzümü yastığa bastırdım.

"Sevgilim."

Aynı ses tonunu işitmemle dudaklarım tatlı bir tebessüme ev sahibi oldu, kollarımı iki yana açtım, gözlerimse hâlâ kapalıydı.

"Un torbası?" diye fısıldadım sabah mahmurluğunun yansıdığı mayışmış sesimle.

Aradan fazla zaman geçmedi, kollarımın arası sıcak bir bedenle çabucak doluverdi. Dudaklarımdaki tebessüm tüm yüzümü kaplayacak kadar büyürken Tuna, burnunu saçlarımın arasında gezdiriyordu.

"Uyan haydi." diye fısıldadı o tatlı ses tonuyla. Yüzüme minik öpücükler kondurmasına izin verip bir süre bu huzurlu anın tadını çıkardım.

Gözlerimin hâlâ kapalı olduğunu görünce dudakları göz kapaklarıma doğru yol aldı, öpücükleriyle daha da mest olurken kıkırdayarak gözlerimi açtım.

Aşık olduğum çapkın gülüşüyle tam karşımdaydı. Çoktan giyinmişti ve dışarı çıkacakmış gibi hazırlanmıştı.

"Hastaneye geç kalacaksın," dedi burnunu boynuma sürterken.

Parmaklarım dalgalı saçlarını okşadı. bir süre birbirimizden ayrılmakta zorlandık. Fakat mesai saatimin giderek yaklaştığını fark edince yattığım yerden yavaşça doğrulmak zorunda kaldım.

Ben uyuşuk bir şekilde yataktan kalkarken Tuna, gülümseyerek beni izliyordu.

"Tam vaktinde uyandırmışsın beni," dedim ona tadı olduğunu ima eden bir bakış atıp.

Uslu bir çocuk gibi başını salladı. "Söylediğiniz gibi, efendim."

Kıkırdayıp banyoya ilerledim. Aynadaki görünüm kötüydü. saçlarım karışmış, pijamam dağılmıştı.

"Uyuyakalmışım," diye seslendim Tuna'ya banyodan. Bir yandan da havluyla ıslak yüzümü kuruluyordum.

"Evet, bebeğim. Geldiğimde uykuya dalmak üzereydin."

"Kurabiyelerimden yedin mi?" diye heyecanla bağırdım. Ardından aynadaki dağınık görüntümü biraz toparlamak adına saçlarımı geriye doğru atıp banyodan çıktım.

Tuna, kahvaltı masasını hazırlarken bana dönüp göz kırptı. "Hepsini bitirdim bile."

"Sevdin mi?" Büyük bir beklentiyle ona bakarken mutfağın girişinde durmuş, heyecanla irileşmiş gözlerimi yüzüne dikmiştim.

"Elinden zehir olsa bile yiyeceğimi söylemiştim."

"Tuna," diye homurdandım yüzümü buruştururken. "*Kötü olmuş*, demenin başka bir yolu mu?"

Ufak bir kahkaha atıp yanıma geldi ve yanağıma bir öpücük bıraktıktan sonra elimden tutup beni masaya yaklaştırdı.

"Çok güzeldi, bebeğim," dedi çapkın bir sırıtışla. "Fakat yine de mutfakta benimle zaman geçirmen gerekiyor."

"Yani o kadar da iyi değildi," diye iç çektim. Tuna, bu sırada benim için sandalyeyi geriye çekmiş, bekliyordu.

"Hayır. Sadece seninle nasıl daha fazla zaman geçirebileceğimi düşünüp kurnazlık yapıyordum, hepsi bu."

Tatlı bir kıkırtı dudaklarımdan kaçarken o, saçlarıma bir öpücük kondurup masanın karşı tarafına geçti.

"Pijamalarımı sen mi giydirdin?" diye sorduktan sonra çayımdan büyük bir yudum aldım.

Sesimdeki sıcaklık hissedilir düzeydeydi. Tuna, bana yeniden çapkınca göz kırpıp doğradığı salatalıkları masaya koydu. "Evet. Sakıncası var mı?"

"Maharetli gününüzdesiniz," diye ona takıldım bakışlarım kahvaltı sofrasında dolaşırken. Ardından hızla tabağıma koyduğum omlet ve diğer yiyecekleri atıştırmaya başladım.

Tuna, kendi yerine geçip oturduğunda sesi alıngan çıkıyordu. "Ben her gün maharetliyim."

"Affedersin," diye kıkırdadım. Çayımdan büyük bir yudum alıp birkaç dakika içinde tabağımı silip süpürdüm. Benim aksime daha yavaş yiyen Tuna'nın masada yaptığı şey, kahvaltı etmekten ziyade beni izlemekti.

"Yetişirsin, bebeğim," diye mırıldandı. "Acele etme."

"Trafiğe takılırsam geç kalırım," dedim çabucak. Ardından kalan son peynir dilimini ağzıma atıp çiğnemeye başladım.

"Telefonumu şarja takmayı unuttum," dedim aklıma gelen şeyle inleyerek. Çabucak lokmamı yuttum. "Annem aramış mıdır?"

"Ben taktım," dedi Tuna.

Ardından sakince tabağındaki omleti dilimleyip ağzına attı. Benim aksime çok telaşsızdı.

"Annen de gece sen uyuduktan sonra aradı. Yanımda olduğunu söyledim."

Çatalımı bırakıp her geçen gün kalbimi çalmaya devam eden bu adama baktım. Neden bu kadar tatlı olmak zorundaydı ki?

Beni bir aşk yumağına çeviriyordu ve kesinlikle bunu durduramıyordum.

"Teşekkür ederim," dedim sıcacık bakışlarım onun gözlerini bulurken.

Bana gülümseyip öpücük attı. Ardından çayından son yudumunu aldı.

"Sen çıkmıyor musun?" diye sordum tabağımı alıp ayaklanırken.

Tuna, "Bırak, bulaşıkları ben hallederim," diye ikaz etti. "Sen gecikme."

İçim rahat etmediği için tabağımı bulaşık makinesine yerleştirdim ve kahvaltısına devam etmekte olan bu tatlı adama arkasından sarılıp yanağına kocaman bir öpücük bıraktım.

"Ellerine sağlık," diye mırıldandım dayanamayıp yanaklarını sıkarken.

Tuna şaşkınca duraksadı. Benden böyle bir sevgi gösterisi beklemiyor olacak ki aynı anda onun şaşkınlığına gülmeye başladık.

"Kendimi ayıcık gibi hissediyorum," dedi.

Büyük bir kahkaha daha atıp yanağına veda busesi bıraktım. "Hep kocaman, kahverengi, pelüş bir ayıcığım olsun istemiştim." Kapıya doğru giderken ona göz kırptım. "Sonunda oldu."

Tuna sözlerimle beraber yeniden gülmeye başlarken tatlı sesi kulağımı okşuyordu. Telefonumdan gelen kutusunu kontrol edip birkaç maile yanıt verdikten sonra yeniden mutfak kapısına koştum ve ona el salladım.

"Ben aşağı iniyorum, giyineceğim."

"Akşam işin var mı?" diye sordu aklımı başından alan o güzel gözlerini yüzüme çevirirken.

"Sanırım yok," diye mırıldandım. Kafamda kısaca günün planını yapmakla meşguldüm. "Neden?"

"Rüya, bizi akşam yemeğine davet etmek istiyor."

Onunla son görüşmemiz aklıma geldiğinde kalbimi sıcacık bir his kapladı, hevesle başımı salladım. "Çok güzel olur."

Tuna, kahvaltı masasındaki tabakları toplamaya başlarken bana yandan bir bakış attı ve konuşmasını sürdürdü:

"Yalnızca seni değil. Anneni ve Yağmur'u da."

Annem ve Tuna'nın bir arada olacağı ilk aile yemeği... İşittiğim şeyle kirpiklerimi kırpıştırırken ne kadar şaşırdığımı fark etmedi ve sözlerine sakince devam etti:

"Muhtemelen Emir ve Gece de gelecek. Çocukların başka bir planı olup olmadığına bakacaklar."

Bardakları bulaşık makinesine yerleştirirken iç çekti. "Ela Hanım'ın randevusu olabilirmiş."

Dudaklarımdan büyük bir kahkaha kaçtı. "Muazzam bir çocuk, değil mi?"

Karşımdaki adam başını iki yana sallarken homurdanıyordu. "Tam bir cadı."

"Keşke onlarla daha sık görüşebilsem," diye iç çektim esefle. "Annemle Yağmur'a da birazdan sorarım. Sonra sana mesaj atarım!"

Tuna bana öpücük atarken ben, aceleyle onun dairesinden çıkıyordum. Daha giyinmediğim için saatimi kontrol ettim, neyse ki beni erken uyandırdığı için büyük bir sorun yok gibi görünüyordu.

Anahtarlarımı çıkarıp dairemin kapısını açtığımda Yağmur'u tam girişte yakaladım. Çantasını sırtına geçirmiş, montunu giymekle meşguldü.

"Günaydın, abla!" dedi beni görür görmez. "Tuna abinin yanında mıydın?"

Başımı sallayıp gülümsediğimde koşar adım geldi ve bana sarılıp öptükten hemen sonra kapıyı açtı. "Servisi kaçıracağım. Hastanede iyi çalışmalar!"

"Rüya ablan, bu akşam bizi yemeğe davet ediyor," diye seslendim o merdivenleri inerken. "Gecikme, olur mu?"

"Tamam, abla!"

Peşinden kapıyı kapatıp eve girebildiğimde annemle göz göze geldik. Mutfağın girişinde bekliyordu, bakışları soru doluydu ancak yine tahmin ettiğim şeyi yaparak ben anlatmadığım sürece bir şey sormadı.

Sessizce beni bekledi.

"Kiralan sabermuyon ya," dive gülümsedim annemin o mu konuşan. "Tanı tut ko kardeş."

Annem hanıma gib nemen hesap salad. "Eve, anne. Nerye gimiş."

Dıve dünyadın sonra Rivi'n evde ağırlanmam, annemin ev ongi nerde. Dertlerasını nanın saladım.

"Nanı na vengir bolıvermiş. Gelecekte değil mi?" dıv ertem esmidek ani bervenik.

Annem ve Tanı zaten annemlerin ancak birle kadınlık ru ak vengirine daha ina annenik anlamamıdı, anne ve hanıdeğim ani gib nemik edmedim.

Ru annik bine daha vandaşabilecekdenin bilmedim.

Annem konuşmamış hepik annik vardı ancak konuş o nemen hanımına gedeğinden emin olmayın gibnik. Değişen mi ay, bir akıldır nan benim bayanın ayrı değ nan ve annem nanımın gedeğini. İmdik gedeğ gimiş ne hanın ve akli ne abu ne' emişni bilmedim.

Dın Yaşmur a nolan annemin gemi almadın, hayran dın annik ayrı ve aka değildi. Çünkü annem dıve o bir nolanın tolu gibi ayrıca nolayını gimedimmiş.

Bekmemiş ne bakın gidecek bir olmaz annemin ve.

"Ne nan annem, gibi annik." ani annem annik annin ve dedim. "Kardeş dıvmaz gelmiş."

"Ok annem." adın annik. Gözlerini annik gemiş diyen sonra nanın aldım. "Nan ada yakında annemi dıvmaz. Ben yoldan nan gecene. Lazı nik gel annik ve dıvmaz."

Annem sesimden korkunç derecede yıldırdığımı hissetmedi; rahatlamış gibi görünüyordu. Ağzını ve burnu mutlu mutluğundan mıy mıy ediyordu. Hemen bu fırsatı yakaladım.

"Çaycının yanı. Sarılsın istiyor." Kendi sesi bir yerden geldi.

Annem, "Kalmak için mi? Peşin mi?" diye sordu. Bu sırada beni kavrıyor gibi de biraz ayrıldım.

"Hayır, anne" diye cevapladım. "Ben bırakıyorum."

Annemden yeni gelecek emeği bu sevdiğine ben o sevdiğimi bildiğini bilmiyordu. Ona göre bu evlilikten elde edilecek tüccar bir şey değildi. Onun gözünde ben ev geçindirmek yeteğin hem de bir sevdiğim sevgiye layık biriyim sanıyordu. Hem tecrübe bir cevap, hem de bir sahiplenme vesilesiyle gibi bir bir hayli güçlendi.

Fakat Tuna, annene öğrendiğ bırak, ona hiçbir şey söylediğimi söyleyemedi. Annem sevgiye sevgiyle gözlediğim hayatı bir yerlerde hâlâ sürdüreceğim görüyordu.

Zaman zaman, hayatımda bir tuna olmadığı gerçeğini fark ediyordum.

Onu özlüyordum ve... Cinsel bu sözü ona bir anlık değil.

Derin bir nefes bırakıp dışarı çıktım. Kahvaltı yaptığımdan beri odama geçmiş ve tekrar bir gömlek değiştirmiş. Sonra gömleğimi yıkıyor bütün yorgunluğu geçirdim. Çamaşır makinesinin sesinden rahatsız olan ve yıkamaları hiç sevmediğ değil annemle.

"Gidiyorum ben. Görüşürüz sonra."

"Değişiklikler olmuş da yoksun mu?"

Annem fırının başından ayrılıp bana doğru geldiğinde masum bakışlarıyla dudaklarım kıvrıldı. "Olur," diye mırıldandım. "Nasıl istersen."

"Tamam, kızım. Allah'a emanet ol."

Ardımdan kapıyı kapattıktan sonra hızla basamakları indim ve otoparka çıktım. Arabamın kapısını açıp çantamı ön koltuğa bıraktım, ardından kendim de sürücü koltuğuna yerleştim. Saati kontrol edip arabayı çalıştırdıktan sonra radyodan güzel bir şarkı seçtim.

Her şey normale dönüyordu. Hayatım belki eskisinden bile güzel bir rutine giriyordu.

Yol boyunca akşamı düşünerek içimin kıpır kıpır etmesine izin verdim, yüzümde kocaman bir tebessüm vardı ve silinmiyordu. Acaba annem, kendini onların yanında daha iyi hissedecek miydi? Tuna'nın ailesi olarak gördüğü tek insan Rüya'ydı ve ben, her şeyin sorunsuz olmasını en içten şekilde diliyordum.

Hayatımdaki insanların birbirlerini sevmesi kalbimi daha da ısıtıyordu. Bundan daha güzel bir şey hayal edemiyordum.

Hastanenin otoparkına girip arabamı park ederken birkaç doktorun sohbet ederek hastanenin girişine yol aldığını gördüm. Bazı asistanlar, daha aceleci bir tavırla yanlarından geçip gidiyordu.

Anahtarımı çantama atıp giriş kapısına ilerlerken güne güzel başlamış olmanın verdiği muazzam hissi yaşıyordum.

Hızlı adımlarım hastane koridorunda ilerlerken birkaç hemşirenin bana selam verdiğini göz ucuyla gördüm. Onların yanına yaklaştığımda hızımı azalttım, ardından yüzüm geniş bir tebessümle aydınlandı.

"Günaydın, hanımlar," dedim neşeyle.

İçlerinden biri kocaman bir gülümsemeyle bana yanıt verdi: "Günaydın, Rüzgâr Hanım! Bugün çok güzel görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim," diye kıkırdadım daha da keyiflenerek. "Sizler de öylesiniz."

Bu, bana eski günleri anımsatan hoş bir andı.

"Beni soran var mı?" dedim bakışlarım arkadaki dosyalara kayarken.

Hemşire hemen yanıtladı:

"Hayır, yok. Olcay Bey bilgi verdi yalnızca. Polikliniktesiniz galiba."

"Evet," dedim çabucak başımı sallarken. "Daha fazla gecikmeyeyim. Poliklinik 3'te olacağım. Birazdan odaya geçiyorum, hastaları bana yönlendirebilirler, siz arkadaşlara bilgi verin, lütfen."

"Tamam, Rüzgâr Hanım."

Arkadan bir başka hemşire, "Kolay gelsin," diye seslendi.

Onlara gülümseyerek el salladım. "Size de."

İçime derin bir nefes çekerken ferahlamış hissediyordum. Hayatımın her döneminde olduğu gibi yine ve yeniden çalışmak beni mutlu ediyordu. Güne erken başlamak, delice bir yoğunluğun esiri olmak, başımı vaka dosyalarından kaldıramayacak kadar meşgul olmak...

Bunların hepsi beni iyileştiriyordu.

Kötü bir yaşantının ardından geçmişin mahkûmu olup kendimize onun yükünü bindirmenin faydası yoktu, yaralarımıza merhem olacak insan yine bizdik. Belki çabuk iyileşemezdik lakin acı, hep aynı kalmayacaktı. Anılar eskisi kadar acıtmayacaktı.

"Günaydın herkese!"

Yüksek sesle selam verdiğimde asistan odasındaki insanlar şaşkınca bana döndüler. Burcu, kahve makinesinin önündeki bedenini hafifçe bana çevirdi; Burak, beyaz önlüğü üzerine geçirirken göz ucuyla bana baktı.

Elvan, Burcu ile olan sohbetini kesti ve kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı. Onu daha fazla dikkate almayacağım için başımı diğer tarafa çevirdim.

Keyifli hâlimi fark eden yeni dönem asistanlarından biri bana başıyla selam verdi. Kızın adını bilmiyordum ancak yüzünde tatlı bir tebessüm vardı.

"Bugün çok dinç görünüyorsun," diye bana takıldı.

"Her zaman," diyerek göz kırptım.

Kızı tanımıyordum ancak yanında Füsun duruyordu. Belki de arkadaşıydı. Bildiğim tek şey, insanların soğuk bakışlarının yavaş yavaş üzerimden geçip gittiğiydi.

Bir şekilde anlaşılmaya başlamıştım.

Göz ucuyla sağ tarafa baktım. Beklediğim bir manzaraydı, Burcu kahvesini çöpe dökmüş, odadan çıkmak için harekete geçiyordu. Onun giderek düşen suratı keyfimi daha da yerine getirdi.

Ben yokken yeterince at koşturmuştu, şimdi ipleri eline alan taraf bendim.

"Ömer nerede?" diye seslendim kıstığım gözlerimi etrafta gezdirirken.

Tam onun geç kalmasıyla ilgili nutuk çekmek üzereydim ki arkamdaki kapıdan koşarak içeri giren genç adam sözümü kesti.

"Geldim! Geç kalmadım!"

Ömer'in kızarmış suratı ile bir süre bakıştık. Ardından bu garip ana daha fazla katlanamayarak dudaklarımdan ufak bir kahkahanın kaçmasına sebep oldum.

"Çok ballısın," dedim başımı iki yana sallarken. "Az kalsın bütün zor işleri sana kilitleyecektim."

Ömer elini hızla havaya kaldırdı. "Teslim oluyorum. Emrinizdeyim, Rüzgâr Hanım."

Füsun, hızla odanın diğer ucundan yanıma gelirken, "Yağcılık yapma, Ömer!" diye kızdı. "Tatlı şeyler söylüyorsun diye sana iş yükünün hafif kısmını verecek değil!"

Ardından heyecanla bana döndü. "Değil mi, Rüzgâr Hanım?"

"Bana *hanım* demeyi kesin," diye homurdandım. Ardından ince kabanımı askılığa asıp dün ayırdığım dosyaları elime aldım.

"İkiniz de dün gayet iyiydiniz," diye mırıldandım bakışlarım kâğıtlarda gezinirken.

Ciddiydim, iş disiplinine sadık olmaları gayet hoşuma gitmişti.

"Fakat bugün Ömer, seçme hakkına sahip," diye başımı salladım.

Füsun, yaramaz bir çocuk gibi, "Ama!" diye araya girdiğinde ona çevirdiğim sert bakışlarımı görüp sustu.

"Çünkü dün senin isteğine göre hareket ettik, Füsun," dedim tatlı bir tebessümle. "Bırakalım, bugün de Ömer isteğini belirtsin. Adaletsizlikten hoşlanmam."

Ömer sırıtarak, "Süper!" diye araya girdi.

Yeni dönem asistanlarından birkaçının merakla bizi dinlediğini hatta içlerinden birinin bize doğru yaklaşıp elimdeki dosyalara göz ucuyla bakarak ilgilendiğini gördüm. Onların

bu ilgisi beni rahatsız etmiyor aksine teşvik edici olduğum için mutluluk veriyordu.

Burak, "Şuna bak, iki günde muma çevirdi hepsini! Peşinde pervaneler," diye gülerek kahve makinesine ilerlerken ben, hala başımı kaldırıp ona göz kırptım.

Elvan, sessizce masasına ilerledi ve dosyalarının başına oturdu. Bilgisayarında bir şeyler açıktı, muhtemelen tezini yazmaya başlamıştı. Gözlerimi çabucak ondan çekip yeniden asistanlara döndüm.

"Ben, eğer izin verirseniz ameliyata girmek istiyorum," diye fırsatı değerlendirdi Ömer.

"Çok yüksekten uçuyorsun," diye mırıldandım. "Birkaç gün daha seni gözlemlemem gerekiyor."

Ömer iç çekip anlayışla başını salladı. "O zaman gerisi pek fark etmez."

"Bugün sana bir doğum verelim," dedim kâğıtları kurcalarken. "Uyar mı?"

"Tamamdır," dedi genç çocuk. Bir yandan da elimdeki dosyalara bakıyordu. Keskin bakışları içlerinden birinde sabitlendi. çabucak o kâğıdı işaret etti.

"Şu hastayı dün görmüştüm, onu alabilir miyim?" diye sordu.

"Uygundur," dedim düz bir sesle. "Akşam vizit saatinde mutlaka uzman doktorlardan önce yerinizi almış olun, olur mu?"

Ömer hevesle başını salladı. "Tamamdır. Aşırı iyi bir gün olacak."

"Yoğunluk güzeldir," diye sırıttım. "Haydi, işinin başına."

Ömer yanımdan ayrılırken onun arkadaşı olduğunu anladığım diğer asistan, benim elimdeki dosyaları incelemeyi bırakıp

ve ikisi birlikte yanımdan ayrıldılar. Bu sırada kapıdan çıkarlarken aralarında konuştukları şeyleri işitiyordum:

"Temposu çok iyi değil mi?"

Ömer arkadaşına takıldı: "Kıskandın mı?"

"Oğlum, bizim sorumlumuz nerede, onu bile bilmiyorum. Daha yüzünü göremedik..."

Sesler usulca kaybolurken ben elimde kalan dosyaları Füsun'a verdim.

"Bir kısmı sana ait," dedim otoriter bir sesle. "Birazdan uzman doktorlar vizite başlar. Hemen gidip hemşirelerle görüşüyorsun ve eksik bir şey varsa tamamlıyorsun. Ben bugün kendi işlerimi halledeceğim, yani tek başınasın."

Füsun, hüzünlü bir ses çıkardı. "Yaralı bir kuş gibiyim."

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım. "Ne diyorsun?"

"Siz olmadan kolum kanadım kırık..."

Taklidlerine dayanamayıp dudaklarımdan dışarı büyük bir kahkaha patladığında elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım.

"Şu yüzüne bak," dedim omuzlarım sarsılarak gülerken. "Seni kreşe bırakıyormuşum gibi davranma."

"Keşke her günü sizinle geçirebilseydim," diye iç çekti kız.

"Füsun," diye azarladım zar zor suratımdaki gülümsemeyi silip. "Ben ciddiyete önem veririm. Hemen kendine gel."

"Tamam, tamam," diye kıkırdadı kız. Ardından hızla saçlarını bileğindeki lastik tokayla bağlayıp ona verdiğim dosyaları kucakladı. Gözleriyle kâğıtları incelemeye başladı.

"Bunları hemen hallediyorum," dedi güven veren bir ses tonuyla.

Otoriter bir sesle, "İşte bu," dedim.

"Erken bitirebilirsem arada sırada yanınıza uğrayabilir miyim?"

Ona göz kırptım. "Bakarız. Hiçbir eksik istemiyorum."

"Anlaşıldı."

Füsun koşarak odadan çıkarken az evvel bana selam veren kız da merakla onun arkasından bakıyordu. Belli ki yalnızca iki günde bu kadar kaynaşmış olmamız, insanların çok şaşırdığı bir durumdu.

Ben gelmeden önce hakkımda nasıl yalanlar söylendiğini tahmin edebiliyordum. Ancak bazen siz bir şey yapmasanız da hayat cevabı kendiliğinden verirdi.

Burcu dolabını çarparak kapattığında onun hâlâ çıkmamış olduğunu fark ettim. Başımı çevirip ona bakmadım ancak hışımla yanımdan geçip gittiğinde uzun süredir beni ve sorumluluğumdaki asistanları dinlediğini anladım.

Yeniden bir şeyleri başarıyor olmama, eskisinden daha disiplinli ve güçlü şekilde geri dönmüş olmama katlanamıyordu. Yıkılmamı istiyordu, enkaza döndüğümü görmek istiyordu.

Bense beni yenmek, gururumu ayakları altına alıp ezmek, üstüme basıp çiğnemek isteyen herkese başarımla ağzının payını verip savaş meydanını terk ettiriyordum.

Rüzgâr Ulu buydu. Düşmanı olmak istemeyeceğiniz biriydi.

"Herkese iyi çalışmalar!" diye seslendim keyifle. Çağatay bana el salladı, Burak elindeki işlerle meşgul olduğu için beni fark etmedi, Elvan bilgisayardaki dosyaları incelerken sessizliğini korumaya devam etti.

Onu yok saydığım gibi şimdi o da beni yok sayıyordu. Bunu düşünüp duracak değildim.

Eşyalarımı aldıktan sonra keyifle odadan ayrıldım, bugün hastaları kabul edeceğim poliklinik odasına girmeden önce koridorda karşılaştığım birkaç kişiye tebessüm yolladım.

Bu kadar erken toparlanmış olmam, herkesi çok şaşırtıyordu.

"İstediğinizi vermeyeceğim," diye fısıldadım hırsla. "Hakkımda daha fazla konuşmanıza müsaade etmiyorum. Boş çenelerinizi, vasıfsız çirkin ağızlarınızı kapatıyorum."

Odaya girip masama yerleştim. Dosyaları belirli bir düzen içinde sıraladım ve bilgisayarda oturumumu başlattım. İlk hastayı odaya davet ederken içimde bastıramadığım bir meslek aşkı alevleniyordu.

Bu işe âşıktım ve ben, âşık olduğum hiçbir şeyden koparılmaya izin vermeyecektim. İstifamı istedikleri günü düşündüm, kalbim göğsümde tekledi.

Buna teşebbüs eden, tıpkı daha önceki gibi keskin bakışlarımla karşılaşırdı.

"Merhaba."

Hızla başımı kaldırıp içeri giren hastaya baktığımda otuzlarında bir kadınla karşılaştım. Siyah düz saçlarını omuzlarına dağınık şekilde bırakmıştı, kapıda beklerken benden bir yanıt bekleyen gözleri üzerime dikilmişti. Üzerinde güzel, beyaz bir elbise vardı.

Dalıp gittiğim için içeri girdiğini duymamıştım.

"Hoş geldiniz," dedim nazikçe. "Şöyle geçebilirsiniz."

Kadının bakışlarında bariz bir çekingenlik varsa da hareketleriyle bunu iyi gizliyordu, rahat bir tavırla karşımdaki koltuğa geçti ve oturdu. Tam kapıyı neden kapatmadığını soracaktım ki peşinden giren adamı gördüm.

İzin isteyerek adam da odaya girdi ve kapıyı ardından kapattı.

"Eşiniz mi?" diye sordum. Kadın tebessüm ederek başını salladı. "Evet."

"Tekrar hoş geldiniz, Zübeyde Hanım," dedim. Ardından gözlerimi dosyasına çevirdim.

"Daha önce de hastanemize gebelik takibi için gelmişsiniz. Gördüğüm kadarıyla süreç gayet iyi ilerlemiş. Önceki testleriniz için de inceleme yaptığımda hiçbir sıkıntı görünmüyor."

Başımı kaldırıp anne adayına gülümsedim. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Gözlerimi merakla karşımdaki kadına dikmiş beklerken o, kararsızlıkla eşine doğru baktı. Eş zamanlı olarak adam hemen yanıt verdi:

"Eşim hiç iyi hissetmiyor. Çok gergin. Anlayamıyoruz, Doktor Hanım."

Anlayışla başımı sallayarak yeniden kadına döndüm. "Sorunu siz de tanımlar mısınız, Zübeyde Hanım? Kendinizi nasıl hissettiğinizi anlatırsanız size daha fazla yardımcı olabilirim. Anne adayından gebelik sürecini dinlemek, bizim için her zaman daha sağlıklı sonuç verir."

Kadın derin bir nefes verip başını salladı, eşine kaçamak bir bakış yollasa da bu kez oturduğu yerde hafifçe dikleşip bedenini tamamen bana çevirdi.

"İlk haftalarda pek sorun yoktu," dedi cılız bir sesle. Sesi birazdan içine kaçacak gibiydi. Gözlerini odada gezdirdi.

"Ama şimdi... Ben bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Yapıp yapamayacağımı bilmiyorum."

Eşi, hızla uzanıp karısının ellerini tuttu ve lafa girdi: "Böyle söyleme, hayatım," dedi sitem eder gibi. "Yapacaksın. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Affedersiniz," dedim ikisi de konuşmayı kestiğinde. Yeniden kadına döndüm. "Tam olarak yapamayacağınızı düşündüğünüz şey nedir? Sizi dinliyorum."

Kadın titreyen dudaklarını birbirine bastırdı. "Geçen ayki kontrolden sonra başladı. Yaklaşık yirmi gündür çok kötü hissediyorum. Mide bulantılarım çok fazla..."

"Zübeyde Hanım," dedim yumuşak bir sesle. "Gebelikte bu çok normal."

Kadın korkulu gözlerle bana bakarken tebessüm ettim. "Neredeyse on birinci haftaya girmek üzeresiniz. Artık bulanmaların azaldığı dönemlere giriş yapıyoruz. Bu, sizin için eskisi kadar büyük bir problem olmayacak."

Başını iki yana sallarken sesi umutsuz çıkıyordu. "Öyle değil... Geceleri hiç uyuyamıyorum. Bir odadan diğer odaya giderken bile yorulmaya başladım. Daha her şey çok yeni olmasına rağmen beni bu kadar etkilemesi o kadar yetersiz hissettiriyor ki..."

Kadının sesi titredi, parmaklarını karnına götürdü. "Şuna bakın, karnım bile belli değil. İyice şiştiğinde ne olacak? Bebeğimi tamamen hissettiğimde ne yapacağım? Ben ona iyi gelememekten korkuyorum."

Hızla kırpıştırdığı kirpiklerine birkaç damla yaş takıldı, konuşurken sesi çok titrekti. "Ya onu koruyamazsam? Bedenim çok güçsüz."

Problemi daha iyi anlamaya başladığımda kadının konuşmasını bitirmesini bekliyordum. Ağlamamak için direniyordu, eşi yeniden uzanıp onun omzunu okşadı. Bir yandan kulağına

bir şeyler fısıldıyordu, ne söylediğini duyamadım ancak kadın hızla toparlanıp parmaklarıyla yüzünü sildi. Hafifçe öksürüp dikleşti.

Beni dinlemeye başladı.

"Sizi çok iyi anlıyorum," dedim güven veren bir ses tonuyla. "Eminim, eşiniz de size destek oluyordur. Fakat söylediğiniz gibi, bebeğiniz için çevreden önce siz gelirsiniz; önce anne adayımızın iyi hissetmesi gerekiyor. Yorgunluktan, uykusuzluktan bahsediyorsunuz. Bunların hepsi bu haftalarda o kadar doğal belirtiler ki... İnanın bana, tüm gün boyunca benim bulunduğum yerden gebelik takibi yapıyor olsaydınız diğer anne adaylarımızın da size ne kadar benzediğine şaşırırdınız."

Kadın derin bir nefes verirken biraz olsun sakinleştiğini gözlemledim. Yumuşak bir sesle konuşmamı sürdürdüm:

"İçiniz tamamen rahat etsin diye rutin testlerimiz haricinde birkaç test daha isteyeceğim. Lütfen, çıktıktan sonra bu testleri yaptırmayı ihmal etmeyin. Muhtemelen birçok anne adayımızda gördüğümüz demir eksikliği anemisini yaşıyorsunuz."

Kadın merakla bana bakarken eşi telaşla araya girdi: "Nasıl bir sorun?"

"Merak etmeyin," diye güven verici bir tonla mırıldandım. "Günlük hayatta bunu hepimiz bazen yaşarız. Daha yorgun hissederiz, bir şey yapacak gücümüz kalmaz. Devamlı uyku eksikliği hissederiz. Psikolojik olarak daha huzursuzuzdur, hayatımızın olağan akışında aksamalar meydana gelebilir. Bunlar vücudunuzdaki demir eksikliğinden kaynaklanıyor olabilir. Özellikle gebelikte çok sık görmeye başladığımız bir durumdur. O yüzden Zübeyde Hanım, aslında içselleştirdiğiniz bu problem birçok anne adayımızın karşılaştığı bir şey."

Yeniden tebessüm ettim. "Bu testlerin sonucunu da gördükten sonra uygun bir tedavi yöntemi planlarız. Kendinizi daha iyi hissedeceğiniz şekilde hareket ederiz."

Kadın biraz daha yatışmış hâlde başını sallarken eşi rahatlamış bir nefes bıraktı.

"Bak, hayatım," dedi yeniden eşine dönüp. "Kendine dert edip duruyordun. Herkes aynı şeyi yaşıyormuş. Annem de söyledi sana! Neden bu kadar büyütüp kendine eziyet ediyorsun ki?"

Adam uzanıp karısının saçlarını okşarken kadın put gibi duruyor, ona yanıt vermiyordu. Bakışlarındaki korku azalsa da yok olup gitmediğini görebiliyordum.

Üstelik odaya girerken birlikte olmamaları bana farklı çağrışımlar yapmıştı. Gözlemlerim, genellikle beni yanıltmazdı. Bu, yalnızca basit bir gebelik sorunu gibi durmuyordu.

"Şimdi bebeğimiz için bir ultrason çekeceğiz. Aslında detaylı ultrason haftamız 11 ile 14. haftalar arasındadır ve oradaki detaylı ölçümleri Perinatoloji Uzmanı yapacaktır fakat şimdi her şey yolunda mı diye bir kontrol edelim. Hem sizin de içiniz rahat eder."

Diğer sorunları fark etmemiş gibi yaparak tebessüm ettim ve açıklamam bittiğinde yerimden kalkarak onlara ultrason cihazının yanındaki yatağı gösterdim.

Adam heyecanla ayağa fırladı ve eşini de çabucak kaldırdı. Birlikte cihazın yanına ilerlediler. Bu sırada ben çekmecemi açmış, eldivenlerimi elime geçiriyordum.

Cihazın başına geçip oturduğumda kadın yan tarafımda uzanmıştı. Hâlâ biraz gergin olduğu anlaşılıyordu ancak bunu belli etmemek için kendini kasıyordu.

"Rahatlayın," diye tebessüm ettim. Adam, eşinin baş ucunda heyecanla bekliyordu; gözleri ekranda, elleri karısının ellerindeydi.

Jelden bir miktar Zübeyde Hanım'ın karnına sürdüm. Soğukluğu hissettiğinde irkilse de prob ucu karnına doğru götürüp hafifçe bastırdığımda gözlerini merakla ekrana dikti.

"Bebeğiniz, bu haftalarda hızlı bir gelişim gösterir," diye mırıldandım. Bir yandan da gözlerimi kısmış ekrana bakıyordum.

"Çok mu büyümüş?" diye sordu kadın heyecanla.

Gülümsedim. "Çok değil. Fakat geçen ayki kontrolünüzden sonra neredeyse iki katı kadar bir büyüklüğe ulaştı. Şimdi ekranda onu görmeyi deneyeceğiz. Umarım bizden kaçmaz."

"Kaçmaz benim aslan oğlum," diye atıldı sağ tarafımızdaki adam.

Başımı kaldırıp ona baktığımda yaptığı gafı fark ederek çabucak düzeltti.

"Yani henüz cinsiyetini bilmiyoruz. Aslan kızım da olur."

"Böyle dediğine bakmayın, erkek olsun diye can atıyor," dedi kadın derin bir iç çekip.

Bu aylarda, çiftler arasında büyük bir cinsiyet münakaşası yaşandığını biliyordum. Buna müdahale etmek görevim olmadığı için sesimi çıkarmak yerine ultrason cihazına odaklandım. Bu sırada adam, eşinin saçlarına bir öpücük bıraktı.

"Bakma sen bana, heyecandan işte hepsi!" dedi çabucak. "Kızımız da olsa oğlumuz da olsa aynı sevgiyle büyüteceğiz."

"Biliyorum," diye mırıldandı kadın yumuşak bir ses tonuyla.

Birbirlerine karşı anlayışlı olmaları güzeldi.

"Kalp atışını hiç duydunuz mu?" diye gözlerimi onlara çevirip sordum.

Kadın heyecanla başını iki yana sallarken adam, "Hayır!" diye atıldı. "Yoksa duyabilecek miyiz?"

"Elbette," diye başımı salladım. "Şimdi sessiz olalım."

İkisi de soluğunu tutmuş beklerken ekrandaki görüntüyü daha net gözlemleyebilmek için hafifçe gözlerimi kısmıştım. Annenin karnındaki elimi yavaş yavaş gezdirirken odada ilk kez üçümüzün sesinden başka bir ses duyuldu.

Bu, minik bir kalbin ritmiydi.

"Bebeğim," diye fısıldadı kadın nefes nefese. Ardından yaşaran gözlerine rağmen gülmeye başladı. Adam, panikle eğilip eşinin saçlarına öpücükler kondururken tatlı bir telaşa tutulmuştu, yine de daha çok duyabilmek için fazla gürültü çıkarmamaya özen gösterdi.

Bir süre sadece kalp atışlarını dinledik.

"İnanılmaz," diye fısıldadı kadın. Artık ağlamamak için kendini zor tutuyordu, gözlerini kapatıp parmaklarıyla yaşaran kirpiklerini sildi.

Adam heyecanla eğilmiş, ekrana bakıyordu.

"Bakın, bunlar elleri," diye gösterdim tebessüm ederek. "Yavaş yavaş oluşmaya başlıyor. Şu gördüğünüz büyük şey kafası, baktığımızda en belirgin şekilde ilk olarak bebeğimizin kafasını görebiliyoruz."

İkisi birlikte gösterdiğim yerleri incelerken deli gibi heyecanlanmışlardı. Bu ana ortak olmak, çoğu zaman benim için de paha biçilemezdi.

Bunu yapmayı seviyordum çünkü anne adayının eve gittiğinde artık içinde kalp atışlarını duyduğu bir bebeğin sevincini

yaşaması muazzamdı. Bu eşsiz hissi tattıktan sonra korkuları biraz olsun azalıyor, sonraki randevularına daha özgüvenli geliyorlardı.

Kendini yetersiz hisseden bu anne adayının ihtiyacı olan şey, karnındaki bebeğin onun sağladığı güvenli alanda yaşama sıkı sıkı tutunduğunu bilmesiydi.

"Ah, çok inatçı," diye takıldım onlara kaçamak bir bakış atıp. "Şu an bir balıktan bile daha küçük ama yine de bana doğru dönmemekte ısrarcı."

"Annesi de öyle!" diye güldü adam neşeyle. Ardından uzanıp karısının dudaklarına sıcak bir öpücük bıraktı.

"Sen benden daha inatçısın," diye homurdandı kadın eşine ters bir bakış atarken. Bir yandan o da eşiyle birlikte gülüyordu.

"Ben de çok inatçıyımdır," diye araya girdim. "Belki de bana benziyordur."

Kadın ve adam aynı anda gülmeye başladıklarında ben de kıkırdıyordum. Ortamın biraz olsun rahatlamış olması bana da iyi gelmişti. Bebeğin kalp atışlarıyla ilgili notları aldıktan sonra diğer ölçümleri de yaptım ve yaklaşık on beş dakika boyunca ekrandaki değerleri kontrol ettim.

Nihayetinde işlemleri bitirip aleti annenin karnından çektiğimde onlara güven veren bir tebessümle başımı sallıyordum.

"Hiçbir sorun görünmüyor. Kalp atışlarımız çok iyi. Detaylı ultrason için de randevu oluşturmayı unutmayın."

Ben yerimden kalkıp eldivenlerimi atarken yine kadından önce eşi atıldı.

"Tamam, Doktor Hanım; diğer tarihleri takvimimize not etmiştik, merak etmeyin," derken sesindeki titreme o günü iple

çektiğinin kanıtıydı. Eşi karnını peçeteyle silerken nazik bir şekilde ona yardımcı oldu ve yataktan kalkması için destek verdi.

Ben yeniden masama geçerken muayene sırasında gerçekleşen işlemleri kaydediyor ve istediğim testleri not düşüyordum.

"Zübeyde Hanım," dedim bilgisayardan gözlerimi çektiğimde.

Kadın eşiyle birlikte yavaş adımlarla yanıma yaklaşırken başını yerden kaldırıp bana baktı. Fakat eşi, karısının karnını okşamaya devam ediyordu. Bebeğine bir şeyler fısıldadığını fark ettim.

"Sizden ultrason haricinde bu hafta tekrar görüşebilmemiz için randevu almanızı istiyorum," dedim sakince başımı sallarken.

Kadın itiraz etmeden onaylarcasına başını salladı ancak adam kaşlarını çattı.

"Fakat bizim kontrol günümüz önümüzdeki hafta değil. Neden gelmemiz gerekiyor?"

"Siz gelmeyeceksiniz, beyefendi," diye açıkladım. "Ben eşiniz için randevu istedim. Kendisiyle hem demir eksikliği için yaptırdığı testleri kontrol edip üzerine konuşacağız hem de hamilelik süreciyle ilgili endişelerini daha detaylı dinlemek istediğim için biraz sohbet edeceğiz."

Adam, kafası karışmış hâlde beni dinlerken tek kaşımı kaldırıp net bir şekilde sordum: "Sakıncası var mı?"

"Tabii ki yok, Doktor Hanım," dedi adam çabucak. Ardından göz ucuyla eşine baktı.

Zübeyde Hanım, "Çok sevinirim," diye yanıt verdi. Ne yapmak istediğimi anlayıp anlamadığını bilmiyordum ancak mem-

nun olduğu barizdi. "O zaman danışmayla görüşüp randevu günü için sizin ne zaman müsait olduğunuzu öğreneyim."

"Tamam," diye başımı salladım. "Kendinize çok iyi bakın."

Gözlerimi karnına indirdim. "Ve bebeğinize de."

Kadın ve eşi teşekkür ederek odadan ayrıldığında derin bir nefes verip sıradaki hastayı kontrol ettim. Bilgisayar ekranımdaki isimler arasında bakışlarım gezinirken titreyen telefonumu cebimden çıkarıp mesajı okudum. Ömer, ilgilendiği bir vakayla ilgili merak ettiği birkaç soruyu içeren uzun bir mesaj yazmıştı.

Yeni hastayı içeri almadan önce ona çabucak cevap yazdım. Peşinden Tuna'nın yarım saat önce bana yazdığı mesaja öpücük ve kalplerle süslenmiş bir yanıt verdim.

Onun sayesinde yeni mesajlaşma stilleri öğreniyordum. Birilerine çiçekler ya da böcekler yollamak hiç huyum değildi ancak kahve göz buna bayılıyordu.

Konu Tuna iken kendimden ödün vermek beni huzursuz etmiyordu. Onun mutluluğuyla mutlu olmayı öğrenmiştim ve bu, benim için büyük bir adım sayılırdı.

İnsan ilişkilerimin ne kadar iyi olduğunu tartışılırdı.

Daha fazla vakit kaybetmeden sıradaki hastayı çağırdım ve geçen yaklaşık iki buçuk saat boyunca bu rutin devam etti. Zaman zaman gebelik dönemini sorunsuz atlatan anne adaylarıyla muayene gerçekleştiriyor, zaman zaman da bazıları için riskli gördüğüm konuların üzerine eğilerek birkaç laboratuvar testi istemi gerçekleştiriyordum.

Öğle arasına çıkmadan önce kalan randevulu hasta sayısını kontrol ettim ve masamdaki sudan büyük bir yudum aldım. Gün boyu kafam birbirinden farklı şeylerle meşgul olmuştu ve kendimi çok daha dinç hissediyordum.

Füsun kapımı tıklattıktan sonra başını uzattı. "İçeri gelebilir miyim?"

"Gel," diye tebessüm ettim. "Ben de muayeneyi bitirmiştim. Yemeğe çıkacağım."

"Rapor vermeye geldim," diyerek heyecanla sırıttı. Ardından masama yaklaşıp elindeki kâğıtları sıra sıra bana göstermeye başladı.

"Bunlar, yatışı gerçekleşen hastalardan alınan testler," dedi önüme bir ton kâğıt bırakırken.

"Bunlar, önceki gün laboratuvardan istediğin sonuçlar..."

"Güzel," dedim.

"Bunlar, servisteki bir hemşirenin bana verdiği birkaç dosya ancak tam olarak ne yapacağımı bilmiyorum. Senin bilgi vereceğini söyledi."

"Tamamdır," diye başımı sallayıp dosyaları aldım. "Yemekten sonra sana detaylıca anlatırım. Merak etme, zor şeyler değiller."

Füsun, rahatlamış bir nefes verip dalgalı saçlarını geriye attı. "Sence kaç gün hayatta kalacağım?"

Ona sırıttım. "Bu daha ne ki? Yakında sizi basit ameliyatlara göndereceğim."

Karşımdaki kız gözlerini kocaman açtı. "Hemen mi?"

Onaylayarak başımı sallarken telefonumu cebime atıyordum. Kız çok telaşlanmıştı. "Peki, başarısız olursam ne olacak? Uzman doktorlara bunu söylemek zorundasın, değil mi? Yani seni de anlıyorum tabii ama henüz çok yeniyim ve..."

"Füsun," diye araya girdim. "Sakinleş. Her şeyi öğreneceksin."

"Bilmiyorum!" diye inledi stresli bir şekilde. Alnını kaşıyordu. "Ya olmazsa?"

"Kimse annesinin karnından bunları bilerek doğmadı ki," diye omuz silktim.

Füsun sessizleşince ona yeniden gülümsedim.

"Bir şeye ne kadar tutkuyla yaklaşırsan sonucundan alacağın haz da o kadar artıyor. Bu mesleği sahiden öğrenmek istiyor musun? Cevabın evetse zaten gerisi kolaylıkla halloluyor."

"O kadar basit mi?" diye sordu düşünceli bir sesle.

Ona yandan bir bakış atıp güldüm. "Alt tarafı bazı haftalar evinin adresini unutacağın kadar hastanede sabahlaman gerekecek, hastaları ailenden daha sık göreceksin, laboratuvar testlerini adından daha iyi bileceksin, hangi doktorun ne beklediğini aklında tutacaksın. Hemşireleri de unutma, çalışanlara ne kadar saygılı olursan sana geri dönüşü de o kadar iyi olur. Seni diğerlerinden bir adım öne çıkaracak olan şey de genelde bu olur. Sonra bir bakmışsın, bu senin yaşam biçimine dönüşmüş."

O büyülenmiş gibi beni dinlerken fısıldadım: "Sonra kaç gün hayatta kalacağını değil, bunlar olmadan nasıl yaşayacağını düşünmeye başlıyorsun."

Kız heyecanla, "Rüzgâr," diye fısıldadı. "Sen ne inanılmaz bir kadınsın!"

"Sonunda *siz* demekten vazgeçmene sevindim," diye sırıttım. Ve karşımdaki tecrübesiz kıza elimi uzattım. "Tanıştığıma memnun oldum, Füsun."

Kız sırıtarak elimi sıkarken keyfi yerine gelmişti. "Seni ne ledikçe yaptığım işe âşık olmaktan geri duramıyorum. Hem ne kadar zorlanacağımı dürüst bir şekilde anlatıyorsun hem de bunun ne kadar mutluluk vereceğini. Sen bu işin işleyişini çöz-

müşsün, bir insan dengeyi nasıl bu kadar iyi sağlayabilir ki? Tek bir hatan bile yok! Her şeyde mükemmelsin."

"Teşekkür ederim," diye başımı salladım. "Bu konuda mütevazı olamayacağım. Buraya gelebilmek için çok çabaladım. Bütün bunları öğrenmek, öğrencilik yıllarımdan itibaren çok zamanımı aldı fakat hâlâ bilmediğim şeyleri keşfettikçe mutluluktan havalara uçuyorum. Unutma, kim sana bir şeyler öğretiyorsa onun dibinden ayrılmayacaksın."

"Senin dibinden mi mesela?" diye kıkırdadı.

Odadan çıkmak için kapıyı açarken ona imalı bir bakış attım. "Beni bu kadar şımartma. Alışık değilim."

Kız çoktan başka bir frekansa geçmiş gibi arkamdan mırıldanıyordu:

"Ben bu insanları anlamıyorum. Sen gelmeden önce hakkında öyle tuhaf şeyler söylüyorlardı ki! Yani seninle tanışana kadar neredeyse doğruluk payı olduğuna inanmıştım."

Birlikte koridora çıktığımızda umursamazca telefonumu kurcalıyordum. "Sen yemek yedin mi?"

"Hayır," diye başını iki yana salladı ve hızla yanıma koşup bana yetişti. Bir yandan kendi kendine konuşmaya devam etti:

"Bana anlattığın şeyleri ve muayenelerdeki gözlemlerimi birkaç asistan arkadaşıma anlattım. Tıpkı benim gibi çok şaşırdılar!"

Füsun'a ters bir bakış attım. "Nedenini sormalı mıyım?"

Bu kız dürüstlüğe önem veriyordu, lafı gevelemedi. "Biz yokken gerçekleşen o korkunç olay yüzünden sanırım... İlk geldiğimizde kimse bu konu hakkında net bilgi vermiyordu ama uzaktan baktığında herkesin bir şeyler konuştuğunu gö-

rebiliyordun. Sanki bir uğultu gibiydi, senin hakkında konuşuyorlardı ama bir anlam ifade etmiyordu."

Koridordaki insanların yüzlerine bakarken gözlerimi kıstım.

"Birçoğu, ağızları olduğu için her şeyi konuşma hakkına sahip olduklarını zannediyorlar."

"Cidden öyle!" diye hak verdi Füsun. "Hâliyle ben de seninle ilgili yanlış bir izlenime kapılmıştım. Lütfen, yanlış anlama. Sadece ben değil, birçok yeni arkadaşım. O kadar çok şey konuşuluyordu ki hangi bilgi doğru hangisi yanlış, ayırt edilemiyordu! Tek bildiğim, asistan bir kız ve hastanenin başhekimi arasında..."

"Sana yeni bir bilgi," diye sözünü kestim. Füsun hemen sustu.

Derin bir nefes verdim. "Beni taciz etmeye başladığında başhekim değildi."

Kız, şoka uğramış hâlde inledi. "Ah... Ciddi misin sen?"

Ona yandan bir bakış attım. Hızla cümlesini düzeltti. "Tabii ki ciddisin. Pardon, sadece çok şaşırdım. Yani herkesin bu konu hakkında en çok dayandığı şey buydu. Koskoca başhekim mesleğini, kariyerini riske atıp buna mı yeltenecek diyorlardı. Oysa bir asistan için adını duyurabilme fırsatıymış gibi konuşuyorlardı."

Başımı iki yana sallarken güldüm. "Hepsi aciz insanlar."

Füsun bir süre sessiz kaldı. Yemekhaneye inen merdivenlere yönelirken başımı çevirip ona baktım, saçlarım yüzüme doğru savruldu.

"Konuşmadıkları şey ne, biliyor musun? Başarım. Ben, bu hastanede yeterince adını duyurmuş bir asistandım. Böyle çirkin bir yolu deneyerek kendimi öne çıkarmaya hiçbir zaman ihtiyacım olmadı. Her zaman dikkat çeken ve üstleri tarafından övgü alan biriydim."

"Bunu görebiliyorum," diye başını salladı kız. Şimdi onun zihninde de bir şeyler tamamen yerine oturuyor olmalıydı. Bu, benim için çok önemli değildi ancak neden anlatma seçeneğim varken sırtımı dönecektim ki?

"O alçak da başta benim başarımla övünen, adımı cümlesinde geçirirken daima güven veren bir tebessümle yüzüme bakan, benimle gurur duyuyormuş gibi yapan bir yalancıydı. Öyle iyi rol yaptı ki ben bile uzun bir süre onun benim iyi niyetimi suistimal edebileceğinden şüphelenmedim. Dolayısıyla insanlar da ondan şüphelenmek için sebep bulamadılar."

Füsun, dehşete düşmüş gibi başını sallıyordu. "Çok korkunç bu."

"Kötülüğün kimden ve nereden geleceği belli olmuyormuş," diye mırıldandım buz gibi bir sesle. "Kendimle yüzleşmek çok zordu. Bu kadar ağır bir travma yaşamış olduğuma inanamıyordum, böyle büyük bir darbe almış olmaya katlanamıyordum. Fakat buna zamanım yoktu, kendime üzülemedim bile. Bir an evvel yargı önünde kendimi kanıtlamam gerekiyordu, yetmezmiş gibi yanımdaki bir avuç insandan başka bana inanan hiç kimse yoktu."

Füsun sessiz kaldı. Belki de bundan öncesinde hakkımda düşündüğü çirkin şeyler yüzünden utanıyordu ancak bunun için onu suçlayacak değildim.

Mühim olan doğruyu gördükten sonra onun yanında durabilmekti. Doğruyu seçmekti. Sevmekti.

"Ve gördüğün gibi..." diye mırıldandım iç çekip. Yemekhaneye adım attığımızda hastanenin büyük kalabalığı gözlerimizin önüne serildi. Herkes bir yerlere dağılmış ve gruplar hâlinde konuşuyordu. Etrafa büyük bir uğultu hâkimdi.

Bakışlarımı insanlarda gezdirdim.

"Her şeyi ispatlayıp buraya gelmiş olsam bile bazıları, hâlâ bunu görmemiş gibi yapmayı tercih ediyor. Burada haksızlık yapılan kişi ben olduğum hâlde onların bakışları bir suçluyu savunuyor."

Yanımızdan birkaç kişi geçip gitti. Başımı Füsun'dan tarafa çevirdim.

Beni izliyordu.

"İnsanlar böyledir," diye fısıldadım. "Bir yerlerde güç varsa hemen ona tapmak isterler. Güçsüz olanın zayıf sesi kulaklarına ilişse bile duymamayı tercih ederler. Hatta ne yaparlar, biliyor musun? Eğer zayıf olanı duymak işlerine gelmiyorsa sağır taklidi yaparlar. Böylece bir süre sonra kimin gerçekten duymadığını, kimin rol yaptığını anlayamazsın."

Füsun, söylediklerimi anlarmış gibi usul usul başını salladı.

"Ve sen..." diye fısıldadım tebessüm ederek. "Kimin gerçekten insan, kimin vicdansız bir et parçası olduğunu ayırt edersin. İşte, başına gelen bütün felaketlerden sonra çıkarabileceğin en iyi ders budur."

"Çok haklısın," diye mırıldandı. "Çok..."

Ciğerlerime derin bir nefes çektim.

"Hayat bu... Düşeceksin, kalktım diyeceksin, sonra yine tepetaklak olacaksın. Ama öğreneceksin. Tüm zorluklara rağmen yaşama nasıl devam edeceğini öğreneceksin."

Birlikte boş bir masaya ilerlemeye başladığımızda eğilip kulağına fısıldadım:

"Sonra şu gördüğün sahte tebessümlerin ardına sığınmış insanlar, artık seni üzememeye başlayacaklar. Tıpkı bir bebekken annen sana kucağını açtığında yürümeyi öğrenesin diye defalarca düşmene izin verdiği zamanlardaki gibi. Hayat kucağını açmış seni bekliyor, yaşamayı öğrenmek senin işin."

Sonra yürüdük.

Yanımdaki genç kızın sesi soluğu kesilmişti, aklımız attığımız adımlarda değil, zihnimizdekilerdeydi. Onun da bakışlarında büyük bir alevin körüklendiğini, bir şeylerin değiştiğini görüyordum. Belki de bazen sadece dokunmak gerekirdi.

Birilerinin yaşamına, yaşama bakışına dokunmak ve sonra geriye çekilip onu seyretmek...

"Seninle oturmamın sakıncası var mı?"

Tabağımı alıp masaya geçerken Füsun, beklenti dolu bakışlarını gözlerime dikmişti. Yavaşça başımı sallayıp ona izin verdim.

Karşıma oturur oturmaz, "Bizimkiler de gelebilir mi?" diye sordu.

Şaşkınca başımı kaldırıp gösterdiği tarafa baktığımda diğer bölümlerden birkaç yeni dönem asistanının merakla masamıza baktığını gördüm.

"Bazıları seninle tanışmak için can atıyor," diye fısıldadı Füsun heyecanla. "İtiraf ediyorum, ben de biraz seni anlatmış olabilirim."

"Ne anlattın?" diye merakla sordum. Asistanların gözü hâlâ üzerimizdeydi.

"İşinde ne kadar profesyonel olduğunu ve alanında uzman olmamana rağmen imkânsızı nasıl başardığını..."

"Ah Füsun," diye iç çektim derince. Belki haklıydı ancak kesinlikle abartıyordu. Yeni oldukları için heyecanları depreşiyordu ve aslında olması gerekeni üstün bir şeymiş gibi görüyorlardı.

"Çok istiyorlarsa gelsinler," diye mırıldandım ona yenilerek.

Füsun'un masum bakışları karşısında pes etmiştim. O hızla geriye dönüp birkaç arkadaşını yanımıza davet ederken ben

bakışlarımı telefonuma çevirmiş, Tuna'dan gelen mesajı inceliyordum.

"İşlerim birkaç saate bitecek. Seni almaya gelirim, bebeğim."

Bu akşam biraz olsun onunla vakit geçirebilecek olmak beni mutlu etmişti, gülümseyerek ona yanıt gönderdim. Bu sırada oturduğum masa aniden kalabalıklaşmış, insanların sesleri daha yakından duyulmaya başlamıştı.

Başımı kaldırıp baktığımda Füsun'un seslendiği kişiler hariç Burak, Çağatay ve dün birlikte bir şeyler içtiğimiz kızın da bu tarafa yöneldiğini gördüm. Hiçbir şey söylemeden uzun masaya tabaklarını koydular ve bana kısaca selam verip oturdular.

Şaşkınca etrafımdaki insan kalabalığını izliyordum.

"Afiyet olsun," diye sırıttı Burak.

Çağatay ona homurdandı: "Az ye."

"Sen kendi yemeğine baksana, oğlum."

"Ne haber, Rüzgâr?" Dün sohbet ettiğim kız benimle konuşma girişiminde bulununca ona kibarca gülümsedim.

"Yorucu ama güzel bir gün. Senden ne haber?"

"İdare eder."

Burak yeniden araya girdi: "Gördüğüm kadarıyla çömezleri etrafına toplamışsın."

Ona gözlerimi devirip ilk dönem asistanlarına baktım. "Sen de bir zamanlar çömezdin. Hatta birçoğundan kötü durumdaydın, Burak."

Çağatay, Burak'ı dürttü. "Hâlâ çömezsin bence."

Burak, hastanedeki ilk zamanlarımızı hatırlatmamla büyük bir kahkaha attı.

Onun yüksek sesiyle beraber Burcu ve Elvan'ın, oturdukları masadan hafifçe dönüp bize doğru baktıklarını gördüm. Hemen ileri tarafta uzman doktorlar ve birkaç profesör sohbet ediyorlardı. Ve aralarındaki Umay Hanım gözlerini dikmiş, etrafımdaki kalabalığa bakıyordu.

Bu keyfimi yerine getirdi. Umay Hanım'a gülümsedim.

Şaşkınca kirpiklerini kırpıştırdıktan sonra hemen önüne döndü, gözlerimi kaçırmamı beklemişti ancak benim ona bahşedeceğim tek şey gülmekti.

Bir süre sonra masadaki herkes hem bir şeyler atıştırıyor hem de gülüşler eşliğinde sohbet ediyordu. Etrafımda bu kadar neşeli insan olmasına alışık olmadığım için bir süre, yalnızca onları izlemekle yetindim ancak Füsun, sorduğu garip sorularla beni de sohbete dahil etmeyi başarmıştı.

Ben yemeğimin sonlarına yaklaşırken Ömer, işlerini yeni bitirmiş olacak ki elindeki tabağıyla doğruca masamıza geldi.

"Selam herkese."

Çocuk başka bir şey söyleyemeden doğruca yemeğe saldırdığında Burak, yine rahat durmadı ve bana laf attı:

"Hiç acımıyorsun şu garibanlara, değil mi?"

Kaşlarımı çatıp göz ucuyla Ömer'e baktım. "Ben bir şey yapmadım."

"Tabii canım," diye alay etti Burak. "Alt tarafı üç günde bitirilebilecek işleri öğle molasına kadar bitirmelerini istiyorsun."

"Öğle molasına kadar bitirilmesi gereken şeyleri sen üç güne yayıyorsun, Burak," diye homurdandım.

Sözlerimle birlikte birkaç kişi gülerken ben iç çekiyordum. "Çok merak ediyorum, önümüzdeki aylarda sen sorumlu olduğunda onları nasıl yönlendireceksin."

"Tabii ki bol bol dinlenmelerini tembih edeceğim." Burak bunu söylerken sırıtıyordu.

Sohbetin buradan sonrası beni sarmıyordu. Peçeteyle dudaklarımı sildikten sonra yavaşça sandalyemden kalktım ve el salladım.

"Afiyet olsun hepinize. Benim tezimle ilgili halletmem gereken birkaç şey var."

"Seni izlerken ben yoruluyorum..."

Bu kez laf atan Çağatay'dı ancak aldırmadım. Artık bu espirilere alışmıştım ve işin doğrusu buna biraz ihtiyacım olduğu için hakkımda şakalar yapmalarına müsaade ediyordum.

Yemekhaneden ayrılıp üst katın koridorunu geçtim, asistan odasına girdiğimde adımlarım doğruca kahve makinesini buldu. Tez için birkaç konu hakkında araştırma yapmam gerekiyordu ancak biraz hava almaya da ihtiyacım vardı.

Kahvemi bardağıma doldurduktan sonra arkamı döndüm. Tam o anda birlikte içeri giren Burak ve Elvan kapıda dikiliyorlardı. Elvan, ne olduğunu bilmediğim bir konu hakkında Burak ile konuşuyordu. Tahminimce teziyle ilgiliydi.

"Rüzgâr'a sorsana," dedi Burak aramızdaki gerilimden habersiz şekilde. "Ben bir sigara molası vereceğim. Ve cidden sorduğun vaka örneğine hiç rastlamadım."

Elvan, kirpiklerini kırpıştırarak bana bakarken Burak, montunun cebinden sigarasını almış ve odadan bir anda çıkıvermişti.

İçeride yalnızca ikimiz vardık. Ne hareket ediyor ne de konuşabiliyorduk. Boş boş dikildiğimiz birkaç dakikanın sonunda, kahvemin parmaklarımı okşayan sıcaklığını yeniden hissetmeye başladım ve soğumadan içmek için odanın çıkışına doğru yürüdüm.

Yanından geçmek üzereyken Elvan mırıldandı: "Rüzgâr."

Durdum.

Başımı yavaşça sola doğru çevirip hâlâ aynı yerde dikilen vücuduna baktım. Bana bakmıyordu ancak sesinin titrekliğinden gergin olduğunu anlayabiliyordum. Yutkundu, sonra gözlerini bana çevirdi.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var," dedi bir anda.

Kaşlarım çatıldı. "Tezine yardım etmek istediğimi zannetmiyorum."

"Konu bu değil," diyerek başını iki yana salladı. Ardından gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi, kıvırcık saçlarını eliyle geriye itti. Artık daha gergin görünüyordu.

"Ben..." diye kekeledi. "Ben ne tepki vereceğini tam olarak bilmiyorum ama..."

"Ne oluyor, Elvan?" diye sordum alayla. "Burcu'yla takılmıyor muydun sen? Bugün yanımda birkaç insan gördün, kalabalığın etrafımı sarmaya başladığını fark ettin diye yönünü mü değiştiriyorsun?"

"Rüzgâr!" diye sertçe araya gitti. Şimdi o da kızgındı. Ancak cümleleri benim kadar iyi toparlayamadığını görüyordum.

"Ben seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim," dedi çabucak. "İstemedim de."

"Görebiliyorum," dedim.

"Görmüyorsun hiçbir şeyi!" dedi telaşla. Kendini ifade etmenin bir yolunu arıyordu ancak benim gözümde boşa bir çabadan ibaretti.

"Benim sana söylemek istediğim önemli şeyler var," dedi ardından. Gözlerini gözlerimde sabit tutamıyor, benden başka her yere kaçamak bakışlar atıyordu. Bir süre sustu.

Sonunda gözleri usulca gözlerimi buldu. Ona cesaret vermemi bekliyordu.

Dinlememi istiyordu.

"Biliyor musun? Sana güvenmek gibi bir hatayı bir defa yaptım. Ve tekrarlamaya hiç niyetim yok."

Onu boş bakışlarıyla asistan odasında bıraktıktan sonra sakin adımlarla koridora çıktım ve üst kata giden merdivenlere yöneldim. Basamakları çıkarken bir yandan da kahvemden sıcak bir yudum alıyordum.

Bu kez, ona inanmak gibi bir aptallık yapmayacaktım.

Beş dakika sonra hastanenin terasına çıkmış, temiz havanın biraz olsun yüzümü okşamasına izin vermiştim. Herkes yemekte olduğu için etrafta pek insan yoktu, birçoğu da işlerinin başına dönmüştü. Terasın korkuluklarına ilerlerken içimdeki kötü hissin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyordum.

Onu dinleyebilirdim ancak ne değişecekti ki? Bana sarf edeceği hangi kelime ihanetini yok edecekti? Hiçbiri!

"Sigara?"

Şaşkınca soluma döndüğümde birbirimizden habersiz hâlde Burak ile aynı yerde dikildiğimizi fark ettim. Dudaklarındaki dalı uzaklaştırmış, dumanı dışarı üflüyordu.

Elindeki paketi bana uzattığında başımı iki yana sallayıp reddettim.

"Daha güzel şeylere bağımlıyım," dedim kahvemden bir yudum alırken.

"Evet," dedi Burak paketi yeniden cebine atarken. "Kahveye."

Kahve gözlere...

"Dünyanın en güzel rengi," diye mırıldandım Tuna'nın güneşte daha açık bir renge bürünen harelerini hayal ederken. Ah, yokluğunda bile kalbimi tekletmeyi başarabilen tek kişiydi.

"Kahverengi, dünyadaki en sıradan renktir."

Burak'a gözlerimi devirdim. "Saçmalama."

"İlk kez bu rengi böylesine seven birini görüyorum."

Kıkırdayıp kahvemden bir yudum aldım.

"O renkte benim gördüklerimi görmüyorsunuz çünkü," diye fısıldadım dumanı tüten kahvemin sıcaklığını yüzümde hissederken.

Keşke tam şu anda Tuna'yı baş ucumda hissedebilseydim. Onu çok özlüyordum.

"O çirkin renkte bizim göremediğimiz ne olabilir ki?"

Burak sigarasından bir duman daha çekerken ona yanıt vermek yerine başımı kaldırıp bulutları seyretmeye başladım. Baktığım her yerde anlamsız şekilde kahve gözleri görüyor ve zaman zaman akıl sağlığımdan endişe ediyordum.

"Hiç âşık oldun mu?" diye sordum bir anda Burak'a.

Şaşkınca dönüp bana baktı. "Ben mi?"

"Evet," diye fısıldadım gökyüzüne bakmaya devam ederken. "Eminim olmuşsundur."

Burak'a bakmıyordum ancak başını salladığını göz ucuyla görebildim. "Oldum," dedi.

"Sence aşk, herkese aynı şeyleri mi hissettiriyor?"

Burak bir süre sessiz kaldı. Tuna'ya sarıldığım, kokusunu içime çektiğim zamanları, saçlarımı okşayan parmaklarını, dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde dünyamın dönmeyi bıraktığı anları düşündüm.

Onsuz yapamayacağımı hissettiğim her anı düşündüm.

"Hislerini kolayca anlatabilen bir adam değilimdir," dedi Burak huzursuz bir tavırla. Sigarası bitmek üzereydi, yanındaki küpeştede söndürdü ve çöp kutusuna attı.

"Anlatmasan da olur," diye mırıldandım kendi kendime. "Sadece herkesin benim kadar başı dönüyor mu diye merak etmiştim."

Burak sözlerimle birlikte yeniden sessizleşti. Göğe bakan gözlerimi indirip başımı ona çevirdiğimde bana bakmaya devam ettiğini gördüm, neden bahsettiğimi anlamaya çalışıyor olmalıydı.

"Neyse," diye tebessüm ettim. "Boş ver."

"Anlatacak bir şeylerin varsa dinlerim," dedi ummadığım bir anda. Bakışlarındaki bir şeyi çözemiyordum ancak yanımda olmak istediği belliydi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım samimi bir ses tonuyla. Ardından uzandım...

Normalde yapmayacağım bir şeyi yapıp dostça omzuna dokundum.

"Yanımda olduğun için," diye ekledim. "Bu günlerde bunu yapmak biraz cesaret istiyor. Belli ki sen, hatırladığımdan çok daha cesur bir insansın."

Burak yalnızca gözlerime bakmaya devam ettiğinde elimi omzundan çektim, gözlerimi yere indirdim. Bir ambulansın tiz sesi kulaklarımızı sağır edercesine hastane bahçesinden duyuldu.

"O bebeğe müdahale edemediğinde çok kızmıştım sana, delice öfkelenmiştim."

Fısıltım aramızda asılı kaldı. Bu, büyük bir itirafı ancak söylemek zorundaydım.

"O zamanlar hayatın bundan ibaret olduğunu zannediyordum, mesleğimiz belliydi ve yapmak zorunda olduğumuz şeyler vardı. Fakat insanların korkabileceklerini, hatalar yapabileceklerini ben de anladım. Bu yüzden özür diledim senden. Suçlamalar belki önemsizdi fakat ondan önceki ithamlarım daha da kötüydü. Herkes benim kadar soğukkanlı olabilir zannettim."

Buruk bir tebessüm dudaklarımda belirdi. "Ben bile bazen kendim kadar olamazken..."

"Dert etme," dedi Burak derin bir nefes verip. "Hatalar, insanlar için var."

"Haklısın," diye mırıldandım başımı sallarken. "Yine de bilmeni istedim."

"Teşekkür ederim."

Burak'a tebessüm ederken içim eskisinden daha rahattı, hafiflemiş hissediyordum.

"Polikliniğe gitmem gerekiyor. Görüşürüz."

Ona veda ettikten sonra bitmiş kahvemin bardağını çöpe attım. Tatlı bir rüzgâr saçlarımı dalgalandırırken geriye döndüm ve ellerimi beyaz önlüğümün cebine sokarak terasın kapısına doğru yürümeye başladım.

Bakışlarımı son bir kez yukarı kaldırıp gökyüzüne bakarken aklımda tek bir şey vardı.

Tuna beni yalnızca sevmemişti. Bana kendimi nasıl sevebileceğimi, hatalarımı nasıl affedeceğimi öğretmişti. Çünkü onu tanımadan önce burnunun dikine gitmekten geri durmayan, dünyada tek bir doğru olduğunu, o doğruyu da kendisinin bildiğini zanneden, çoğu zaman ukala tavırları olan bir kadındım.

Fakat şimdi görüyordum ki insan önce kendini affedebildiğinde yaşamı güzelleşiyordu.

Onun aşkı beni yalnızca iyileştirmiyor, o yanımda değilken bile beni yaşatıyordu.

"Hoş geldiniz."

Şirket binasının kapısından içeri adım attığımda girişte bekleyen uzun boylu adam beni karşıladı. Güvenlik görevlisine benziyordu.

"Merhaba," dedim arabamın anahtarlarını cebime atarken. Bir yandan da yolda gelirken pastaneye uğrayıp aldığım birkaç dilim böreğin olduğu poşeti dikkatle tutuyordum. Adam, beni dikkatli gözlerle süzdü.

"Tuna Kartal ile görüşmek için geldim," dedim sabırsızca.

Onun beni almaya geleceğini biliyordum ancak saatler geçmişti ve şirketten çıktığını söyleyen bir mesaj atmamıştı. İşlerinin yoğun olduğunu bildiğim için yanına gelmek ve sürpriz yapmak istemiştim, muhtemelen uzun saatler boyunca aralıksız çalıştığından dinlenirken atıştırsın diye sevdiği böreklerden almıştım.

"Tuna Bey'in geleceğinizden haberi var mıydı?" diye sordu adam.

"Hayır, yok," diye tebessüm ettim. "Sürpriz."

Adam, başını salladıktan sonra bana asansörü gösterirken bir adım geriye çekildi. "Şu taraftan. Kendisi üçüncü katta."

"Teşekkür ederim," diye yanıt verdim hızla asansöre ilerlerken. Her yer inanılmaz güzel dekore edilmişti ve parlıyordu. Asansöre binip üçüncü katın düğmesine basarken parlak aynadaki yansımamı inceliyordum.

Dağılmış saçlarımı düzelttim, kaküllerimi yüzümden çektim. Günün yorgunluğu her zamanki gibi gözlerimden belli oluyordu ancak bunu umursamayacaktım. Yorgunluk, artık benim hayat biçimime dönüşmüştü. Gömleğimin yakasını düzelttim ve siyah ceketimin kollarını biraz yukarı çektim. İnce bileklerim yüzünden yeniden aşağı düşse de bununla ilgilenmeye son verip saatimi kontrol ettim, akşam yemeği için henüz vaktimiz var sayılırdı.

Duyduğum sesle asansörün kapısına doğru döndüm.

"Kat 3."

Sesin ardından kapı iki yana açıldığında beni büyük bir koridor karşıladı. Hastaneden çok farklı olarak oldukça genişti ve içinde beyaz renk barındırmıyordu. Ağırlıklı olarak siyah ve mavinin tonları kullanılmıştı, burası da tıpkı girişteki gibi neredeyse kendi yansımamı göreceğim kadar temiz bir görüntüye sahipti, bastığım yerler âdeta parlıyordu. Duvarlara renkli tablolar asılmıştı, etrafta estetik görüntüsü olan birçok eşya vardı.

Dışarı adım atıp doğruca karşımdaki odaya yönelirken kapının sağ üst köşesindeki isme bakıp tebessüm ettim.

Tuna Kartal.

"Acaba toplantıda mıdır?" diye mırıldandım kendi kendime. Kapıyı tıklatmak ve tıklatmamak arasında gidip gelirken elim havada kalmıştı. Aniden arkamdan duyduğum ince sesle irkildim.

"Affedersiniz. Siz kimsiniz?"

Geriye doğru dönüp seslenen kişiye baktığımda bana doğru gelen kumral kadını gördüm. Topuklu ayakkabılarının zeminde çıkardığı tok ses kulağımda yankılanıyordu. Görüntü olarak öylesine farklıydık ki bir an afallayarak onu inceleme gafletinde bulundum. Uzun bacaklarını saran, beyaz bir pantolon giymiş-

ti; benimkinden çok farklı olarak bol süslemeli, bileklerinde ve yakasında gümüş detayları olan bir gömlek tercih etmişti. Uzun saçları, sivri yüzünü daha da dikkat çekici kılacak şekilde arkuyruğu toplanmıştı ve ince kaşları, benden yanıt alamadığı için hafifçe yukarı doğru kalkmıştı.

Kırmızı ruj sürülmüş dudakları aralandı: "Pardon? Duymadınız mı?"

"Tuna'yı görmeye geldim," dedim çabucak. Nihayet kendime gelebilmiş ve kadının güzelliğini incelemeye bir son verebilmiştim.

Sadece kısa bir an için bu kadar bakımlı görünecek vaktimin olmasını diledim. Kadın, ben ona baktıkça parlıyordu.

"Tuna Bey, şu anda önemli bir görüşmede," dedi kadın kelimeleri tane tane aktardığı açık bir telaffuzla. Ardından gözlerini kısıp beni inceledi.

"Geleceğinizi bana söylemedi, isminizi öğrenebilir miyim?"

"Adım Rüzgâr," dedim kapalı kapıya yandan bir bakış atarken. "Geleceğimi o da bilmiyordu. Ama eğer önemli bir görüşmedeyse bekleyebilirim."

"Rüzgâr Hanım, kendisinin görüşmesinin ne zaman sonlanacağı ne yazık ki belli değil."

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırırken kadın hâlâ önümde dikiliyor, yanıtımı bekliyordu. Ne yani, gitmem mi gerekecekti?

Üstelik Tuna'yı görmek için bunca yolu gelmişken?

"Sorun değil, bekleyecek zamanım var," diye tebessüm ettim. "Aslında arayıp geldiğimi söylersem belki ne zaman çıkacağını-"

"Pardon," diye araya girdi genç kadın. Sesi hafifçe yükselmişti. "Sanırım beni yanlış anladınız. Kendisi çok önemli bir görüşmede. Şu anda onu bölmeniz doğru olmaz. Uzun zamandır randevusunu beklediğimiz bir firmanın yetkilileri ile toplantıda. Şöyle geçip beklemek ister misiniz?"

Kadının gösterdiği boş koltuğa bakarken durumu kavramaya çalışıyordum, müdahalesi yalnızca Tuna'nın iyiliğini düşündüğü için olsa da suratımın asılmasına engel olamamıştım.

Ben ona yanıt veremeden sol taraftaki bir başka kapı yavaşça açıldı, ardından takım elbise giymiş erkek ve kadınlardan oluşan kalabalık bir grup bize doğru yürüdü. Asansöre yönelmek üzereyken henüz adını bilmediğim alımlı kadın onları durdurdu ve dikkatini tamamen benden çekti.

Çıktıkları odanın Tuna'nın odası olmadığını biliyordum ancak bakışlarım, gayriihtiyari onları tararken un torbamı aradı. Keşke onu hemen şimdi görebilseydim.

Az evvel karşımda dikilen kadın, odadan çıkan gruba akıcı İngilizcesi ile bir şeyler anlatıyor, içlerinden biri konuştuğunda onları dinlemek için sustuktan sonra yeniden konuşmaya başlıyordu. Nihayet hepsini büyük bir ilgiyle aşağı kata inen merdivenlere kadar geçirdi, yüzünde büyük bir tebessüm vardı.

İnsanlar tamamen uzaklaştığında masmavi gözlerini yeniden bana çevirdi.

"Affedersiniz," dedim daha fazla sabredemeyerek. "Siz kimsiniz?"

"Tuna Bey'in sekreteriyim."

Kadın nazik bir tebessümle başını salladığında nihayet bu simanın nereden tanıdık geldiğini anımsayabilmiştim. Tuna ile ilk tanıştığımız dönemde, onunla tesadüfen karşılaştığımız restorandaki alımlı kadındı. Aynı masada oturuyorlardı ve birlikte

iş yemeğindeydiler. Sekreteri olduğu için etrafında olması şimdi kulağa çok normal geliyordu.

"Memnun oldum," diye başımı salladım. Kadın hâlâ beni incelerken rahat bir tavırla ona elimi uzatıp gülümsedim.

"Ben de kız arkadaşıyım. Muhtemelen bundan sonra sık sık karşılaşacağız."

Kadın şaşkınca kirpiklerini kırpıştırırken gözlerini indirip uzattığım elime baktı.

"İsmim Rüzgâr," dedim omuzlarımı dikleştirirken. "Sizin adınız nedir?"

"Memnun oldum, Rüzgâr Hanım," dedi az evvelkinden daha yumuşak bir ses tonuyla. "Sizi daha önce burada görmediğim için iş görüşmesine geldiğinizi zannettim. Bağışlayın."

Ardından nazik bir tebessümle uzattığım elimi sıktı. Fakat bir sebepten, yeterince samimi hissettirmiyordu.

"İsmim Belma."

Başımı sallayıp parmaklarımı elinden çektikten sonra az önce bana gösterdiği koltuğa ilerleyip beklemeye başladım. Kadın koridorun ortasında dikiliyor, bir yandan da göz ucuyla beni incelemeye devam ediyordu.

Hiçbir zaman kıskanç bir insan olmamıştım fakat bu güzel kadın, içimde sebepsiz bir huzursuzluk yaratmıştı. Belki bakışları, belki konuşurken üstten bakan tavrı... Bilmiyordum.

"Görüşmeye ne zaman başladılar?" diye sordum kadın eski yerine doğru yürüyüp masasına geçerken.

Bana doğru döndü, ardından bileğini kaldırıp saatine baktı. Uzun tırnaklarıyla saatin camına tıklatıp bir süre düşündükten sonra mavi gözlerini yeniden yüzüme dikti. "Tahminen on beş dakika kadar oluyor."

İyice keyfim kaçmıştı. "Bitmesi uzun sürer mi?"

Kadın başını olumlu anlamda sallarken dudağını büzdü. "Bu, planımız dahilinde olmayan bir görüşme. Aniden arayıp geleceklerini söylediler. Tuna Bey de çok şaşırdı."

Demek bu yüzden bana geri dönememişti.

"Anlıyorum," diye mırıldandım.

Kadın yeniden işine döndükten sonra önündeki bilgisayarda bir şeylere bakmaya başladı. Bir yandan da birkaç dakikada bir çalan telefonu yanıtlıyor, bazen de kendisi birilerini arayıp randevuları ayarlıyordu.

Burada işler tahmin ettiğimden daha da yoğundu.

Peki, ben bunca zaman nasıl olup da Tuna'nın bu kadar önemli bir iş yerinde sorumluluk sahibi olduğunu fark edememiştim? Yalnızca bu manzara bile akıl sağlığımın ne kadar kötü duruma geldiğini, ruh hâlimin ne kadar berbat yerlere sürüklendiğini gösteriyordu. O korkunç şeyleri yaşadığım dönem âdeta dış dünyayla ilişkimi kesmiş, sanki ölmek üzere olan bir bitki gibi bomboş günleri sayar duruma gelmiştim.

Yeniden eski disiplinli ve dikkatli Rüzgâr'a dönüşmeye başlamışken neleri gözden kaçırdığımı daha iyi fark edebiliyordum.

Kadın yeniden çalan telefonla birlikte ayaklandığında soğumuş böreklerin olduğu poşetten gözlerimi çektim.

"Geliyorum, Tuna Bey."

Hızla eline bir dosya alıp Tuna'nın olduğu odaya doğru ilerlerken tek eliyle saçlarını düzeltiyordu.

"Pardon," diye seslendim çabucak. "Görüşme bitti mi?"

Kadın bana yandan bir bakış attı, konuşurken sesi aceleciydi. "Hayır, Rüzgâr Hanım. İncelemeleri gereken yeni bir dosya daha çıktı. Onu götürmemi istedi."

Sıkıntıyla saatime bakarken otuz dakikanın burada geçip gitmesine öfkeliydim. Emrivaki yapmak yerine önce eve uğrayabilir, sıcak bir duş alabilir ve annemle Yağmur'u da alıp yemeğe gidebilirdim.

Sürpriz yapmak kulağa çok cezbedici geldiği için tüm bunları düşünememiş ve yalnızca Tuna'nın kahve gözlerinin özlemiyle buraya gelmiştim.

Kadın, az evvel girdiği kapıdan çıkarken yüzünde büyük bir tebessüm vardı. Neden sürekli gülüyordu?

Ve neden benimle konuşurken tebessümü yok oluyordu?

"Bakar mısınız?" dedim bu kez yükselmesine engel olamadığım bir sesle.

Kadın arkasındaki kapıyı kapatırken şaşkınca bana döndü. "Buyurun?"

Derin bir nefes verip saatime baktım. "Görüşmenin durumunu öğrenebildiniz mi? Eğer birkaç saat sürecek gibiyse burada beklemeyeceğim."

Kırmızı dudaklarını büzdü, yeniden saatine bakarken kaşları çatıldı. "Rüzgâr Hanım, size ilk geldiğinizde de zaten planlanmamış bir görüşmede olduklarını ve bitiş saatinin belli olmadığını söylemiştim."

Parlak gözlerini yüzüme çevirdi. "Birkaç saat de sürebilir, biraz sonra da bitebilir."

Bakışları asansöre kaydı, ardından yeniden bana baktığında yüzünde yapmacık bir üzüntü belirdi. "İsterseniz dediğiniz gibi yapın ve burada beklemeyin. Ben sizin geldiğinizi iletirim."

Gülümseyerek ayağa kalktım. "İnce düşünceniz için teşekkür ederim. Aslında az evvel içeriye girdiğinizde benim geldiğimi ve burada beklediğimi Tuna'ya söylemeniz yeterli olurdu."

Kadın şaşkınca sustuğunda mavi gözlerini kıstı. Olduğu yerde öylece dikilmiş, bana bakmaya devam ediyordu.

Bense onun yanından geçip Tuna'nın odasının kapısına ilerledim.

"Burada beklemeyeceğim derken gideceğimi söylemedim. Onun yanına uğrayacağım."

Kadın şaşkınca kirpiklerini kırpıştırdığında yüzünde katı bir ifade belirmişti, onu çiğniyor olmama fazlasıyla bozulmuştu.

"Sanırım beni..."

Onu daha fazla dinlemeden kapıyı iki kere tıklattım. Tam içeri girmek için harekete geçmiştim ki beklemediğim bir anda kapı içeri doğru kendiliğinden açılıverdi.

Tuna tam karşımdaydı.

Bir süre şaşkınca birbirimize baktık. Aslında daha sabah onu görmüş olmama rağmen yüzünü nasıl böylesine özleyebildiğimi sorguluyordum. Karşımdaki karizmatik adamın dudakları aydınlık bir gülüşle kıvrıldı. "Sevgilim?"

Kapı koluna uzanan elimi indirdikten sonra içimden gelen tek şeyi yaptım ve uzanıp ona sıkıca sarıldım. Eli hemen belimi sarıp usul usul okşarken ben, göz ucuyla içerideki insanlara bakıyordum.

Herkes toparlanıyordu.

"Sesini duyduğumu zannettim," dedi Tuna şaşkınca geri çekilip yüzüme bakarken. "Burada olduğuna ihtimal vermemiştim. Neden geleceğini söylemedin?"

Ondan uzaklaştım ve elimdeki pastane poşetini gösterdim. "Sana sürpriz yapmak istemiştim. Ama işinin bu kadar uzayacağını tahmin edemedim, bir şeyler atıştırırsın, sonra yemeğe gideriz diye düşünmüştüm."

Tuna'nın kaşları çatıldı. "Sen yeni gelmedin mi?"

Güzel kahve gözleri bir anda arkama doğru sabitlenirken sekreter kıza baktığını anladım. Sakince omzumu silkerken, "Hayır," diye mırıldandım. "Geleli biraz oluyor."

"Neden beni aramadın?"

Tuna'nın hiçbir şeye anlam veremeyen bakışları, isminin Belma olduğunu öğrendiğim kız ve benim aramda mekik dokurken kızın hafifçe öksürdüğünü duydum.

Huzursuz olmuştu.

"Sekreterinle karşılaştım," dedim arkamızda dikilen kıza tebessüm edip yeniden Tuna'ya bakarken. "Kendisi çok önemli bir görüşmede olduğun için seni bölmemi istemedi."

"Ne?"

Tuna'nın kaşları iyice çatılırken kız hemen araya girdi: "Yanlış anlamayın, lütfen. Tuna Bey, siz gelen olursa bekletmemi söylediğiniz için-"

Tuna, sertçe kızın cümlesini böldü: "Bunu Rüzgâr için söylememiştim."

Kızdan çektiği bakışları tam gözlerimde durduğunda kahveleri yumuşadı, parmağıyla yanağımı okşadı. "Beklettiğim için özür dilerim, bebeğim. Geldiğini bilsem daha erken bitirirdim."

"Sorun değil," diye mırıldandım göz ucuyla odasından içeri bakarken. "Devam edecek misiniz?"

Tuna, hızla başını iki yana salladı. "Hayır. Çoktan bitirdik."

Arkamdaki genç kıza çevirdiğim bakışlarım imalıydı, az evvel odaya girmesine rağmen nasıl toplantının bitmek üzere olduğunu sezmemişti ki? Neyse ki buna takılıp kalacak kadar fazla zamanım yoktu, ona tamamen sırtımı döndüm. Ardından pastaneden aldığım paketi Tuna'nın eline tutuşturdum.

"Bir şeyler yemedin, değil mi? Atıştırırsın diye sevdiklerinden aldım."

Tuna sözlerimle birlikte iyice yumuşayan bakışlarını yüzümden çekti, elimdeki poşeti alırken odasındaki insanlar tek tek çıkıyordu. İçlerinden biri Tuna'ya yönelip üzerinde konuştukları proje hakkında bir şeyler sorduğunda Tuna, kibarca sekreterinin masasını gösterdi.

"Sonraki görüşme için uygun tarihi Belma Hanım'dan öğrenebilirsiniz."

Ardından sıcak kahveleri gözlerimde durdu. "Şu anda meşgulüm."

Dudaklarımda büyük bir tebessüm oluşurken sekreter kızın topuklu ayakkabısının zeminde çıkardığı tok ses, yanımızdan iyice uzaklaştığını gösteriyordu; bense gözlerimi Tuna'nın kahvelerinden çekemiyordum. Birkaç dakika sonra etrafımızdaki bütün insanlar yok olmuş, sesleri bir uğultudan ibaret kalmıştı.

"İçeri gel," diye mırıldandı Tuna beni mest eden hoş sesiyle.

Gülümseyerek benim için tuttuğu kapıdan içeri girdim ve o arkamızdan kapıyı kapatırken özlediğim çehresini izlemeye devam ettim. Bu sırada tam karşımızdaki sekreterlik masasındaki genç kadının gözlerinin bizde olduğu dikkatimi çekti ancak karşımdaki adam ya bunu fark etmedi ya da önemsemedi.

Kapıyı onun yüzüne kapattı.

"Güya seni almaya gelecek olan bendim," diye homurdandı Tuna yeniden bana doğru ilerlerken. Ardından iki eli de belimdeki yerini buldu ve beni kendine çekti.

Ona içten bir tebessüm yolladım. "Sorun değil, un torbası. Çok yoğun bir dönemdesin."

"Yarınki izin gününde kendimi affettireceğim," diye fısıldadı kulağıma. Ardından yanağıma küçük öpücükler bırakmaya

başladı. Kokusu beni sarhoş edecek kadar güzeldi, gözlerimi kapatıp kollarımı boynuna doladım.

"Yarın bizi rahatsız edecek hiçbir pürüz çıkmasın diye bu hafta tüm işlerimi bitirdim," diye mırıldandı beni öpmeye devam ederken.

Ah... Kalbimi eritiyordu.

"Çok tatlısın," dedim parmaklarım yüzünü okşarken.

Onu gördüğüm an bütün yelkenlerimin suya inmesi hiç adil gelmiyordu. Düşünebildiğim tek şey onun kollarında olmak ve mümkün olduğu kadar burada kalmaktı.

"Sen aç mısın?" diye sordu öpücüklerine son verip geri çekildiğinde. Yüzüme düşen bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve gözlerinin içine dek gülerek bana baktı.

"Değilim," diye gülümsedim. "Sen ye, sonra çıkalım."

"İçecek bir şeyler ister misin?"

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Doğrusu şu an sekreterinin ya da bir başkasının, bu güzel anımızı bölmesini istemiyordum. O yüzden nihayet Tuna'nın kollarının arasından sıyrılıp paketten onun sevdiği peynirli börekleri çıkarabildim.

"Gecikirsek Rüya'ya ayıp olur," dedim Tuna beni kendisiyle beraber arkasındaki koltuğa doğru götürürken. Bu sırada belimdeki elini çekmemiş, hemen arkasındaki deri koltuğun başlığına yaslandıktan sonra beni hafifçe araladığı bacaklarının arasına doğru yönlendirmişti. Elimdeki dilimden ısırması için dudaklarına uzattım.

Tuna büyük bir ısırık alırken göz ucuyla odasını inceliyordum.

"Ne kadar güzel görünüyor," diye iç çektim. "Sen mi dekore ettin?"

Onaylarcasına başını sallasa da yanıt vermek yerine börek diliminden büyük bir parça daha ısırmayı tercih etti ve tadı çok güzelmiş gibi gözlerini kapatıp mırıldandı. Elimdeki küçük dilimin kalanını ona yedirdikten sonra uzanıp yanağına bir öpücük bıraktım.

Tam geri çekilirken arkamızdaki kapı hafifçe iki kez tıklatıldı ve Tuna ile aynı anda irkilerek o tarafa döndük.

Belma, mahcup bir yüz ifadesiyle bize baktı. "Affedersiniz, bölmek istemedim. Fakat sonraki görüşme tarihinizle ilgili bir sorun çıktı, Tuna Bey."

Ben geri çekilip Tuna'nın yanıt verebilmesi için bir adım gerilemek isterken Tuna, buna izin vermedi ve belimdeki eliyle beni daha çok kendine çekti. Boştaki elimle omzundan tutunmak zorunda kaldım.

"Sorun nedir?" diye sordu kıza bıkkın bir ifadeyle.

Derin bir nefes verdiğinde bitmek bilmeyen bu iş mevzularından sıkılmaya başladığını anlayabiliyordum.

Kız çabucak, "Yarın için sizinle yeni bir görüşme talep ettiler fakat..."

Tuna kaşlarını çattı. "Yarın için kimseye randevu verme, bunu söylemiştim."

Kız elindeki bir ton kâğıda bakıp Tuna'ya kısık bir sesle mırıldandı: "Başka uygun günleri olmadığını belirttiler. Takviminizde-"

"Belma."

Karşımdaki genç adamın sesi, bu kez daha otoriter çıkıyordu; kız susmak zorunda kaldı. Tuna'yı böyle ciddi gördüğüm anlar nadirdi fakat o yumuşak bakışlarının sertleşmeye başladığı anlarda nasıl bir öfkeye sahip olduğunu az çok biliyordum.

"Bunu planlamak senin işin değil mi?" diye sordu genç kadına.

Kız telaşla, "Haklısınız," diye başını salladı. "Ben yeniden kontrol edeyim."

Tuna'nın sert bakışları karşısında afallamış yüz ifadesiyle daha fazla dikilmek istememiş olacak ki geldiği gibi hızla odadan çıktı ve kapıyı ardından kapatıp gözden kayboldu.

Bir süre kapıya bakakaldım.

"Bugün neden böyle davranıyor, anlamıyorum," diye homurdandı Tuna. Sesi, bariz şekilde sıkıntılıydı.

Bense bu sırada çoktan onun kolları arasından çıkmış, masasına doğru sakin adımlarla ilerliyordum. Bir yandan etrafı incelemeye devam ediyor, bir yandan da az evvel yaşanılan garip anı kendimce sorguluyordum.

"Kaç yıldır seninle çalışıyor?" diye sordum merakla.

Tuna, paketten bir dilim börek daha çıkarırken omuz silkti. "Üç yıldan daha fazla."

Anlamış gibi başımı sallarken Tuna'nın masasının ucuna kadar gelmiş, gözlerimi eşyalarında gezdirmeye devam etmekle meşguldüm.

O ise bu sırada konuşup duruyordu: "Senin geldiğini bana söylemesi gerekirdi. Normalde böyle kaba davranmaz."

Yanıt vermedim. Çünkü gözlerim, tam masanın ortasında duran bilgisayarın hemen sağında kalan tatlı çerçeveye takılmıştı.

"Tuna," diye mırıldandım şaşkınca.

O, son börek dilimini de ağzına atıp lokmasını çiğnerken neye bu kadar şaşırdığımı anlamak için koltuktan çekildi ve ta-

mamen bana döndü. Bu sırada çerçeveyi elime almış, yakından inceliyordum.

Tuna ile ikimizin kocaman gülümseyerek baktığı, sahilde birlikte çekildiğimiz bir fotoğraftı. Böyle bir fotoğrafı çıkartmış olmasına ayrı, masasının tam ortasında yer vermiş olmasına ayrı mest olmuştum. Hemen yanındaki çerçevede de Rüya'nın bir fotoğrafı vardı.

"Çok güzel bu," dedim hayranlıkla fotoğrafa bakmaya devam ederken.

Tuna çapkınca sırıttı. "Beğendin mi?"

Gözlerimi ona çevirdim. "Çok..."

"Seni bugün de tavladım."

Çerçeveyi yerine koyarken hâlâ gülümsüyordum. Tuna'ya doğru birkaç adım attım. "Beni her gün tavlıyorsun."

O aynı büyük gülümsemeyle bana kollarını açarken ben hem ona doğru adım atıyor hem de kafamda basit bir hesaplama yapıyordum.

Kadın iki yıldan daha uzun süredir Tuna ile çalışıyordu, üstelik gördüğüm kadarıyla odasına fazlasıyla girip çıkmak zorundaydı. O hâlde gözleri, bir kez bile Tuna'nın masasına takılmamış mıydı?

Beni gördüğünde fotoğraftan hatırlamaması mümkün müydü? Zannetmiyordum. O hâlde neden iş görüşmesi için geldiğimi düşündüğünü söylemişti?

"Bir şey mi oldu?"

Tuna düşünceli bakışlarımı yakaladığında ona yaklaşmış, öylece bekliyordum. Başımı iki yana sallayıp yanağına bir öpücük bıraktım.

"Yemeğe gecikmeyelim. Çıksak iyi olur."

"Tamam, bebeğim."

Tuna koltuğunun arkasındaki ceketini alırken ben, hâlâ dışarıdaki kadının bana olan yapmacık tavrını düşünüyordum.

Belli ki huzursuz hissetmekte haklıydım fakat bunu, kafamda büyütmeye gerek görecek kadar önemsemedim.

Birlikte odadan çıktığımızda bakışlarım doğruca kızın masasına kaydı. Kendime engel olamadan yeniden onu süzdüğümü fark etsem de dışarıya bunu belli etmeden Tuna'nın yanında yürümeye devam ettim.

"Biz çıkıyoruz," diye mırıldandı Tuna.

Kız önündeki dosyalardan başını kaldırıp kibarca ikimize de gülümsedi. "İyi akşamlar."

Asansöre ilerledik ve bulunduğumuz kata çağırmak için düğmeye basıp beklemeye başladık. Bu sırada yine kendime engel olamadan birkaç kez yan tarafa dönüp masasındaki işlerle meşgul olan kızı inceledim.

Tuna'nın ne kadar dikkatli olduğunu unutmuş olacağım ki yeniden kulağıma eğildi.

"Bir sorun olmadığına emin miyiz?"

İrkilip önüme dönerken ona gülümsemekle yetindim. "Yok bir şey, bebeğim."

Sonrasında çok da konuşma fırsatımız olmadan bulunduğumuz kata gelen asansöre bindik ve şirketten ayrıldık. Otoparka gittiğimizde Tuna'ya elimdeki anahtarları gösterip, "Benim arabamla gidelim," dedim.

"Zaten yarın gelmeyeceksin. Araban burada kalabilir, değil mi?"

Tuna, başını onaylarcasına sallarken adımlarını benim arabama yönlendirdi. Bense çoktan kilidi açmış ve arabanın ön koltuğuna yaklaşmıştım. Tuna yanıma geldiğinde onun için kapıyı açtım ve bekledim.

"Çok naziksin," diye çapkınca sırıttı.

"Her zaman," derken onu taklit ederek göz kırptım.

Bu, benim sert simamda pek de sık rastlanmayan bir mimik olduğundan büyük bir kahkaha atıp ön koltuğa kuruldu. Peşinden kapıyı kapattım ve sırıtarak sürücü koltuğuna geçtim.

"Eve uğrayıp annemleri de alacağız," diye açıkladım arabayı çalıştırdıktan sonra.

Tuna, "Nasıl isterseniz," diye gülümsedi ve vitese uzanan elimi bir anda avucunun içine alıp dudaklarına götürdü.

Tenime tatlı bir öpücük bırakırken şaşkınca onu izliyordum.

"Emrinize amadeyim."

Kıkırdayarak elimi avucundan çekerken, "Abartma, un torbası," diye homurdandım.

O ise her zamanki gibi olmadık anlarda yaptığı bu ufak çapkınlıkları yüzünden utandığımı fark etmiş, otuz iki diş sırıtıyordu.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca gün içinde baktığım hastalar ve Tuna'nın toplantı sırasında başına gelen komik olaylardan bahsedip güldük. Sadece bu kısa zaman diliminde bile onunla sohbet etmeye, gülüşünü yanı başımda duymaya ne çok hasret kaldığımı fark ediyor, arada bir kırmızı ışıkta arabayı durdurduğumda başımı yan tarafa çevirip dudaklarımda tatlı bir tebessümle onu seyre dalıp gidiyordum.

Huzur veren sesi sayesinde, neredeyse bir terapi gibi geçen yolculuğun sonunda arabayı evin önünde park edip Yağmur'u

aradım. Tuna ve ben onları beklerken yaklaşık beş dakika sonra annem ve Yağmur'un yemek için hazırlanmış olarak apartmanın kapısından çıktıklarını gördüm. Annemin önünde koşar adım arabaya doğru gelen Yağmur, saçlarını iki yandan örmüş ve yeterince sevimli değilmiş gibi daha da sevimli bir görüntüye bürünmüştü. Üzerinde daha önce görmediğim yeni bir kazak vardı, mavi eteğinin ve üzerine geçirdiği ceketinin birbiriyle uyumu onu daha da güzelleştirmişti.

Cıvıl cıvıldı, dudaklarımda büyük bir tebessüm oluştu.

Hemen arkasından daha yavaş adımlarla bize doğru gelen annem ise çok farklı değildi, daha önce onun da üzerinde görmediğim güzel kıyafetler giymiş ve eline siyah, hoş bir çanta almıştı.

Ben daha konuşmaya fırsat bulamadan Tuna, hızla kendi kapısını açtı ve araban indi. Ardından arabanın yanına yaklaşan annem ve Yağmur'a içten bir tebessüm yolladı.

"Hoş geldiniz. Bu ne güzellik böyle? Gözlerimizi kamaştırıyorsunuz."

Yağmur kıkırdarken Tuna, onun saçlarını karıştırmaya yeltendi ancak kız kardeşim hızlı davranıp ondan kaçmayı başardı. Tuna'nın iltifatı karşısında annemin dudakları biraz utangaç, biraz da hâlinden memnun bir tebessümle kıvrılır gibi oldu.

"Sağ ol, oğlum," dedi.

Açık kapıdan duyduğum ince ses, kalbimin âdeta göğsümde sıkışmasına sebep oldu.

Annem, Tuna'ya *oğlum* mu demişti?

Onlar aynı sıcak tavırla birbirlerine gülümserken Tuna, hızlı davrandı ve annem için arka kapıyı açtı. İkisi de arka koltuğa geçtiğinde ben, gözlerim bu tatlı manzarayla dolmasın diye kirpiklerimi kırpıştırıyordum.

"Ne kadar güzel olmuşsunuz," diye fısıldadım hayranlıkla.

Annemin yüzü, daha önce hiç görmediğim kadar canlı duruyordu. Yanaklarına renk gelmiş ve dudakları, çehresinden silinmeyen mütevazı bir tebessümle kıvrılmıştı.

Ah... Mutlu görünüyordu.

Yağmur, "Eteğim güzel mi, abla?" diye arka taraftan başını uzattığında yanaklarına birer öpücük kondurdum.

"Melek gibi olmuşsun," dedim. "Bayıldım."

Tuna'nın kendi koltuğuna oturmasıyla yeniden arabayı çalıştırdım ve yola koyulduk. Rüya'ya yola çıktığımıza dair bir mesaj attıktan sonra Tuna, radyodan bizim için güzel bir şarkı seçti.

"Bu şarkıcıyı çok seviyorum," dedi Yağmur aniden. "Sesi çok güzel değil mi?"

"Ben daha önce dinlemedim," diye yanıt verdim. Ardından direksiyonu sağa çevirip ara sokağa girdim. Akşam trafiğine karışmak ve yemeğe daha fazla geç kalmak istemiyordum.

"Ben de ara sıra dinlerim."

Tuna'nın sesi ilgiliydi. Başını geriye çevirip Yağmur'a doğru baktı.

"Önümüzdeki ay, grubun burada konseri var."

Yağmur şaşkınca, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Tuna başını sallayıp onaylarken ben sessizce onları dinliyordum.

"Biletleri çoktan bitmiştir."

Yağmur'un umutsuz sesine karşılık Tuna, cep telefonunu çıkardı ve birkaç sekmeyi kurcaladı. Bakışlarımı yoldan ayırmak

istemiyor ancak göz ucuyla ne yaptığına bakmadan duramıyordum.

"Hallettim," dedi.

Yağmur şaşkınca çığlık atarken ben kirpiklerimi kırpıştırarak Tuna'ya döndüm.

"Neyi hallettin?"

"Bilet buldum."

Yağmur, "Tuna abi!" diye sevinçle bağırdı. "Aldın mı?"

Ben şaşkınca, "Gerek yoktu," diye mırıldandım.

Oysa Yağmur'un mutluluğu görülmeye değerdi.

Tuna, beni duymamış gibi yapıp Yağmur'a göz kırptı. "Ablan seni kıskandı."

Sözleriyle birlikte hepimiz gülmeye başlarken arabayı park edecek bir yer arıyordum. Yağmur, bir yandan heyecanla Tuna'ya bahsi geçen sanatçıdan söz ediyor, bir yandan yeni çıkan şarkılarını dinletiyordu.

Hayatı normal olan bir genç kızın söz ettiği şeylerden söz ediyordu.

Arabayı durdurduğumda birkaç saniye boyunca öylece karşımdaki boşluğa daldım. Tuna'nın sıcak sesi, Yağmur'un heyecanı, annemin keyiflenerek arada bir sohbete dahil oluşu... Her şey öyle hayal ürünü gibiydi ki hayatıma bir ayna tutsalar uzaktan seyreder ve gerçekten böylesi güzel bir anın yaşanıp yaşanmadığını sorgulardım.

Korkular yoktu, travmalar yoktu, hüzün yoktu, mutsuzluklar yoktu.

"Haydi, sevgilim."

Yanımdaki adamın sesiyle irkildiğimde annem ve kız kardeşimin çoktan arabadan indiklerini fark ettim. Anahtarı çıkarıp cebime attıktan sonra ben de arabadan indim ve onların peşinden ilerlemeye başladım.

Tuna, yavaşça bana yaklaştı ve parmakları, parmaklarıma uzandı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ona gülümseyip.

Ne için teşekkür ettiğimi anlamayarak tek kaşını kaldırdığında apartmana girmeden önce yanağına bir öpücük bıraktım.

"Yağmur'u mutlu ettiğin için."

Güzel kahveleri hoş bir tebessümle kısıldığında elini belime atıp beni daha çok kendine çekti. Birlikte asansöre doğru yürüdük ve heyecanla anneme konserden bahseden Yağmur'un peşinden bindik.

Dudaklarımdaki hoş tebessüm; kız kardeşimin güzel sesi, annemin yanımdaki varlığı ve Tuna'nın parmaklarımı okşayan sıcak parmaklarıyla daha da büyüdü.

Hayatın önüme çıkardığı tüm yokuşların sonuna varmış, gün ışığını görebildiğim bir tepenin başında durmuş, nefeslenmek için başımı göğe kaldırmış, bulutları izler gibiydim.

Bir bulut kadar hafifti ilk kez kalbim.

İnsanların sesleri kulağıma değip geçiyor, ben bir kez daha içinde bulunduğum anı sanki onların birkaç adım gerisinden izliyordum. Her şey öylesine güzeldi ki anlatmaya kalksam kelimeler kifayetsiz kalırdı, biliyordum.

Rüya, yemek masasının baş köşesine oturmuştu ve hiçbirimizi göremiyor olsa da varlığımızın ona verdiği mutluluğun

yansımasıyla gülümsüyordu. Tebessümü öyle içten, kahkahalarla dolu sohbete katılan hâli öyle şendi ki nedense onun bu manzarayı göremediğine inanmak bazen çok güç geliyordu.

Yağmur, Ela'nın ısrarı üzerine yemeğini bizden önce bitirmiş ve onunla beraber masadan kalkmıştı. Büyük salonun diğer ucunda kıkırdayarak oyun oynuyorlardı, kendi hâllerinde öyle güzellerdi ki yanlarına yaklaşıp bu anı bozmaya, ne oynadıklarını sorup anı bölmeye kıyamıyordum.

İzlemekle yetiniyordum.

Tuna, Emir ve Gece'nin karşısındaki sandalyeye oturmuş, çaprazındaki kız kardeşinin tabağına yemek servisi yapıyordu. Rüya, kibar bir tebessümle abisine teşekkür ediyor ve yeniden sohbetimize katılıyordu.

Yanımda oturan annem, tabağındaki dilimlenmiş etten ufak lokmalar çiğnerken kendisine soru sorulduğunda başını kaldırıp huzur veren bir sakinlikle yanıtlıyordu. Gece'nin kucağındaki minik Rüzgâr, arada bir huysuzlanıyor; tuhaf bir şekilde yemeğin başından beri annemi istiyordu. Annemse büyük bir memnuniyetle ufak bebeği kucağına alıp ona duyamadığım bir şeyler anlatıyordu.

Manzara öylesine güzeldi ki bir an, hemen sağ tarafımda kulağımı okşayan Tuna'nın sesinin hayalî bir tını mı yoksa gerçek mi olduğunu ayırt etmekte güçlük çektim.

"Tabağına hiç dokunmamışsın. Neden yemiyorsun, güzelim?"

Birlikte geçirdiğimiz bunca zaman boyunca sürekli gözlerimin uzaklara dalıp gitmesine alışmış olsa da her seferinde beni gerçeğe döndüren o tatlı sesini duymamı istediğini biliyordum, gözlerimi tabağımdan kaldırıp ona çevirdim ve başımı salladım.

"Herkesin bir arada olmasının ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum sadece..."

Tuna, karizmatik gülüşüyle masadaki herkese şöyle bir bakıp iç çekti. "Sahiden öyle."

Gece'nin, doğumundan sonra beni davet ettiği akşam yemeğini anımsamıştım aniden, onlar birbirine sevgiyle bağlıyken, bir ressamın şahane resmindeki güzel bir manzaranın birbirini tamamlayan eksiksiz parçaları olduğunu düşünürken ne çok buruk kalmıştı kalbimin bir köşesi... Koltuğun kenarına oturmuş, onlar her ne kadar bana sıcak davransalar da kendimi uzaklardan gelen, aralarındaki ailevi duyguyu hiçbir zaman anlayamayacak bir yabancı gibi hissetmiştim.

Hiçbir zaman sahip olamayacağım her şeydi onlar. Sevgiydi, gözlerinin içine yansıyan mutluluktu, aştı, yaşamdı. Oysa o zamanlar, benim hayatımda hiçbirinden eser yoktu.

"Sevgi teyze, biraz daha patlıcan dolması alır mısınız?"

Rüya'nın melodik sesi kulağımı okşadığında masanın karşısından anneme doğru seslendiğini işittim. Nerede oturduğunu bildiği için başını o yöne çevirmişti. Annemse o sırada tabağındaki yemeği bitirmiş, dudaklarını peçeteyle siliyordu.

"Teşekkür ederim, kızım," dedi kibar bir tebessümle. "Eline, emeğine sağlık. Hepsi çok güzel olmuş, daha fazla almayayım."

Rüya dudaklarını büzdüğünde ben çoktan annemin tabağını almış, ayağa kalkıyordum.

"Ama eve gelen yardımcı ablaya sizin için bol bol yaptırmıştım," diye iç çekti genç kız. "Eli o kadar lezzetli ki! Biraz daha alın, lütfen."

Annem, onu kıramadığı için başını salladı. "Peki madem, hatırın kalmasın."

"Afiyet olsun," dedi Rüya kocaman bir gülümsemeyle.

Bizi evinde ağırlamaktan ne kadar mutlu olduğu, yerinde duramayışından belli oluyordu; içi kıpır kıpırdı. Ben annemin

tabağına biraz daha dolma koyduktan sonra Tuna'ya doğru uzattım. Bu sırada kalkmışken Gece'nin önündeki boş tabağı da istedim.

"Sen bir şey yemiyor musun?"

Emir, aksi bir sesle eşinin yerine araya girdi: "Bu aralar hiç iştahı yok. Şu kerata onu rahat bırakmıyor ki."

Babası, küçük oğlana ters bir bakış attığında minik bebek, annemin kucağında bir şeyler mırıldanıp onun başörtüsünü çekiştiriyordu. Annemse onun çenesine parmağını dokundurup çektikçe Rüzgâr daha çok gülüyordu.

"Beslenmene dikkat etmen gereken aylar," dedim Gece'nin tabağına uzanıp doldurmaya başlarken. "Hâlâ emziriyorsun. Anne sütü, bebek için çok önemli."

Gece başını sallarken derin bir iç çekti, yorgunluğu göz altındaki kızarıklıklardan anlaşılıyordu. Belli ki Rüzgâr, annesinin kucağından inmeye niyetli değildi, ondan ilgi istediği için Gece'nin sabah akşam bütün işlerini bırakıp ona vakit ayırdığını tahmin edebiliyordum.

"Haftanın birkaç günü okula gidiyorum," dedi Gece. "Hâliyle geldiğimde Ela da Rüzgâr da beni çok özlemiş oluyorlar. Üzerimde tatlı bir yorgunluk kalıyor ama onlarla oyun oynamazsam, saatlerce yanlarında durmazsam da içim rahat etmiyor."

"Benim uslu Ela'mı karıştırma," dedi Emir homurdanarak. "Sen şu küçük velede söyle ne söyleyeceksen. Anlayışlı kızım, babasıyla vakit geçirmeye bayılıyor ama beyefendiye kendimizi beğendiremiyoruz. Annesi gelene kadar evde bitmeyen bir çığlık senfonisi... Sanki kıyamet kopuyor!"

Masadakiler Emir'in sitemli tavrına gülerken küçük oğlan sanki babasına inat eder gibi minik bir çığlık attı.

Emir yerinden kalkarken, "Bak, bak!" diye çıkıştı. "Bir de laf yetiştirmesi yok mu? Hiç altta kalmaz. Sen bir söylersen bu herif on söyler!"

"Emir, o daha bebek," diye kıkırdadı Gece. "Rahat bırak prensimi."

"Bir de prens diyor... Senin prensin burada. Bu kerata sadece ikimizi kıskanıyor."

Tuna, "Böyle baba evlerden uzak," diye homurdanırken Emir, aynı aksi tavırla minik Rüzgâr'ı annemin kucağından alıyordu.

"Siz yemeğinize devam edin, lütfen," diye mırıldandı anneme. Sonra oğlunun minicik bedenini kucağına alıp havaya kaldırdı.

Küçük Rüzgâr neşeyle çığlık attı.

Bense Gece'nin tabağını önüne bırakmış, yeniden masadaki yerime geçmiştim.

"Tuna amcana *kaka* de, oğlum."

Emir, minik bebeğin boynuna bir öpücük bırakıp kaka demesi için teşvik ederken Tuna, yüzünü buruşturarak ikisini izliyordu.

"Bari yemek masasında yapma, pis herif," diye homurdandı.

"Haydi, aslan oğlum; göster gününü şu zibidiye. *Babamın oğluyum*, de!"

Gece yeniden araya girdi: "Öyle şeyler söylemesene, sevgilim. Anladığını biliyorsun."

"Anlıyor, anlamaz mı? Aferin benim koçuma!"

Emir, Rüzgâr'ın karnını burnuyla gıdıkladığında ufak bebek kahkahalarla gülüyordu. Tuna ise sohbetten hiç hazzetmemiş gibi homurdanmaya devam ediyordu.

"Birdi, iki oldular!" dedi memnuniyetsizce.

Aralarındaki ilişkiye bayılıyordum.

"Annem, bir yaşını doldurduktan sonra gece huysuzluklarının azaldığını söyledi. Sizce de öyle olur mu, Sevgi Hanım?"

Gece, ilgili bir tavırla anneme sorular sormaya başladığında annem, sabırla onu dinlemeye başladı. Genç kadın sustuğunda annem konuşmaya başlıyor, yeni bir soru geldiğinde tabağındakilerden birkaç lokma alıp merakla Gece'yi dinliyordu.

"Rüzgâr... Sen sakın abimin bu huysuzluğuna bakma!"

Rüya'nın sesiyle ona doğru döndüğümde herkes kendi arasında bir sohbete dalmış, Emir de Gece biraz yemek yiyebilsin diye ufak bebekle odanın diğer ucunda oynamaya başlamıştı, Yağmur ve Ela'nın da bebeğin yanına yöneldiklerini görmüştüm.

"Anlamadım," dedim Rüya'ya bakarken.

Gözleri bizi göremiyor olsa da sanki içimizi okurcasına yüzünü bir santim bile çevirmeden doğruca bana bakıyordu.

"Bebek konusu geçince böyle aksileşir, ilgisiz gibi davranır. Ama aslında en sevdiği şeylerden biri çocuklarla konuşmak, onlarla vakit geçirmektir."

Yüzümde büyük bir tebessüm oluştuğunda, "Ah, biliyorum," diye Tuna'ya kaçamak bir bakış atıyordum. "Gece, çocukları Tuna'ya bıraktığında ne kadar güzel ilgilendiğini görmüştüm."

"Yine de ağlayan bir bebeğe katlanma sürem on dakikadan fazla değildir."

Tuna çatalını ağzına götürürken Rüya abisine çıkıştı: "Hayır! Neden abartıyorsun, abi? Gayet sabırlı ve tatlı dilli bir adamsın. Korkutma Rüzgâr'ı."

Neyi kastettiğini anlamasam da Rüya'nın mutluluğu bulaşıcıydı, kıkırdadım. "Merak etme, korkuttuğu falan yok."

Rüya kaşığını masaya bırakıp derin bir iç çekti. Bir şeyleri hayal ettiğini anlıyordum.

"İnan bana," diye fısıldadı ikimize doğru eğilip. "Bebeğiniz olduğunda abimin sorumluluğu nasıl üstlendiğine sen bile şaşıracaksın! Bakma böyle espri yaptığına. Ben onu yıllardır tanırım, hayatta en iyi anlaşabildiği kişiler hep çocuklar olmuştur."

Yüzümdeki gülümseme donup kaldı. Tuna ise su içtiği bardağı masaya koyarken hafifçe öksürüp kız kardeşine döndü.

"Rüya, bebeğim..."

Rüya, öyle heyecanlıydı ki abisinin konuşmasına izin vermedi. "Ne zaman bir arkadaşının bebeği olsa eve gelir, önce bana bebek bakımının ne zor olduğundan falan bahseder, sonra bir şekilde konunun sonunu mutlaka kendisinin ne kadar mükemmel bir baba olacağına bağlardı! İnanabiliyor musun? Abimle saatlerce bunu konuştuğumuz geceleri hatırlıyorum."

Tuna, benim sessizliğimi fark ederek yeniden kız kardeşini uyardı: "Güzelim, bunları daha sonra konuşsak olmaz mı?"

Rüya, benim donakalan surat ifademi göremediği için yaramaz bir tavırla omuz silkip söze devam etti, merakla onu dinlediğimi zannediyordu.

Oysa ben, duyduğum her şeyle biraz daha donuklaşıyordum.

"Öyle iyi bir baba olacak ki!" diye atıldı heyecanla. "Umarım o günleri bir an evvel yaşama şansımız olur. Bebeğiniz olduğunda başka bir şehirde çalışmak zorunda olmam ihtimalinden çok

korkuyorum, zamanın ne göstereceği hiç belli olmuyor. Ama her zaman yanınızda, size destek olacağım."

Genç kızın dudakları kıvrılırken bana fısıldadı: "Eminim sen de mükemmel bir anne olacaksın. Birbirinize karşı öyle sevgi dolu bir bağa sahipsiniz ki henüz doğmamış bile olsa teyzesi olacağım o miniğin ne kadar şanslı olduğunu düşünüp şükrediyorum. Sıcacık bir aileye doğacak."

"Rüya, yeter."

Rüya abisinin ikazıyla aniden susmak zorunda kaldığında dudakları şaşkınca aralanmıştı, Tuna'nın başını benden tarafa çevirmediğini, sohbetin hiçbir anında onaylayıcı tek kelime edemediğim için aramızda oluşan gerginliği hissettiğini fark ediyordum.

Sanki dilim tutulmuştu. Ne genç kıza güzel dileklerinden ötürü teşekkür edebiliyor ne de kımıldayabiliyordum. Parmaklarımın arasındaki çatal her an düşecek gibiydi, boş boş kirpiklerimi kırpıştırıyordum.

"Tamam, abi," diye homurdandı Rüya. "Ne var bunda kızacak? Rüzgâr'dan utanmıyorsun herhâlde."

Herkesin yemeğini bitirdiğini ve annemle Gece'nin sonu gelmeyen bir sohbete daldığını fark edince yavaşça sandalyemi geriye itip ayağa kalktım.

"Masayı toplayayım," diye tebessüm ettim zorlukla dudaklarımı kıvırırken. "Herkes doymuş."

"Ben de sana yardım edeyim," dedi genç kız yavaşça kalkarken.

"Lütfen, yorulma," diye yanıtladım. "Zaten her şey için çok zahmet etmişsin. Teşekkür ederiz."

Tuna, hiçbir şey söylemeden benimle birlikte ayağa kalkmış, salata tabağını ve birkaç bardağı eline almıştı. Tabakları üst üste koyduktan sonra mutfağa doğru yürümeye başladım.

Yanımdaki genç adamla birlikte yürüyor ancak tek kelime etmiyorduk.

"Ben bulaşıkları yerleştiririm," diye mırıldandım nihayet. "Sen geç içeri, bebeğim."

"Olmaz," diye diretti Tuna. Ardından başka bir şey söylemeden masada kalan birkaç parçayı getirdi ve ben tezgahtakileri bulaşık makinesine yerleştirirken bana yardım etti.

İçeriden kahkahalar geliyordu ancak ikimizin de sesi soluğu kesilmişti.

"Rüya, seni rahatsız etti mi?" diye sordu nihayet Tuna. Sesindeki gerginlik fazlasıyla belliydi, yüzünde de donuk bir ifade vardı.

"Hayır," diye fısıldadım gözlerimi ona çevirirken. "Sadece abisi hakkında benimle sohbet etmek istedi, hepsi bu. Ona engel olmana gerek yoktu."

"Kendini kötü hissettirecek hiçbir şeyi dinlemek zorunda değilsin," dedi.

Bulaşık makinesini kapatıp bedenimi tamamen Tuna'ya çevirdiğimde o güzel kahve gözleri bana bakmıyordu. Derin bir nefes verip ona doğru bir adım attım.

"Seninle ilgili bir şeyler dinlemek bana kötü hissettirmez ki," diye mırıldandım ellerini tutup avuçlarıma hapsederken.

Âşık olduğum gözlerini yeniden bana çevirdi. Emin olmak istiyordu.

"İnan bana," dedim tebessüm ederken. Ardından uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum.

Masadaki sessizliğimi kendince yorumlamıştı, elbette kendimi rahat hissetmediğimi anlamıştı ancak bundan fazlasını düşünmesini istemiyordum.

Onu üzmek, isteyeceğim en son şeydi.

"Tamam o zaman," dedi tek elini avucumdan çekip yüzümü okşadıktan sonra.

"Bunları konuşmak için çok erken olduğunu biliyorum. İkimizin de bambaşka akan hayatları var. Fakat her şeyi konuşacak kadar uzun zamana sahip olduğumuzu da unutma."

Sözleriyle birlikte usulca başımı salladıktan sonra uzanıp saçlarıma bir öpücük kondurdu ve mutfaktan çıktı. Bakışlarım Tuna'nın sırtına sabitlenmişti. Bir süre o yok olsa bile geride bıraktığı boşluğu izledim.

Sonra iki elimle tezgâha tutundum, tutunmak zorundaymışım gibi hissettim.

Bazı şeyleri konuşacak kadar cesur olamadığımı fark etmemişti.

Anlatamadığım sürece fark etmeyecekti.

"Rüzgâr?"

Rüya elinde birkaç tabakla içeri girdiğinde hızla ona doğru uzanıp elindekileri aldım. Evindeki eşyaların yerini ondan daha iyi bilen kimsenin olmadığını bilsem de her an bir yere çarpacak korkusunu üstümden atamıyordum.

"Şunları da makineye koyacaktım," diye gülümsedi.

"Tamam canım. Hallediyorum." Sesim, istediğimden daha cılız duyulmuştu. Onun elinde kalan son şeyleri de bulaşık makinesine koyup düğmeye bastım ve makineyi çalıştırdım. Kısa bir anlığına içeriyi makinenin gürültüsü doldursa da Rüya yeniden konuştuğunda bu sessizlik bozuldu.

"Yanlış bir şey söylemedim, değil mi?"

Sesindeki nahiflik kalbime doğru delice bir sıcaklığın akıp gittiğini hissetmeme sebep oldu.

"Hayır," dedim uzanıp dostça onun omzunu okşarken. "Sorun yok, merak etme."

"Çok sevindim," dedi tebessüm ederken. Omzunu okşayan elimin üzerine elini koydu.

"Abim de çok korkuyor aslında," dedi büyük bir itirafta bulunur gibi kısık sesle.

Şimdi az evvelkine tezat daha güç konuşuyordu. Bir süre soluklanmak zorundaymış gibi bekledi, sonra yeniden fısıldadı.

"Annem ve babamın yokluğunu içinde bir yara olarak taşıdığı için aile kurmak, çocuk sahibi olmak onun kolayca söz edebildiği şeyler değildir. Ben sadece ilk kez böyle mutlu olduğuna şahit oluyorum, sen onun hayatına bambaşka bir ışık saçıyorsun. Sanki seninle birlikte kendini yeniden var etmiş gibi. Artık bazı şeyleri konuşurken eskisi kadar karamsar değil, eskisi kadar ürkütmüyor gelecek günler onu, biliyorum."

Rüya'nın parmakları parmaklarımı okşarken yumuşak bir sesle mırıldandı: "Seninle yaşayacağı her şey için öylesine heyecanlı ki! Baba olmak, bunlardan sadece biri. Bazı şeyler için çok erken belki, biliyorum ama dayanamadım işte, onu böyle mutlu görünce ben de bazen aklımı yitirir gibi oluyorum. Duygularımla hareket ediyorum. Eğer bir çocuğunuz olursa abimin yaralarının onunla iyileşeceğini, tıpkı seninle yaşama bağlandığı gibi senden bir parçayla da sıkıca bağlanacağını biliyorum."

Sesi bir an titrer gibi oldu, sanki nutkum tutulmuş gibiydi, hareket edemeden onu dinliyordum.

"Onun bu yaşamdan vazgeçmek istediği anlara çok şahit oldum," dedi acıyla. Herhangi biri için bile bu cümleyi kurmak

ne çok kahrederdi, kim bilir. Karşımdaki genç kadın ise öz abisinden bahsediyordu.

Onun nasıl ölümü arzuladığını anlatıyordu. Kalbim sıkışır gibi oldu.

"Eğer geride bıraktığı kişi ben olmasaydım çoktan vazgeçmişti yaşanacak günlerinden. O yüzden ne olur, kızma bana. Sizi böyle mutlu gördükçe benim kalbim hep aynı heyecanla çarpıyor, sana öyle büyük bir minnet duyuyorum ki... Keşke kelimelere sığdırabilsem."

"Asıl ben ona, sana minnettarım," dedim sıcacık bir sesle.

Gözlerimin dolduğunu göremiyor olsa da çabucak yüzümü kuruladım. Anlattığı şeylerin ruhuma kattıkları öyle büyüktü ki bunu hemen sindiremeyeceğimi biliyordum.

Tuna beni nasıl yaşama bağladıysa ben de ona aynısını yapmıştım. Tek farkımız şuydu: Ben yaşadığım her şeyi gözler önüne sermek zorunda kalmıştım, o ise içine hapsetmeyi tercih ediyordu. Kalbinde bana karşı ne büyük bir sevgi beslediğini biliyordum ancak Rüya'nın anlattıkları bir sevgiden çok daha fazlasıydı.

Çok daha sonsuzuydu.

Biz birbirimize yeni bir hayat vadetmiş gibiydik, biz birbirimizle nasıl var olabileceğimizi öğrenmiştik. Ve onunla yaşadığım her gün, hayatın karşıma böyle güzel bir insanı çıkardığı için şükrettiğim bir gündü.

Tuna'sız olamayacağımı biliyordum.

Lakin dilimin ucuna dek gelen, kimselere anlatamadığım o korkunç zamanları kime nasıl anlatırım, işte bunu bilmiyordum.

"Kahve yapayım mı?" dedim titrek bir sesle.

Zihnim yeniden beni korumak ister gibi kalkanlarını hazırlamış, maziye esir düşmeyeyim diye aniden konuyu dağıtma ihtiyacı duymamı sağlamıştı.

Rüya, onu anlamamın verdiği sevinçle derin bir nefes verdi. Sonra gülümsedi, iki kez başını salladı.

"Yengemin ellerinden güzel bir kahveye hayır diyemem."

"İçeridekilere de sorar mısın, kahveleri nasıl isterlermiş?"

"Sorarım tabii!" dedi mutlulukla. Sonra parmaklarımı okşayan parmaklarını geri çekti, geriye dönüp mutfaktan çıktığında az evvel onun omzunda duran elim havada kaldı.

Parmaklarımı yavaşça avucumun içine hapsedip elimi indirdim, sakince önüme döndüm, sonra birkaç dolap kurcalayıp kahveyi buldum ancak kafam çok da yerinde değildi, aynı yerlere birkaç kez baktığımı fark edip duraksadım.

Bu sırada Gece yanıma uğrayıp kahveleri nasıl içtiklerinden bahsetti, ben fincanları çıkarırken ayaküstü okuluyla ilgili anlattığı bazı şeyleri dinledim, minik bebeğinin kullandığı birkaç ilaç ile ilgili benden bilgi aldı, sonra bir tepsi çıkarıp su bardaklarını yerleştirdi.

Yanı başımda konuşuyordu ancak onu çok da duyamıyor gibiydim, söyledikleri bir kulağımdan girip ötekinden çıkıyordu sanki. Göğsümde büyük bir ağırlık vardı, sessizce yanımdaki genç kadını dinlesem de cevap veremiyordum, titreyen dudaklarımı birbirine bastırmış öylece köpüren kahveyi izliyordum.

"Kapat altını istersen," dedi Gece aniden anlattığı konuyu yarım bırakıp. Taşmak üzere olan kahve dikkatini dağıtmıştı, uzanıp benden önce davrandı ve ocağın altını kapattı.

"İşler çok mu yoğun?" diye gülümsedi sonra. "Hâlsiz gibisin."

Bir yandan elindeki cezveyi kahve fincanlarına yaklaştırıyor, diğer yandan göz ucuyla ifadesiz suratımı süzüyordu.

"Evet," dedim yalan söylemiş olmadığımı düşünürken. Konu yalnızca işler değildi ancak insanların benim başarı dolu hayatıma baktığında ilk düşündüğü hep bu olurdu.

Kimse derinlerde sakladığım korkularımı gömdüğüm toprağı nasıl titrettiğini bilmezdi, hepsi bihaberdi.

"Eski tempona dönmüş olmana çok sevindim!" dedi içten bir şekilde bana gülümserken.

Beraber kahveleri doldurduk.

"Hepinizin sayesinde," diye minnetle başımı salladım.

Yaşamımın büyük bir kısmında etrafımdaki insanlar olmadan da neyi, nasıl yapacağını bilen biriydim ancak hepsinin yardımıyla atlattığım o kâbus dolu günleri asla unutamazdım. Gereksiz hiçbir iltifata yeltenmeyen ben, bazen onları teşekkürlere boğmak istiyordum.

"Biz bir şey yapmadık ki," diye omuz silkti Gece. "Sen zaten hep dimdik ayakta durdun. Tavrına, duruşuna hayran bıraktın herkesi. Ela'yı izlerken ne düşünüyorum, biliyor musun? Umarım senin gibi çok güçlü bir kadın olur."

"Bunları duymak ne güzel," diye fısıldadım kahve tepsisini elime alırken.

Sonra Gece'ye tebessüm ettim. "Annesine benzemesi yeter aslında. Çünkü hayatına şöyle bir baktığımda hem kendi hayallerinin peşinden giden hem de çocuklarını sevgiyle büyütmek için çabalayan, mükemmel bir kadın görüyorum. Bunun ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemem."

Gece derin bir nefes verdi. "Biliyor musun? Başta çok korktum, Rüzgâr. En çok da Ela doğmadan önce... Acaba ona iyi

bakabilecek bir anne olacak mıyım? Eğer Ela'ya umduğum kadar iyi bakamazsam, zorlanırsam sonuçları ne olacak? Emir ile aramızda bir şeyler değişecek mi? Hatta o benim hayat arkadaşım olmasına rağmen acaba iyi bir baba olabilecek mi?"

Genç kız başını iki yana sallarken o zamanlarda hissettiği karmaşıklığı yüzünden okuyor gibiydim.

"Ama sonra," dedi derin bir nefes verip. "Sonra Ela'yı kucağıma alınca bütün sorular yok olup gitti kafamdan. Geriye sadece onun güzel gözleri, sarıldığımda burnumu dolduran kokusu, neşelendiğinde o tatlı suratında beliren tebessümü kaldı. O zaman anladım ki bu çok farklı bir şeymiş. İçimdeki o büyük sevgi, bütün zorlukların üstesinden gelebileceğimi hissettirdi."

Tuttuğum nefesi bıraktım, Gece ise dalıp gittiği yerden kopamadı, dudakları parlak bir tebessüme ev sahipliği yaparken gözlerini bana çevirdi.

"Bu konuda ben de kendime şaşırmıyorum desem yalan olur. Ela, her zaman uyumlu bir çocuktu, bana hep çok yardımcı oldu, üstelik Emir de beklemediğim kadar mükemmel bir baba. Bazen birçok şeyi bana ihtiyacı olmadan bile halledi-yor. İkinci hamileliğimde yine aynı kaygıları taşıdığım zamanlar oldu, özellikle okulumu asla bırakmak istemiyordum. *Aynı anda bunu kaldırabilir miyim, bedenim bu kadar güçlü mü* diye düşündüğüm zamanlar çok oldu. Ama inan bana, son zamanlarda, özellikle Rüzgâr doğduktan sonra içimde bir yerlerde öyle büyük bir heyecan var ki... Sanki bir volkan gibi, ne zaman taşacak diye bekliyorum. O heyecan bitmedikçe günün yorgunlukları da gelip geçiyor işte..."

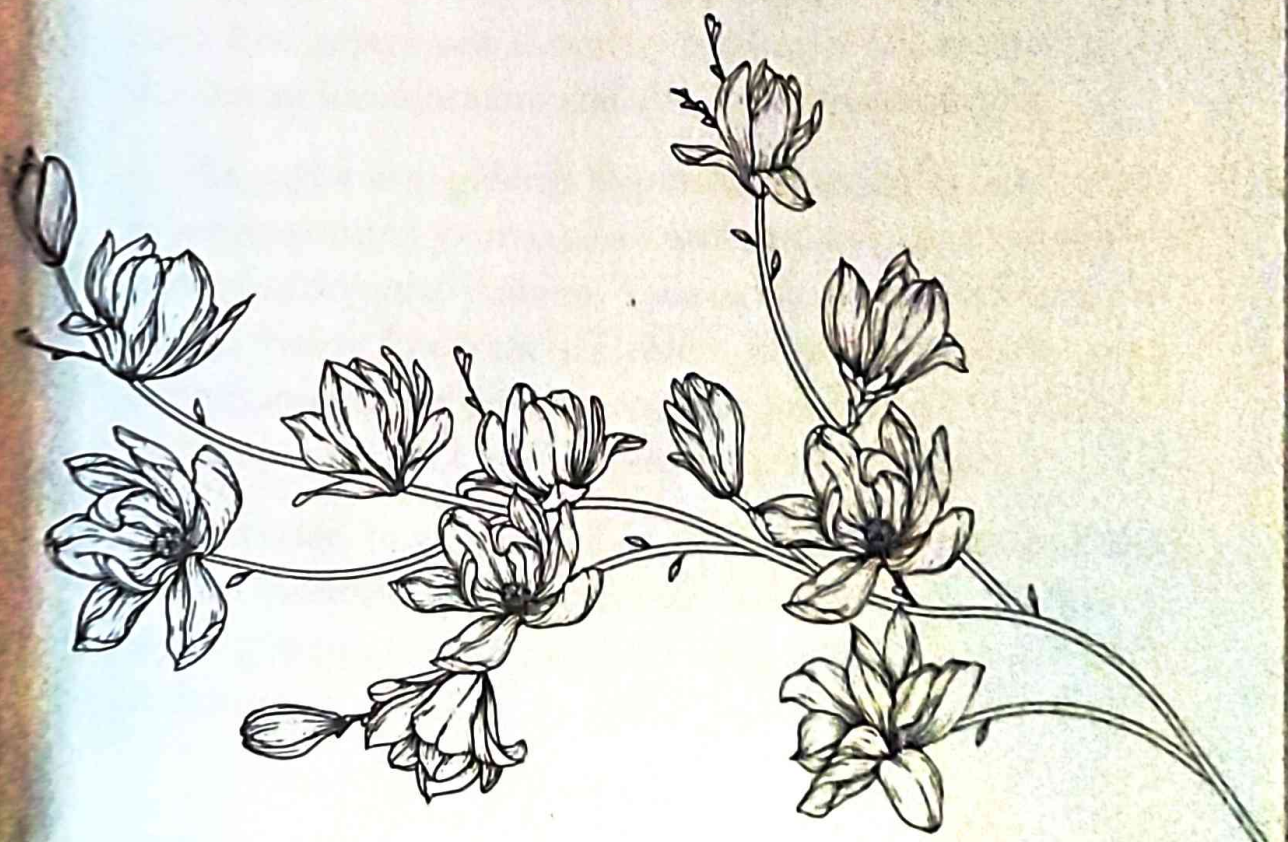
Konuşmasının sonuna geldiğini fark edip elimdeki kahve tepsisiyle mutfak kapısına yönelmek üzere olduğumda Gece, son kez bana şefkat dolu bakışlarını çevirip gülümsedi. Uzandı, sevecen bir tavırla bana dokundu.

Ve hiç beklemediğim bir cümle telaffuz etti:

"Anne olduğunda sen de anlayacaksın."

BÖLÜM 5

DUVARLARA ÇARPAN HAYALLER

Duvarlar...

Dilleri yoktu. Gözleri yoktu. Tenleri yoktu. Hissetmezlerdi, içinde yaşanılanları görmezlerdi, aslında bence her şeye şahit olan onlardı. Ama ne olup bittiğini kimseye anlatamazlardı. O zaman seyretmenin ne manası vardı?

Çocukluğumdan bu yana bildiğim tek bir şey vardı. Gözleri olmasa bile bizi görüyorlardı, belki konuşamıyorlardı ama suskunluklarında birçok his gizliyorlardı, kulakları yoktu ancak bilirdim ki duvarlar bizi hep dinliyorlardı.

Rüya'nın evinin duvarları açık maviydi. Kendisi belki bu rengi seçmiş ancak hiç görememişti. Yine de sanki hissettirdiği neşe, umut dolu ferahlık hep buradaydı. Bakışlarım boydan boya bizi çevreleyen duvarları izlerken keyifle kahvelerini yudumlayan insanların kahkahaları kulağımı çınlatıyordu.

Ela, çığlık atıp gülerek Yağmur'dan kaçıyordu; Emir, bebeğini geniş omzuna yatırmış usul usul başını okşuyor, kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Annem, Tuna'nın kendisine telefondan gösterdiği birkaç fotoğrafa bakıyordu. Rüya, dudaklarında hoşnut bir gülümsemeyle tekli koltuğunda oturmuş etrafını dinliyordu, zaman zaman Gece'nin sohbetine eşlik ediyordu.

Duvarlar, bugün sıcacık bir ailenin mutluluğuna şahit oluyordu. Buradaki manzara da tıpkı duvarların rengi gibi masmaviydi, güzeldi, dikkat çekiciydi, sahip olunması istenecek kadar cezbediciydi.

Gözlerim herkesin yüzünde gezinirken ne şanslı olduklarını düşünüyordum, kimse duvarlardan aman dilemiyordu, kimse duvarlara ağlamıyordu; kimse duvarlar onların derdini dinlesin, biraz da onlara yardım etsin, imkânsızı aşıp konuşsun istemiyordu.

Ne çok isterdim duvarların da benimle konuşmasını. Çocukluğum, evdeki sıvası dökülmüş, kirli beyaz rengini almış duvarlara bakmakla geçmişti.

Eğer uzun bir süre boş bir duvara bakarsanız hıçkırarak ağlarsanız, diğer duvarların sakladığı insanlar iç çekişlerinizi duymasın diye parmaklarınızla dudaklarınızı sımsıkı kapatırsanız bir süre sonra duvarların size acımaya başladığını hissedersiniz.

Ben hep hissederdim.

Eğer boş bir duvara, aciz bir fısıltıyla sizinle dertleşmesi için yalvarırsanız, ondan medet umup daha çok gözyaşı akıtırsanız sizinle hiçbir zaman konuşamayacağını fark edersiniz.

Ben hep fark ederdim.

Eğer boş bir duvarı gözyaşlarınızı silip güneş doğana dek izlemeye devam ederseniz çaresizliğinizi ilk kez kabullenirsiniz.

Ben hep kabullenirdim.

Ve sonra acılarınızı görse bile susan bütün duvarlara küsersiniz. Ben hiç küsemezdim.

Babamın tokatlarını anlatacak kimsem yoktu.

En çok hayal kurarken acırlardı bana. Ellerimi başımın iki yanına yapıştırmış, kulaklarımı sımsıkı kapatmış, babamın eve geldiği günbatımından, bütün geceyi aşıp da sabah güneş yeniden doğana dek devam eden annemin çığlıklarından kaçmak için duvarları izlerdim.

Duvarlara bir gün bu evden kaçacağımı, annemi de yanıma alacağımı fısıldayıp ağladığımda öyle sessiz sessiz izlerdi beni. Önce çok öfkelenirdim, benimle alay edip etmediklerini bilemezdim. Beklerdim, teselli isterdim.

O teselliler hiç gelmezdi. Sonra biraz içime kapanır, onlar suskunluğumu fark etsin diye birkaç saat konuşmazdım. Her gecenin sabahı aynı acıya çıkardı, bir kez daha ıslanmış kirpiklerimi kolumun ucundan çekiştirdiğim kazağıma silip ayağa kalkardım.

Hayallerime inanmadıklarını, imkânsız olduğunu düşündüklerini bilsem de onlara son kez fısıldardım. Kaderimi, şiddete teslim etmeyecektim. Bir babanın iğrenç küfürleriyle ömrümü çürütmeyecektim.

Çok küçüktüm ancak biliyordum işte. Ben kurtulan olacaktım.

O zamanlar hayallerim duvarlara çarpıp yine bana dönerdi.

"Hangi şiiri öğrenmiştin? Söyle haydi, kelebeğim."

Duvarlara diktiğim bakışlarım yeniden insanlara yöneldiğinde bir süre kendime gelmekte zorlandım.

Annesinin sesiyle birlikte Ela, nefes nefese salonun ortasında durduğunda Yağmur'la birlikte koşturmacaya son vermişti. Boğazını temizledi, birkaç kez öksürdü.

Sonra yüksek sesle şiirini okudu.

"Annem hep çok güzeldir, saçları mis gibidir! Babam biriciktir, bana her şeyi öğretir! Kardeşim yeni doğdu, iyi ki benim kardeşim oldu! İşte, çok güzel bir ailem oldu!"

Herkes kahkahalarla gülmeye başlarken salonda delice bir alkış fırtınası koptu. Emir ve Gece, kızlarının coşkulu hâline gülüyor, herkes aynı anda kıkırdıyordu.

Dudaklarımda kocaman bir tebessümle gururla göğsünü kabartmış olan Ela'yı izliyordum.

"Öğretmenim, benimkini en güzel şiir seçti!"

Tuna, "Aksi mümkün değil!" diye coşkuyla bağırdı.

Ela, sırıtarak salonda zıplamaya başladı.

"Aslında çok daha güzel şiirler vardı. Ama neden beni seçti, biliyor musunuz?"

İçeride kısa bir sessizlik olduğunda küçük kız bilmiş bilmiş başını salladı.

"*Kendi yazdığınız bir şiiri getirin*, demişti. Ama hepsi internetten şiirler bulup yazmışlar!"

Dudaklarımdan ufak bir kahkaha kaçarken Ela'ya yanıt verdim: "O kadar dikkatli dinlemişsin ki ödevi yanlış yapmamışsın."

"Evet!" dedi Ela hızla başını aşağı yukarı sallarken. "Öğretmenimizin söylediği yazmak bir şeylere bakarak kopyalamak değildi ki! Babam bana nasıl yapacağımı öğretmişti. Ben de bütün akşam düşünüp kendim ürettim!"

"Bana bir öpücük verir misin, lütfen?"

Rüya'nın tatlı sesiyle Ela, ona doğru kollarını açarak koştu. Bu sırada Tuna, etkilenmiş gibi gözlerini kısmış, Emir ve Gece'ye bakıyordu.

"Bu şair ruhlu çocuğu hak etmiyorsunuz," dedi.

Gece'nin dudaklarından büyük bir kahkaha kaçtığında Emir'in kucağındaki Rüzgâr huysuzca kıpırdandı. Genç adam, öfkeli gözlerini arkadaşı Tuna'ya çevirip iç çekti.

"Esprilerini kendine saklasana sen."

Ortamda annem ve Rüya olduğu için Emir, fazlasını söyleyemeden susmak mecburiyetinde kaldı. Bense gülerek onları izliyordum.

Gece, çocukların çantasını hazırlamak için ayaklanırken annem de kahvesini bitirip önündeki alçak sehpaya bıraktı.

Belimdeki eliyle beni kendine yaslamış olan Tuna, parmaklarını hareket ettirip usulca kazağımın üzerinden beni okşadı.

Sonra hafifçe eğilip kulağıma fısıldadı: "Kalkalım mı?"

Nefesini tenimde hissederken ona başımı salladım.

"Olur."

Birlikte ayağa kalktığımızda annem ve Yağmur da bizimle kalkmıştı. Gece'nin çantasını topladığını gören Emir, kucağındaki bebeği rahatsız etmeden dikkatle oturduğu yerden kalktı.

Annem Rüya'ya veda ederken gülümsedi. "Çok güzel hazırlık yapmışsın, kızım. Her şey için teşekkür ederiz, ellerine sağlık."

Annemin hemen ardından Rüya'ya yöneldim. "Sana da zahmet verdik."

Rüya, tatlı bir tebessümle bizi kapıya doğru yolcu ederken abisinin koluna girmişti. Tuna, önden giden insanların geçmesini bekledi ve ortalık boşaldığında Rüya'ya dikkatle adım attırdı.

Kız, kapı ağzındayken aniden abisine döndü. "Abi, yarın Rüzgâr'la birliktesiniz, değil mi?"

Tuna onu onaylaydı. "Evet, bebeğim. İzin günümüz."

Rüya derin bir iç çekti.

"Keşke Rüzgâr bu gece benimle kalsa. Olmaz mı, Rüzgâr? Sabah buradan kahvaltıya gidersiniz."

Ben şaşkınca ona bakarken küçük bir kız çocuğu gibi ısrarını sürdürdü: "Zaten erkenden iş için çıkacağım. Bir müvekkilimle görüşmem var. Önümüzdeki hafta da çok yoğunum, biraz özlem gidermiş olurduk. Senin de hastanede çok yoğun çalıştığını biliyorum."

Bakışlarımı anneme çevirdiğimde hemen başını salladı, eve bensiz dönmeleri sorun olmayacaksa benim için herhangi bir problem yoktu.

"Tamam o zaman," dedim sıcak bir sesle. "Ben seninle kalayım, Rüya."

"Dünyanın en tatlı insanı mısın sen? Hiç de kıramazmış beni."

Rüya kıkırdayıp bana öpücük attığında onun neşesiyle yüzümde bir tebessüm oluştu. Aynı anda Tuna yeniden araya girdi.

"Ben Sevgi annemi ve Yağmur'u eve bırakırım."

O güzel kelimeyi telaffuz ettiğinde şaşkınlıkla önce Tuna'ya, ardından anneme baksam da onlar beni fark etmeyerek birbirlerine tebessüm ediyorlardı.

"Olur, oğlum," dedi annem.

Birbirlerini bu kadar benimsemiş olmaları ellerimin sebepsiz bir heyecanla titremesine, hâlimi fark eden ufak kız kardeşimin ise kıkırdamasına sebep oldu. Gözlerimiz birbirine değdiğinde Yağmur bana göz kırptı.

Anlaşılan o ki Tuna, herkesin favorisi olmaya devam ediyordu.

"Çok güzel olur," diye gülümsedim dudaklarımı beceriksizce kıvırırken. Tuna heyecanımı fark etmeyerek uzanıp alnıma bir öpücük bıraktı. "Sabah seni alırım."

Arabamın anahtarını çabucak ona verdim. Bana veda ettikten hemen sonra kibarca anneme döndü ve kapıdan çıkması için elini öne doğru uzattı. Bu denli nazik olması beni daha da duygulandırırken beni daldığım yerden çıkaran, Ela'nın tatlı sesi oldu.

"Söylediğin doğruymuş," dedi bacaklarıma sarılırken. Eğilip onun boyuna indiğimde bana sıkıca sarılmıştı.

"Ne söylemiştim?" diye kıkırdadım.

Ela bıkkın bir nefes verdi. "Büyükler neden bütün sözlerini unutuyor?"

Onun bu çokbilmiş hâline gülümserken yanaklarına birer öpücük kondurdum.

"Bazen kafamızda öyle çok düşünce oluyor ki senin kadar iyi düşünemeyebiliyoruz, bebeğim," diye fısıldadım. "Bana hatırlatsan olur mu?"

"Kardeşimin artık annemi eskisi kadar üzmeyeceğini, daha uslu duracağını söylemiştin ya... Bazen yine ağlayıp babamla bizi üzüyor ama hemen susuyor. Ona boyama kalemlerimi gösterip seçtiği renklerle resimler çiziyorum!"

Sonra kıkırdadı. "Annem evde yokken onunla ben konuşuyorum. Bence beni seviyor."

"Ah," diye fısıldadım onu yanaklarından ısırmamak için güç bela kendime hâkim olurken. "Senin kadar akıllı ve yetenekli bir ablası olduğu için çok şanslı. Biliyor musun? Büyüdüğünde seni çok daha iyi anlayacak."

"Gerçekten mi? Sanki beni anlıyor da istediğini yapalım diye susmuyormuş gibi."

Sözleriyle kocaman gülümsedim. "Hayır. Eminim seni anlasaydı, *ablam bana ne kadar güzel şeyler söylüyor, mutlaka onu*

dinlemeliyim, daha uslu olmalıyım derdi. Ama seni henüz anlayamayacak kadar küçük."

Ela, düşünceli bir ifadeyle başını sallıyordu, şimdi taşlar biraz daha yerine oturmuş gibiydi.

"Tamam o zaman," dedi omuz silkerken. "Anlamıyorsa üzülmeme gerek yok. İsteyerek yapmıyormuş ki."

"Elbette," dedim başparmaklarımla tombul yanaklarını okşarken. "Sen yine sabırla ona ablalık yapmaya, oyunlar oynamaya, sabırla ilgilenmeye devam etmelisin."

Küçük kızın dudakları titrer gibi oldu. "Bazen çok yoruluyorum."

Dudaklarımdan büyük bir kahkaha kaçmasın diye kendimi sıkarken Ela, annesinin bize dinlemediğinden emin olmak için kaçamak bir bakışla onu kontrol edip kulağıma fısıldadı:

"Ama annem daha çok yorulmasın diye bebek oyunları oynamak hoşuma gidiyormuş gibi yapıyorum."

Ah, ne demişti ünlü yazar? Dünya, hassas kalpler için cehennemdi.

Hele ki adınız Ela ise ve altı yaşlarındaysanız...

"Şimdi gitmem gerek. Görüşürüz!"

Minik kız yanaklarıma öpücük bıraktıktan sonra koşarak babasının elini tuttu. Gece, bu sırada bir yandan kucağındaki Rüzgâr'ı sabit tutmaya çalışıyor, bir yandan yanıma geldiği andan beri göz ucuyla Ela'yı izliyordu.

Göz göze geldiğimizde bana göz kırptı, ona gülümseyerek el salladım.

"Kendinize dikkat edin," diye tembihledim hepsini.

Herkes dışarı çıkarken Tuna, son anda bir adım geri gelip kapının arkasına yaklaştı ve beklemediğim bir anda dudaklarıma tutkulu bir öpücük bırakınca aynı anda gülümsedik. Muhtemelen diğerleri onu beklediği için çabucak eski yerine döndü ve yeniden onların görüş alanına girdiğinde bana göz kırptı.

Onlara el salladım.

Herkes evden ayrıldığında ben kapıyı arkalarından kapatmış, derin bir nefes verebilmiştim. Hemen geride duran Rüya ise kapının kapanan sesini duyduğu an yönünü mutfağa çevirmişti.

"Birer kahve daha içer miyiz?"

"Teşekkür ederim," diye mutfağa doğru seslendim. "Sanırım ben içemeyeceğim."

"Başka bir şey içer misin?" diye bağırdı.

"Sadece sen gelsen yeter, Rüya," diye homurdandım. Sözlerimle birlikte güldüğünde ben çoktan kendimi ikili koltuğa atmış, gözlerimi kapatıp başımı koltuğa yaslamıştım. Birkaç dakika öncesine tezat olarak artık içeride gürültüden eser yoktu ve sessizlik, bastırdığım düşüncelerimin yeniden açığa çıkmasına fazlasıyla olanak sağlıyordu.

Rüya'nın söylediklerini düşünmeden edemiyordum. Bir yanım, kalbimi delice çarptıran o şeyi yapmak istiyor, bunun üzerine gitmemi söylüyordu. Ancak ben diğer tarafıma sığınmıştım, zarar görmeyeyim diye beni koruyup kollayan yanımdı o. Düşünme diyordu, düşünürsen üzüleceğini, anılarının seni rahat bırakmayacağını sen de biliyorsun.

"Bak, sana ne getirdim?"

Rüya elinde büyük bir çantayla içeri girdiğinde koltuğun başına yasladığım kafamı kaldırdım, biraz dinlenmek için kapattığım göz kapaklarımı araladım ve neredeyse taşımakta zorlandığı siyah çantaya baktım.

Salonun ortasındaki sehpaya elindekini bıraktığında merakla kaşlarımı kaldırmıştım.

"O nedir?"

"Albümler!" dedi çocuksu bir sevinçle.

Sonra özlem dolu bir sesle mırıldandı: "Eğer sen de istersen birlikte bakabilir miyiz? Yani sen bakacaksın, sonra fotoğrafta ne gördüğünü bana anlatacaksın. Zaten ben bir süre sonra hatırlamaya başlarım! Küçükken en sevdiğim şey, bu albümlere bakmaktı."

"Anlatırım tabii," dedim hissettiğim hüznün sesime yansımaması için çabalarken.

En sevdiği şey fotoğraf albümlerine bakmak olan birinin bir daha hiç onlara bakamayacağını, baksa bile göremeyeceğini bilmek canımı yakmıştı.

Hayatın herkese bir sınavı vardı fakat şanslıysak bazen daha kolay atlatıyorduk. Rüya ise karşımda heyecanla fotoğraf albümlerine bakarken ne kadar şanslı sayılırdı, bilmiyordum.

"Gel," dedim elimle koltuğun yanımdaki boş kısmına vurarak. "Otur yanıma. Ben de sıra sıra anlatayım."

"Çok tatlısın!"

Neşeyle yanıma geldiğinde uzanıp sehpadaki büyük çantanın ağzını açmıştım. Elime gelen ilk albümü çektiğimde siyah, mat cildinde parmaklarımı gezdiriyordum.

"Bu siyah, ufak bir albüm," dedim merakla koltukta yan dönüp beni dinleyen genç kıza. Dizlerini kendine çekmiş, sabırsızca bekliyordu.

"Belki çocukluk fotoğraflarıdır," dedi düşünceli bir sesle.

Albümün ilk sayfasını açtığımda dört beş yaşlarında bir kız çocuğunun, iki yandan örülü saçlarıyla fotoğraf makinesine kocaman gülümsediğini gördüm.

"Sensin bu," diye kıkırdadım Rüya'ya. "Arkanda büyük bir deniz manzarası var. Solda beyaz bir tekne. Fotoğrafın ortasında sen varsın, saçların iki yandan örülmüş, göğsünün hizasında. Miniciksin, bence dört yaşında falan olmalısın. Fotoğrafta senden başka kimse yok, ellerini beline koymuşsun, otuz iki dişini sayabiliyorum."

Rüya heyecanla, "Başka ne var?" diye sordu.

"Üzerinde yazlık kıyafetler var. Ah... Fotoğrafın arkasında Gebze yazıyor."

"Hatırladım!" diye atıldı kız. "Babamın işi için o zamanlar sık sık gidip gelirdik. Fotoğraf da yaz tatilinden kalmaydı."

"Sıradakine geçiyorum. Burada daha büyüksün, bence yedi yaşındasın. Yanında da kumral bir oğlan var."

Rüya, omuzları sarsılarak güldü. "Abimdir o."

"Ne?" dedim şaşkınca. "Saçları neden bu kadar açık renkli?"

"Zamanla koyulaştı," diye mırıldandı Rüya.

Sonra hiç beklemediğim bir anda bana kalbimi sıkıştıran bir soru sordu.

"Şimdi hangi renk, Rüzgâr?"

"Şimdi..." diye fısıldadım tereddütle. Bunu nasıl anlatmam gerektiğinden emin değildim, Rüya'nın beklenti dolu yüz ifa-

desi beni hem üzüyor hem de kelimeleri daha dikkatli seçecek kadar duraksamama sebep oluyordu.

"Çok güzel bir kahverengi," diye fısıldadım sonunda. "Bu fotoğraftaki hâlinden çok daha koyu. Ama sıradan bir kahve değil. Gün batımında bir kızıllık olur, o yerini karanlığa bırakırken ufukta karışık bir renk görünür ya... İşte, gün ışığında aynen öyle görünüyor. Yer yer turuncuya çalan çok hoş bir kahve."

Rüya, "Yoksa gözleri gibi mi?" diye sordu.

"Evet," diye mırıldandım. "Güneş değdiğinde gözlerinin aldığı renge benziyor."

"Çok güzel olmalı," diye tebessüm etti.

"Öyle," diyebildim.

Bir süre fotoğraftaki iki çocuğu izledim. Tuna, elini kız kardeşinin omzuna atmıştı; yine bir tatil manzarasına benziyordu, yüzlerinde büyük bir gülümseme vardı. Tam bu tatlı tebessümlerini kimden aldıklarını merak edecek oldum ki albümün sonraki yaprağındaki genç kadınla yüz yüze geldik.

Gözlerime bakan parlak gözleri fotoğrafa ışık saçıyor gibiydi. Upuzun, kumral saçları vardı. Çiçekli bir taç takmış, güzel yüzündeki aydınlık gülüşü hiçbir şeyin gölgelemesine izin vermemişti.

Bir eli yanındaki genç oğlanın omzundaydı, diğer elini ise kızının omzuna atmıştı. Giydiği uzun elbisenin eteğinde, tacındakiyle aynı pembe çiçeklerden vardı; gözlerimin takılı kaldığı yüzü öylesine güzeldi ki âdeta bakmaktan kendimi alamıyordum. Hemen yanındaki kızı, annesinin ince beline kollarını sarmıştı; oğlanın gözlerindeyse sert bir bakış vardı. Belki de isteksizdi bu fotoğraf çekilirken, bilmiyordum. Yine de annesinin omzuna attığı elini sıkıca tutmuştu. Artık genç bir çocuk olduğu için saçlarını, önceki fotoğraftakinden çok daha farklı

şekillendirmiş, sağa doğru yatırmıştı. Yüzüne fark edilir bir olgunluk gelmişti, o çocuksu ifade yok olmuştu.

Rüya merakla, "Kim var fotoğrafta?" diye sordu.

Göz ucuyla ona baktım. "Sen, annen ve abin."

Genç kız dudaklarını birbirine bastırıp bir süre sustu, verecek bir yanıtı var mıydı, bilmiyordum ancak aniden anlatmaya başladım.

"Uçsuz bir bahçe burası," diye fısıldadım arkalarındaki yeşilliğe bakarken. "Hemen sağ tarafta, arkanızda sarı boyalı bir evin duvarı görünüyor. Önde siz duruyorsunuz, sen annenin beline kollarını sarmışsın, annenin yüzünde çok büyük bir tebessüm var. Saçları upuzun, hoş bir elbise giymiş, kuğu gibi bedeni... Öyle zarif sarmış ki kollarını size. Ama abin huysuz görünüyor, tek eliyle annenin elini tutmuş."

Rüya ufak bir kahkaha attı. "İstanbul'a taşındığımız ilk zamanlar. Bahçeli, güzel bir evimiz vardı."

"Tuna neden böyle aksi bakmış?" diye kıkırdadım. Bakışlarım, şimdi âşık olduğum o gözlerde geziyordu, fotoğraf biraz eski olduğu için yıpranmış gibiydi ancak yine de gözlerini seçebiliyordum.

"O, eski evimizi daha çok seviyordu," diye iç çekti Rüya. "Tam ergenlik zamanlarıydı. Benim için arkadaşlarımdan ayrılmak daha kolaydı çünkü gittiğim yere kolayca ayak uydurabileceğimi biliyordum. Ama abim benim gibi değildi, hiç istemiyordu yeni arkadaşlıkları..."

Sonra kıkırdayıp kulağıma doğru eğildi. "Bir de ilk aşkı vardı tabii, onu terk etmek zorunda kalmıştı. Bu da yeni evimizdeki ilk günün fotoğrafı."

"Ah, ne büyük hikâye!" diye homurdandım derin bir nefes verirken. Rüya neye bozulduğumu fark edip daha çok gülmeye başladı, aynı anda ben de onunla birlikte gülmeye başladığımda ortam gevşemişti. Şimdi kendimi daha rahat hissediyordum. Şakayla karışık sözlerimi gereksiz abarttığımızı bilsek de ikimiz de bir süre susmak istemedik.

Nihayet nefes nefese duraksadığımızda, "Yeter," diye inledim. "Karnım ağrıyacak. Tabii ki abini, ilk aşkından falan kıskanmadım."

"Biliyorum," diye mırıldandı ancak hâlâ kıkırdıyordu.

"Sıradakine geçiyorum," diye haber verdim. Ardından albümün diğer yaprağını çevirip göreceğim şeyi merakla bekledim.

Bu kez karşımda mutlu bir aile tablosu vardı, yanlarına babası da eklenmişti.

"İnanılmaz," dedim kıstığım gözlerimi fotoğraf karesine yeni eklenen adama sabitlerken.

"Ne oldu?"

Rüya'nın sesiyle başımı iki yana salladım. "Baban..."

"Ah, abime çok benziyor, değil mi?"

"Tuna'nın şimdiki görüntüsü, resmen babanın kopyasıymış!" diye mırıldandım şaşkınca.

Benzerlik normaldi ancak bu, bakışlarından çapkın gülüşüne dek neredeyse aynı olmaktı. Tuna'nın karizmasını kimden aldığını artık çok daha iyi anlıyordum.

"Annen, mükemmel bir seçim yapmış. Son zamanlarda gördüğüm en yüksek gen uyumu!"

Rüya'nın dudaklarından büyük bir kahkaha kaçtı. "Ve abim hepsini benden çalmış!"

"Saçmalama," diye sırıttım. "Sen de çok güzelsin. Ama kabul etmemiz gereken bir şey var ki Tuna, biraz kurnazlık yapıp annenin güzel gülüşünü, babanın tüm karizmasını sömürmüş. Bizlerse zavallı, normal insanlarız..."

Rüya sözlerimle gülmeye devam ederken hemen yanımda oturduğundan omzumun nerede olduğunu iyi hesaplamış olacak ki beni hafifçe itekledi. "Bana çirkin dediğinin farkında mısın?"

"Anlamıyorsun," diyerek iç çektim. "Tuhaflık bizde değil. İnsanüstü bir güzelliğe sahip olan abinde!"

Bir süre daha ona fotoğrafların manzaralarını anlattım, içten gülüşlerinden bahsettim, birbirinden güzel aile tablolarına baktım. Ve bunları yaparken yanımdaki genç kıza hissettirmeden sürekli düşündüm.

Hangisi daha acıydı? Hiçbir zaman böyle içten tebessümlere sahip bir aileye ait olamamak mı? Yoksa bu içten gülüşlere sahip aileyi, bu sıcacık aidiyeti aniden kaybetmek, parçalanmak mı?

"Şurada bir yerde abimin o komik saçlarından olacaktı. Pembe albümü çıkardın mı?"

Rüya, her ne kadar kurcaladığı yerleri göremese de ellerini heyecanla çantaya daldırmıştı.

"Saçları çok kötüyse bana gösterme, lütfen," diye homurdandım yapmacık bir hüzünle.

Rüya bir kez daha kahkaha attığında kulaklarımın pası silindi, en azından birilerini gülümsetebiliyor olmak benim de keyfimi yerine getirmişti. Belki de bu gece burada kalmak, zannettiğimden daha iyi bir fikirdi.

"Ama görmen lazım, Rüzgâr!" diye çığlık attı genç kız. "Ergenliğinin nirvanasıydı!"

"Eminim çok seksidir," diye fısıldadım.

Rüya, bu kez cezbedici ses tonuma dayanamayarak oturduğu koltuğa neredeyse yatar pozisyonda düştüğünde, elleriyle karnını tutarak gülüyordu. Şebeklik yapmak hiç huyum değildi ama bütün hayatı müvekkilleri ve adliye koridorları arasında gidi gel yapmak olan, tüm işi resmiyetten ibaret hâle gelmiş bir genç kızı eğlendirebildiğimi görmek, kendimi dahi şaşırtacak kadar yüksek bir espri potansiyelini dışarı vurmama sebep olmuştu.

"Abime de yapıyor musun bu şakaları? İtiraf et!" diye mırıldandı yattığı yerden nefes nefese.

Çabucak telefonumu çıkarıp onun fotoğrafını çektim. "Hayır ama senin nasıl bir hâlde olduğunu şimdi ona gönderiyorum. Bakalım, kardeşini bu kadar keyiflendirmeme ne diyecek?"

"Atma sakın!" diye kıkırdadı kız.

"Attım bile," diyerek sırıttım. "Altına da '*kardeşin gülmekten bayıldı*' yazdım."

"Çok kötüsün," diye homurdandı genç kız. Ancak suratında, silinmeyen o kocaman sırıtış öylece duruyordu. Bu sırada ben birkaç albümü daha kurcalıyor, hafızama kaydetmek istercesine fotoğrafları tüm detaylarıyla inceliyordum.

"Hep senin doğum günün var!" dedim isyan edercesine. Giderek şimdiki zamana yaklaşmaya başladığımızda albümler, artık daha az yıpranmış fotoğraf karelerini sunuyordu. "Abinin neden yok?"

Rüya'nın tebessümü biraz azaldı. "Abim pek sevmiyor öyle kutlamaları. Özellikle annemle babamın kaybından sonraki birkaç yıl pasta bile kestiremedik ona. İstemedi."

İşittiğim şeyle duraksadım ancak yanımdaki kızın hüzünlü yüz ifadesi, çabucak konuyu dağıtmam gerektiğini hissettiriyordu.

"Ama artık kutluyor, değil mi?" dedim sanki beni görecekmiş gibi ondan bakışlarımı kaçırırken.

"Evet," dedi Rüya dudaklarını hafifçe kıvırıp. "Sonunda bazı şeylerin yalnızca kendisiyle ilgili olmadığını anlamaya başladı. Acı hiç azalmıyor ancak dünya dönüyor işte, hafifletiyor her şeyi gün geçtikçe."

"Haklısın," diye fısıldadım. Bundan daha fazla ne diyebileceğimi bilmiyordum, o yüzden bir süre, boş boş albüm yaprakları arasında gezindim.

Fakat bu, kesinlikle iyi bir fikir değildi. Çünkü artık giderek Tuna'nın daha mutsuz olduğu anılara şahit olmaya başlıyordum, fotoğrafların çoğunda genç bir adamdı ve hiçbir karede ona sarılan annesi ve babası yoktu. Parmaklarım, albüm yapraklarını çevirdikçe sanki güzel günleri geride bırakıyordu.

"Senin için sorun olmazsa ona ait birkaç fotoğrafı alabilir miyim?" diye sordum.

Rüya bir süre duraksasa da çabucak başını salladı. "Tabii. İstediğini al."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım sıcak bir ses tonuyla. Bende ona ait eski fotoğraflarının olması fikri içimi ısıtmıştı. Ayrıca aklıma gelen diğer düşünceyle dudaklarımdaki hüzünlü tebessüm büyüdü. Onun çok hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey yapmak istiyordum.

Bu, şimdilik bir hayalden ibaretti ancak gerçekleşmesi konusunda hem heyecanlı hem de sabırsızdım.

"Uyumadan önce sana bir şey getireceğim," diye mırıldandı Rüya beklemediğim bir anda ayağa kalkarken.

Ardından ben daha ne olduğunu anlayamadan salondan dışarı çıktı. Şaşkınca kırpıştırdığım gözlerimle arkasından ba-

kıyordum. Sonunda yeniden eski işime dönüp bakışlarımı albümdeki fotoğraflara indirdim.

Önce Tuna'nın çok hoşuma giden birkaç bebeklik fotoğrafını aldım. Daha sonra çocukluğu ve ergenliği bunu takip etti. En sonunda beş altı fotoğrafı kenara ayırmış, onun şimdiki görüntüsüne daha yakın olanları inceliyordum.

Çocukluğunun ve gençliğinin aksine yetişkinlik döneminde çoğu fotoğrafta yalnızdı. Bazılarında, etrafında birkaç kişi gördüğüm oluyordu ancak neredeyse hiçbiri aynı kişi değildi. Bu bile yakın çevresinin ne kadar az insandan oluştuğunu anlamamı sağlıyordu. Günümüze daha yakın olan fotoğraflardan birkaç tanesini albümün şeffaf yaprağından çıkarırken bakışlarım kahve gözlerine takılıp kaldı.

Hiçbir fotoğrafta içinden gelerek gülmüyordu. Oysa ben, yanımda güldüğü her seferinde ne çok âşık oluyordum onun melodik sesine, kısılan gözlerine, güzel kahve gözlerine... Hayatında böylesine mutsuz bir dönem geçirmiş olduğunu bilmek, hiç durmaksızın canımı acıtıyordu. Dayanamayıp birkaç fotoğraf daha aldım ve albümü yerine bırakmadan önce son sayfaları çevirdim.

Tam o anda bakışlarım tanıdık bir simaya rastladı. Önce Gece ve Emir'i seçti gözlerim, şu anki hâllerinden çok daha genç duruyorlardı, nereden bakılsa bu fotoğrafın üç yılı vardı. Gece'nin elinde kocaman bir pasta vardı, mumları üflemesi için Tuna'nın ağzına doğru pastayı yaklaştırmış ve poz verirken şebeklik yapmıştı.

Fakat beni şaşırtan sima, Emir ya da Gece'ye ait değildi. Hemen yanlarında ayakta bekleyen ve mutluluk dolu bir tebessümle kameraya poz veren kadındı. Bu, Tuna'nın yanına uğradığımda tanışma fırsatı bulduğum sekreter kızdan başkası değildi.

Belma'ydı.

Ve seneler önce bile böyle özel bir fotoğraf karesinde Tuna'nın yanındaydı.

Bu defa, ofiste beklediğim zamankinden çok daha yoğun bir duygunun beni ele geçirdiğini hissettim. Adının kıskançlık olup olmadığından emin değildim, öyle her gördüğünü kıskanan bir insan olmamıştım. Üstelik yaptığım meslek gereği böyle zedeleyici duyguları geri planda tutmaya, kendimi tüm olumsuz durumlarda ve koşullarda mantıklı düşünmeye davet eden bir insandım.

Ancak bu kadında hoşuma gitmeyen şeyin ne olduğunu bilmeksizin fotoğrafa gözlerimi dikiyordum. Uzun yıllardır Tuna ile çalışmasının hiçbir kötü yanı yoktu, öyleyse neden içimde bastıramadığım bir huzursuzluk vardı? Üstelik kızın bana bakan parlak gözleri, sanki hislerimi doğrularcasına hep üstten ve aşağılayıcıydı.

"Sakin ol, Rüzgâr," diye mırıldandım kendi kendime.

Senelerdir yardımcısı olduğu adamın doğum gününü bilmesi kadar doğal bir durum yoktu. Hatta belki de benim düşündüğümden daha samimiydiler, tıpkı zaman zaman benim de asistan doktorlarla kaynaşmam gibiydi. Tek farkımız, ben insanlarla ilişkisini uzun süre sağlıklı bir şekilde sürdüremeyen, konu özel hayata geldiğinde sık sık duvara toslayan, arasındaki ince bağları çabucak koparan biriydim. Her yanım güvensizliklerle doluydu ve hâl böyleyken insanların samimiyet kurmak için peşimden koşmalarını bekleyemezdim. Belki de en büyük örneklerden biri, Elvan gibi korkunç bir vakaydı.

Fakat Tuna'nın hayatı, birçok yönüyle benimkinden farklı akıyordu. İnsanlarla ilişki kurması hep daha kolaydı, henüz tanışık olmadığımız zamanlarda bile bir market arabasıyla ya-

nımda durup bana un ısmarlamayı teklif etmişti! Yıllardır hayatında olan bir çalışanıyla samimi olmasını yadırgayamazdım. Acilen bu huzursuzluğu yok etmeli, o kadının bakışlarında gördüğüm her neyse, bunu sevmediğim fikrini zihnimden yok etmeliydim.

"İşte, burada!"

Rüya tatlı bir sesle salona girip bana seslendiğinde sanki kötü bir şey yaparken yakalanmışım gibi çabucak albümün kapağını kapattım. Yine de dümdüz baktığım duvarda, o kadının güzel gülüşünü görüyordum.

Gözlerimi kapatıp kendime birkaç saniye izin verdim.

"Umarım seversin," diye fısıldadı Rüya. Beni göremediği için garip yüz ifademin farkında değildi ve bana uzattığı paket için delice heyecanlıydı, elleri titriyordu.

"Bu da ne?" diye mırıldandım dikkatimi onda toplamak için kendimi zorlarken.

"Aç da bak," dedi heyecanla. "Haydi!"

"Peki."

Uzun parmaklarım, yavaşça krem rengi paketin üzerindeki kurdeleyi çözdü; içinden ufak bir kumaş parçasına sarılmış yeni bir paket daha çıktığında şaşkınlıkla Rüya'ya baktım.

"Açtın mı?" diye sordu karanlığı gördüğünü bildiğim gözleri yüzüme sabitlenmişken.

"E-evet," dedim kelimeleri bir an toparlayamayarak.

Kumaşı açmış, avucumun içindeki çiçekli altın kolyeye bakıyordum. Fazlasıyla tanıdık geliyordu çünkü aynı deseni, az evvel fotoğraflardan birinde gördüğüme emindim.

"Annemin bu," diye fısıldadı Rüya sessizce, sanki büyülü bir ı bozmaktan sakınır gibiydi.

Parmaklarımın arasındaki zarif kolye, şimdi daha ağır bir şeyi tutuyormuşum hissi veriyordu. Kirpiklerimi kırpıştırarak çiçeklere bakmaya devam ettiğimde Rüya yeniden konuştu:

"Belki bunu sana vermek için çok erken davrandım ama sonra aklımdan çıkar diye de korkuyorum. Annem çok küçükken bunu bana hediye etmişti. Eğer bir gün abimin ya da benim bir kız çocuğumuz olursa ona vermemi istemişti."

Kolyeyi tutan parmaklarım titrerken Rüya'nın derin bir nefes verdiğini işittim. Gözlerimi çiçeklerden çekemiyordum.

"Görüyorsun ya... Annemin söylediği şeyi bırak, hayatımda biri bile yok benim. İşin doğrusu olup olmayacağını da artık bilmiyorum."

"Rüya," diye fısıldadım hüzünle.

Konuşmama izin vermedi. "Biliyorum, şimdi teselli etmek isteyeceksin beni. Ama ne var, biliyor musun? Bu, artık üzüldüğüm bir şey değil. Hayatımın böyle akıp gitmesine alıştım ben. İnsanları göremiyorum, Rüzgâr. Onların bana bakarken gözlerinde hangi duyguları taşıdıklarını göremiyorum."

"Öyle değil," diye mırıldandım uzanıp ellerini tutarken.

Başını iki yana salladı, artık güzel çehresinde buruk bir ifade vardı. "Aşk, birini görmekten ibaret değil, biliyorum. Zaten görür görmez de her şey olup bitmeyecek! Birini tanımak bir ömür ister. Belki de bundan sonra tahmin dahi edemeyeceğim birçok şey olur hayatımda. Ne yaşarım, kimlerle yaşarım, bilmiyorum."

Bu kez söyleyebilecek bir şeyim yoktu. Fakat Rüya susmadı, bunun yerine parmaklarımı okşadı.

"Ama sen varsın," diye fısıldadı. "Abim için kimsenin olmadığı kadar sen varsın."

Ağlamak üzereydim, titreyen dudaklarımı birbirine bastırıp başımı eğdiğimde gözlerim, ellerimde tuttuğum kolyedeydi.

"O yüzden biliyorum ki annem de bu kolyeyi, abimi böylesine mutlu eden kadına vermek isterdi, senin takmanı isterdi."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye mırıldandım. Sözcükler, dudaklarımdan öyle zayıf bir inilti gibi dökülmüştü ki bundan fazlası için gücüm yokmuş gibi hissediyordum.

Parmaklarımda tuttuğum birkaç gramlık yük, nasıl olur da ruhuma tonlarca ağırlık gibi çökerdi? Ufacık bir mirasın maneviyatı, nasıl bir ömre bedel olurdu?

"Belki çocuğunuz olur," dedi sonra Rüya sevinçle. "Ona, bunun ne kadar anlamlı bir hediye olduğundan bahsedersin. Annemi hiç tanıyamayacak ama boynunda ondan bir hatıra taşımak, eminim ki biraz olsun onu kalbinde yaşatacak."

Sözcükler dilimin ucuna geldi ancak hiçbir şey söyleyemedim. Yine aynı şey oluyordu. Rüya, farkında olmadan hem kendi kanayan yaralarını bana açıyor hem de beni kanatıyordu. Ona, belki de hiçbir zaman çocuk sahibi olamayacağımı, korkularımı aşmakta hiçbir zaman bu kadar güçlü olamayacağımı, bazen zannedildiği kadar cesur davranamayacağımı anlatmak isterdim.

Ancak bunun belki de hiçbir zaman mümkün olmayacağını bilen yanım, kırılan kalbimi usul usul okşadı.

İnsanların bende bıraktıkları yaraları kapatabilmek için bir ömür feda etmişken nasıl olur da bir başkasına delik deşik olmuş ruhumu gösterirdim? Kendi saçlarımı okşayıp tesellileri mırıldanmayı yüreğim kabullenmişken beni öldüren acıların merhemini nasıl bir başkasından isterdim?

Çocukluğum, içime hapsettiğim bir idam mahkûmuydu. Eğer onun acı çığlıklarını susturmazsam yarını nasıl görecektim?

Yapamam, diyordu korkulardan yuva yapan o yanım. *Yapmayacaksın, böyle yaşamayı öğrendin, kimseye anlatamazsın*, diyordu. Anlatmak, yaşamaktı. O günleri bir kez daha hissetmek... Kendimi o çocukluğa gömmekti. Bunu zavallı ruhuma nasıl yapardım?

"Teşekkür ederim, Rüya," diye fısıldadım en sonunda. Fazlasına takatim kalmamıştı. Belki farkında olmadan korkularımı hortlatmaya devam edecek, tebessümle telaffuz ettiği güzel cümleleri kalbime bir ok misali saplayacaktı.

Zaten ölmüş bir bedeni, hiçbir duygu incitmezdi. Öyleyse bu kalbimdeki hıçkırıklar neydi? Neden çocukluğun geçtiği her cümle, balyoz gibi ruhuma indirilen bir darbeydi?

"Bunu hep saklayacağım," diye fısıldadım o an, belki de yalan söylüyor olduğumu bile bile. Kendim gibi Rüya'yı da üzmek, en azından onun abisine dair kurduğu hayalleri hiçe sayıp acımasızca yok etmek istemiyordum.

Birinin hayallerini öldürmenin ona yaşatılabilecek en büyük acı olduğunu kendimden biliyordum.

"Uyuyacak mısın?" diye sordu.

"Geç oluyor," diye gülümsedim zorlukla. "Yarın erken uyanırsak birlikte kahvaltı yaparız. Olur mu?"

"Çok isterdim," dedi derin bir iç çekip. "Ama müvekkilimle görüşmemiz çok erken. Sen abimi ararsın."

"Peki madem," dedim bir an evvel uyuyacağım misafir odasına kaçıp gitmek isterken.

Yine de kabalık olmaması adına bütün gecesini benimle sohbete ayıran genç kıza uzandım, yanağına bir öpücük kondurdum. Beni göremiyor olsa da göz kapaklarını usulca örttü ve dünyalara değişmeyeceğim o güzel gülüşü takındı.

"Tatlı rüyalar," diye mırıldandım ayağa kalkıp ona veda ederken.

Evet, doğru olan buydu. Omuzlarımdaki bunca yükü bir başkasına daha yüklemek onları da üzecekti. Kendi içimde yaşar, yaralar, sonra öldürürdüm. Hepsi bundan ibaretti.

Rüya benim hayatıma dokunan o güzel insanlardan biriyken bu kolyeyi kabul etmemek hem sevdiğim adama hem de ona saygısızlık olurdu. Titreyen ellerimi durdurmanın yolu benden geçiyordu, acıyan kalbimi dindirmesi gereken bendim, susmayan çocukluğumu daha derinlere kapatması gereken bendim.

"Rüzgâr," diye mırıldandı Rüya son kez. Elimdeki kolyenin maneviyatını kabul etmiş olmam, konuşurken onun da sesini titretti. Ve sonra usul usul nefes verdi.

"İyi ki varsın."

BÖLÜM 6

HAYALLERİ GÖKYÜZÜNE TAŞIYAN BALONLAR

Ertesi sabah henüz uykuyla olan savaşımda mağlupken Rüya'nın bana bir şeyler mırıldanıp evden çıktığını işittim. Gidişinden sonra ne kadar uyuduğumu anımsayamıyordum ancak telefonumun yüksek zil sesi kulaklarıma çarptığında mırıldanıp yastığıma daha çok yüzümü bastırdım.

Telefonun sesi kesildi ve bir süre daha yumuşak yatakta huzurlu bir uyku çektim.

Zil sesi ikinci kez beni uyandırdığında nihayet göz kapaklarımı açabilmiş, elimi uyuşukça telefona doğru uzatmıştım. Neden bu kadar erken bir saatte arıyorlardı, bilmiyordum ancak önemli bir şey olabileceğini düşünerek kendimi avutmak istedim.

Ekrana değen uykulu gözlerim şaşkınca irileşti. Değil sabah, vakit öğleyi geçiyordu. Yattığım yerden çabucak doğrulduğumda Tuna ısrarla beni aramaya devam etti.

"Alo?" dedim şaşkınca.

Tuna derin bir nefes verdi. "Nihayet açabildin be güzelim."

"Tuna!" dedim şaşkınca. "Saat cidden iki mi?"

"İki buçuk," diye düzeltti.

"Hayır," dedim yorganı üzerimden atıp yataktan fırlarken. "Hayır, o kadar çok uyumuş olamam."

"Seni aramasaydım ertesi güne kadar devam edecek gibiydin."

"Dalga geçme," dedim inleyerek. Ardından çabucak dün çıkarıp katladığım kıyafetleri giymeye başladım. Kahve gözümle birlikte geçirmeyi planladığım bu güzel günün yarısı çoktan bitmişti.

"Ben kahvaltımı yapmak zorunda kaldım," diye mırıldandı karşı taraftaki genç adam. "Ama seni güzel bir yere götüreceğim."

"Özür dilerim, bebeğim," dedim pişmanlıkla alnımı kaşırken.

"Saçmalama," diye çıkıştı. "Demek ki o kadar çok yoruluyorsun ki vücudunun bu uykuya ihtiyacı varmış."

"Benim minik Polyanna'm," diye iç çektim telefona doğru. "Hemen hazırlanıyorum. Beni almaya gelecek misin?"

Tuna güldü. "Yaklaşık yarım saattir kapının önündeyim."

Ufak bir çığlık atıp telefonu kapattım ve banyoya doğru koştum. Hızla yüzümü yıkadım, Rüya'nın dün bana verdiği diş fırçasının kutusunu açtıktan sonra aceleyle dişlerimi fırçaladım. Dalgaları omuzlarıma dökülen saçlarımı dağınık bir örgü yapıp bağladım ve koşarak banyodan çıktım. Salonda unuttuğum çantamı aldım, telefonumu çantama koydum ve pijamaları çabucak kirli sepetine attım.

Yatağımı düzenleyip geri çekilebildiğimde yalnızca on iki dakika geçmişti.

Görüntümü yeniden düzeltme fırsatı bile bulamadan koşarak evden çıktım ve basamakları telaşlı adımlarla bitirdim. Bu sırada asansörle daha çabuk inebileceğimi fark ettim ancak yalnızca bir katım kaldığı için yeniden bununla uğraşmamaya karar verdim.

Nefes nefese kendimi dışarı attığımda Tuna, arkasındaki arabaya yaslanmış ve sırıtarak bana bakıyordu.

"Yetiştim!" dedim telaşla. "Nasıl uyuyakaldım, bilmiyorum."

Ona koşan adımlarımı görür görmez kollarını iki yana açtı ve bedenlerimizin temas ettiği ilk an sıkıca sarıldık.

"Keşke daha erken arasaydın," dedim ön koltuğa otururken.

"Üç kez aradım."

İşittiğim her şeyle şaşkınlığım daha da büyürken dudaklarıma bir fermuar çekiyormuş gibi yaptım ve susmayı tercih ettim. Tuna bu hâlime tatlı tatlı güldükten sonra sürücü koltuğuna geçti ve arabayı çalıştırdı.

"En azından günün geri kalanını kurtarabildik," diye yapmacık bir sitemle mırıldandı.

"Un torbası," diye homurdandım. "Böyle yaparsan kendimi çok bencil hissederim."

Bana çapkın bir bakış atıp yola döndü. "Gördüğüm en tatlı bencilsin."

"Dün gece nasıldı?" diye sordum koltuktaki bedenimi ona çevirip. "Annem çok iyi uyum sağlamadı mı?"

Tuna memnuniyetle başını salladı. "Kesinlikle. Üstelik onları eve bırakırken yol boyunca da sohbet ettik. Gözüne girdiğimi düşünüyorum."

Parmaklarımla dudaklarımı kapatsam da ufak bir kahkaha kaçmasına engel olamadım.

"Ne tatlısın. Annem zaten seni çok seviyordu."

"Öyle mi diyorsun?"

Bana dönüp çapkınca göz kırptığında keyfim çoktan yerine gelmişti. Tuna ile geçirdiğim her sabah, o günün kalanının çok güzel geçeceğini bilmeme sebep oluyordu ve buna bayılıyordum.

"Nereye götürüyorsun beni?" diye sordum merakla.

Her zamanki gibi *huylu huyundan vazgeçmez* sözünü ispatladı ve bana bir şey söylemek yerine dikkatle arabayı kullanmaya devam etti. Yirmi dakika sonra ormanlık yola giriş yaptığımızda tahminlerim artmaya başlıyordu.

"Geldik," dedi arabayı durdurup. Bir şey söylememi beklemeden hızla arabadan indi ve ön taraftan dolaşıp benim kapımı açtı. Geçmem için beklerken daha önce de beni getirdiği bu güzel mekânı hatırlamış, etrafı incelemeye başlamıştım.

Ufak, iki katlı restoranın büyük bahçesine, eskisi gibi masa ve sandalyeler yerleştirilmişti. Ellili yaşlarda, kısa boylu ve yuvarlak yüz hatları olan kadın, masaların arasında koşturup duruyordu. Yanında genç bir çocuk vardı, elindeki tepsiyle kadının gösterdiği masalara çay ikramı yapıyordu.

Tepemizdeki ağaçlardan birkaç kuş cıvıltısı işittiğimde manzarayla yeniden büyülendiğimi hissettim. Buradaki doğallık, Tuna'nın beni ilk getirdiği zamanki gibi yine ve yine büyülenmeme sebep olmuştu.

"Çiçek anne!" diye seslendi Tuna. Elimi sıkıca tutmuştu. birlikte taşlı yola yürüyorduk.

"Amanın! Benim tatlı oğlan gelmiş!"

Kadın irkilip başını kaldırdığında gözleri neşeyle parladı, ardından yanımıza gelip bizi bahçenin girişindeki çitin önünde karşıladı.

"Buyurun, çifte kumrular! Özlettiniz!"

Bir yandan bembeyaz teninde parlayan kırmızı yanakları yırtılacakmış gibi gülüyor, bir yandan da cin gibi bakan gözleri aşağı kayıp Tuna ile birbirine sıkıca kenetlenmiş ellerimize bakıyordu.

"Hoş geldin, güzel kızım," dedi içeriyi gösterip bizi buyur ederken.

"Nasılsınız?" diye tebessüm ettim.

"Sizi gördüm, daha iyi oldum," diye neşeyle şakıdı. "Güzel bir sofra kurarım ben şimdi size."

"Rüzgâr kahvaltı yapmadı," diye mırıldandı Tuna. "Şöyle güzelce doyur karnını, annem."

"Sen yemeyecek misin?" dedi kadın kaşlarını çatarak.

"Elinden sıcak bir çayını içerim," diye yanıtladı Tuna. Ardından sandalyemi çekip oturmam için bekledi, ben oturur oturmaz masanın karşısına geçti ve kendi yerine oturdu.

"Habersiz geldiniz diye bu seferlik sıkboğaz etmeyeceğim, sonrakinde karışmam ha!"

Tuna'nın tatlı kıkırtısı kulağımı okşadı. "Anlaşıldı."

Kadın yanımızdan ayrılır ayrılmaz gün ışığında daha hoş bir renk alan kahve gözlerini gözlerime çevirdi, masanın üzerindeki elime uzandı, tutup okşadı.

"Burayı sevdiğini hatırladım," dedi sonra.

"Seninle ilgili neyi sevmemek mümkün ki?" diye mırıldandım.

"Önce kahvaltını yap. Sonra seni yiyeyim."

Yaramaz bir tavırla parmağını bileğime doğru uzattığında çapkın bakışlarına gülüp elimi ondan kaçırdım.

Diğer masalarda da bizim gibi birkaç çift vardı. Herkes şehrin kalabalığından uzaklaşmış, burada biraz temiz hava alabilmenin verdiği rahatlıkla gevşemiş gibiydi. Şehirdeki sıkıcı suratsızlıktan ziyade burada, yüzlerde geniş tebessümler görüyordum.

"Haydi, afiyet olsun!" dedi kadın biraz sonra kocaman bir tepsiyle bize yaklaştığında. Yanındaki genç çocuk önce tepsideki çaylarımızı bize uzattı, ardından beraber kahvaltılıkları masaya dizdiler. Üzerinde peynir dilimlerinin olduğu bir omlet, bahçeden taze getirildiği belli olan yeşillikler, kokusu burnuma dolan bir menemen vardı.

Bir dilim ekmeğe uzanıp sabırsızca kahvaltıya başlarken uzaklaşan kadına, "Ellerinize sağlık!" diye seslendim.

Tuna sırıtarak bu iştahlı hâlimi seyrediyordu, çoktan sıcak çayımdan bir yudum almış ve çatalımı taze salatalığa batırmıştım. Onu da anlıyordum çünkü bu hâlimle pek sık karşılaştığı söylenemezdi.

"Sen de yesene," diye mırıldandım neden bu kadar aç hissettiğimi anlamayarak omletten bir parça daha alırken.

"Seni izlerken doyuyorum," diye sırıttı.

"Böyle izlersen kahvaltıma nasıl devam edebilirim ki?" diye homurdandım çayımdan bir yudum içip.

Ben ağzımdaki lokmayı çiğnerken Tuna beni kızdırmış olmaya bayılıyordu. Gözlerini kısıp başını yana eğdi.

"En sevdiğim şey bu özelliğin sanırım," dedi düşünceli bir tavırla. "Çok doğalsın."

Yutkunup peçeteyle dudaklarımı kuruladıktan sonra iç çektim. "Biliyorum. Bu yüzden ilk zamanlar ya üzerime bir kova

su döküyor ya da un torbası patlatıyordun. İlk kez benim kadar doğal biriyle karşılaşmıştın ve nasıl iletişim kurman gerektiğini anlamıyordun."

Tuna, şaşkınca sözlerimi dinlemiş, sonra ben yeniden çayımdan büyük bir yudum alırken bütün bahçeyi inleten bir kahkaha patlatmıştı. Omuzları sarsılarak gülmeye devam ettiğinde ben omletin yarısını bitirmiş, menemene uzanıyordum.

"Şu hâle bak," diye iç çekti nefes nefese gülmeye devam ederken. "Seni ne kadar çok kendime benzettim. Eskiden böyle şeyler söylemezdin."

Tek kaşımı kaldırıp çatalımı ona uzattım. "Bu da ne demek? Ne yaparmışım eskiden?"

Tehdit edercesine uzattığım çatala bakıp sırıttı. "Seni güldürmek için sürekli çaba harcayacağım kadar donuktun. Biraz olsun gevşemen için saçma sapan hareketler yapardım ama sende tık yoktu."

Gözleri, hâlinden hoşnut bir şekilde üzerimde gezindi. "Şimdi bensiz de gayet rahatsın. Özgürce saçmalayabiliyor olduğunu görmek, *işte bu benim* başarım, dedirtiyor."

"Sen de zaman zaman Ela'nın bizden daha zeki olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordum.

Aklıma neden bu gelmişti bilmiyordum ancak Tuna bir kahkaha daha patlattı.

"Bugün hayata eleştirel bir taraftan bakıyorsun," diye mırıldandı. Gözlerindeki parlaklık bunun ne kadar hoşuna gittiğini gösteriyordu, belli etmesem de ben de bütün iş stresinden sonra onunla keyifli zaman geçirmeyi özlemiştim.

"Ben de sana bir şiir yazdım," dedim. "Ama Ela kadar coşkulu okuyamayacağım."

Tuna, elini kalbine götürüp vurulmuş gibi yaptı. "Dur! Ne dedin sen?"

Kıkırdadım. "Duymaya hazır mısın?"

"Kalp krizi geçirirsem bana müdahale et."

"Sessiz ol," diye mırıldandım.

Ardından çayımdan bir yudum alıp bardağı yavaşça masaya bıraktım. Tuna, bu sırada merakla gözlerini açmış bana bakıyordu. Hafifçe öksürüp ciddiyete büründüm.

"Un torbasıdır adı..."

"Rüzgâr!" diye çıkıştı genç adam.

Dudaklarımdan alaycı bir kahkaha kaçtığında suratını asmış, beni izliyordu. Anlaşılan o ki onu büyük bir beklentiye sokmuştum. Şimdi karşımda öylece küskün bir çocuk gibi dururken daha fazla alay edemeyecektim.

Masanın üzerinden uzandım, yavaşça yanağını okşadım. Sonra içimden ne geliyorsa onu söylemeye karar verdim.

"İçimi delip geçen şu güzel gözlerin, senden öncesini yok eden hoş tınılı sesin... Ellerimde ellerin, dudaklarımda tenin... Söyle bana, sen beni böyle güzel anlarken, anlaşılmak mı asıl aşk?"

"Rüzgâr," diye fısıldadı şaşkınca.

Parmağımla yanağını okşadıktan sonra gülümseyerek geri çekildim.

"Kaç puan veriyorsunuz, öğretmenim?" diye sordum çayımdan bir yudum daha alırken.

Tuna'nın güzel kahveleri, gözlerimden bir an bile ayrılmıyordu; ben sıcak çay bardağımı yeniden masaya bırakırken o uzandı, sıcaklığı parmaklarımda tüten elleriyle ellerimi tuttu.

Kimseye değil, sadece banaymış gibi fısıldadı: "Senin güzelliğin Mecnun'a çeviriyor beni. Belki senin kadar hoş kelimeler bulamıyorum bu aşkı tarif edebilecek ama bendeki seni anlatan bir şiir okurum ben de. Olmaz mı?"

Dudaklarımda sıcak bir tebessüm peyda oldu. "Olur," diye fısıldadım. "Şairim sen olacaksan günlerce dinlerim ben seni."

Âşık olduğum, beni Leyla'sı yapan o sıcak kahveleri kısıldı. Dudaklarına kocaman bir tebessüm yerleşti, avuçlarının içinde okşadığı ellerimi dudaklarına götürdü, birkaç kez öptü.

Sonra Tuna, bana sevdiği bir şiiri okudu:

"Desem ki vakitlerden bir Nisan akşamıdır,
Rüzgârların en ferahlatıcısı senden esiyor,
Sende seyrediyorum denizlerin en mavisini,
Ormanların en kuytusunu sende gezmekteyim,
Senden kopardım çiçeklerin en solmazını,
Toprakların en bereketlisini sende sürdüm,
Sende tattım yemişlerin cümlesini."

Gözlerime değen gözleri içime sıcacık bir şeyleri akıtırken Cahit Sıtkı Tarancı'dan bildiğim o güzel kelimeleri hoş telaffuzuyla sürdürdü:

"Desem ki sen benim için,
Hava kadar lâzım,
Ekmek kadar mübarek,
Su gibi aziz bir şeysin;
Nimettensin, nimettensin!
Desem ki..."

Sustu... Dudaklarımı birbirine bastırdım, tıpkı bana Rüzgâr şarkısını okuduğu o anki gibi eşsiz hissettiriyordu. Çok özel hissettiriyordu.

Tuna, bana şiir okurken sanki beni hep seveceğini söylüyordu.

Sonra hafifçe bana doğru eğilip fısıldadı:

"İnan bana sevgilim inan,
Evimde şenliksin, bahçemde bahar;
Ve soframda en eski şarap.
Ben sende yaşıyorum,
Sen bende hüküm sürmektesin.
Bırak ben söyleyeyim güzelliğini,
Rüzgârlarla, nehirlerle, kuşlarla beraber."[1]

Tekrar sustuğunda beni mest eden bu adamı, dolu dolu olmuş gözlerimle izliyordum ancak o yaramaz bir çocuk gibi gülümseyip omuz silkti.

"Unuttum devamını. Ezberim, hepsine yetecek kadar kuvvetli değil."

"Aşkın çok kuvvetli ama," diye fısıldadım çabucak gözlerimi silerken. Sonra kalktım, hızla onun olduğu tarafa yürüdüm, yanına bir sandalye çekip oturdum ve ona sıkıca sarıldım.

Bu zamana dek kimse benim için şiir okumamıştı. Tuna, bir kez daha bana onu severken neden böylesi sarhoş hissettiğimi anlatır gibiydi.

Onu sevmemek, böyle bir adama kapılmamak mümkün müydü? Zannetmiyordum.

"Sana çok aşığım," diye fısıldadım soğuyan havadan dolayı kızaran burnumun ucunu yanağına bastırırken.

Gülümseyip dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve fısıldadı:

"Seninle varım ben."

[1] Cahit Sıtkı Tarancı'nın "Otuz Beş Yaş" kitabında yer alan *Dersim Kı*.. şiiri.

Gözlerimizin önünde uzanan uçsuz bucaksız mavilik, sonsuz bir derya denizdi. Tuna ile arabayı sahil kenarına çekmiş, rastgele gördüğümüz bir banka oturmuş, belki de birlikte yapılabilecek en güzel şeyi yapıyorduk.

Denizi izliyorduk.

Hırçın dalgalar kıyıyı dövüyor, sonra dinginleşip usul usul geri çekiliyordu. Yeni hareket etmiş bir vapur görüyordum, yavaş yavaş uzaklaşırken içindeki birçok farklı simayı da beraberinde götürüyordu. Yine her zaman yaptığım şeyi yapıyor, bu yüzlere dalıp gidiyordum.

İnsanların hikâyelerini gözlerinden okumayı deniyordum. Vapur artık göremeyeceğimiz kadar uzaklaştığında bu kez de oturduğumuz bankın önünden geçenleri incelemeye başladım.

Yaşlı bir adamın kırışıklarla dolu suratı, içine çökmüş gözleri, ağarmış saçları, sırtındaki eskimiş ceketi... Bu zamanda sadece onun kuşağında böyle sık karşılaştığım diğer şey, elinde sıkıca tuttuğu gazetesi... Yanımızdan yorgun adımlarla yürüdü, yürüdü, yürüdü...

Gitti. Tıpkı vapur gibi kayboldu. Bir süre arkasından seyrettim onu, nedense gözlerimi çekemedim. Belki de çehresindeki yaşanmışlıktı dikkatimi çeken, sırtını dönmesine rağmen hissediyordum bu yükü taşıdığını. Gözleri bana hiç değmeden geçip gitmişti ama bazen öylesine yanından yürüyüp geçtiğim insanların bile durup bana anlatacak bir şeyleri olduğunu hissediyordum.

Histen öte, biliyordum. Gözlerim, hemen sonra başkalarına takıldı: Bir baba, bir çocuk, bir anne. Çocuk, anne ve babasının ortasına geçip ikisinin de serçe parmağına asılmıştı. Bu manzarada en çok hoşuma gidense çocuğun bileğine bağladığı uçan balonun ipiydi.

Beklemediğim bir anda kafasını bana çevirince sarı saçları dalgalandı, olduğu yerde birkaç kez zıpladı ve bana balonunu gösterip sırıttı. Neye baktığımı anlamış mıydı?

Parmak uçlarımı birleştirip havaya kaldırdım ve iki kez salladım. Bu, çok beğendiğimi ve balonunun çok güzel olduğunu ifade ediş şeklimdi. Çocuğun yüzündeki gülümseme daha da büyürken ben de onunla birlikte gülüyordum.

Sonra onlar da geçip gittiler.

"Ne güzel seyrediyorsun öyle insanları."

Tuna'nın yanı başımdaki sesiyle aniden sol tarafıma döndüğümde bankın başına dirseğini yaslamış, yumruk yaptığı elini de şakağına dayamış, beni izlediğini fark ettim. Güzel kahvelerini gözlerime dikmiş, bütün bedenini bana çevirmiş, öylece izliyordu.

"Güzel izleyen sensin," diye mırıldandım mayışmış bir ses tonuyla. Sonra uzandım, kolunun altına girip başımı göğsüne yasladım.

"Gördün mü şu giden çocuğu?" diye sordum denizi izlemeye devam ederken.

"Gördüm," dedi. "Sana sırıttı, çakal."

Dudaklarımdan ufak bir kahkaha kaçtı. "Balonu ne güzeldi."

"Balon mu vardı elinde?"

Göğsüne yasladığım başımı kaldırmadan aşağı yukarı salladım. Nasıl da seçiyordu gözlerim hemen bende hiç olmayanları... Hiç sahip olamadıklarımı...

Ama bende olmayan tek şey balon değildi, aynı zamanda çocuğun sıkıca asıldığı anne ve babasının serçe parmaklarıydı. Hayatımda hiç öyle güzel bir anı yaşamamıştım.

"Bak, şurada ne var? Gel."

Tuna aniden yüzümü okşayıp başımı kaldırdığında şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım. İşaret parmağıyla sahilin neredeyse diğer ucundaki baloncuyu gösteriyordu. Belki de çocuğun balonunu da bu adam satmıştı.

"Eve gidemem o balonlarla," diye kıkırdadım. "Ne yapacağım?"

Tuna yanıt vermeden elimi sıkıca tuttu ve birkaç saattir sessizce denizi izlediğimiz banktan ayrılıp baloncuya doğru yürümeye başladık.

Koskoca kadın olmuştum ancak balonları tutan adama yaklaştığım her adımım daha da savsaklaşıyor, avuç içlerim heyecandan kaşınıyordu. Tuna bunların hiçbirini fark etmese de baloncunun tam önünde durduğumuzda kalbim göğüs kafesimde pır pır ediyordu.

"Hepsini alabilir miyim?"

Baloncu elindeki iplerden birini bize uzatacakken Tuna'nın sesiyle şaşkınca duraksadı. Onunla aynı şaşkınlığı paylaşan diğer kişi bendim, gözlerimi balonlardan çekip Tuna'ya baktım.

"Ne gerek var hepsine?" diye fısıldadım kulağına. "Bir tane alsak yeter."

"Elli lira."

Baloncu adamın sesiyle ona doğru döndüğümde gözlerini beklentiyle açmış, Tuna'yla bana bakıyordu. Kırmızı burnunun ucuna ve yanaklarına baktığımda bu sahile saat kaçta geldiğini ve elindekileri satmak için kaçtan beri beklediğini düşündüm. Kıyafetlerine bakıldığında durumu çok da iyi görünmüyordu, belki de bunları satar satmaz doğruca evine, varsa ailesine gidecekti.

Aniden Tuna'ya çıkışmaktan vazgeçip elimi cebime attım. "Eh, verin madem. Bir kere çocuklaşıyorsak tam olsun bari."

Adamın yüzündeki tebessüm büyüdü, bütün ipleri elime uzattı. "Al, ablam."

"Bari burada yapma," diye homurdandı Tuna. Ben elimi cebime atmışken o çoktan çıkardığı parayı adama uzatıyordu. Adam, Tuna'nın elindeki elliliği aldıktan sonra gülümsedi.

Bense Tuna'ya ters bir bakış attım. "Yok. Ben vereceğim."

Tuna başını iki yana salladı. "Zorlama, fırtına. Sürekli bunu yapıyorsun, hiçbir şey aldırmıyorsun bana!"

"Bana alıyorsun çünkü," diye iç çektim. Sonra cebimden çıkardığım elliliği adamın eline tutuşturdu.

Adam irkildi. "Yok ablam. Bu fazla oldu, al."

"Onunkini geri verin," diye mırıldandım.

Adam şaşkınca Tuna'ya bakarken Tuna'nın gözleri kısıldı, normalde mevzuyu bu kadar uzatmayacağımı bilirdi. Sıkıca tutuştuğumuz ellerimiz durumu kurtarmaya yetti, baş parmağımla hafifçe tenini okşadım.

Aynı anda adama dönüp, "Yok abi, inat bu kız! Bendeki de katır inadı, almam," dedi.

Baloncu şaşkınca ikimize bakıyordu. "Etmeyin, eğlemeyin. Kavgaya mı tutuşacaksınız? Siz amma çocuk çıktınız. Alın, bu para fazla."

Parayı ikimizin ortasına uzatırken adama balonları geri uzattım. "Abiciğim, sen o parayı verirsen ben bu adamı şuracıkta terk ederim, sana söyleyeyim. Olmaz öyle şey, ben niye veremiyormuşum?"

"Beyefendi kibarlık yaptı işte," diye sıkıntılı bir sesle mırıldandı baloncu. Bendekinin de katır inadı olduğunu görünce bakışlarını Tuna'ya çevirdi.

Tuna, hızla başını iki yana salladı. "O ayrılırsa ben de peşinden gidecek değilim."

"Ne çok lafını ettiniz!" diye homurdandı adam. "Bozmayın saadetinizi. Alacağım el mecbur."

Ben adama sırıtıp el sallarken adam Tuna başını öne eğip veda etti ve sıkıca tutuştuğumuz eli çekiştirip hızla adamın yanından geçti. Baloncunun şaşkın bakışlarını geride bırakırken ben gülüyordum.

"Sabah şiir yazmalar... Şimdi burada da tiyatro! Hobi olarak da doktorluk yapıyorsun. Meğer sende ne cevherler varmış!"

Tuna derin bir nefes verdiğinde dudaklarımdan ufak bir kahkaha kaçtı, epey rahatlamış görünüyordu.

"Ne yapayım?" diye sordum başımı yana eğip. "Belki evine giderken marketten bir poşet fazla alışveriş yapıp çıkacak. Görmedin mi kıpkırmızı olmuş yüzü? *Al, fazla vermek istedim,* denmez ki! İncinir insanlar."

Tuna, bir süre usul usul batan güneşin değdiği güzel kahvelerini yüzümde gezdirdi, hiç konuşmadı, birkaç kez dudaklarını açıp kapattı, sonra söyleyecek bir şey bulamamış gibi uzanıp yanağıma bir öpücük kondurdu.

Geri çekilmeden önce kulağıma fısıldadı: "Senin o güzel kalbini öperim."

Sevinçle parlayan gözlerimi, zorlukla gözlerinden çekip elimde iplerini tuttuğum balonlara çevirdim. İçim içime sığmıyordu, hepsinin bana ait olduğunu bilmek ne çocuksu bir mutluluktu.

"Çok güzel renkleri," dedim kıkırdayarak. "Şimdi birkaç çocuk görüp isteyecek, elimdekini isteyemeyecekleri için de annesi babası çocuğu kolundan çekiştirecek."

"Arabaya kadar sabret," diye mırıldandı Tuna.

"Çocuğun biri görüp de isterse ona veririm o zaman," dedim kendi kendime konuşurken.

Tuna homurdandı. "Senin onlar. Ne diye verecekmişsin?"

Ah, bir çocuğun içinde ukde kalan uçan balondan daha mı kıymetliydi hayat?

"Ama..." diyecek oldum. Tuna, adımlarını durdurup bir anda sözümü kesti:

"Uçuralım o zaman hepsini. Haydi!"

Şaşkınca suratına bakarken kirpiklerimi kırpıştırıyordum. Gün batarken soğumaya başlayan hava, benim de burnumun ucunu üşütmeye başlamıştı.

"Uçuralım mı?" diye şaşkınca tekrar ettim.

Tuna sırıttı. "Ama her balon için bir dilek dileyeceğiz. Patlamazsa dileğin gerçekleşecek."

"Ya hepsi patlarsa?" diye korkuyla sordum.

Mantığım beni tamamen terk etmiş, balonlarını kaybetmek istemeyen küçük bir kız çocuğu gibi gözlerimi tepemize dikmiştim.

"Al," dedi Tuna çabucak elime uzanıp balonları ikimize pay ederken. Beş tanesi ona, beş tanesi bana kalmıştı.

Dudaklarım heyecanla kıvrılırken merakla Tuna'ya bakıyordum.

"İçimizden dileyelim bari," diye fısıldadım gözlerim kırmızı balondayken. "Nedense öyle dileyince daha çok gerçekleşecekmiş gibi geliyor."

"Ben ilk pembeyi uçuracağım," dedi Tuna çapkın bir sırıtışla. Sonra gözlerini kapatıp bir dilek diledi ve pembe balonun ipini bıraktı.

Pembe balon, usul usul özgürlüğüne kavuşurken bulutlara doğru yükseldi. Şaşkınca onun gidişini izliyordum.

Tuna o tatlı sesiyle kulağıma fısıldadı: "Seni diledim."

"Söylemesene," diye homurdandım ancak hoşuma da gitmiyor değildi. Tuna bu hâlime sesli bir şekilde gülmeye başlarken çabucak gözlerimi kapatıp dileğimi diledim.

Sonra sarı balonu bıraktım. Tuna'nın aksine ben, dileğimi sesli söylemeyecektim ama onun gözleri, sanki onu dilediğimi bilir gibi şefkatle bana bakıyordu.

Onun her zaman beni böyle güzel anlamasını dilemiştim.

"Gitti," diye fısıldadım gökyüzüne doğru süzülen balona bakarken.

"Gitti," dedi Tuna pürüzlü bir sesle.

Sonra hiç konuşmadık, ikimiz de elimizde kalan dört balona bakıyorduk. Tuna, gözlerini kapatıp bir şey diledi ancak bu kez dile getirmedi.

Ben de gözlerimi kapatıp yeşil balonu diğer elime aldım.

Annemin ve Yağmur'un hep çok mutlu olmalarını diledim.

Balonun ipini usulca bıraktığımda Tuna da kendi balonunu uçurmuştu. Mavi renkli balonu aldım, sonra yeniden gözlerimi kapattım.

Bir gün çok başarılı bir doktor olabilmeyi diledim.

Balonun ipini yavaşça bıraktım. Sonra turuncunun ipini aldım avucumun içine. Yine gözlerimi kapattım.

Tam da şimdi, bir yerlerde anne babasının tokatlarına, buz gibi evini ısıtmayan sobaya, canını acıtan bir hastalığa ağlayan ne kadar çocuk varsa hepsi sussun, mutluluk hepsini bulsun istedim.

Sonra elimde kalan son balona bakmak için kaldırdım başımı. Kıpkırmızıydı, parlıyordu. Gözlerim bir süre onda takılı kaldı, öncekiler semaya yükselirken o hâlâ avucumda bekliyordu.

Gözlerimi yumdum. Ve kalbimi acıtan o dileğimi düşündüm.

Akşam eve geldiğinde çocuğunu dövecek ne kadar baba varsa hepsinin yok olmasını, o eve hiçbir zaman girememesini, hiçbir masumu üzememesini diledim.

Kendi babamın da onlarla beraber hayatımdan, anılarımdan, kalbimden yok olup gitmesini diledim.

Kırmızı balonun ipini yavaşça bıraktım, o yavaşça gökyüzüne yükselirken elindeki balonları benden önce bırakmış olan Tuna'ya döndüm.

"Söyleme sakın!" diye mırıldandım gözlerimi sıkıca kapatıp başımı boynuna gömerken.

Tuna bu hâlime gülerken göğsünde tatlı bir hırıltı duyuyordum.

"Söylemem," diye mırıldandı saçlarıma doğru.

Balonlar uzaklaşana kadar hiçbir ses duymamak için daha çok gömdüm başımı Tuna'nın göğsüne.

"Patlamamıştır hiçbiri," dedim alçak bir sesle. "Bütün dileklerim kabul olacak."

Vakit geceye yaklaşırken Tuna ile birlikte sahilin sonuna dek yürüyüp birkaç kez tur atmış, sonunda uzaklardan tepesi görünen dönme dolabı fark edince lunaparka gitmeye karar vermiştik.

Ona daha önce hiç lunaparka gitmediğimi söylememiştim ancak yüzümdeki çocuksu sevinçten her şeyin anlaşıldığını düşünüyordum.

Normalde takındığım ciddiyeti lunaparkın giriş kapısında bırakmış, Tuna'nın beni sürüklemesiyle atlıkarıncaya binmiştik. Hemen peşinden çarpışan arabalara koşmuştuk ve sadece inat ettiği için arabayı kullanmama bile izin vermeden beni bir kenara sıkıştırıp sürekli çarpmıştı.

Bazen beni hiç şaşırtmıyordu.

Ve şimdi şehrin göz alıcı ışıkları, gözlerimizin önünde rengarenk boğaz manzarası, ay ışığının denize düşen yansıması, dönme dolabın en tepesinden bize seyir keyfi sunarken ben başımı onun göğsüne yaslamış, uyuyacak kadar mayışmıştım.

"Başım dönüyor," dediğinde gözlerim kapalı kıkırdadım.

"Bu kaçıncı tur?" diye sordum muzip bir sesle.

"Seni bir türlü indiremediğimiz için yedinci tur," dedi.

Sesindeki sitem, bu kez öncekinden daha yüksek bir kahkaha atmama sebep olurken başımı kaldırıp Tuna'nın bıkkın gözlerine baktım.

Yine de göz göze geldiğimiz anda sırıttı.

"İneriz o zaman," diye mırıldandım yanağına bir öpücük bırakıp.

"Çok şükür," diye iç çekti.

Bu hâli beni daha çok güldürürken son kez gözümü alan rengarenk ışıklara baktım, lunaparktaki oyuncakların yanıp sönen ışıkları da şehrin ışıklarına karışmış, birlikte büyük bir renk cümbüşü oluşturmuşlardı.

"Seviyor musun lunaparkları?" diye mırıldandı Tuna durgunluğumu fark edip.

"Çok," dedim gözlerimi devirip.

"Rüzgâr," diye fısıldadı.

Ona baktım. Teninde oyuncakların bize yansıyan ışıkları dalgalanıyordu, gözleriyse her zamankinden daha parlak bir kahveydi. Göz bebekleri iyice büyümüştü, kahve harelere karışan siyahı izliyordum.

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

Ve bütün gün kahkahalarıma eşlik eden o adam, bir anda aylar önceki Tuna'ya dönüştü, hiç durmadan hıçkırıklarımı dinleyen, çaresizliğimin üzerine bir kalkan gibi kapanan, merhametini benden hiç esirgemeyen o adama...

"Biliyorum," diye fısıldadım aramızda konuşulmamış onca şey varken.

Anlatır mıydım? Anlatırsam bana nasıl bakardı? Gözleri aynı güzelliğinde kalır mıydı?

"Seni inciten ne varsa bilmek isterim," diye fısıldadı kulağıma. "Bunun kim olduğu önemli değil. Bazen gözlerinin uzaklara dalıp gittiğini fark ediyorum. Var, diyorum kendi kendime. Anlatamadığı bir sürü şey var. Ama sonra beklemem gerektiğini hissediyorum. Sen ne zaman istersen o zaman açarsın kendini bana, biliyorum."

İçimi sıcacık bir his kaplarken titreyen ellerimi onun montunun içine soktum, saklanmak istercesine başımı göğsüne yaslayıp bir süre orada durdum.

"Seni seviyorum," diyebildim sadece. Daha fazlasını vadetmek istiyor lakin yapamıyordum.

Onu kendi kuyuma çekmek, dibi görünmez karanlığa itmek istemiyordum. Şayet anlatırsam birlikte o kuyudan sağ çıkar mıyız, onu hiç bilmiyordum.

"Şunu bilsen yeter," diye fısıldadı sıcacık sesiyle. Gözlerimi kapatmış, onu dinlemeye koyulmuştum.

"Ben hiçbir zaman aceleci olmayacağım. Neyi, ne zaman istiyorsan o zaman yapacağız, duydun mu? Evet, Rüya haklıydı. Seninle bir aile kuracak olmak beni öyle heyecanlandırıyor ki... 'Ulan,' diyorum, 'Sen önceden hiç yaşamamışsın ki! Bu kadının gözlerindeymiş senin içine çektiğin nefes.' Seni istiyorum, Rüzgâr. Seni öyle çok istiyorum ki... Her şeyinle... Ve saklamıyorum. Senden gelecek her şeye öyle razı ki kalbim, olur da bir gün bir ömrü birlikte yaşamaya karar verirsek, bir bebeğimiz olursa, ondan hiçbir şeyi esirgemeyeceğime söz veriyorum. Belki korkuların var, biliyorum. Anlatmıyorsun ama hissediyorum. Bunları bir günde silip atamayacağını da biliyorum. Senden tek isteğim..."

Gözlerim hâlâ kapalıyken uzandı, parmak uçlarıyla çenemi tuttu. Başımı kaldırıp gözlerime baktı, karanlıktaki iki meşaleydi sanki gözlerimiz.

"Herkesten kork ama benden korkma," diye fısıldadı. "Her şeyi yap ama bana bunu sakın yapma. Çünkü ben, senin incinmemen için gerekirse tüm dünyayı yakarım."

Dudaklarımdaki nefesi nefesime karıştı, sonra uzandı, beni usulca öptü. Parmakları yüzümü ellerinin arasına alırken dön-

me dolap durdu, birinin inip inmeyeceğimizi sorduğunu işittim. Yanıt vermediğimizi fark ettiklerinde dönme dolap hareket etti ve biz yeniden yükselmeye başladık.

Az evvel duran tek şey dönme dolap değildi; kalbimin, mazinin yasını tutan bir köşesiydi de... İçimden bir ses anlatmamı söylüyordu.

Biliyordum ki yaşam, doğduğun an değil, korkuların öldüğü an başlardı.

Ve yaşamak içine ilmek ilmek işlenen korkuların zincirini parçalamaktı, başını göğe kaldırıp bulutların ardında kalan güneşi görmeyi beklediğin an duyduğun heyecandı. Ne kadar üzülsen de *bu defa bitti, yolun sonundayım, ışıkları kapattılar, ben kayboldum,* desen de dünya dönmeye devam edecekti. Biliyordum, belki o bulutlar hemen dağılmazdı ancak çok dikkatli bakarsan, nefesini tutup bıraktığın o ufak zaman diliminde bile onların hareket ettiğini fark ederdin.

İki kalp atışı arasındaki andı yaşamak.

Gözlerini kapatsan da güneşin varlığını bilirdin, hemen ısıtmazdı tenini ancak oradaydı, bir gün senin için doğacaktı. Ve kalbim yeniden bana fısıldadı: *Güneşi görebilmen için perdelerini açan, bu adam değilse kimdi?*

Ve ekledi: *Seni bu adam anlamayacaksa hiç kimse anlayamaz, biliyorsun. Dök içindeki zehri, bugün onu severken bile ne kadar cesur davrandığını anlat! Bir adamın senin hayatına dâhil olması, senin şakağına dayadığın bir tetikti ancak her şeyi göze aldın, ilk kez birinin yanında olmasına izin verdiğin gün ne büyük bir yol kat ettin, hepsini anlat!*

Sonra de ki ona; ben yeni doğmuş bir bebek kadar ürkeğim, senin sevgin ikimize de yetecek kadar güçlü, biliyorum ancak ben bu yolda hep tökezlerim, başımı göğsüne kapatıp saklanmak istediğim

zamanlar çok olacak. Ne olur, sen beni hep anla, anlamasan da sıkıca tut elimi, sakın bırakma.

Ve Tuna beni böyle güzel öperken ona ne dünyada korkacağım son insanın o olduğunu ne de en büyük korkunun içimde, aynada gördüğüm kadına ait olduğunu söyleyebildim.

En büyük korkum bir türlü kaçamadığım benliğim, diyemedim.

"Kim o?"

"Benim..." Karşıdan bir süre ses gelmeyince zayıf bir mırıltıyla ekledim: "Anne."

Annem, hızla kapının kilidini çevirdi ve açtı. Onu yalnızca bir gün görmemiş olmama rağmen varlığına öyle çok alışmıştım ki bu bile içimde büyük bir özlem fırtınası koparıyordu.

Yorgun adımlarla içeri girdiğimde koridorun ışığı yanmıyordu. Salonda açık kalan televizyonun ışığını fark ettim. Evde çıt çıkmıyordu, belli ki Yağmur da çoktan uyumuştu.

"Uyumadın mı?" diye sordum.

"Yok," dedi annem. "Seni bekledim, kızım."

"Uyusaydın keşke," diye mırıldandım kapıyı ardımdan kapatırken.

Annem, yanıt vermek yerine gülümsemekle yetindi.

"Ellerimi yıkayıp geliyorum," dedim ben de ona tebessüm ederken.

Çabucak odama gittim ve eşyalarımı bıraktım. Çok uykulu hissediyordum ancak annem beni bu saate kadar beklemişken onunla biraz sohbet etmeden uyumak istemiyordum. Yemekten beri bir araya gelememiştik ve yüz yüze geleceğimiz anı iple çekmiştim.

Tuna hakkında ne düşünüyordu? Duygularını az çok açık ediyordu ama ben, onun ağzından duymak istiyordum.

Ellerimi yıkayıp banyodan çıktığımda annem, yalnızca televizyonun ışığıyla salonda oturuyordu. Bu, bana çocukluğumdan bir anıyı hatırlattı ama onu çabucak hafızamın en diplerine ittim. Küçük adımlarla annemin yanına ilerledim ve koltuğun diğer ucuna oturdum.

"Günün nasıldı?" dedim merakla. Başımı yorgunca koltuğun başlığına yaslamış, anneme bakıyordum. Bu sırada onu yan profilinden inceleme fırsatı bulmuştum. Geldiğinden çok daha farklı görünüyordu. Göz altlarında yorgunluğun izleri yoktu, yüzüne sanki renk gelmişti, biraz da kilo almış gibiydi. Bu hâli beni daha da mutlu ediyordu.

Annem, sorumla beraber omuz silkip o çok sevdiğim sakin sesiyle anlatmaya başladı:

"Aynıydı, güzel kızım. Yağmur'la ilgilendim, evdeki birkaç işi hallettim, yemek yaptım. Bir ara yönetici gelip apartman için alınacak temizlik malzemelerini söyledi, para toplanacakmış. Yağmur'a söyledim, onları not etti. Akşama doğru beraber televizyon izledik. Bir baktım ki akşamı etmişim."

Sonra uzanıp elimi tuttu, okşadı. "Seni özledim bir de."

Dudaklarımda sıcak bir tebessüm peyda oldu, sonra hiç beklemeden annemin dizlerine başımı koyup uzandım. "Ben de seni özledim," dedim yorgun bir fısıltı dudaklarımdan dışarı süzülürken.

Göz kapaklarım her an uykuya dalacakmışım gibi ağırlaşmıştı, annem de neye ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi saçlarımı okşamaya başlayınca bir kedi gibi mırlayıp başımı iyice dizlerine yasladım.

"Çok mu yoruyorlar benim güzel kızımı?" dedi parmakları saçlarımda gezerken.

"Bugün Tuna'yla birlikteydik," dedim tebessümle. "Dinlendim."

"Doktor Hanım olmak kolay değil tabii," dedi annem sesindeki gururu gizlemeyerek. Kıkırdayıp ben de onun dizlerini okşadım.

"Sabah erken gideceğim işe," diye mırıldandım. "Yarın da nöbetteyim."

"El kadar vücudun nasıl dayanıyor buna, yavrum?" diye mırıldandı annem. Hâlâ usul usul saçlarımı okşuyordu, şimdi iyice mayışmıştım, esnedim.

"Sen bir de asistanlığın ilk yılını görseydin!" dedim o zamanlardaki yorgunluğumu hatırlayıp bezgince iç çekerken. "Zombi gibiydim, anne."

Annem, "Görseydim keşke," diye fısıldadı.

Aramıza yayılan sessizlik birlikte geçirilmemiş, yitip gitmiş on yılın hüznüne iç çeker gibiydi. Bir süre annemin cümlesine verecek bir yanıt bulamadım.

Yıllarımı onunla birlikte geçirseydim beni, şimdi olduğum yerde görebilir miydi? Bunun mümkün olmadığını biliyordum.

Peki, o gece elinden tutup benimle gelmesini söyleseydim beni dinler miydi? Bunun gerçekleşmesinin daha zor bir ihtimal olduğunu biliyordum.

"Olsun," diye fısıldadım sonra annemin saçlarımdaki parmakları yavaşlarken. "Bak. Artık okşuyorsun saçlarımı, yetmez mi?"

Annem eğildi, alnıma sıcak dudaklarını değdirdi.

"Mutluluğunu gördüm ya, o yeter, Rüzgâr'ım," dedi kısık bir sesle.

"Senin de bana inanman yeter," dedim titrek bir sesle. "Gözlerindeki gurur, orada bana dair yeşerttiğin umut... O hepsine bedel, anne."

"Güzel kızımla gurur duymayacağım da kiminle duyacağım?" diye mırıldandı tatlı tatlı.

Ağlamak istedim. Bu, yıllardır kulaklarıma değmesini istediğim, özlemini çektiğim o cümleydi. Dudaklarımı birbirine bastırdım, annemin dizine küçük bir çocuk gibi daha çok sarıldım, sabaha kadar yanından hiç ayrılmadan burada uyumak istedim.

"Çok zordu değil mi, anne?" diye fısıldadım neredeyse duyulamayacak kadar zayıf bir sesle.

"Hepsi geride kaldı," dedi çabucak. Sesine belirgin bir soğukluk yansımıştı, o kötü günleri düşündüğünü biliyordum.

"Seni bırakmayı nasıl kabul etti?" diye sordum korkuyla nefesimi tutarken. Annemse sanki bir gün bunu konuşmamız gerektiğini bilirmiş gibi sakince yanıtladı:

"Eskisi gibi değildi ki... Sen gidince çok şey değişti, yavrum. Hele ki son zamanlarda... Artık eve bile uğramıyordu, belki ayda bir yüzünü görüyordum. Canıma minnetti zaten. Hiç arayıp sorduğum yoktu, o da ne beni ne Yağmur'u arıyordu."

Bir şeyler kafamda iyice yerine oturmaya başlarken annem derin bir nefes verdi.

"Belki yokluğumu hâlâ fark etmemiştir bile. Eve gelip gitti mi, o bile belli değil. Zaten yüzünü şeytan görsün."

Fısıldarken sesinde büyük bir kin vardı. "Kurtulduk."

"Kurtulduk," diye fısıldadım avuç içlerimle onun dizini okşarken. Annem kalkmayacağımı anlayınca yanındaki koltuğa uzanıp oradaki örtüyü aldı, sonra bacaklarımdan belime doğru örttü. Örtünün içinde daha da küçülüp anneme sığındığımda dakikalarca kendimizde konuşacak gücü bulamadığımızdan sustu.

O adama söylenecek ne çok söz vardı. Fakat değer miydi? Zannetmiyordum. Koskoca bir yuvayı gözünü kırpmadan yıkmıştı, bundan sonrası çok da konuşulmaya lüzum değildi.

Vakit epey geçtikten sonra nasıl oldu, bilmiyorum ancak annem, oturduğu yerde biraz kıpırdadı; bana doğru biraz daha eğildi ve heyecanlı bir sesle konuşmaya başladı:

"Çok terbiyeli bir çocuk," dedi sakince.

Ah, kalp atışlarımın göğsümde hızlandığını hissettim ancak gözlerimi açmadım.

"Maşallah, ailesi çok güzel yetiştirmiş. Saygı nedir, edep nedir, biliyor."

Yanıt vermedim, annem saçlarımı okşamaya devam ediyordu. Sanki benim yanıtımı beklemekten çok kendi kendine konuşur gibiydi, anlatmak istiyordu.

Kızı onu dinlesin istiyordu.

"Bir tek senin değil, Yağmur'un da üzerine titriyor," dedi annem düşünceli bir tavırla. Konuşurken sesindeki şefkati hissediyor, hissettikçe ne yapacağımı bilemeyerek gözlerimi daha sıkı yumuyordum.

Annemin bu hayatta bir adama güvenmesi, en az benimki kadar zordu. Bunu çok iyi biliyordum.

Ama olmuştu işte, Tuna'yı o da sevmişti.

"Sen yanımızda yokken de değişmiyor o nezaketi," diye sürdürdü cümlesini. Dalmış gitmiş gibiydi, o anları düşünüyordu. "Bana, kız kardeşine aynı sevgiyle bakıyor. Sohbet eden kimse yok mu? Bir süre düşünüp konu buluyor, sohbeti o başlatıyor. Çok şaşırtıyor beni, bir adamın böyle kibar olduğunu hiç görmedim ki."

Annem sonradan söylediği şeyi fark etmiş gibi sustu, ben ise usulca gözlerimi açtım. Tahminlerim beni yanıltmıyordu, bu hayatın bizim dünyamızda nasıl aktığını çoktan öğrenmiştim. Fakat annem, bir şeyleri yeni anlıyor, yıllardır kapalı kaldığı o yuvadan başını yeni yeni dışarı uzatıyordu.

"O hep öyledir," diye fısıldadım titrek bir sesle.

Annem saçlarımı okşamaya devam etti. Dudaklarımı birbirine bastırdım, sustum, sustum, sustum. Sessizlik bir çığ gibi büyüdü ancak kurulmamış o cümle ikimizin de kulaklarında çınlıyor gibiydi. Sonra dayanamadım, karanlık odanın tavanını izlerken yavaşça fısıldadım:

"Tuna sevmeyi biliyor, anne." Tuttuğum nefesi yavaş yavaş bıraktım. "Babam gibi değil."

Annemin saçlarımı okşayan parmakları bir an için donup kaldı, bunun üzerimizdeki etkisinin hemen geçmeyeceğini bilsem de titreyen dudaklarımı birbirine bastırıp sessiz kaldım, yeniden gözlerimi sımsıkı kapattım ve annemin dizlerine doğru daha çok sokuldum.

Sanki üşüdüğümü hissetmiş gibi yeniden saçlarımı okşamaya başladı. Gözlerim usul usul yorgunluğa teslim oldu, zaten bu cümleden sonra kurulacak hiçbir cümleye de mecalim yoktu.

Ben derin bir uykuya dalarken annemin karanlığa mırıldandığını işittim. Sesindeki hiçbir duygu yoktu.

"Baban gibi değil."

BÖLÜM 7

MEZARI AÇIK BIRAKILMIŞ GEÇMİŞ

"Sıradaki hasta, lütfen."

Sabahın erken saatlerinde uyanmış, her zamanki gibi erkenden hastaneye gelmiş ve bugün de poliklinikte olacağım için çabucak odaya geçmiştim. Yaklaşık dört saattir hastalarla ilgileniyordum ancak Tuna ile öyle güzel vakit geçirmiştik ki yorgunluk hissetmiyordum.

Sesimle birlikte aralık olan kapı tamamen açıldı ve önümdeki kâğıtlardan başımı kaldırıp gelen kişiye baktım.

Bu, birkaç gün önce yeniden randevu almasını istediğim kadındı. İsminin Zübeyde olduğunu anımsıyordum.

"Ah, siz..." dedim tebessüm edip ayağa kalkarken. Onun çekingenliğini hatırladığım için rahatlaması adına masanın karşısına doğru eğildim ve elimi uzattım.

"Hoş geldiniz. Zübeyde Hanım, değil mi?"

Kadın, heyecanla uzattığım eli sıkarken bana gülümsedi. "Evet. Unutmamışsınız."

"Aslında kayıtlarda hastalarımızın ismi yazıyor fakat sizi hemen tanıdım," diye kıkırdadım. Ben de olduğumdan daha rahat davranıyor, geçen haftaki gerginliği yaşamamasını istiyordum.

"Nasılsınız görüşmeyeli?" diye sordum yeniden yerime otururken.

Bir yandan da bilgisayardan çabucak test sonuçlarını görmek için yeni bir sayfa açıyordum.

"İyi değilim, Rüzgâr Hanım."

Bilgisayar ekranındaki gözlerimi aniden genç kadına çevirdiğimde gergince karşımdaki koltuğa oturduğunu, titrek bir sesle konuşurken bana bakamadığını fark ettim. Bir şeylerin ters gittiği çok net olduğu için parmaklarımı klavyeden çektim ve bedenimi bütünüyle Zübeyde Hanım'a çevirdim.

"Sizi dinliyorum," dedim yumuşak bir sesle.

Bir süre daha bana bakamadı, yutkundu, kucağına koyduğu küçük çantasının fermuarıyla oynadı. Parmaklarını gergince birbirine doladı, sonra yeniden serbest bıraktı.

Sessizliği bozmadığımı fark edince ürkekçe başını kaldırdı, titreyen dudaklarını ıslattı ve o güzel çehresinde, hüzünlü bir tebessüm belirdi.

"Ben yapamıyorum," diye fısıldadı. "Baş edemiyorum."

Rahatlığımdan ödün vermeden sakince arkama yaslandım, yüzümde hüzünlü bir ifade değil, kendinden emin bir tebessüm belirdi. Başımı aşağı yukarı salladım.

"Hayatımızın birçok anında bir şeylerle baş edemeyeceğimizi düşünürüz. Ki annelik, belki de bunların en zor olanlarından biridir. Size geçen hafta da birçok anne adayımızın benzer korkuları yaşadığından söz etmiştim."

Kadın sakince beni dinledi. Belki de bu kez eşinin yanında olmaması iyi bir fikirdi çünkü yüzünde sahte bir gülücük değil, gerçek duyguları görmek istemiştim.

"Anlatmak ister misiniz?" diye sordum.

"Geçen gün," diye mırıldandı zayıf bir sesle. Siyah saçlarını omzunun gerisine attı, konuşmaya karar verdiğini belli eden bir tavırla çantasını önündeki alçak masanın üzerine bıraktı ve yüzünü tamamen bana döndü.

"Sizin yanınızdan ayrıldıktan sonra eşim, beni bir uzman doktora götürmek istedi, detaylı birkaç test daha yapıldı ve doktor ile görüşme sağladık."

Suratımdaki ifadesizliği korudum. Konuşmanın sonunun nereye gideceğini merak ediyordum.

"Anladığım kadarıyla eşiniz hamileliğiniz konusunda sizin kadar heyecanlı ve çok daha titiz."

"Evet," dedi kadın çabucak. "Yani biraz... Belki de bu, biraz beni yoruyor."

Evet, esas konuya yavaş yavaş yaklaştığımızı hissediyordum. Usulca başımı salladım ve kadını onayladım.

"Devam edin, lütfen," dedim.

"Sürekli olarak bebek doğduktan sonra neler yapacağımızı konuşuyoruz. Aslında daha çok o konuşuyor. Ben henüz bebeğimi sağlıklı bir şekilde kucağıma alıp alamayacağımı bilmiyorken onun bu kadar heyecanlı ve hazır olması..."

Kadın sustu, dudaklarının arasından titrek bir nefes kaçtı.

"Doğumu yapacak olan benim," dedi neredeyse çaresiz bir fısıltıyla. "Korkuları olan benim. Fakat her şeyin çok güzel olacağından emin olan o. Bu, öyle kolay bir şey değil ki, yanılıyor muyum? Neden böyle davranıyor, anlamıyorum."

Onu anladığımı göstermek için başımı salladım, içini dökmesi için daha çok cesaretlensin istiyordum.

"Yani bazen size destek olma konusunda fazla ileri gidiyor, diyebilir miyiz?" diye sordum.

Kadın ürkek bir şekilde başını eğdi, ardından yavaşça beni onayladı. "E-evet..."

"Peki, size bu şekilde davranan başka kimse var mı?"

Soru ağzımdan çıktığı an sanki bam teline basmışım gibi irkilerek başını kaldırdı. Göz göze geldiğimiz an, orada bir yerde anlatmaya korktuğu ancak onu yiyip bitiren bir şeyler olduğunu fark ettim.

"Zübeyde Hanım," dedim yumuşak bir sesle. "Benimle her şeyi paylaşabilirsiniz. Burada konuşulan hiçbir şey dışarı çıkmayacak. En önem verdiğimiz şeylerden biri, hastalarımızın gizliliğini korumaktır."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Sonra tuttuğu nefesi bırakıp tam gözlerimin içine baktı.

"Herkes," dedi bir anda. "Herkes bana böyle davranıyor, Rüzgâr Hanım."

Zaten beklediğim bir cümleyi telaffuz ettiği için çok da şaşkınlık yaşamamıştım, başımı sallayıp devam etmesini bekledim.

"Ailem, arkadaşlarım, iş yerimdekiler..."

"Eşiniz gibi heyecanlılar mı?" diye sordum.

"Hepsi, her şeyi çok iyi biliyor!" dedi bir anda sesini yükselterek. Ah, kızgındı... Nihayet bakışlarının gerisinde perdelediği öfke kırıntılarını açık etmeye başlamıştı, artık onu daha iyi görebiliyordum.

Konuşurken dudakları titredi. "Beni hiç dinlemiyorlar. Bana nasıl hissettiğimi sormuyorlar. Herkes ya kendi hamileliğinden ya da çevresindeki annelerden bahsediyor. Ama hiçbiri benim ne hissettiğimi, sorunumun ne olduğunu sormuyor."

Bakışlarında şimdi hayal kırıklığı vardı, başını yeniden kucağındaki ellerine indirdi.

"Eşim bile... Hiç durmadan annesini arıyor. Midem biraz fazla bulansa o kendi hamileliğinde ne yapmış diye öğrenmek istiyor, o gün biraz hâlsiz olsam anında eve kız kardeşini çağırıyor. İnsanlar bize yardım etsin, bu süreç zorlu geçmesin istiyor."

"Bu sırada siz ne hissediyorsunuz?" diye sordum.

"Artık bir şey hissedemiyorum," diye mırıldandı donuk bir sesle. "Yalnızca geceleri, o işten gelmeden önce yatağa girip ağlıyorum."

Kalbim söylediği cümleyle sancırken bakışlarım yumuşadı.

"Hiçbirine anlatamadım bile," diye fısıldadı çaresizce. Gözleri dolu doluydu, başını salladığında bir damla yaş, o güzel teninden süzülüp gitti.

"Geçen hafta kürtaj yaptırabileceğim son haftaydı," dedi omuzlarını iyice düşürüp kendini küçültmek, yok etmek istermişçesine oturduğu yere sinerken.

İşte, bunu beklemediğimi itiraf etmem gerekiyordu.

"Kürtaj mı?" diye sordum.

Çabucak başını sallayıp kızarmış gözlerini bana çevirdi. "Yapamayacağımı biliyordum. Herkes annelik hakkında bu kadar çok şey bilirken ve ben hiçbir şey bilmezken... Ben... Biliyordum işte. Bu bebeğe yeterince iyi bir anne olamayacaktım."

"Özür dilerim," diye araya girdim bir anda. "Size bir şey sorabilir miyim?"

Kadın titreyen dudaklarını birbirine basturdı, gözyaşlarını sildi ve başını kaldırıp bana baktı.

"Tabii," diye fısıldadı titrek bir sesle.

"Bana bahsettiğiniz tüm bu şeyler, farkında olmadan insanların üzerinizde kurduğu baskılar... Peki ya siz? Siz, gerçekten anne olmak istemiyor musunuz?"

Dudaklarını açtı, verecek bir cevap aradı ancak yeniden sustuğunda çaresiz görünüyordu.

Zoraki bir şekilde gülümsedim. "Zübeyde Hanım. İnsanların olmadığını düşünün, onların tavsiyelerini, annelik hakkındaki bilgilerini, etrafınızda sizi çevreleyen bütün sözleri unutun. Sadece bebeğinizi, içinizde büyüyen o canlıyı düşünün."

Gözlerini yumdu. "Size kalp atışını dinlettiğim bebeği düşünün."

Kadın gözlerini açmadan fısıldadı: "İstiyorum. Çok istiyorum."

Birkaç damla yaş yeniden kirpiklerinden süzülüp giderken başını, bir savaşın yenilgisini hissedermiş gibi eğdi. "Ama çok korkuyorum. İnsanların anlatıp durduğu o annelerden olamayacağım diye çok korkuyorum. Hastalanacak, ağlayacak, acıkacak.... Doğacak ama beraberinde birçok sorumluluk da getirecek. Evet, çok mutlu hissedeceğim."

Gözyaşları ardı ardına akarken kadın şimdi duvarı izliyordu. "Evet, onun için ömrümün geri kalanını bile feda edeceğim. Birazcık gülsün diye peşinde koşacağım, etrafında pervane olacağım." Dudakları titrerken fısıldadı: "Ben çok seveceğim onu. Ama ya o beni sevmezse? Ya büyüdükçe ben artık o söz edilen kusursuz annelerden olamazsam? O zaman ne olacak, Rüzgâr Hanım? Ben ne yapacağım?"

Yaşaran gözlerini bana çevirmiş, ıslak kirpiklerini kırpıştırıyordu. O kirpiklerini kırpıştırdıkça birkaç damla gözyaşı daha hızla akıp gidiyordu.

Karşımda, insanların neredeyse bir enkaza çevirdiği zavallı bir kadın duruyordu. Bedeni insan bedeniydi ancak ondan istedikleri şey robot gibi sabit davranmasıydı.

Kimse ondan hata payı istemiyordu, kimse onu dinlemiyordu, kimse gerçekten ne hissettiğini sormuyordu.

Zavallıyı öyle çok ürkütmüşlerdi ki bebeğinin yaşamına son vermeyi bile düşünmüştü.

"Peki, neden aldırmadınız bu bebeği?" diye sordum kısık bir sesle.

Bütün yanıtın burada gizli olduğunu ikimiz de iyi biliyorduk. Gözlerime bakarken dudaklarında hüzünlü bir tebessüm belirdi, yüzündeki yaşları sildi, parmaklarını yüzüne götürüp kendini benden gizledi, sanki bu bebeğin yaşamına son vermekten söz etmemiz bile onu delice utandırıyordu.

"Çünkü onun kalp atışlarını dinlettiniz bana," diye fısıldadı avuç içlerine. Boğuk sesi zar zor duyuluyordu ancak aldığım yanıt benim için yeterliydi.

"O bana öyle sıkıca tutunurken nasıl elini tutmazdım? Nasıl onu terk ederdim?"

"Demek ki siz onu daima koruyabileceğinize, ona gereken bakımı sağlayabileceğinize, onu yaşatabileceğinize inanıyorsunuz. Gördünüz mü?"

Kadın yüzüne kapattığı ellerini indirip bu kez cesurca bana baktığında yüzümde ışıl ışıl bir tebessüm belirdi.

"Önce şunu anlayalım," dedim otoriter bir sesle. "Anne olmak istemeyen kimse anne olmaz. Bir bebeği büyütemeyeceğini, bir ömür boyu onun bakımını üstlenemeyeceğini düşünen hiç kimse buna cesaret etmek zorunda değildir. Eşiniz, onun ailesi, sizin aileniz, arkadaşlarınız..."

Masaya doğru eğilip fısıldadım: "Gerekirse tüm dünya. Buna kimse karışamaz. Bunun kararını verecek olan ilk kişi, anne adayının ta kendisidir. Kendine güvenmiyorsa onu böyle bir sorumluluğa zorlamak ne kadar akıl işi? Düşünsenize, hem kendisinin hayatı tepetaklak olacak hem de doğacak bebeğine belki de yeterli özgüveni hiçbir zaman aşılayamayacak. Yani sözün özü,

bu öyle hassas bir konu ki yoldan geçen bir adamın, sizin üst komşunuzun, herhangi birinin sizin çocuk yapmanızı tasvip etmesiyle olacak iş değil!"

Kadın hızla başını salladı. "Çok... Çok haklısınız."

"Ama," diye tebessüm ettim elimdeki kalemi masanın üzerinde çevirirken. "Sizin durumunuz öyle farklı ki. Siz, kalp atışlarını duyduğunuz, içinizde varlığını hissettiğiniz minik bebeğinizi bu dünyaya getirmeyi arzuluyorsunuz. İnsanların çokbilmişlik taslamasından, belki zaman zaman niyetleri masum olsa da sizi ürküten cümlelerinden kaçıyorsunuz. Çok da haklısınız. Sizin yerinizde kim olsa ne yapacağını şaşırırdı. Fakat ben gözlemlediğim kadarıyla sizin asla yetersiz bir anne olacağınızı düşünmüyorum."

Kaşlarım çatıldı, kadın büyülenmiş gibi sessizce beni dinlerken ona doğru eğildim.

"Bir insanın herhangi bir konuda yeterli olup olmadığını ölçen nedir? Bunun kararını veren kimdir? Kendi hayatında neyi, ne kadar iyi yapabileceğini bilen kişinin kendisi değilse daha iyi kim bilir? Bizlere bahşedilen tek bir hayat var ve ömrümüz başkalarının söylediklerine göre yaşamak için çok kısa."

İnsanların, hayallerinin peşinden gidecek ve hür yaşayabilecek tek bir hayata sahip olduğunu unuttuklarını görüyordum, onları omuzlarından sarsmak, önce kendilerini sevmesi gerektiğini haykırmak, sonra şükredecek onca şeyi varken hayatını nasıl mutlu olacaklarsa tam da o şekilde doyasıya yaşamaları gerektiğini hatırlatmak istiyordum.

Kadın şaşkınca başını sallarken gözyaşlarını çabucak sildi. "E-evet..."

"Konu annelik gibi böyle hassas, böyle derinken bir başkası, insanın çocuğuna vereceği sevgiyi, ilgiyi tartma haddine

nasıl sahiptir? Bu, sağlıklı bir anne için mümkün değil. Şayet ruhsal ya da fiziksel bir probleminiz varsa, bunu çözecek olan da doktorunuzdur. Kimsenin komşusu, arkadaşı, yoldan geçen tanıdığı değil."

"Rüzgâr Hanım, ben... Ben bunları kendime söyleme cesaretine sahip değildim."

Kadın şaşkınca kirpiklerini kırpıştırırken bir avucu korumacı bir güdüyle bebeğinin üzerine kapanmıştı.

"Biliyor musunuz, Zübeyde Hanım..." diye mırıldandım tebessümle. "Bence siz o kadar iyi bir anne olacaksınız ve öyle güzel bir evlat yetiştireceksiniz ki buna kendiniz bile şaşıracaksınız! Neden böyle düşündüğümü öğrenmek ister misiniz? Çünkü ben sizin gözlerinizde sevgi görüyorum. Karşımda, bebeği için en iyisini isteyen bir anne görüyorum."

Ciğerlerime nüfuz eden havayı hissettim, gözlerimi bir anlığına kapattım.

"Sevginin olduğu yeri terk etmek zorunda kalan korkudur. Çünkü sevgi, içinizi yiyip bitiren ne varsa hepsinden üstün gelecek kadar kuvvetli bir duygudur. Sevmek cesaret ister, sevgi cesurların bileceği iştir."

Dudaklarımdaki tebessüm usul usul kayboldu.

"İşte, bu yüzden adı anne ya da baba olan herkes gerçek bir ebeveyn olmuyor. Sevgi hissetmedikleri, merhamet göstermeyecekleri bebekleri dünyaya getirip onları yalnız bırakıyorlar. Sonra o çocuk büyüyor, neye dönüşüyor dersiniz? Birini nasıl seveceğini bilemeyen, ona zarar vermeden nasıl yaklaşacağından bihaber insanlara! Hatta karşıdaki insanın kendisini sevmediğini duyunca deliye dönüyor, küçükken yaşadığı o sevgisizlik hatıralarını yokluyor, çıldırıyor, çevresine zarar vermeye başlıyor. Bu, kısır bir döngüdür. Sevgisizlik şiddeti doğurur ve şid-

det, önüne geçilmediği sürece etrafındakileri yakarak büyüyen bir cehennem ateşine dönüşür."

Dudaklarım fazlasının telaffuzuna yeltenemedi. Çünkü içimde babamın harladığı kocaman bir cehennem ateşi vardı. Ve ben, onun bana bıraktığı tüm sevgisizliğe rağmen yeniden sevmeyi başarabilmiş, koskoca bir yaşamın üstesinden gelmiştim. Ben hayata küsmeyi değil, onu yenmeyi seçmiştim. Sevmek, sevilmek, yaşamak istemiştim.

"Keşke herkes sizin gibi olsa," diye iç çekti genç kadın gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmadan. "Keşke bana fikir veren herkes sizin kadar doğruları konuşabilse."

"Kimsenin fikirlerine ihtiyacınız yok," diye tebessüm ettim. "Siz her şeyi, içinizden geleni dinleyerek en iyi şekilde başaracaksınız. Ben size inanıyorum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı mahcubiyetle. Ardından son kez gözyaşlarını sildi, saçlarını düzeltti, oturduğu yerde hafifçe dikleşti.

Yeni bir karar almış gibiydi, gözlerindeki bu bakışı biliyordum. "Evet," dedi kendi kendine. "Evet. Böyle yapacağım. Akıl dışı hiçbir tavsiyeyi duymak zorunda değilim, içimden gelmeyen hiçbir şeyi söylemek zorunda değilim, ben neysem öyle olacağım. İçimden geldiği gibi... Kendim öğreneceğim anneliği de."

Başını salladı, çenesi hafifçe titredi. "Kimse değil, ben olacağım. Bir başkasına benzemeden. Kendi hatalarım ve doğrularımla."

"İşte bu," diye tebessüm ettim. Keyfim yerine gelmişti, yeniden bilgisayar ekranına döndüm ve test sonuçlarına baktım.

"Bunun dışında korkulacak hiçbir şeyiniz yok, Zübeyde Hanım," dedim sakince. Bakışlarım bütün testlerin sonuçlarını tararken usulca başımı sallıyordum.

"Demir eksikliği anemisi için reçetenizi yazıyorum. Lütfen, gereken takviyeleri ihmal etmeyin, olur mu? Önümüzdeki kontrol için sizi yeniden heyecanla bekliyor olacağım."

Kadın, uzattığım reçeteyi çabucak aldı ve ayağa kalktı. Gitmeden önce son kez gözlerime baktı ve minnet dolu bir gülüşle yüzü aydınlandı.

"İyi ki tanıdım sizi, Rüzgâr Hanım," dedi elini bana doğru uzatırken. "Bana yol göstermediniz, yolumu nasıl aydınlatabileceğimi fark ettirdiniz. Çok memnun oldum."

Uzattığı eli güvenle sıktım, ardından dudaklarımda kendinden emin bir tebessüm oluştu. Ellerimi yeniden beyaz önlüğün cebine sokarken gözlerim tebessümümle kısılmıştı.

"Ben çok daha fazla memnun oldum, Zübeyde Hanım," dedim samimiyetle.

"Hayatın bazı insanlarla yolumuzu kesiştirmesinin sebepleri olduğuna inanırım. Siz de onlardan biri oldunuz benim için."

Kadın mutlulukla başını salladı, ardından veda etmek güç olsa da bir şekilde aramızdaki bu yoğun andan kendini kopardı ve odadan çıktı. Bir süre içeriye yeni bir hastayı alamayacak kadar şaşkın vaziyette, olduğum yerde dikildim.

Kadının çıktığı kapıya bakıyordum.

Doğruydu. Söylediğim her şeyin arkasındaydım. Peki, bu görüşme neden benim için de kendi içimde halledemediğim çıkmazları aydınlatan bir meşale görevi görmüştü? Nasıl olur da hayat, kaçtığım şeyi böyle aniden tam önüme çıkarırdı?

Yaşamın inanılmaz bir döngüsü vardı, muazzam bir düzenle işliyordu. Derin bir nefes verdim ve sonraki hastaları kabule başladım. Yaklaşık iki saat boyunca muayene ve kontrollere devam ettim ancak hiçbiri Zübeyde Hanım'ınki kadar duygusal

ve yoğun geçmedi. Rutin birer işlemden ibarettiler ve onun kadar ağır problemleri de yoktu.

İşlerimi bitirmeye yaklaştığımda bir kahve molası vermek ve terasta biraz temiz hava almak istiyordum. Cep telefonumu ve çantamı alıp odadan çıktım, doğruca asistan odasına ilerledim ve içerideki karmaşaya çok da göz atmadan kahve makinesine yöneldim.

İncelememeye çalışıyor olsam da Elvan ve Burcu, bir köşede ellerindeki dosyaları gösterip konuşuyorlardı, bu kadar hararetli olmalarına bakılırsa konunun yazacakları tez ile ilgili olduğunu tahmin edebiliyordum.

Kahvemi alıp çıkmak üzereyken arkalardan bir yerlerden Füsun'un tiz sesini işittim:

"Rüzgâr!" dedi.

Sırtımı çevirip ona doğru baktığımda diğerlerinin de o anda varlığımı fark ettiklerini anladım. Elvan, çabucak bakışlarını benden kaçırsa da Burcu, çirkin bakışlarını uzun bir süre üzerimde tuttu.

"Efendim, Füsun?" diye sordum kahvemden sakince bir yudum alıp.

"Muayeneni bölmek istemedim," dedi genç kız gülümseyerek. Anlaşılan o ki benimle samimiyeti ilerletmeye karar vermiş, siz demeye tamamen son vermişti.

"Konu nedir?" diye sordum.

"Ben, bugün söylediğin her şeyi bitirdim," dedi gururla. Öğretmeninden övgü bekleyen bir öğrenci gibi beklenti doluydu.

Gülümseyip omzuna dokundum. "Süpersin. Gözün ameliyatlara kayıyor, yanılıyor muyum?"

"İnsan sarrafı olmak bu herhâlde," diye sırıttı.

Bunu fark etmemek için kör olmam gerekirdi, sürekli Ömer ile aralarında bu hafta yapılacak ameliyatlar hakkında konuştuklarını işitiyordum.

"Asistan sarrafı diyelim," diye kıkırdadım. "Madem şu ana kadar bütün yükü gayet iyi omuzladın, bundan sonrası da sendedir. Olcay Bey ile istediğin ameliyat için konuşabilirsin."

Kız şaşkınca, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Başımı sallarken kahvemi ona gösterdim. "Terasa çıkıp biraz dinleneceğim. Aldığın ameliyat için bana soracağın bir şey olursa oturur konuşuruz."

"Tamamdır!" dedi sevinçle. Ardından çabucak az önceki asistan grubunun arasına döndü. Bense sakin adımlarla odadan çıkmış, asansöre doğru ilerliyordum.

Bu saatler hastanenin çok da kalabalık olmayan saatleri olacağı için yukarıyı boş bulmayı umuyordum. Asansörün kapısı açıldığında içeri doğru bir adım atıp başımı kaldırdım.

O sırada elimdeki kahve bardağı önümdeki vücuda çarpmasın diye hızla elimi çektim.

"Affedersiniz," dedim ağzımın içinde. Sonra sırtımı dönüp tuşa bastım.

"Sorun değil."

Sesin ne kadar tanıdık olduğunu fark edemeden asansör bir üst katta durdu. Eş zamanlı olarak kapı açıldı ve içeriye uzman doktorlardan Olcay Bey ve birkaç kişi daha girdi. Aralarından birisi Kalp ve Damar Cerrahisi alanında profesör olan bir doktordu. Onlar içeriye doğru adım attıkları an, ben geriye doğru çekilip içeri girebilmelerine olanak tanıdım.

Ve az evvel benimle konuşan kadınla omuzlarımız değdi. Umay Hanım'dan başkası değildi.

"Ah Olcay!" dedi beni hiç umursamadan. "Birkaç gündür görüşemedik. Çok yoğunsun."

Olcay Bey, gözlüğünü düzeltip bize doğru döndü, gözleri bir an üzerimde oyalansa da Umay Hanım'a başını salladı. "Yurtdışından bir programla ilgileniyorum, biliyorsun. Çeviriler, ameliyatlar, program sorumlularını organize etmek derken başımı kaşıyacak vaktim olmadı."

"Anlıyorum, tatlım," dedi Umay denilen kadın meleksi bir yüz ifadesi ile.

Ah, bir zamanlar onun bu tatlı hâllerine nasıl da inanırdım. Şimdi gerçek yüzünü gördüğüm için kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Ama Rüzgâr, gelir gelmez Hızır gibi yetişti!" dedi Olcay Bey kimsenin beklemediği bir anda.

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım. Adam bana tebessüm etti, aynı anda yanındaki diğer doktorlar ve profesör de bana doğru döndü.

"Görevim," diye mırıldandım.

"Herkes görevini senin kadar ciddiye alsa şu hastanede tek bir sorun kalmaz," diye başını salladı Olcay Bey.

İnanılmazdı, asistanlardan sonra doktorların arasından da benim yanımda olduğunu gösterenler ortaya çıkıyordu.

"Rüzgâr, bu hafta polikliniğe bakıyor," diye açıkladı Olcay Bey yanındakilere. "Ayrıca yeni dönem asistanlarından birkaçını da ona devrettim. Her şeyi nasıl bu kadar iyi yönettiğini izleseniz şaşırırsınız. Bu kız, her geçen gün beni kendine hayran bırakıyor."

"Bunları sizden duymak ne kadar güzel," diye gülümsedim.

Umay'ın suratında belirgin bir bozgun vardı, dudakları düz bir çizgi hâlini almış, ne diyeceğini bilemez bir tavra bürünmüştü. Sesini kesmeyi tercih etti.

"Keşke bütün asistanlarımız böyle olsa," dedi profesör de. "Bazılarınız çok şanslısınız, bu genç beyinlerin kıymetini bilin."

"Aynen öyle," diye onayladı Olcay Bey. Ardından bana doğru gururlu bir bakış attı. "Geleceğin disiplinli, başarılı bir doktoru duruyor yanımızda. Üstelik sadece gündelik işlerle geçiştirmiyor günleri, kendisine seçtiği tez konusu o kadar sağlam ki! İncelemek için gün sayıyorum, çok sabırsızım!"

Birkaç kişi başını salladı. "Bravo."

"Teşekkürler," dedim. Sesimdeki özgüven buram buram içeriyi doldurmuştu, birkaç saniye sonra asansör sekizinci katta durdu ve Olcay Bey, diğer doktorlarla beraber kapıya yöneldi.

"Senden bu kadar olumlu bir geri dönüş almak muhteşem," diye başını salladı. "Yarın yine bazı vakaların üzerinden geçeriz, tezin hakkında soruların varsa da sorabilirsin."

"Çok sevinirim," dedim sakinliğimi korurken. "Görüşmek üzere."

Bulunduğu ortama daha fazla katlanamamış olacak ki Umay Hanım, aynı anda yanımdan uzaklaştı ve açılan kapıdan çıktı. "İyi günler."

Olcay Bey de bana veda ettikten sonra diğerleriyle birlikte ayrıldı. Büyük asansörün içinde yalnızca birkaç asistan kaldığında keyifle kahvemden bir yudum almış, kapanan kapıya bakıyordum.

Umay denilen kadın koridorda koşarcasına uzaklaşıyordu.

Kahvemin sıcaklığı dudaklarımı okşarken, "Ne güzel bir gün," diye gülümsedim.

"Evet. Hava çok güzel bugün."

İçerideki asistanlardan biri beni onayladığında sessiz kaldım.

Asansör en üst katta durduğunda sakin adımlarla koridora çıktım ve terasa ulaşan basamaklara yöneldim. Birkaç dakika sonra temiz hava yüzüme çarpıyordu. Rüzgâr saçlarımı savurduğunda dudaklarımdaki kendinden emin tebessüm yerini koruyordu.

Adımlarım terastaki korkuluklara doğru ilerledi, buradan bütün hastane bahçesini seyredebiliyordum. Telefonumu çıkarıp mesajlarımı kontrol ettim, geri dönüş yapmadığım maillere dönüş yaptım, yarın yapılacaklar listesini kontrol ettim.

Nihayetinde bakışlarım galeriye takıldığında kahve gözümle çekilmiş birkaç fotoğrafı tebessümle izliyordum. Bardağımdan son yudumu içtikten sonra bir süre daha Tuna'nın güzel bakışlarını inceledim ve sola dönüp bardağımı çöp kutusuna attım.

O sırada Burak'ın bana doğru geldiğini fark ettim.

"Ne haber?" dedi.

"Burada mıydın? Görmedim seni."

Ne ara geldiğini çözemediğim için kapıya doğru yandan bir bakış attım, terasta bizden başka kimse yoktu.

"Seslendim ama duymadın," dedi. "Telefonunla ilgileniyordun."

Tuna'nın gözlerinin beni nasıl mest ettiğini bildiğim için sadece başımı sallamakla yetindim.

"Haklısın, duymamış olmalıyım."

"Nasıl geçiyor günün?" diye sordu. Kollarını yanımdaki korkuluğa dayadı ve o da benimle birlikte manzarayı seyretmeye başladı.

"Güzel," dedim. "Senin?"

"Bok gibi."

Hastane bahçesine giriş yapan ambulanstan bakışlarımı çekip Burak'a baktım. "Neden?"

"Gerginim," dedi. "Tez hakkında bir sürü problem çıkıyor. Yetmezmiş gibi bazılarının egolarını tatmin etmekle meşgulüz."

Hangi doktordan bahsettiğini sormadım, Burak da anlatmaya hevesli gibi durmuyordu.

"Sıkma canını," diye mırıldandım. "Hepsi gelip geçici. Biliyorsun. Hep zorlandık, yine zorlanacağız. Bu mesleğin doğası bu."

"Çok sağ ol," diye sırıttı. "Bayağı iyi moral veriyorsun."

Ufak bir kahkaha attım. "Gerçekler, Burak."

"Çıkışta işin var mı?" diye sordu. "Bir şeyler içelim. Kafa dağıtırız."

"Almayayım," diye gülümsedim. "O kafayı yeni toparlayabildim. Epey yoğunum. Vaktim yok ne yazık ki."

"Hiç değişmiyorsun," diye iç çekti. "Âşıksın çalışmaya."

"Sen de değişmiyorsun," diye kıkırdadım.

Gülüşümle beraber bakışlarını yüzüme çevirdi ve bir süre gözlerime baktı. Söylemek istediği bir şey var gibiydi ancak sessizliğini koruduğu için aniden bulunduğumuz bu andan huzursuzlandım.

"Ne oldu?" diye sordum tek kaşımı kaldırıp. "Neden baktın öyle?"

"Sana bakıyorum," dedi.

"Onu görebiliyorum," diye gözlerimi çevirdim.

"Ne kadar güçlü olduğuna," diye sürdürdü cümlesini. Sonra gözlerini gözlerimden çekti, çatıları görünen yüksek binalara, trafiğin sıkıştığı caddeye baktı.

"Olanlar karşısında biraz bile etkilenmeyişini aklım almıyor," diye itiraf etti sonunda. "Bir insanın bu kadar sağlam olması mümkün mü? Zannetmiyorum."

"Belki de sadece saklıyorumdur," diye mırıldandım.

Burak yeniden bana döndü. Omuz silktim. "Hepsi çok can sıkıcı şeyler."

"Burcu mu?" diye sordu.

Alaycı bir şekilde gülüp esen rüzgârın karıştırdığı saçlarımı tek elimle topladım, bakışlarımı uzaklara, gökyüzüne diktim.

Tuna ile uçurduğumuz balonların ulaştığı gökyüzüne.

Sonra bunu neden yaptığımı anlayamadan konuştum:

"Geldiğim ilk gün, benden istifamı istediler," dedim buz gibi bir ses tonuyla. "Ya da görev yerini değiştirmemi söylediler."

Sanki bu cümleleri telaffuz etmeden önce hava daha güzeldi. Aniden terasın buz gibi bir atmosferle sarmalandığını hissettim. Burak'ın yanımda donup kaldığını hissetsem de cümleme devam ettim:

"Düşünebiliyor musun? Bir masanın etrafına hayatım hakkında karar verebileceklerini düşünen o aptal sürüsü üşüşmüş; hayallerimi, umutlarımı, her şeyimi öldürüp üzerime çullanacak akbabalar gibi bana bakıyorlardı! Hâlâ bunu teklif etmiş olmalarını sindiremiyorum. O Umay denilen alçak kadın, onları öyle etkilemiş ki bana hiçbir şey sormadılar bile. Bütün emeğimi çöpe atıp gitmemi, her şeye yeniden başlamamı istediler."

Burak şok olmuş vaziyette bana bakıyordu.

Onu anlıyordum çünkü bu söylediklerim, deprem etkisinden bile daha büyük bir etki bırakacak türdendi. Bütün mesleğimi riske atmış ve hayatımı karartmak istemişlerdi. Onların gayet masum bir tavırla öne sürdükleri "tekliflerinin" benim nazarımda tehditten hiçbir farkı yoktu! Ve ilk kez dudaklarıma ket vurmadım. Sözcükler, içimde kalmak istemiyormuşçasına bir anda ağzımdan dökülüverdi.

Başımı iki yana sallayıp güldüm. "Sanki sıfırdan başlamak öyle kolay bir şeymiş gibi... Tırnaklarımla kazıyarak geldiğim konumu bırakmamı istediler, buna nasıl cüret edebilirler?"

Burak şaşkınca, "Rüzgâr," diye fısıldadı. "Sen ciddi misin?"

"Çok!" dedim öfkeyle. "Ama merak etme. Ben onlara yem olacak kadar kolay lokma değilim. Laflarını yutturdum. Buradan çekip gidersem arkamda enkaz bıraktığımdan emin olacağımı, bu hastanenin adını herkese nasıl duyuracağımı anlattım. Tıpkı senin gibi bakakaldılar bana."

Burak dehşete düşmüş gibiydi, şimdi bütün vücudunu bana çevirmiş ve öylece anlattıklarımı dinliyordu.

"Hayır," diye mırıldandı. "Bu değil... Bu kadar değil."

"Tam da o kadar," dedim dişlerimi sıkarak. "İnan bana, ne kadar çirkinleştiklerini görmek istemezdin."

"Adiler," dedi. Ardından birkaç küfür daha savurdu, benim kadar öfkelenmiş görünüyordu.

"Masum birine nasıl bunu yaparlar?" diye sordu öfkeyle. "Aklım almıyor!"

"Çünkü masumiyet, onlar için güç kadar önemli değil."

"Sıçayım öyle güce!" diye homurdandı demir korkuluğa vururken.

Ona yandan bir bakış attım. "Hallettim ben. Sakin ol, şampiyon."

"Şimdi bunu bir güzel yaymak vardı ama..." diye iç çekti Burak. Sonra tekrar gözlerime baktı, sustu.

"Uzatmak isteseydim yapardım bunu," dedim sakince başımı sallarken. "İhtiyacım olan tek şey eskiye dönmekti. Eski güzel günlerime."

"Biliyorum," diye mırıldandı genç adam.

Gülümsedim. "Beklediğimden de iyi gidiyorum! Fırtınalar estireceğim."

"Yaparsın."

"Şimdi yeniden işe dönmem gerekiyor," diye ekledim. "Dikkat et kendine. Merak etme, o kafaya taktığın sorunlar da bir süre sonra çözülecek ve unutulacak. Bu hep böyledir."

Çocuk, sessizce beni dinledikten sonra usul usul başını salladı.

Bakışlarında bir şey vardı; adını bilmiyor, manasını çözemiyordum. Yorumlayabildiğim tek şey, dik duruşum karşısındaki hayranlığıydı.

"Rüzgâr," dedi. "Beni her geçen gün daha da şaşırtıyorsun."

Omuz silkip geriye döndüm. "Hep öyle söylerler."

"Ve hâlâ çok ukalasın."

Terastan çıkarken ona güldüm. "Bunu da söylerler."

Yeniden aşağı kata inip polikliniğe girmeden önce bulunduğum kattaki lavaboya ilerledim ve gece de nöbette olacağım için çabucak musluğu açıp soğuk suyla yüzümü yıkadım. Bir süre musluğa eğilmiş şekilde bekledikten sonra yeniden ellerini soğuk suyla ıslattım ve boynumda, yüzümde gezdirdim.

Tenimde bir şok etkisi yaratmayı başararak üşümeye başladığımda bir havlu kâğıt koparmış, yüzümdeki ıslaklığı kuruluyordum. Dalgalı saçlarım yüzümü kapatırken içeriye giren iki asistan hararetli bir şekilde konuşmaya başladılar ve benim olduğum tarafa neredeyse hiç bakmadılar.

Birkaç dakika sonra kendime çekidüzen vermiş, lavabodan çıkarken kızların Olcay Bey'in adını telaffuz ettiğini işittim. Yanlarından geçerken adımlarım bir an bile duraksamadı ancak duyduğum diğer isim bana aitti. Buna rağmen orada kalıp dinlemek yerine kendimi hızla dışarı attım.

Bir süre daha konuşacaklardı. Belki birkaç hafta, belki birkaç ay. Neden bahsettiklerini umursamayacaktım. Başarım, davam, asistanlarla olan olaylarım... Önemli değildi. Nihayetinde hepsi bitecekti ve ben, hayatın doğal akışına uyum sağlayacaktım. Üstelik sahiden iyi bir başlangıç yapmıştım.

Asansöre binmeyi boş verip kalan iki katı sakince indiğimde ellerimi cebime atmış, telefonumu yoklamak istemiştim. Ancak cebimin boş olduğunu fark ettiğimde şaşkınca duraksadım.

"Ne?"

Ceplerimi iyice yokladım ve elimi pantolonumun üst kısmına sürttüm. Önlüğümden de sonuç alamayınca telefonu tuvalette unutmuş olabileceğimi düşünüp yeniden yukarı çıktım ve hızla lavaboya koştum. Az önceki kızlar çoktan çıkmıştı ve ortalıkta kimse yoktu. Belli ki buraya da hiç getirmemiştim.

Düşürmüş olsaydım sesini duyacağımı bilsem de belki biri asistan odasına bırakmıştır diye umarak hızla aşağı kata indim. Koşar adım asistan odasına girdiğimde Çağatay, hemen bana seslendi:

"Burak seni arıyordu. Bahçede misin diye bakmaya gitti."

"Ah," diye mırıldandım alnımı kaşırken. "Terasta mı unutmuşum?"

Çağatay anlamayarak yüzüme bakarken sırtımı dönüp zemin kata giden asansöre koştum. Birkaç dakika sonra, acelecı adımlarla hastanenin kapısından çıkıyordum. Koştuğum için üzerimdeki önlük geriye doğru savruluyordu ve dalgalanan saçlarım, önümü görmemi engelliyordu.

Muhtemelen beni bulamadığı için yeniden hastaneye yönelen Burak'a el salladım. "Burak!"

Sesimle beraber başını kaldırıp merdivenlere baktığında çoktan onun yanına ulaşmıştım. Tam da tahmin ettiğim gibi elindeki telefonumu bana uzattı.

"Seni arıyordum," dedi şaşkınca. "Sen gittikten sonra terasta unuttuğunu fark ettim."

"Teşekkür ederim," dedim tebessüm ederek. "Sohbete dalınca unutmuşum. Normalde hiç böyle şeyler yapmazdım."

Burak sırıtıp, "Bir ilk," diyerek göz kırptığında bir şeyle de dalga geçmeden duramaz mı diye düşünmekle meşguldüm.

Hızla ekran kilidimi açıp gelen cevapsız aramalara baktığımda şaşkınlıkla mırıldandım: "Ah, Tuna aramış."

Burak aniden hatırlamış gibi parmağını şıklattı. "Elimdeyken uzun bir süre çaldı, asistan odasına gidene kadar açmadım ama seni orada da göremeyince bahçeye inerken açmak zorunda kaldım. Arayan kişi çok ısrarcıydı."

"Ne?" dedim şok olmuş hâlde ona bakarak.

Çabucak ellerini iki yana kaldırdı. "Belki önemlidir diye düşündüm, hiç susmadı çünkü."

"Anladım," dedim memnuniyetsiz bir tavırla.

Burak, "Telefonu kaybettiğini ama birazdan sana ulaştıracağımı söyledim," diye ekledi. Ardından ben daha ona yanıt bile veremeden yanımdan geçip gitti.

"Rahatlığa bak!" diye homurdandım. Bir yandan telefonumu başkası bulmadığı için seviniyordum, bir yandan da Tuna'nın aramasını yanıtladığı için rahatsız olmuştum.

Hızla Tuna'yı arayıp hastane bahçesini turlamaya başlarken Tuna neredeyse telefon daha çalmadan açtı.

"Alo?" dedi hafifçe tersler bir tonla.

"Benim," dedim çabucak. "Telefonu terasta unutmuşum."

Tuna, derin bir nefes verdi. "Tamam, güzelim. İyi misin?"

"Telaşlandım biraz," dedim derin bir nefes verip gülerken. "İyiyim şimdi. Sen nasılsın?"

"Öleceğim!" dedi Tuna bıkkın bir sesle. "Sabahtan beri bitmeyen bir toplantıdayım. Ama bütün bu yoğunluğun bitmesine çok az kaldı."

"İyi çalışmalar," dedim sıcacık bir sesle. "Ben de nöbetteyim. Ararsın işin bitince."

"Ben de eve gidemeyecek gibiyim zaten," diye iç çekti genç adam. "Bugün ofiste sabahlayacağım."

Söylediği şeyle kaşlarım çatılırken istemsizce araya girdim: "Yorulmaz mısın?"

"Sonra birlikte dinleniriz," diye mırıldanırken sesi boğuktu. Ve oldukça tatlıydı.

"Tamam o zaman, dikkat et kendine," dedim aklım onda kalsa da güç bela veda ederken. Tuna'nın öpücük attığını duydum.

"Sen de bebeğim. Görüşürüz."

Geri kalan zaman diliminde poliklinik randevularını bitirmiş, akşama doğru asistan odasına gömülmüş ve tezim hakkında araştırmam gereken bütün konuları belirli bir düzene sokmuş, aradan çıkarabileceğim basit kısımları birkaç saatte halletmiş ve acil servise çağırıldığım için nöbetin kalanını orada geçirmiştim. Gece, birkaç önemli vaka dışında genel anlamda sakin geçmişti. Sabaha doğru görevli hemşireler yerlerini almaya başlarken ben, kaçıncı bardak olduğunu sayamadığım kahvemi yudumluyordum.

"Günaydın, Rüzgâr Hanım!" dedi birkaç hemşire yanımdan geçip giderken.

Onlara başımı eğip gülümseyerek selam verdim.

"Yarınki ameliyata siz girecekmişsiniz."

Hemşirelerden biri elindeki dosyayı bana uzatırken ben, şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırıyordum. Bunu bana söyleyen olmamıştı, belli ki hızlı verilmiş bir karardı.

"Ben mi?" dedim dosyayı alıp incelemeye başlarken.

Hemşire, beni onayladıktan sonra yanımdan uzaklaştı. "Olcay Bey, dosyayı size vermemi söyledi."

Dosyanın yaprakları arasında gezinirken bunun hangi vaka olduğunu çabucak anımsamıştım. Geçen haftalarda hastaneye kabulü gerçekleşen, uzmanların uzun süredir sıkı takipçisi olduğu, önemli bir kadın hastaya aitti. Yumurtalık kisti teşhisi ile başlayan süreç, sonraki testlerde çok daha önemli birkaç bulguya daha rastlanmasıyla beraber yakın takibe alınmıştı. Yatışı gerçekleşen hastanın yakın zamanda ameliyata alınacağını duymuştum ancak Olcay Bey, ameliyata benim girmemi istediğini söylemediği için vakayı yakından incelememiştim.

Üstelik herhangi bir uzman doktor olmayacaktı, doğrudan benim yönetmemi istiyordu.

"Süpermiş," diye mırıldandım görev saati geldiği için hastaneye giriş yapmaya başlayan insanların arasından geçip giderken. Adımlarım beni doğruca asistan odasına götürdü ve sabah mesaisi başlamak üzere olduğu için artık eve gidip güzel bir uyku çekmenin hayaline düştüm.

Odadan çantamı ve eşyalarımı alırken asistanlar çoktan içeri doluşmuştu, bazıları bu gece nöbete kalacağından söz edip yakınıyordu, bazıları içeri daha yeni girdiği için eşyalarını yerleştiriyordu. Arada bir günaydınlaşma merasimi başlıyor, sonra çabucak bitiyordu.

Çatık kaşlarımla elimdeki dosyanın bütün bilgilerini hafızama kazırcasına gözlerimle taradığımda içim rahat bir şekilde dosyanın kapağını kapattım. Uzun zamandır böyle iyi bir ameliyat almadığım için içimde ufak bir heyecan kıpırtısı baş göstermişti.

"O, 400 numaradaki hasta mı?"

Gece boyunca nöbette benimle birlikte olan Çağatay, montunu giyerken çıkmak için hazırlanıyordu. Telefonunu cebine attı ve eğilip dosyama baktı.

"Evet," diye başımı salladım. "Ben de bu sabah gördüm."

Arka taraftan birinin, "Onun ameliyatı yarına alınmış!" diye seslendiğini işitince başımı çevirip arkaya doğru baktım.

"Ameliyat bende," dedim sakince. "Yanımda olmak isteyen varsa Olcay Bey ile görüşebilir. Çok sağlam bir vaka. Kaçmaz."

Zaten esas sorumluluk bende olacağı için Olcay Bey'in seçtiği birkaç kişinin daha yanımda olması beni hiç etkilemezdi. sözlerimle birlikte arka tarafta bir uğultu başlamıştı ki sert bir ses konuşmamızı böldü.

"Ne demek sende?"

Ceketimin fermuarını çekip yeniden arkaya döndüğümde dosyayı koyduğum dolabı kilitlemiştim.

Konuşan, gözlerini üzerime dikmiş ve sivri çenesini de bana meydan okurcasına kaldırmış olan Burcu'dan başkası değildi. Onun bozulan suratına bakarken artık eskisi gibi yanıt vermeye bile tenezzül edemeyeceğimi fark ettim.

"Görüşürüz, millet," diye seslendim diğerlerine.

Fakat Burcu, susmak yerine az evvel çıkardığı montunu, çantasını ve telefonunu yanındaki koltuğa sertçe bırakıp bana doğru yöneldi.

"Sana diyorum, duymuyor musun?" diyerek yükseltti sesini.

"Bana bağırabileceğini kim söyledi sana?"

Ters bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde odada olduğunu fark etmediğim Elvan, hızla Burcu'nun kolunu tutup onu geriye çekti. Kulağına bir şey fısıldadığında ikisine bakarken midemin bulandığını fark ettim.

"Çekil!" diye itti Burcu, Elvan'ı. Ardından öfkeyle bana döndü. "Ben konuştum Olcay Bey ile. Bana verecekti ameliyatı. Bu çoktan planlandı."

"Bu beni ilgilendirmiyor," diye omuz silktim onu çıldırtacak kadar sakin bir sesle. "Senden habersiz elindeki ameliyatı almışsa bu benim problemim değil."

"Haydi ya!" diyerek güldü bana. "Emin misin?"

Gözlerimi devirip çıkmak üzere kapıya yöneldim. "Seninle uğraşmayacağım."

Ve sonra pimi çekilmiş bir bomba gibi patladı.

"Uğraşmayacaksın demek! Neden? Çünkü meşgul olduğun başka şeyler var! Hoş olmayan yollardan bu ameliyatları almak gibi..."

Asistan odasındaki uğultu bir jilet gibi keskince kesildiğinde öfkenin damarlarımda kaynamaya başladığını hissettim. Doğru duyup duymadığımı anlamak için yeniden öldürücü bir yavaşlıkla sırtımı döndüm ve kollarını göğsünde bağlamış, hiddetle soluyan Burcu'ya baktım.

Bakışları alev alevdi. Fakat bilmiyordu ki o beni yakamazdı, bense onu küllerinden iz bırakmayana dek yok ederdim.

"Bir daha söyle," diye fısıldadım ona doğru bir adım atarken.

Çağatay, beklemediğim bir anda kolumu tutup beni geriye çekti. "Sen bakma şuna. Ne dediğini bilmiyor, çıkalım haydi."

"Elini çek," diye mırıldandım kolumu tutan parmaklarına bakarken.

Çocuk sakince elini geri çekti, sonra bana tek bir şey dahi söylemedi.

"Ne oldu?" diye güldü Burcu. "Herkesin bildiği bir şeyi dile getirdim diye neden öyle bakıyorsun? Duymak gücüne mi gidiyor? Ama yaptığın bu!"

Elvan, Burcu'yu bu kez sertçe çekti. "Yapma."

"Neyi?" diye sordu Burcu yandan bir gülüşle Elvan'a bakarken. "Sen de biliyorsun. Konuşmadın mı benimle? *Rüzgâr'ın, en önemli ameliyatları o yollarla aldığını ve bulunduğu konuma bu şekilde geldiğini biliyorum,* demedin mi? Korkmasana, utanacak olan biz değiliz, o."

Birisi, "Bu kadar çirkinleşme!" diye araya girdi ama kim olduğunu göremedim. Gözümü kan bürümüştü, önümü dahi göremez duruma gelmiştim.

Bir insana dair bütün beklentilerinizi sıfıra indirdiğinizde artık size hayal kırıklığı yaşatmasına izin vermemiş oluyordunuz.

Hayatımda yeri olmayan herkesi değersizleştirmiştim, değer vermem gerekseydi zaten hayatımda olacağını biliyordum.

Elvan'a dair hislerim artık bundan ibaretti. Ondan gelen şeyler artık hayal kırıklığı bile yaratmıyordu.

Peki, Burcu denilen şu kadın...

Bana bu cümleleri kurmaya nasıl cüret ederdi?

"Hangi yollarmış onlar?" dedim kararan bakışlarımı Elvan ve Burcu'nun üzerinden çekmezken.

Elvan, başını çaresizce iki yana sallamakla yetindi ancak Burcu, küstahlığını koruyordu.

"Duymak istediğine emin misin?" dedi.

Ona doğru iki geniş adım attım ve öfkemi kontrol edemeyerek onu omuzlarından ittim. "Hangi yollarmış, söyle!"

"Mert Bey'i ayartıp suçsuz adamı hapse gönderdiğin o yollar! Anlamazlıktan gelmene gerek yok!"

Ve bam... İşte, ipin ucu şimdi kopmuştu. Onun adını anmak gibi bir hataya düşmeyecekti, bundan sonrası beni bağlamıyordu.

"Alçaksın sen," diye fısıldadım ondan iğrenmiş gibi yüzümü buruştururken. "Önce yalancı şahitlik yaptın, şimdi de bu çirkin laflar... Ne zannediyorsun? İnsanları böyle aldatabileceğini mi?"

Burcu tek bir kelime edemeden yüzüme bakarken işaret parmağımı göğsüne dayayıp onu ittim. "Sana ancak senin gibi ahlak yoksunları inanır. Bana inananlarsa daima doğrunun yanında olanlar."

"Böyle mi teselli ediyorsun kendini?" diye sordu tek kaşını kaldırıp. "Bütün hastane koridorlarında sen konuşuluyorsun! Bak, ne diyorlar arkandan? Başhekimi mahvetti, adamın hayatıyla oynadı, acımasız, tehlikeli, korkunç biri! Evet, bu sensin!"

Bu defa ben onu çıldırtacak bir şekilde güldüm.

"Çok haklılar," diye fısıldadım Burcu'ya doğru eğilip. "Şayet bu yaptığın algı operasyonuna devam edersen senin de göreceğin tek şey yıllarca içinden çıkamayacağın dört duvar olacak."

Burcu söylediklerimle, dinmeyen cesaretimle şaşkına uğrarken kirpiklerini kırpıştırıyordu.

Ve odadaki herkes bizi dinlerken dudaklarımı ıslatıp ekledim: "Canımı yakan herkese karşı acımasızım, tehlikeliyim, korkuncum. Şunu sakın unutma Burcu, sen bir tacizciyi savunup kendini bu kadar düşük bir konuma layık görmeden önce de zaten ayağımın altında ezdiğim bir paçavraydın. İnsanlar senin yeteneğine güvenemiyordu, hiçbir mesleki becerin yoktu, çocukça kavgalarla duyuluyordu adın. Ve ben... Ben yine bu hastane koridorlarında konuşulan isimdim. Senin aksine beni hep başarılarımla, özgüvenimle, disiplininle tanıyorlardı. Her zaman senden üstündüm ve sen, bana yetişemeyeceğini bildiğin her gün daha fazla kıvranıyordun." Güldüm. "Görüyorum ki hiçbir şey değişmemiş."

"Hadsiz!" diye bağırdı suratı kıpkırmızı olurken. "Sen... Sen nasıl-"

"Asıl sen nasıl beni böyle iğrenç şeylerle itham edersin?" diye sordum başımı yana eğip. "Benim her şeyi kanıtladığım ve kanıtlamak zorunda olduğum yer burası değildi. Adaletti. Yargılamak senin gibi zavallıların değil, mahkemenin işiydi. Ve onlar beni haklı buldu. Çünkü ben çok sevdiğin, koruyup durduğun o leş adamın bana nasıl saplantılı olduğunu ispatladım!"

Burcu'nun sesi soluğu kesilmişti, derin derin nefesler alıyor, her an bayılacak gibi bana bakıyordu. Gözleri odağını şaşırmıştı, yaşadıklarımı böyle dile getirmemi beklemiyor olmalıydı.

Sessizliğimi haksızlığımdan zannetmişlerdi. Oysa benim sessizliğim tenezzül etmeyişimdendi. Hepsi buydu. Madem böyle olsun istiyordu, o hâlde ben de haykırmasını iyi bilirdim.

"Bu hayatta en sevdiğim şey, senin böyle küçük düştüğünü görmek," diye gülümsedim. "Düşününce sen, hep geri planda kalmış bir asistan olmayı hak ediyormuşsun."

Öfkeyle elini kaldırdı ancak bana vurmasına müsaade etmeden bileğini sertçe tuttum. Öyle sert tuttum ki elimden kurtulmak için beni itti, debelendi ancak izin vermedim.

Bir kelepçe gibi sıkıca kenetlediğim parmaklarım, bileğini âdeta ezdi. Burcu acıyla bağırınca Elvan araya girmek istedi ancak ona dönüp bütün hiddetimle bağırdım:

"Çek pis ellerini! Dokunma!"

Kız korkuyla geriye sıçrarken içerideki kimse bu kadar gözümün dönmesini beklemiyordu; Burcu, acıyla yüzünü buruştururken bana bir şeyler söylese de duyamaz hâle gelmiştim. Fark ettiğim tek şey, kolunu koparırcasına benden çekmesi ancak izin vermediğim için benden uzaklaşamadığıydı.

Onu sertçe kendime çektim, sarsıldı. "Bir daha," dedim herkesin duyması için yüksek sesle konuşurken. "Bir daha hakkımda olur olmaz şeyler söylediğini duyarsam, hastane yönetiminin uyarısına rağmen yaşadığım o iğrenç olayı dillendirdiğine şahit olursam andım olsun ki seni burada barındırmam."

Gözlerimi kaldırdım, alev alev yanan bakışlarımı herkesin üzerinde gezdirdim. "Hiçbirinizi barındırmam," dedim tükürür gibi.

"O korkuyu yaşayan bendim! O adamın geceleri evinin kapısına geldiği kişi bendim! Hayatını mahvetmeye çalıştığı kişi bendim! Tek başına mücadele eden, hakkını arayan, ispat etmek için aylarca çabalayan bendim!"

Burcu'yu sertçe ittim, arkasındaki koltuğa doğru düştüğünde gereğinden fazla güç kullandığımı fark ettim ancak geri çekilmek yerine onun üzerine doğru gidip koltuğa eğildim.

"Bak!" diye haykırdım boğazım acırken. Parmaklarımı kazağımın yakasına yakıştırıp aşağı sündürdüm, aylar öncesinden kalan fakat izi geçmeyen yaralardan birini gösterdim.

"Bak şu boynuma!" diye bağırdım Burcu dehşetle beni izlerken. "Darp edilen sen değildin! Ölümle tehdit edilen sen değildin! Buralara kadar tırnaklarıyla kazıyarak gelip, şikayetini geri çekmesi için gururunu hiçe sayması istenen sen değildin! Duydun mu beni? Sen benim ne yaşadığımı nereden biliyorsun? Söyle!"

Burcu tek kelime edemeden bana bakarken kapının önünde bir hareketlilik olduğunu seziyordum, yutkundum, göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. İşaret parmağımla boynumdaki izi gösterdim.

"Bunu unutma sakın," diye fısıldadım öfkeyle dişlerimin arasından. Parmağımla alev alev yanan gözlerimi gösterdim. "Ve bu yüzü de unutma."

İçerideki herkesin nutku tutulmuştu, kimse yanıma yaklaşamıyordu. Açık kalmış pencereden duyulan, rüzgârın yaprakları kıpırdatan hışırtısı ve göğsümden çıkan hırıltıdan başka bir ses yoktu.

"Bütün bunları yaşayan benken adımı ağzınıza almanıza izin vermem! Vermeyeceğim! Duydun mu beni? Bana bak!"

Burcu, bu kadar delireceğimi hesaplamamış olacak ki sindiği koltukta onu rahat bırakayım diye beceriksizce kafasını salladı.

"Yok öyle hiçbir halt bilmeden arkamdan atıp tutmak! Gelip yüzüme söyleyeceksiniz! Sonra ben de aynen böyle açıklayacağım her şeyi."

Uzandım, Burcu'nun omzunu okşayıp öfkeyle aralanan dudaklarımı kıvırdım, tehlikeli bir şekilde gülümsedim.

"İşte, bu kadar basit," diye mırıldandım. "Kimse haddini aşmayacak."

Eğildiğim yerden kalkıp iki adım geri çekildiğimde Burcu'nun hiddetim karşısında bozguna uğramış, söylediği şeylere çoktan pişman olmuş, küçüldükçe daha da küçülmüş gibi bir hâli vardı. Yutkundu, yüzüne düşen saçlarını geriye itti.

Sırtımı dönüp odadan çıkarken kapı ağzındaki Füsun'un gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmadığını fark ettim. Ve hiç ummadığım bir şey yaptı.

"Ben buradaki en yeni asistan olmama rağmen yalnızca birkaç defa denk geldiğim hâlde hastalara nasıl beceriksiz yaklaştığını gördüm. Ve şimdi çıkmış, kimsenin adını dilinden düşürmediği Rüzgâr Ulu'ya meydan okuyorsun. Kıdemliler arasındaki en işe yaramazlardan biri senken bu kadar büyük bir kayaya çarpmak senin için zor olmuyor mu, Burcu?"

Geride bıraktığım Burcu'nun şaşkınlık dolu iniltisini duysam da cevap veremeyeceğini bilmek bana daha çok haz verdi. Füsun başka hiçbir şey söylemedi, ben de orada daha fazla bulunup kimseyle konuşmak istemediğim için odadan çıkıp gittim.

Az sonra hızlı adımlarla kendimi hastanenin bahçesine atmış, bulduğum ilk banka oturmuştum. Çantamı ve telefonumu yanıma bıraktım, başımı ellerimin arasına aldım ve sızlayan şakaklarımı ovdum.

"Yenilme," diye fısıldadım kendi kendime. "Nefes al. Güçlü kal. Yenilme."

Ciğerlerime temiz havayı çekerken gözlerimi kapatıp biraz soluklandım. Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Kendime

gelmem için zamana ihtiyacım vardı ancak yanıma birinin oturduğunu hissedince irkilip gözlerimi açtım.

Çatık kaşlarla, "Sen!" diye söze girişmek üzereyken Çağatay, "Sakin," dedi. "Benim."

"Yalnız bırak beni," dedim giderek kısılan sesimle.

Sanki az evvel gürleyen ben değilmişim gibi...

"İyi misin diye bakmaya geldim," dedi genç çocuk. Yüzü gözlerimde geziniyordu, bir sorun olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Sen orada kalanları kontrol et," dedim buz gibi bir sesle. "Müdahaleye ihtiyacı olanlar onlardır."

"Kızı mahvettin," dedi Çağatay şaşkınlığını üzerinden atamamış gibi başını sallarken.

Reddedercesine kaşlarımı kaldırdım, gözlerimi önümdeki ağacın dallarında gezinen serçenin kanatlarına dikmiştim.

"Daha hiçbir şey yapmadım."

Ve bu, henüz zamanı gelmemiş bir yeminin itirafı gibiydi.

"Ortalık iyice karıştı," dedi çocuk derin bir iç çekip. "Asistan odası darmaduman."

"Ne oldu?" dedim serçedeki gözlerimi yanımdaki genç adama çevirirken.

Bu sırada ikimiz de aynı anda hastanenin kapısından bize doğru koşan Burak'ı gördük. Her şey o kadar hızlı gelişiyordu ki yetişemiyordum, başım daha çok dönmeye başladı.

Çağatay, çenesinin ucuyla Burak'ı gösterdi. "Senden sonra Burak girdi içeri. Zaten hemen anladı ortalığın savaş alanı gibi olmasından. Füsun da sen çıkar çıkmaz gazı verince Burak, Burcu'nun üzerine yürüdü."

Gözlerim Burak'tan ayrılmazken şaşkınca fısıldadım: "Ne?"

Burak yanımıza gelmek üzereydi fakat Çağatay, hızla bana doğru eğilip kulağıma mırıldandı. Sesinde çözemediğim, garip bir şey vardı. "Zaten..." dedi derin bir nefes verip. "Sen de farkındasındır."

Bu çocuk neden bahsediyordu? Çatık kaşlarımla ona bakmaya devam ederken o, alçak sesle cümlesini bitirdi:

"Burak, her geçen gün daha çok hayran oluyor sana. Son zamanlarda bana senden, senin yaşadıklarından başka anlattığı hiçbir şey olmadı. Senin de çoktan bunu fark ettiğini düşünüyordum aslında." Soluklandıktan sonra yanımıza yaklaşan Burak'a kaçamak bir bakış atıp cümlesini sürdürdü: "Ama şunu bil diye söylüyorum, içeride olanlar seni korumak için yaptığı bir şey değildi. Senin yerinde başka bir insan olsaydı Burak, onun için de aynı şeyi yapardı. Bu savunma güdüsü neden kaynaklanıyor, bilmiyorum ama haksızlığa tahammül edemediği ortada."

İşittiğim şeylerle titremeye başlayan ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırdım, şaşkınca etrafıma bakındım ve bir an için görünmez olmak istedim. Doğru duyup duymadığımdan emin olamıyor, sindirmek için buradan kaçıp gitmek istiyordum.

Çağatay'ın tam olarak kastettiği şey neydi?

"Ne diyorsun sen?" dedim ona ters bir bakış atıp. "Benim kimsenin korumasına ihtiyacım yok."

İşlerin rengi iyiden iyiye değişmişti. Çağatay, cevap vermek yerine gözlerini önce Burak'a çevirdi, ardından onun telaşlı tavırlarından bir şeyleri anlamamı beklermiş gibi yeniden bana baktı. Bu sırada Burak yanımıza gelmişti.

Çağatay'ın bakışları hâlâ gözlerimdeydi. Bense orada gördüğüm şeye inanmak istemiyordum.

Bir şeyleri yanlış yorumlamış olmalıydı.

Burak'ın yaşadıklarımdan sonra bana daha yakın olduğunun farkındaydım fakat bunun, benim bilmediğim başka bir sebebi olabilirdi. Yine de dışarıdan bu yakınlığın yanlış anlaşılmış olması, huzursuz hissetmeme sebep olmuştu. Sınırlarım konusunda düşündüğüm kadar net davranmamış mıydım?

"Görüşürüz."

Bir anda yanımdan kalkıp gittiğinde bankın önünde ayakta dikilen Burak ve ben yalnız kalmıştık. Gözlerimi kaldırıp onu incelemek zorunda kaldığımda hızlı hızlı soluyor, bir yandan da iyi miyim diye bana bakıyordu. Çağatay'la aramızdaki garip bakışma dikkatini bile çekmedi, doğruca yanıma oturup bana döndü.

"Duydum olanları," dedi hızla. "İyi misin sen?"

"Sağ ol," dedim. Sesimde belirgin bir soğukluk vardı. Hem içeride yaşadıklarımdan hem de Çağatay'dan duyduğum o tuhaf imadan kaynaklanıyordu. Çantamı ve telefonumu alıp ayaklandım.

"İyiyim," dedim.

Burak, bir an için bocaladı. Bir şeyleri yanlış ifade etmekten çekindiği ortadaydı; Bunu, odağını şaşıran bakışlarından rahatlıkla anlayabiliyordum. Ne yapacağını bilemez hâlinden sıyrıldığında destek olduğunu hissettirmek istercesine elini omzuma doğru uzattığını fark ettim.

"İstersen..."

Bu tavrı, benim için hâlâ dostça bir anlam taşısa da hiçbir şeyi kaldırabilecek gibi hissetmiyordum, elini havada bırakıp hızla ondan uzaklaştım. Yanımda olduğu için minnettardım ve bunu, yeteri kadar dile getirdiğimin farkındaydım. Fazlası için

açıklama yapacak mecalim kalmamıştı, artık kimseye derdimi anlatmak ya da yanlış anladıkları şeylerin doğrusunu aktarmak için çaba sarf etmek istemiyordum. Aynı anda bu kadar çok şeyle savaşmak yorucuydu. Burak tarafında işler ne durumdaydı, bilmiyordum ancak düzeltmesi gereken bir tavır varsa bunu çözecek olan ben değildim. Bunu kendisi halletmeliydi.

O bana bakmaya devam ederken başımı sallayıp veda ettim. "Kendine iyi bak. Görüşürüz."

Yaptığımın ne kadar doğru olduğu tartışılırdı fakat bir şeylerin tamamen yanlış gittiği ihtimaline karşı orada daha fazla bulunmak istememiştim. Üstelik Burak, hakkında hiçbir zaman net bir karara varamadığım, tuhaf biriydi. Zaman zaman çok içine kapanıktı, bazense çok cana yakın davranırdı.

Kafam tamamen allak bullaktı. Adımlarımı hızlandırıp yorgun gözlerimi ovalayarak otoparka yürüdüm.

Ve adımlarım, tam o an durmak zorunda kaldı. Dağılmış kahve saçları, gözlerimden çekmediği koyu bakışları, yorgun görünen yüzü, yakası açık olan gömleği ve gevşek kravatıyla Tuna tam karşımdaydı.

Şaşkınca ona baktım. "Un torbası?"

Bana yanıt vermedi fakat yüz ifadesinden bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordum. Yanına yürüdüm, arabasını nereye park ettiğini bulmak için bir süre bakındım ancak göremeyince otoparkın arka tarafına park etmiş olabileceğini anladım.

Buraya kadar neden yürümüştü?

"Ne zaman geldin?" dedim bariz bir şaşkınlıkla.

Tuna, yanıt vermek yerine omzumun arka tarafına baktığında taşlar hızla yerine oturdu. Az evvel oturduğum banka bakıyordu, geri dönüp o tarafa kaçamak bir bakış attığımda Burak'ın ayağa kalkmış hastaneye doğru yürüdüğünü gördüm.

"Tuna?" dedim başımı yeniden ona çevirip. Ancak gözlerini oradan çekmedi.

"Hatırlıyorum ben bu çocuğu," dedi sonunda. Sesi toktu fakat beni ürküten bir tınısı da vardı, ne düşündüğünü anlayamıyordum.

"Ne?" dedim şaşkınca.

Gözlerini sabitlediği yerden çekmedi. "Restoranda da karşımıza çıkmıştı. Beni ilk kez öpeceğin gün."

Tuna'nın sözleriyle anılar birden zihnime akın ettiğinde başımı salladım, haklıydı. Burak, daha önce de çok talihsiz bir anda karşımıza çıkmıştı. Fakat o zamandan bu yana birçok şey, engel olunamaz şekilde değişmişti.

Asırlar geçmiş gibi hissediyordum.

"Yorgun musun sen?" dedim gözlerimi kısıp Tuna'ya bakarken. "Pek iyi görünmüyorsun."

Nihayet bakışlarını yüzüme çevirdi, bir süre beni inceledi. Bakışları, gözlerimde gereğinden uzun bir süre oyalandı ve usulca nefes verdi.

"Yorgunum, bebeğim," dedi pürüzlü bir sesle. "Çok yorgunum."

"Sabaha kadar çalışmasaydın keşke," dedim söyleyecek başka bir şey bulamadığım için bocalayarak. Sonunda anahtarlarımı çıkarıp arabamı gösterdim. "Geçelim mi?"

Tuna, olduğu yerden kıpırdamadı. Yürümek üzere attığım adımı geri çektim, dönüp Tuna'ya baktım. Öylece gözlerime bakıyordu.

"Defalarca aradım seni," dedi soğuk bir sesle. Sonra çenesinin ucuyla bankı gösterdi. "Ama orada oturuyordun."

Şaşkınca telefonumu çıkarıp bakarken sahiden de çok fazla cevapsız çağrı olduğunu gördüm. Tartışmadan sonra kendimi öyle korkunç hissetmiştim ki çantamın derinliklerine attığım telefonun zil sesi bile çalınmamıştı kulağıma.

"Duymamışım," dedim mahcubiyetle.

Fakat Tuna, az evvel Burak'la oturduğumuz banka bakmaya devam ediyordu.

"Ne oluyor?" dedim iyice huzursuzlanarak.

Biz, birbirimizi gördüğümüz ilk an yalnızca sarılırdık. Oysa şimdi aramızda belirgin bir mesafe vardı, üstelik Tuna'nın gözleri de sanki yanımda değil, çok uzaklardaydı.

"Arkadaşın mı?" diye sordu sonunda. Sesi boğuktu, bunu sorarken zorlandığını hissettim.

Saçlarımı yüzümden geriye atarken ne söyleyeceğimi bilemedim, sanki yaşadığım tuhaflığı bir şekilde anlamış gibi bakıyordu gözleri, içimi görüyor gibi...

"Pek fazla arkadaşım olmadığını biliyorsun," dedim elimi boşlukta sallarken.

"Arkadaşın değil mi?" diye sordu başını yavaşça yana yatırıp.

"Değil sanırım," dedim yalan söyleyip söylemediğimden emin olamazken.

Tuna sessizce beni izlemeye devam ederken konuşmanın nereye gideceğinden emin değildim, buradan ayrılmak ve bir an önce onunla eve gitmek istiyordum; ona sarılmak, ona sığınmak istiyordum.

Fakat Tuna, ısrarla olduğu yerden hareket etmiyordu.

"Neden böyle bakıyorsun?" dedim sıkıntılı bir nefes verirken.

Başını sallayıp yeniden hastane yolunu baktı. "Anlamaya çalışıyorum."

Nihayetinde bu cümlesiyle daha fazla dayanamadım ve sonrasında vicdan azabı çekmek istemediğimi bildiğim için derin bir nefes verdim.

"Tam olarak nasıl ifade edebileceğimi bilmediğim bir durumun içindeyim. Burak, hakkında kolayca fikir yürütebildiğim biri değil. Son zamanlarda eskisine kıyasla daha yakındık, ben onunla yalnızca arkadaş olduğumuzu düşünüyordum fakat Burak için bunun nasıl göründüğünden emin değilim."

Tuna'ya huzursuz hissettiği herhangi bir konuda yalan söylemek, istediğim en son şeydi. O hareketsizce beni seyrederken derin bir nefes verip cümlemi bitirdim: "Bu yüzden onunla arkadaş olup olmadığımızı bilmiyorum. Bundan sonra onunla konuşurken rahat olabileceğimden emin değilim. Hepsi bu."

Tuna'nın gözlerime sabitlediği bakışları birkaç ton koyulaşırken boynundaki damarların belirginleştiğini gördüm. Yutkundu, dudaklarını araladı ve ben nefesimi tutmuş, onun yanıtını beklerken o sadece güldü.

"Yani seni arkadaşı olarak görmediğini düşünüyorsun. Yanılıyor muyum, fırtına?"

Söyleyebilecek bir şeyim yoktu, her şey neler olduğunu anlayamadığım bir hızla gelişmişti. Tuna ile bakışırken sadece başımı sallamakla yetindim. Bilmişçe dudağını büzdü, yeniden Burak ile oturduğumuz banka baktı.

"Ne olarak görüyormuş bu herif seni?" dedi sesini tehlikeli bir tınıya bürüyüp alçaltırken.

"Uzatmaya gerek var mı?" diye sordum. Sesim istemsizce sert çıkmıştı, Tuna'nın kaşları çatıldığında cümlenin devamında gözlerimi kapatıp sakinleşmeyi denedim.

Hâlâ çok gergindim, içeride olanları atlatabilmiş değildim. Düşünceler zihnime akın ediyordu, kontrolüm dışında gelişen şeyler vardı ve hiçbirine müdahale edemiyordum. Başıma korkunç bir ağrı saplandığını hissederken derin bir nefes verdim. Tek istediğim, ona sarılmak ve buradan gitmekti.

"Bebeğim," dedim yumuşak bir sesle. "Öyle demek istemedim, önemli olsaydı zaten anlatırdım."

Tuna, hiç beklemediğim bir anda benden uzaklaştı, ellerini iki yana açıp kendini gösterdi. "Anlatırdın, öyle mi? Buna emin misin, Rüzgâr?"

Neye uğradığımı şaşırmış hâlde ona bakarken öfkeyle soludu: "Şu herif umurumda bile değil!" dedi. Ardından eliyle yüzümü gösterdi. "Ama kızaran gözlerin çok umurumda! O bankta otururken asılan suratın, titreyen dudakların çok umurumda! Seni neyin üzdüğü öyle çok umurumda ki!"

Kirpiklerimi kırpıştırarak ona bakarken bana doğru iki adım attı, az evvel yükselen sesini alçalttı.

"Ve sen umurumda olan hiçbir şeyi bana anlatmıyorsun."

Başımı hızla iki yana salladım. "Ha-hayır..."

"Neden yapıyorsun bunu?" dedi âdeta inleyerek.

İşte o an, ilk kez Tuna'nın içinde biriken şeyleri fark ettim.

"Sevgilim," diye fısıldadım titrek bir sesle.

"Neden?" dedi ayağıyla kaldırım taşına bir tekme savurup yeniden bana dönerken. Gözleri sanki bana yalvarır gibiydi. Ancak ben, bu yalvarışa ilk kez şahit oluyordum.

"Neden paylaşmıyorsun benimle?" diye fısıldadı çaresizce. "Bana güvenmen için daha ne yapmam gerekiyor? Tamam diyorum! Tamam, bu sefer koşulsuz güvenecek sana. Seni zorlamayacaksın, o sana gelecek. Ama her seferinde aynı şeyi yapıyorsun, sanki hiçbir şey yokmuş gibi beni geçiştiriyorsun!"

Zihnimde yarım kalan cümleler birer birer kendini tamamladığında artık olanlara daha uzaktan bakabiliyordum. Hastanede çalışmaya başladığım ilk günden beri gördüğüm tüm o korkunç muameleyi düşündüm. Neyi kastettiğini anladığımda onunla paylaşmaya çekindiğim bütün sıkıntıları hatırladım.

"Bir dakika," dedim derin bir nefes verip. "Açıklamama izin ver."

"Gözlerime baktığında sana nasıl yalvardığımı görmüyor musun?" dedi neredeyse acıyla. "Sen biraz gül diye ne kadar çabaladığımı fark etmiyor musun? Bu hastaneye geldiğinden beri her şeyin iyi olduğundan söz edip duruyorsun, üzülmemen için üstelemesem de bugün, buraya geldiğimde yine o bankta yalnız oturduğunu, neredeyse ağlarcasına etrafı izlediğini görüyorum..."

Araya girmek istedim ama izin vermedi. Öfkeleniyordu. "Hatta öyle bir görünmezlik ki benimki, yanına oturan o heriflere her boku anlatabiliyorsun, arkadaşın olarak görüyorsun ama ben, bu kadar bile olamıyorum!"

"Saçmalama, Tuna," dedim göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkarken. "Ben," dedim bocalarken. "Ben seni de üzmek istemediğim için..."

"Bu mu?" dedi hayal kırıklığıyla. "Birbirimizden kötü şeyleri saklayarak ve yabancı insanlarla paylaşarak mı biz olacağız? İstediğin bu mu, Rüzgâr? Ben senin için burada beklerken o insanlar senin dertlerini dinliyor! Herif öyle rahat ki senin telefonunu açma cüretine sahip olabiliyor! Ama ben... Ben Rüzgâr incinmesin, Rüzgâr iyi hissettiğinde bana gelsin, Rüzgâr ne zaman isterse o zaman olsun diye çabalayıp duruyorum."

Başını iki yana salladı, omuzları düşmüştü. "Debeleniyorum."

Burak'ın Tuna aradığında açtığı çağrıyı anımsadım, başıma korkunç bir sızı saplanırken bunların hepsini nasıl toparlayıp açıklayabileceğimi bilmiyordum. Tuna'nın kendini bu insanlarla kıyasladığına inanamıyordum fakat belli ki içinde dağ gibi büyümüş kırgınlıkları vardı.

Fark etmeden onu incitmiştim.

"Gözlerin hep dalıp gidiyor," diye fısıldadı neredeyse acıyla. "Ama her sorduğumda sadece omuz silkip geçiştiriyorsun. Söyle bana, tanımıyor muyum ben sevdiğim kadını?"

Bana doğru yaklaştı, parmağı yüzümü okşadı.

"Ben, senin yüzündeki yorgun çizgiyi bile ezberledim," diye fısıldadı acizce. "Görmüyor muyum sakladığın hüznü?"

Dudaklarım titredi, içimdeki ağlama isteğini güç bela durdurdum.

"Sadece," diye fısıldadım o güzel kahvelerine bakarken. "Sadece dertlerimle seni boğmak istememiştim. Hayatını benim için öylesine boş verdin ki bütün o korkunç zamanlardan sonra bir de hastanedeki bu saçma şeylerle kafanı meşgul etme istedim."

Tuna'nın kırgın gözleri gözlerimdeyken uzandım, yanağını okşadım. "Özür dilerim," dedim çaresizce. "Ben böyle olacağını düşünemedim."

Keşke kıskandığı, oradaki uyduruk asistanlar olsaydı, bunu halledebilirdik. Fakat Tuna, benim ondan sakındığını şeyleri diğerleriyle paylaştığımı fark ettiği an yıkılmıştı.

Ve bu yıkıntıyı nasıl iyileştirip yeniden inşa edeceğimi bilmiyordum.

"Çok bekledim, Rüzgâr," dedi artık hissiz çıkan sesiyle. "Kendi gelecek, dedim. Halledecek, dedim. Siz birlikte çok bü-

yük şeyleri aştınız, bundan sonra daha az ürkecek senden, dedim. Kendimi hep böyle teselli ettim. Ama olmuyor, Rüzgâr."

Başını iki yana salladığında kalbime bir ok saplandığını hissettim.

Tuna, gözlerime bakarken fısıldadı: "Ben sana hep senin izin verdiğin kadar gelebiliyorum. Ama sen bana bir adım bile gelemiyorsun. Sanki biz hep başa dönüyoruz. Şu insanlara açtığın kadar açamıyorsun bana içini."

"Tuna," dedim artık buna bir son vermem gerektiğini hissettiğimde. "Dur, lütfen. Tamamen yanlış anlıyorsun. Kırıldığını görüyorum, özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Ama bu değil."

Başımı hızla iki yana salladım. "Zannettiğin gibi değil."

Tuna, dudağının ucunu kıvırdı, sonra başını salladı. "Durmak. En iyi bildiğim şey."

Sanki tanıdığım adam değildi, karşımda bambaşka bir Tuna duruyordu.

Tuna'nın paramparça olmuş kalbi duruyordu.

Sırtını dönüp, çekip gittiğinde kalbim göğsümü delip geçecekmiş gibi hızlı atıyordu, peşinden koştum ancak Tuna, benden daha önce davranıp doğruca arabasına yürüdü.

"Tuna!" diye bağırdım.

Bana bakmadı. Onun ilk kez bu denli hayal kırıklığına uğradığını görüyordum.

Ve buna ben sebep olmuştum.

"Un torbası!" dedim dudaklarım titrerken.

Buraya nasıl geldiğimizi anlayamıyordum, çıldıracak gibi şakaklarımı ovdum.

"Gitme!" dedim en sonunda korkakça.

Tuna adımlarını durdurdu. Usulca geriye döndü, sırtındaki bakışlarım gözlerine değdi. Ona doğru iki adım attım fakat sözleri beni yerime çiviledi.

"İyi düşün, Rüzgâr. Belki de giden ben değilimdir."

Ve sonra tıpkı kendisi gibi beni de bir enkaza çevirip gitti.

1 HAFTA SONRA

Mezarı açık bırakılmış bir geçmişin ne zaman hortlayacağını tahmin edebilir misiniz? Peki ya geçmiş kefenini yırtıp korkunç yüzüyle karşınıza dikildiğinde onu ne kadar yok sayabilirsiniz?

Sabah uyandığımda geçmişin karşıma ani bir manevrayla çıkacağını bilsem belki de güneşin doğmasını hiç istemezdim. Keşke geçmişi ardımızda bırakabilsek, gelecek sahiden bize iyi mi gelecek, bunu görebilseydik.

"Abla."

Yağmur odamın kapısını tıklatıp içeri girdiğinde gömleğimi giymiş, kol düğmelerimi ilikliyordum. Üzerime siyah bir ceket geçirip bu akşam hastanedeki önemli toplantı sırasında yapacağım sunumu düşündüm, aynadaki yansımam son derece resmîydi.

Kız kardeşim, kapıdan başını uzatıp bana gülümsedi. "Çok güzel olmuşsun."

"Teşekkür ederim, bebeğim," dedim zoraki bir tebessüm dudaklarımda peyda olurken.

Tam bir haftadır annem ve Yağmur'a ters giden bir şeyler ol-

duğunu hissettirmemek için çabalıyordum. Fakat çabam nafile miydi, onu bilmiyordum.

Tuna gitmişti. O gün, bana sırtını dönüp bütün kırgınlıklarıyla gitmişti ve ben yalnızca seyredebilmiştim.

İlk üç gün deli gibi onu aramış, telefonuna ulaşamadığım için üst katta âdeta nöbet tutmuş, hastaneden gelir gelmez doğruca dairesine uğramıştım. Fakat ona bir türlü ulaşamıyordum.

Dün nihayetinde dayanamamış ve her ne kadar aramızdaki olayı diğerlerine yansıtmak istemesem de Emir ve Gece'yi aramak zorunda kalmıştım. Gece, sıkıntılı bir tavırla Tuna'nın birkaç kez yanlarına uğradığını fakat çok kısa bir süre kaldığını, Emir'in de onunla konuştuğunu ancak başka hiçbir şey bilmediğini söylemişti.

Neden eve gelmediğini sormuş ve çalıştığı yere gitmeye karar verdiğimi söylemiştim. Gece ise iş yerine bile doğru düzgün uğramadığını, sekreterin birkaç kez toplantıyı iptal etmek zorunda kaldığı için Emir'i ve kendisini aramak durumunda kaldığını söylemişti.

Yani Tuna sahiden gitmişti. Tıpkı ilk tanıştığımız zaman istemeden onu incittiğimde aylarca karşıma çıkmadığı zamanki gibi...

"Rüya'yı arayacağım," demiştim en sonunda Gece'ye. Kız kardeşine, durumun bu kadar kötü olduğunu söylemek istemiyor ancak elim kolum bağlı olduğu için başka çıkış yolu bulamıyordum.

Gece ise üzülmememi, bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini fakat belli ki ikimizin de zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti.

İç çekip aynadaki yansımamdan gözlerimi çektim. Hastanedeki tartışmadan sonra ne işime konsantre olabiliyor ne de Tuna'yı düşünmeden durabiliyordum. Sanki çıkmaz bir sokaktaydım ve düşünceler, beynimde vızıldayıp duruyorlardı.

İşin aslı, korkunç hissediyordum.

"Abla..."

Yağmur, yeniden bana seslendiğinde telefonundaki bir numarayı gösteriyordu. Ona doğru iki adım atıp gösterdiği yere baktığımda bana telefonu uzattı.

"Bu öğretmenimin telefon numarası," dedi sakince. "Seni tanıdığı için ablan beni arasın dedi. Eğer hastaneden vakit kalırsa uğrayabilirmişsin de."

"Bir şey mi oldu, bebeğim?" dedim Yağmur'un yüzünü avuçlarımın arasına alıp okşarken.

Yağmur, umursamazca dudağını büzdü. "Bilmem. Belki veli toplantısı içindir."

İçimde var olan huzursuzluk, artmaya yer arıyor gibiydi. Çabucak başımı sallayıp numarayı kaydettim.

"Ben hallederim, bir tanem," dedim saçlarına bir öpücük kondurup. "Haydi, servisi bekletme. Güzelce dinle derslerini de."

Bana kocaman gülümsedikten sonra kapıdan çıkmadan önce aklına aniden bir şey gelmiş gibi bana döndü.

"Abla! Tuna abi bizi konsere götürecekti ya... Gelmeyecek mi?"

Bir an ne yapacağımı bilemeyerek bocaladığımda Yağmur pürdikkat yüzüme bakıyordu.

"Gelecek, güzelim," dedim her şey yolundaymış gibi gülümseyerek. "Sadece işleri o kadar yoğun ki... Biz bile görüşemiyoruz."

Kız kardeşim her zamanki gibi anlayışla başını salladı. "Tamam o zaman, abla."

Annemle ikisinin evde ne kadar çok bulunurlarsa huzursuzluğumu o kadar hissedeceklerini bildiğim için aklıma gelen fikirle çabucak konuştum:

"Akşam vizyona çok güzel bir film giriyor. Benim toplantım geç bitecek ama annemi götürmek ister misin?"

Yağmur, hevesle başını salladı. "Çok isterim! Fazla ödevim yoktu."

"Tamam, bebeğim," diye gülümsedim. "Ben biletleri alıp sana mesaj atarım."

Yağmur heyecanla bana öpücük atıp odadan çıktığında çocukları mutlu etmenin ne kadar kolay olduğunu düşünüyordum. Belki yaptığım onu kandırmaktı ancak evdeki bu gerginlikten biraz olsun uzaklaşmalarını istiyordum.

Annem hâlâ uyuduğu için onu uyandırmadan sessizce kahvaltımı yaptım ve aceleyle evden çıktım. Kol saatime baktığımda hiçbir sorun olmadığını, toplantıya yetişebileceğimi fark ettim ancak adımlarımı yavaşlatmadım.

Arabama binip hastaneye giden yolu katederken bir yandan da Yağmur'un öğretmenini birkaç defa aramıştım. Fakat kadın bana geri dönüş yapmadığı için mecburen mesaj atıp bana dönüş yapmasını istediğimi belirterek telefonu bıraktım.

Günün geri kalanı, son zamanlardaki gibi Tuna'yı düşünmekle ve hastane koridorlarında boş bakışlarımı gezdirmekle geçti. Öğleden sonra Olcay Bey'in benden istediği sunumu, yurt dışından gelen önemli bir grup doktorun arasında yaptıktan sonra derin bir nefes verebilmiştim.

Yüzlerindeki tebessümlere bakılırsa tatmin edici bir sunum olmuştu ve sonuç olumluydu. Toplantının sonunda Olcay Bey, bunun kariyerim için önemli bir adım olduğundan söz etmiş; birkaç doktorun, daha sonra da benimle görüşmek istediğini kendisine ilettiğini söylemişti.

Normalde delicesine sevineceğim bu haber, Tuna'nın içimde bıraktığı buruklukla yalnızca bir tebessüme sebep olmuştu. Olcay Bey yeniden doktorların arasına döndüğünde bugünkü işlerimi bitirmiş olmanın verdiği rahatlıkla asistan odasındaki eşyalarımı alıp çıkıyordum.

Gün içinde birkaç kez Burak ile göz göze gelsek de onunla konuşmamıştım. Tez konusu için sürekli asistan odasında olan Elvan, Burcu'yla eskisi kadar çok takılmıyordu; yine de odaya her girişimde onu görmezden gelerek diğerlerini muhatap alıyor ve işim bitince çıkıyordum. Kaçamak bakışlarla beni izlediğini görsem de onu umursamıyordum.

Akşamüstü hastaneden çıktığımda Rüya'nın yanına gidip gitmemekte kararsızdım. Bugün Tuna'sız yedinci günümdü ve yokluğu, içimde söndüremediğim büyük bir yangın başlatmıştı.

İlk günler onu anlamaya çalışmakla ve ona zaman tanımakla geçmişti. Sonraki gün, üzerine bastırdığım yara sanki daha çok kanamış, kapanmaz bir hâl almıştı.

Şimdiyse yaranın daha da derinleştiğini, bu kanamanın hiç azalmadığını anlıyordum. Onsuz geçen bir güne daha katlanamayacaktım, yaptığım hatanın farkındaydım ve beni affetmesi için dürüst olmaya, af dilemeye hazırdım.

Rüya'ya müsait olup olmadığını soran bir mesaj attım ve arabama bindim. Hastanenin otoparkından çıkmış ve eve giden yolu tüketmeye başlamışken on dakika sonra telefonum çalmaya başladı ve bir an için Tuna'dan bir haber alabilme umuduyla gözlerim heyecanla açıldı. Arabayı yavaşlatıp sürmeye devam ederken çabucak telefona uzandım ancak arayan Rüya değil, öğretmendi.

"Alo?" dedim hayal kırıklığımın sesime yansımasına izin vermezken.

"Merhaba. Rüzgâr Hanım ile görüşüyorum, değil mi?"

Gözlerimi yoldan ayırmadan, "Evet," dedim. "Benimle konuşmak istemişsiniz. Yağmur iletti."

Kadın derin bir nefes verdi. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

Eve giden yola girdiğimde kaşlarım çatılmıştı. "Hayır," dedi kadın. "Ama bilmenizi gerektiren bir durum var."

Öğretmenin ses tonu beni daha da huzursuz ederken arabayı, evin iki sokak arkasındaki yolun kenarına park ettim ve telefondaki sese dikkat kesildim.

"Konu nedir?" dedim ürkekçe.

"İki gün önce bir veli geldi. Kendisini Yağmur'un babası olarak tanıttı. Kızını görmek istediğini söyledi fakat rehber öğretmenimiz Yağmur'un, babasıyla görüşmediğini bize önceden bildirdiği için bunun mümkün olmadığını ilettik."

Kalbimin durduğunu hissettim.

İşittiğim cümle defalarca zihnimde yankılandı, başım korkunç bir hızla dönmeye başladı, boğazıma kocaman bir yumru oturdu, direksiyonu tutan ellerim titremeye başladı.

Cümle, defalarca zihnimin duvarlarına çarptı.

Yağmur'un babası... Kızını görmek istedi...

"Hayır," diye fısıldadım dehşetle. "Hayır. Sakın göstermeyin."

Kadın telaşla araya girdi. "Rüzgâr Hanım, okulumuzda Yağmur'un velisi olarak siz kayıtlı olduğunuz için biz zaten kendisini muhatap alamazdık. Bu özel durumu da bildiğimiz için kendisini okuldan çıkardık. Fakat gitmeden önce defalarca Yağmur'un ikamet adresini istedi."

Ellerim gibi bedenim de titremeye başladı.

"Ne cüretle?" dedim göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkarken. Öfkem, bir volkan gibi içimden taşıyordu. Arabanın camını açtım ancak hava ciğerlerime yetmedi. Ceketimin kollarını sıvadım, gömleğimin yaka düğmelerini açtım, saçlarımı geriye attım ve başımı direksiyona koyup derin derin nefesler aldım.

"Merak etmeyin, endişelenecek bir durum yok. Biz sadece sizin de haberiniz olmasını istedik."

"Teşekkürler," dedim titrek bir sesle. "Kendisiyle görüşmüyoruz. Lütfen, okula bile giriş yapmasına izin vermeyin."

"Peki, Rüzgâr Hanım. Uygun bir zamanda buraya uğrarsanız daha sağlıklı bir görüşme gerçekleştirebiliriz."

Çenem tir tir titriyordu, dudaklarımı birbirine bastırıp güçlükle konuştum: "Tabii."

Kadın iyi günler diledikten sonra telefonu kapattı ancak içimde, korkunç bir mezar açıp gitmişti.

Ölüsüne dua bile etmediğim, lanetler yağdırdığım bir mezardı bu.

"Hayır," diye fısıldadım başımı yasladığım yerden kaldırırken. Buraya gelmiş olamazdı. Bizi bulmuş olamazdı.

Yağmur'un okulunu nasıl öğrenmişti? Köydeki öğretmenlerle mi konuşmuştu?

"Ya onunla karşılaşsaydı?" diye fısıldadım dehşetle. Titreyen ellerim çabucak telefonumu buldu. Yağmur'u aramak, annemi uyarmak istedim ancak ben yanlarında değilken onların ne kadar panik olacaklarını, dehşete düşeceklerini bildiğim için tek bir şey bile yapamadım.

Öylece ekrana bakakaldım.

"Hayır!" diye çığlık attım gözlerim yaşarırken. Arabamın direksiyonuna bir yumruk attım. Alnımı, direksiyonu tutmaktan boğumları bembeyaz olmuş parmaklarıma defalarca çarptım.

"Yapamazsın!" diye bağırdım acıyla. "Bunu yapamazsın! Bizi yeniden mahvedemezsin!"

Geçmiş, pençelerini ruhuma geçirmişti. Çırpınıyor, çırpınıyor, çırpınıyordum. Yardım istiyordum. *Bırak beni, gömdüğüm yerde kal, bırak ki hayata yeniden başlayabileyim, bırak ki ardımda kalan acılardan kaçıp yeniden umuda doğabileyim*, diyordum.

Oysa o her defasında beni zalim anılarla kuşatıyordu.

Geçmişin ruhunuzu parçalamasına izin verdiğiniz müddetçe, yarın doğacak güneşin kırılmış kalbinize faydası yoktu, can yakan anıları unutmadıkça o güneş sizi hiç ısıtmazdı. Maziye terk edilmişliğin soğuğu sizi hep üşütürdü.

Arabadan telaşla inip kapıyı kilitledim, ardından telefonumu ve çantamı bedenime yapıştırıp hızla sokakları arşınlamaya başladım. Ne o arabayı çalıştıracak ne de içinde kalacak takatim vardı.

Boş sokakta yürüyor ancak zihnimdeki kelimeleri söküp atamıyordum.

Gelmişti. Bizi bulmuştu. Evi de bulacak mıydı? Şimdi neredeydi?

"Öldüreceğim," diye fısıldadım ellerimi kalbimin üzerine bastırırken. Göğsüm acıdı ancak parmaklarımı oradan çekmedim. "Bize dokunmaya kalkarsan seni öldüreceğim."

Sözcükler, öyle acı bir can havliyle dudaklarımdan dökülmüştü ki tir tir titremeye başladım. Babam bir kez daha benim ve sevdiklerimin canını yakarsa onu, gözümü kırpmadan öldürebileceğimi biliyordum. Birini öldürme fikrinin içimde yarattığı gaddar his beni korkuttu fakat bunu dışa vuramadım.

Ve sanki kader o an sesimi işitmiş gibi, gözlerim evimize gitmeden önce döndüğüm son sokağın başına takıldı. Yalpalayan adımlarım duraksadı, nefesim hızlandı, gördüğüm manzara düşüp bayılmama sebep olmasın diye yanımdaki bahçenin demir korkuluklarına tutunmak zorunda kaldım.

Yaşlıca bir adam, olduğum yere doğru geliyordu. Elinde bir kâğıt vardı, sürekli başını kaldırıp binalardaki yazıları okuyordu. Üzerinde eskimiş, çirkin kıyafetler vardı. Adımları hasta bir adamın adımlarıydı; sarsak, güçsüz, dengesiz...

Bu defa içmemişti. Çünkü içseydi gözleri, etrafa böyle iyi bakamazdı.

Babamdı. Bir mezara gömüp toprağını çiğnediğim babamdı.

Bizi arıyordu ancak yanlış sokaktaydı. Ve ben öylece durmuş, onu izliyordum.

"Kaç," diye fısıldadım kendime. Bedenim aniden yaslandığım yerden doğruldu, bana giderek yaklaşan bu adamı seyre daldım.

"Kaçma," dedim sonra. Sesim, nefesimden çıkan buharla birlikte soğuk havaya karıştı.

Mazinin acısı kalbimi deldi, deldi, deldi. Delik deşik olana dek durmadı, o sokağın başında beni mahvetti ancak ben durmadım.

Ben, o sokakta öldükçe yeniden doğdum.

Yokluğu bile varlığı kadar hayatımı zindana çeviren bu adama baktım, çenem kendiliğinden dikleşti. O, farkında olmadan sokağın başında onu bekleyen bu genç kadına yaklaşırken ben sadece durdum.

Sonra başını kaldırdı.

Bedenim hastalıklı bir titremenin esiri olmuş, sanki buzdan bir örtü tenimi sarıp sarmalamış gibi donakalmıştım. Ne ileriye doğru bir adım atabiliyor ne de karşımdaki siyah gözlere sırtımı dönüp kaçabiliyordum. Zaman, beni olmaktan en korktuğum yere sürüklemiş, burada bırakmıştı. Ve akıp gitmiyordu. Beni, bir gün kapımı çalacağını bildiğim bu yüzleşmenin zulmüyle yalnız bırakmıştı. Bir çift göz hareketsizce beni seyrederken geçen bir saniye, sanki ömrümden kopup giden yıllara bedeldi.

"Baba."

Dudaklarım hafifçe aralandı. Gayriihtiyari dökülen kelimeler önce ruhumu, sonra dilimi paramparça etti. Titreyen ellerimi nereye koyacağımı bilemeyerek parmaklarımı birbirine doladığımda bunun küçükken bu adamdan korktuğumda refleks olarak yaptığım bir hareket olduğunu anımsadım.

Bir babayı acıyla, hüzünle, sevgisiz geçirilen günlerle hatırlamak yüreği ne çok burkuyordu. Titreyen parmaklarımı durduramıyor, buz kesmiş bedenimi kımıldatamıyor, ona bir adım atamıyor, ondan kaçamıyordum. Olduğum yerde kalakalmıştım.

"Rüzgâr," dedi.

Yıllar sonra bana bakan gözleri... Yaşlanmıştı. Yıllar onu yıpratmamış, mahvetmişti; gençliğinden eser kalmamıştı. Saçları beyazlamış, çehresine hastalıklı bir gölge düşmüştü. Göz altları koyulaşmıştı, o güçlü hâlinden eser kalmadığı gibi ayakta dahi duramayacak kadar zayıftı.

Ve yine de onun kızı olamıyordum. Ömrümüzün bizden aldığı yılların ardından bana söylediği ilk kelime ismimdi.

Tıpkı onun hiçbir zaman babam olamayacağı gibi ben de hiç onun kızı olamayacaktım.

Bana doğru bir adım attı, irkilerek geriye çekildim. Uzaklaştığımı görünce durdu. Zaman, aramızda öyle bir sessizliğe

büründü ki göğsüme sıkışan nefesin bir daha hiç bedenimi terk etmeyeceğini, bunun yaşadığım son gün olduğunu düşündüm. Burada, küçük bir kız çocuğuyken görmekten ölesiye korktuğum bu gözlerle kalmıştım.

"Gelme," diye fısıldadım usulca. Bir adım daha geriledim. Bir adım daha...

"Bir..." dedi titrek dudaklarıyla. "Bir şey yapmayacağım."

Zayıf bileğini havaya kaldırdı, bana doğru yöneldi, dokunmak istedi. Bana gelmek istedi.

Geriye doğru bir adım daha attığımda tökezledim. Şimdi dudaklarım gibi kalbim de tir tir titriyordu. Nefes alış verişim hızlanmış, bütün bedenim yirmi yıl öncesinde verdiğim o korkak tepkileri vermek istermişçesine karşısında küçüldükçe küçülmüştü.

"Bir şey yapmam," dedi hayatın yaşlı bir adam olarak karşıma çıkardığı bu yabancı.

Evet, bir yabancıydı. Çünkü benim babam, ben ondan kaçtıkça, gelme dedikçe durmazdı. Bu adam put gibi kalmıştı. Öylece duruyordu.

Beni korkutmaktan sakınıyordu.

"Gelme," dedim bana doğru bir adım bile atmadığı hâlde. Delirecek gibi hissediyordum, başımı hızla iki yana salladım. "Sakın gelme."

"Kızım..."

"Sus!" diye bağırdım. Çığlığım bir yerlere çarpıp kulaklarımda yankılandı. Gözlerim dolu dolu olurken benimle konuşmaya çalışmasın, bana o kelimeyi kullanmaya kalkışmasın istiyordum. İşaret parmağımı öne uzatıp yüzüne doğru sallarken ellerim titriyordu.

"Sakın!" diye fısıldadım güçsüz bir sesle. "Sakın bana kızım deme."

"Rüzgâr..." dedi en az benim kadar mahvolmuş bir hâlde. Şimdi onun da sesi titriyordu, omuzları çökmüştü, yüzünde yılların getirdiği yaşanmışlığın izleri vardı. Gözleri, artık beni korkutan o ürkütücü parlaklığa ev sahipliği yapmıyordu, iki dipsiz kuyu gibi bana bakıyorlardı. Tanıdığım adam bu değildi. Karşımda, dokunsam yıkılacakmış gibi duran, üzerindeki eskimiş hırkaya tutunmaktan başka çaresi olmayan, ne yapması ve nerede durması gerektiğini bilemezmişçesine çaresizce etrafa bakıp duran... Bu, benim çocukluğumu öldüren adam değildi.

"Ne olur, bir defa dinle," dedi nefes nefese. Solukları, dudaklarından kesik kesik çıkıyordu, bunu anlamak için bir doktor olmama gerek yoktu. Hastaydı. Çok hastaydı.

"Bir defa," dedi acizce bana parmağını göstererek. Hızla başımı iki yana salladığımda saçlarımın hırçın dalgaları omuzlarıma, yüzüme çarptı. Çehremi ne kadar kapatsalar da içimde kaçmamı haykıran küçük kız çocuğunun gözyaşlarını kapatamazlardı.

O kız çocuğunu hiçbirimiz susturamazdık. Sakın, diye fısıldıyordu. Sakın ona yaklaşma. Sana vuracak. Seni hırpalayacak. Sana küfredecek. Sana bağıracak. O seni sevmez. Sevmek nedir, bilmez. Sakın aldanma. Sakın ona adım atma. Sana yaklaştığı an geriye dönüp kaç, Rüzgâr. O sadece canını yakar.

"Git," diyerek ağladım ellerimle kulaklarımı kapatırken. Hıçkırıklarım dudaklarımdan kopup acı bir feryada dönüşürken sesim ortalığı inletiyordu. Parmaklarımı kulaklarıma kapattıkça küçük Rüzgâr zihnime fısıldamaz, artık bana haykırmaz zannediyordum. Onu duymam zannediyordum.

Oysa karşımdaki adama baktıkça küçük kız çocuğu daha çok ağlıyordu. Daha çok bağırıyordu.

"Susmuyor bu!" diye feryat ettim acıyla. Ellerim kafamın içine dalsın, bedenimi parçalasın istedim. "Susmuyor işte! Susturamıyorum!"

"Ağlama, ne olur," diye fısıldadığını duydum adamın. Bana doğru gelmeye çalıştı.

"Seninleyken bir kez bile güldüm mü ben?" diye fısıldadım zar zor konuşabildiğimde. Ellerimi kulaklarımdan çektim, beni öylece seyreden adama baktım. "Seninleyken bir kez tebessüm ettiğimi gördün mü..." Dudaklarım tiksinircesine büzüştüler. "Baba?"

Nutku tutulmuştu. Sorum onu gafil avlamış gibi hareketsiz kaldı, hiçbir kıpırtı yoktu, belki nefes dahi alamıyordu. Kelimelerimin acısını hissetsin diye beklemek zorunda kaldım. Karşımda onu görmek beni parçalasa da onun da canı iyice yansın diye kendi yaralarımı kanatmayı göze aldım.

"Gülmedim," diye fısıldadım sıktığım dişlerimin arasından. Sesim buz gibiydi, onu da üşütmüş olacağım ki ilk kez bir adım geriledi. "Gülemedim," diye devam ettim donuk bakışlarım gözlerine sabitliyken. Sesim çatallaşıyordu. "Benim gülmem için senin evimizden gitmen gerekirdi hep. Çünkü yalnızca o zaman gözyaşlarımızı silerdik."

Düşmanca bir tavırla ona adım attım, ellerim ben hâkim olamadan onun çöküк omuzlarını geriye itti. Yaşlı adam yalpaladı.

"Bir çocuğun bütün tebessümlerini çalan alçak bir adamsın sen!" diye bağırdım bir kez daha hüngür hüngür ağlamaya başlarken. "Benim bütün umudumu, yaşama sevincimi, mutluluğumu çalan bir acımasızsın!"

Sesi soluğu kesilmişti. Utançtan gözlerime bakamıyor, ben onu geriye ittikçe bakışlarını yüzümden kaçırıyordu.

"Baksana!" diye haykırdım yaşlar yüzümü ıslatırken. "Bizi döverken bir an bile o korkunç gözlerini üzerimizden çekmezdin! Şimdi neden bakmıyorsun? Ne oldu? Ne oldu sana? Yoksa artık insana mı dönüştün? Söyle!"

Kendimi kaybetmiştim. Hıçkırıklarla ağlamaya devam ederken omuzlarını tutmuş, bu kez onu itmiyor ancak delice sarsıyordum. Sanki bana yitip giden çocukluğumu burada, şu ücra kaldırım kenarında geri verebilirmiş gibi...

"Söyle!" diye bağırdım bütün acımla. Feryadım kulağıma yaralı bir hayvanın acı inleyişi gibi çarpıyordu. Duydukça kalbim eziliyordu. "Söylesene!" diye fısıldadım ağlamaktan sesim çıkamaz hâle gelirken. Göğsüne vuruyordum, ayakta durmakta zorlanan bu adam yere yıkılsın diye onu öldüresiye bir nefretle benden uzağa itiyordum.

"Neden çaldın benden hayatımı?" diye acizce hıçkırdım. Artık bu zamanda değil, geçmişteydim. Küçücüktüm. O ufak kız çocuğunun hayalini kurduğu şeyi yapıyor, bir kez bile ayık görmediğim bu adama, babama hesap soruyordum.

"Neden öldürdün çocukluğumu?" diye bağırdım acıyla. "Ben sana ne yaptım? Bakma öyle! Söyle... Söyle, ne olur? Çok küçük değil miydim ben baba? Vurduğunda nasıl acıyla bağırırdım, hatırlıyor musun? Hatırla!"

Omuzlarını sarstım. Artık pek de tanıdık gelmeyen bu yabancı adam da benimle birlikte ağlamaya başladı. Ben onu sarsmaya devam ederken o da yavaşça başını sallamaya başlamıştı. Hatırlıyordu. Hatırlayacaktı. Benim ağıtlarım, mezarında ona ninni olacaktı.

"Ellerim çok küçüktü!" diye fısıldadım ona vuran parmaklarım titrerken. Sanki hastalıklı bir nöbete tutulmuşum gibi kollarımı kaldırdım, uzun parmaklarımı ona gösterdim.

"Bak... Artık değiller. Ama o zaman çok küçüktüler! Sen yüzüme vururken, beni gaddarca döverken kendimi koruyabileyim diye siper olurlardı! En çok ellerimi acıtırdın! En çok bileklerim kırılacak diye korkardım! Hatırlıyor musun? Hatırla!" Gözyaşlarımın arasında ona vurdum. "Hatırla! Hiç unutma! Öldürdüğün çocukluğumu hiç unutma! Mezarında bile acı çek, bir gün ölüp gittiğinde bile sesim kulağından hiç silinmesin!"

"Rüzgâr," diye titredi sesi. Nefes alamıyordu, ben onu sarsıyordum ancak o çaresizce boğazını tutuyordu. "Kızım, dur..."

"Sen!" diye haykırdım. "Sen durdun mu? Sen durdun mu, baba? Annemi döverken önüne geçtiğimde hiç durdun mu? Durmadın, durmazdın! Önüne geçtim diye beni daha çok döverdin! Annemi harap ederdin, yetmezdi, bize gelirdin! Ben de böyle ağlardım! Baba... Baba, derdim..."

Hıçkırıklarımın arasında gözyaşlarımı, akan burnumu titreyen parmaklarımla sildim. "Baba, Allah aşkına dur, derdim. Canımı çok yakardın. Vurma derdim, çok acıdı, derdim. Sen hiç durdun mu?"

Sesim kısılmıştı. Bir adım attım, bir adım daha... O sözlerimden kaçmaya çalıştıkça, benim gibi ağladıkça daha çok yaklaştım. Ellerim uzandı, yüzünü tuttu. Eğilmiş başını kaldırdım, zorla gözlerime çevirdim. "Sen bir kere bile durdun mu? Kaçma, söyle."

Gözlerini sımsıkı kapatınca yaşlar yüzünü ıslattı. Ağladı. Bu yabancı adam, yüzü ellerimin arasındayken hüngür hüngür ağladı. "Durmadım," diye fısıldadı boğuk sesiyle. "Hiç durmadım."

"Durmadın," dedim. Sesim buz gibiydi, artık titremiyordu. Donuktu. O gözlerime bakmaktan utanıyordu ancak ben utanmıyordum. Eğildim, dudaklarımı bu acınası adamın kulağına yaklaştırdım. "Şimdi benden af mı diliyorsun?"

"Kızım..." diye yakardı. Ne kadar yalvarsa da boşaydı.

"Benden özür dilemeyeceksin," diye fısıldadım korkunç bir sesle. Bu kadını ben bile tanıyamıyordum. Yutkundum. "O küçük kızdan dileyeceksin. Rüzgâr'dan dileyeceksin."

"Yapma," diye ağladı babam. Elleriyle yüzünü kapattı, omuzları hıçkırıklarla sarsıldı. "Yapma, ne olur," dedi sesi ellerinin arasına hapsolup duyulamaz bir hâl alırken. "Yapma, kızım. Ben yaptım ama sen yapma."

"Dileyemezsin."

Geri çekildim. Onu böyle ağlarken görmek, içimdeki öfkenin bir nebze yatışmasına sebep oldu. Acı çekiyordu. Küçüklüğüme benziyordu.

"Özür dileyemezsin," dedim aynı yerde takılı kalmış gibi. Bakışlarım donuklaştı; sesim, beni bile üşütecek kadar soğudu.

Babama baktım. "Çünkü o küçük kız yok artık. Öldürdün. Sen benim küçüklüğümü dayaklarınla öldürdün."

Dudaklarımda acı bir tebessüm peyda oldu. "Çocukluğumu katlettin. Bakma oradan yaşıyor gibi durduğuma. Çok zor hayata tutundum ben. Her gece nasıl nefes aldığımı gel de şu acıyan ciğerlerime sor." Başımı iki yana sallayıp beni seyreden adama tiksinerek baktım.

"Katilsin sen. Çocukluğumun katilisin."

"Değilim..." diye hıçkırdı. "Hayır..."

Başımı salladım. "Öylesin. Öldürdüğün birinden yıllar sonra af dileyemezsin. Çünkü artık seni duymuyor."

"Kızım..." diye ağladı.

"Sus!" dedim. Parmağım tehditkâr bir şekilde havalandı, ağlamaktan mahvolan suratına salladım. "Senin kızın öldü. Onu sen öldürdün."

"Yapma, kurban olayım," diye ağıt yaktı. Dizlerinin üzerine çöktü, kaldırım taşına kapanıp ağlamaya başladı. "Ben çok..." Nefes alamıyordu. "Ben..."

Pişman mıydı? Olamazdı. Kötü müydü? Çok kötüydü! Tanıdığım en kötü, en gaddar, en acımasız adamdı.

"Sen iğrenç bir yaratıksın," diye fısıldadım nefretle. Öfkemi kusmuş, yıllardır içimde biriken zehri akıtmıştım. Yüreğime bir ağırlık çökmüştü ancak omuzlarımdaki yük, artık karşımdaki adamın sırtına bir kambur gibi binmişti. Gördükçe soğuyordum.

"Kimseden af dilemek hakkın değil," dedim bu defa da ben ona acımayarak. "Hayatımızı bizden alıp hiçbir şey olmamış gibi şimdi karşımıza çıkamazsın!"

"Öleceğim," diye inledi boğuk boğuk nefes alırken. Elleri boğazına yapıştı, bana derdini anlatmaya çalıştı. "Öleceğim ben, Rüzgâr..."

"Bizim gibi," diye tebessüm ettim. "Küçük Rüzgâr'ın hayalleri gibi."

"Yap...Yapma..."

"Acı çekerek öl," dedim. Sesim buz gibiydi. "Öyle çok acı çek ki nefes alamadığın her an, aklına çocukluğum gelsin. *O da böyle ölmüş demek ki, onu da böyle harap etmişim,* de! *Zavallı çocuğu ne çok acıyla öldürmüşüm*, de!"

"Yapma..." diye ağladı. Kaldırım taşına alnını yasladı. "Yapma, yavrum."

"Senden kurtulduktan sonra yaşamam çok zaman aldı, baba," dedim hissiz bir sesle. Sanki karşımda bir insan değil, cansız bir paçavra duruyordu. "Nefes almayı öğrenebilmem çok uzun sürdü. Bu hâle kolay gelmedim. Artık geceleri dayak yemeyeceğimi anlamam çok vaktimi aldı."

Sesim soğuktu, hırçındım. "Bazı insanların çocuklarını dövmediğini görmeye çok zor alıştım."

Sesim giderek kısıldı, kırgındım. "Bazı insanların çocuklarını sevdiğini görmek canımı acıtmasın diye çok uğraştım."

"Ben..." diye ağladı.

"Sen masumları katleden bir canisin," diye fısıldadım. "Sen insan değilsin, baba."

Nefes alamadı. Ayaklarımın dibinde debelendi. Ve hayatım boyunca ilk kez, ölüm tehlikesi yaşayan bir insana dokunmak istemedim. Yaşasın istemedim. Onun ellerinde, çocukluğumun kanı vardı.

"Şimdi geldiğin yere git," dedim tükürürcesine. "Burada sana yer yok. Biz artık o eski zamanlardaki gibi değiliz. Bizim hayatımızda, senin gibi bir adamın yeri yok."

"Bir defa dinle," dedi nefes nefese. "Bi...Bir..."

"Dinlemeyeceğim. Başka bir şeye kalkışırsan kalan son günlerini hapiste geçirirsin."

Eğildim, yerde yatan zavallı bedenine baktım. "Sakın," diye fısıldadım acımasızca. "Sakın seni kardeşimin, annemin etrafında görmeyeyim. Ben artık o küçük çocuk değilim."

Yere yasladığı alnını kaldırıp çaresizce gözlerime baktığında ona nefretle fısıldadım: "Seni mahvederim."

Ve sonra onu yattığı yerde bırakıp geriye döndüm. Güçlü adımlarım kaldırımda tok sesler çıkarırken sırtımı döndüğüm ilk an gözyaşlarım sıcak sıcak akmaya, yüzümü ıslatmaya başladılar. Bir kez bile ona bakmadım. Bir kez bile düştüğü yerden kalktı mı diye kendime sormadım.

Babamı soğuk bir kaldırımda ölüme terk ettim. Ve içimdeki korkak kız çocuğu, yıllar sonra ilk kez sustu. Artık ağlamıyordu.

Artık acısı dinmişti.

"Bitti, Rüzgâr," diye fısıldadım sokağın sonuna yaklaşırken. "Bitti güzel kızım. Bitti minik çocuğum."

Kollarımı bedenime sardım, parmaklarım kendi tenimi okşadı, deli gibi çarpan kalbimi hissedip çaresizce fısıldadım: "Bitti, yavrum. Savaşın bitti."

Karşımdan gelen bir kadının geride bıraktığım yıkıma, babama baktığını gördüm. Ardından telaşla o tarafa koştu. Birileri bağırıyordu, kaldırıma yığılmış bu adama iyi olup olmadığını soruyorlardı.

Bana hiç sormamışlardı.

Zavallı küçüklüğüm, kimse onu duymamıştı.

"İlk tokat suratımda patladığında dört yaşındaydım. Dörtten hep nefret ettim."

Sustum. Ağlamaktan kısılan sesim pürüzlü çıkıyordu, bakışlarım bir süre etrafta dolandı, her yeri inceledi, inceledi, inceledi ve birden durdu. Bomboş gözlerle karşımdaki duvara bakıyordum.

Küveti dolduran su akıp gidiyordu.

"Hiçbir şey yapmamıştım ki... Hiç suçum yoktu," diye fısıldadım omzumu silkerken. Sanki biri ruhumu benden almıştı, kendi bedenimi uzaktan seyredebilme şansım olsaydı ne acınası bir manzaraya şahit olacağımı içten içe biliyordum.

Ancak kabullenmek zor geliyordu. Yıkımı kabullenmek hiçbir zaman kolay olmazdı.

"Tabağımdaki yemeği bitirememiştim sadece," diye fısıldadım dudaklarımda acı bir tebessüm peyda olurken. Başımı iki yana sallıyordum. "Hepsi bundan ibaretti. Annem mutfaktaydı, ben de masada. Sadece doydum dedim diye elinin tersiyle çarpmıştı suratıma. Hiç unutmuyorum, biliyor musun?"

Bir damla yaş usulca yanağımdan süzüldü. Bomboş gözlerle duvara bakmaya devam ediyordum. "En ağırı hep ilk tokattır. Artık devamının geleceğini bilerek yaşamaya başlarsın."

Belki de bu yüzden hayatta en nefret ettiğim şey korkuydu. Çünkü babam, yeniden o korkunç gözlerini üzerime dikip de beni dövecek diye hep çok korkardım. Öyle bir korkuydu ki sadece yan odadan sesini duyduğumda altımı ıslattığım geceleri, yanımda yokken bile irkilerek ellerimle yüzümü kapattığım o günleri unutamazdım.

O korkuyla yaşamaktan hep çok utandım.

Dudaklarım titredi, bir süre nefes alamadığımı hissettim. Gözlerimi yumdum, kirpiklerimden kopan bir damla yaş, öncekinin yolunu takip etti. Sırtımı geriye yasladım, dizlerimi kırdım ve kendime çektim, ellerimi usulca bacaklarıma doladım.

Küçücük kaldım. "Dört yaşımda başladı ve hiç bitmedi. Bak, görüyor musun? Hâlâ bitmiyor. Artık tokatları yok ama acısı burada."

İşaret parmağımla usulca yanağıma dokundum, gözyaşını parmak ucumu ıslattı.

"Burada," diye fısıldadım parmağımı yavaşça tenimden kaydırıp göğsüme getirirken.

Kalbime dokundum.

"Burası çok acıyor," diye fısıldadım hüzünle. "Babam, en çok burayı acıtırdı."

Duvarın beyazlığı gözlerimin önünde derin bir uçuruma döndü, beni içine çekti, bir süre sonra kirpiklerimi kırpıştırsam da baktığım yerde gördüğüm tek şey sonsuzluktu.

"Sonraki tokat ne zaman geldi, biliyor musun?" diye fısıldadım yaşlı kirpiklerim görüşümü bulanıklaştırırken. Acı tebessüm bir kez daha dudaklarımda yuva buldu. Gülümsedim.

"Bu sefer bir tabak bile yoktu önümde. Sadece oturuyordum. Akşam olmuş, annem uyukluyor, her yer zifiri karanlık, ışıkları kapatmışız. Elektrik çok gelmesin diye hep öyle yapardı annem, o adam zaten gelmezdi. Biz de ikimiz öyle uyuyakalırdık, sığınırdım kucağına... O gün de olacağı varmış ya, uyuyamadım işte!"

Yeniden gülümsedim.

"Televizyonda sevdiğim bir çizgi film vardı. Annem uyanmasın diye sesini kısmıştım, zaten ekran da bir garipti, rengi gidip gelirdi. İzlemek bile sayılmazdı yaptığım ama heyecanlı heyecanlı bakıyordum işte televizyona! Dört yaşındayken yapacak başka neyin olur ki?"

Sesim giderek kısıldı, zihnim beni o güne götürdü. Acıyla fısıldadım: "Sonra babam geldi."

Göğsüm daraldı, içim içime sığmayacak gibi oldu, bir şeyler taşıp gitmek istedi. Fakat bunun tek sebebi ağır bir hüzündü, dört yaşımdaki ufak hâlime acıdığımdan nefes alamıyordum bu dört duvar arasında.

"Annem kapıyı duymadı ama ben uyanığım diye koşarak açtım. Sarhoştu. Çok sarhoştu... Gözleri bir garip bakıyordu, olduğu yerde sabit duramıyordu, leş gibi de kokuyordu. Gözlerimi merakla açmış, karanlıkta onu izliyordum. İzlediğim çizgi filmdeki canavara benziyordu."

Tuttuğum nefesi bıraktım. "Babamda, güzel olan tek bir şey bile yoktu."

Su akıp gidiyordu, sustum. Onun da bana anlatmak istediği acıları olup olmadığını merak ettim, belki konuşur diye bir süre bekledim.

Ancak kendi şırıltısından başka hiçbir ses duymadım, benim göğsümdeki hırıltılı nefeslerden başka çıt çıkmıyordu.

"*Ne bakıyorsun lan yüzüme*, diye öyle bir bağırdı ki kapının kolunu bırakıp geriye sıçradım. Sonra üzerime yürüdü. Hiçbir şey yapmamıştım oysa... Sadece o zamana dek sarhoş bir adam görmediğim için merakla anlamaya çalışıyordum gördüklerimi. Beni dinlemedi, konuşmama izin bile vermedi."

Dudaklarım titredi, bacaklarıma daha çok sarıldım, çenemi dizime koydum.

"Elindeki bira şişesini benim üzerimde kırdı," diye fısıldadım gözyaşlarım ardı ardına akarken. Durduramıyordum.

Bir çocuk, dört yaşını böylesi iyi hatırlar mıydı? Zannetmiyordum. Oysa benim mıh gibi aklıma kazınmıştı.

Babamın beni dövdüğü hiçbir geceyi, yıllar geçse de unutamıyordum.

"Tuttu kollarımdan ben bağırınca. Ağlamaya başlamıştım, belki annem sesimi duyar, uyanır diye çığlık attım. Canavar gibiydi işte, öldürecekti beni. Korktum! Çok korktum. Annem de uyandı sonra zaten, koşarak geldi yanımıza. Uyku sersemiy-

di, önce ne olduğunu anlayamadı. O zamana kadar hep küfredip geçerdi babam, annemi dövse de bana pek dokunmazdı. Oysa şimdi canavar gözlerini üzerime dikmiş, el kadar bedenimi parçalara ayırmak istercesine sarsıyordu."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, burnumu çektim. Boş gözlerim duvardaydı.

"Annem kurtaramadı beni. Gücü yetmedi onun pençelerinden çekip almaya. Babamın eli öyle ağırdı ki bir tane de anneme vurdu. O bağırıp yere düştüğünde bir an bile beklemedi, beni kolumdan sürükleyerek odaya götürdü. Az önce izlediğim çizgi film açıktı, kolumda cam parçalarının kırıkları kalmıştı, o ellerini sıktıkça canım acıyordu. Bağırsam da bırakmıyordu, kurtulamıyordum ondan."

Yaşlar, ardı ardına gözlerimden akmaya başladı. "Yalvardım, *ne olur bırak baba,* dedim. *Canım acıyor,* dedim. *Sus,* dedi! Bağırdı! *Bana nasıl saygısızlık yaparsın, bana bir daha öyle gözlerini dikip bakmayacaksın,* dedi. Sonra suratıma vurdu. Defalarca hem de. Hiç acımadan, bıkmadan, usanmadan... Yere düştüm. Dudaklarım kanıyordu, ağlıyordum ama sesimi duyan yoktu. Bir annem vardı; zavallı, onun da sesi yetmiyordu işte."

Gözlerimi yumdum, başımı çaresizce dizlerime yasladım. Karanlığa saklandım.

"Gücü de yetmedi zaten. İkimiz de yetemiyorduk babama."

Mazinin kirli elleri boğazıma sarıldı, beni boğmak istedi ancak ben nefessiz kalmaya çok önceden alışmak zorunda kalmıştım.

Hiçbir acı, defalarca vurgun yemiş birini kolay kolay öldüremiyordu. Sanki benim de kalbimi soğumuştu, geçmişin izleri artık üzerine yağmur yağınca çamura dönüp akıyordu.

Acıyacak hiçbir yerim kalmamıştı. Babam, her yerimi çoktan parçalamıştı.

"Sonra yerden kaldırdı beni. Bir daha vurdu. Daha çok ağladım, o da daha çok vurdu. Küçücüğüm ya, anlamıyorum neye kızdığını. Gözlerimi kapattım o bana vururken. Bakmazsam gider zannettim. Gözlerimde sevmediği bir şey vardı ama neydi, bulamıyordum işte. *Nankör,* diyordu; *seni ben besledim,* diyordu; *ahlaksız,* diyordu."

Başımı, yasladığım dizlerimden kaldırıp duvara gülümsedim. "Dört yaşındaki çocuğun ahlakı olurmuş gibi..."

Sonra hatıranın devamı araladı zihnimi, onun gaddar gözlerini anımsadım. Hiç durmadan bana vuran ellerini, o küçük kız çocuğunu deli gibi korkutan burun deliklerini. Yüzümdeki alaycı tebessüm soldu.

Yeniden ağlamaya başlarken fısıldadım: "Çok dövdü beni. Hiç durmadı. Sonra fark ettim ki eğer hareket etmezsem daha hafif vuruyordu, eğer çığlık atıp kurtulmaya çalışmazsam o da yavaşlıyordu. Beni fırlattığı yerden kalkmadım. Vücudumda cam kırıkları, elim yüzüm mahvolmuş, her yerim kanıyor, üzerimdeki küçücük kumaş parçası yırtılmış, ben yerde yatıyorum, tek gözüm az önce açık kalan televizyonda, merakla izlediğim çizgi filmde..."

Hıçkırarak ağlamaya başladım, omuzlarım şiddetle sarsılırken başımı yeniden karanlığa gömdüm.

"Çizgi filmden güzel bir şarkı çalıyor, babam küfrederek beni dövüyor. Hareket etmiyorum, ses çıkarmıyorum, tekmeleri canımı yakmasın diye tek gözümü açmış çizgi filmi izlemeye çalışıyorum, ağzımdan su gibi kan akıyor, minicik bedenim deli gibi acıyor..."

Ellerimle şakaklarımı tuttum, hayatımdan bir anı silebilme hakkım olsaydı tam o anı silerdim.

"Annem içerde bağırıyor, ağlıyor, babam yanıma gelmesine izin vermiyor. Ben... Ben de tek gözüm açık çizgi filme bakarken babamın artık beni nasıl döveceğini öğreniyorum. Ne yaparsam daha az vurur, acının şiddeti nasıl azalır, onu anlıyorum. İçin için ağlıyorum, sesim çıkmasın diye de dişlerimi sıkıyorum. Dört yaşımdayım ama babam bunu unutuyor. Öyle bir vuruyor ki sanki karşısında yüzlerce kiloluk bir adam ona meydan okumuş! Acıdan bayılacak gibiyim ama hemen bitsin diye sesimi çıkarmıyorum."

Çığlık attım. Parmaklarım saçlarıma kapandı, dört yaşımda hissettiğim o acıyı değil, bu anı hissedebilmek için tırnaklarımı saç diplerime batırdım. Ancak geçmedi.

Dört yaşımdaki o dayağın acısını hiçbir şey geçirmedi.

Babamın bıraktıkları hiç geçmedi.

"Gitti sonra babam," dedim omuzlarım sarsılarak ağlarken. Yüzüm yaşlardan sırılsıklam olmuştu, saçlarım dağılmıştı, dizlerimi iyice kendime çekmiş, bedenimi karanlığa saklamıştım, küçüldükçe küçülmüştüm.

Su akıp gidiyordu. Sesi kulağımı okşadı.

"Gitti ama çocukluğumu da götürdü yanında," diye fısıldadım dudaklarım titrerken. Yüzümdeki yaşları sildim, deli gibi hıçkırıyor, boğulacak gibi hissetsem de bunu durduramıyordum.

"Bir daha hiç çizgi film izleyemedim," diye fısıldadım acıyla.

Telaffuzu kalbime batan cümlenin ağırlığında bir süre ezildim.

Sonra sanki yok oldum. Benden bir şey kalmadı geriye. Yok olmaya izin verdim.

Belki yeniden doğmak için yok olmam gerekiyordu, belki bu acıları içimden atmak için önce dile getirip sonuna dek parçalanmam gerekiyordu.

"Annemin tenimdeki cam kırıklarını teker teker çıkardığı o geceden sonra televizyona bir daha kolay kolay yaklaşmadım. O kanayan yerlerime dokundukça sessiz sessiz ağlıyordum, annem de benimle birlikte inleyerek gözyaşı döküyordu."

Parmaklarım, yeniden yüzümdeki yaşları sildi ama nafile... Yerine hep yenileri akıyordu. Paramparça hissediyordum.

"Bir daha hiç o canavarlara da inanmadım," dedim buz gibi bir sesle. Bomboştum. Bitiktim.

"Çünkü bu dünyada tek bir canavar vardı. O da bizim evimizde yaşıyordu, babamdı."

Su akıp giderken usul usul sakinleştim, omuzlarımın sarsıntıları bitti, bedenimdeki acı titreme durdu, boğazımdaki inilti-ler sustu.

Hıçkırıklarım son buldu.

Bir daha hiçbir çizgi filmi izleyemeyen o küçük kız çocuğunun saçlarını okşadım zihnimde, keşke ona şimdi sarılabilseydim. Ona bu günleri gösterseydim. O adamdan bir gün kaçacağını söyleseydim. Yapamamıştım. O küçük kız çocuğu, bu korkuyla büyümüştü.

Çocukluğu ölmüştü.

Sırtımı dikleştirdim ve bedenimi, yasladığım buz gibi soğuk fayanstan ayırdım. Ellerimi banyonun zeminine dayayıp zorlukla ayağa kalktım.

Zangır zangır titreyen parmaklarımı, delip geçercesine tenime bastırdım; gözyaşlarımı son kez sildim, ciğerlerime ağır gelen nefesi usul usul bıraktım, mazinin içimi deşen yarasını son kez bağladığı kabukla birlikte söküp attım.

Babamı bir kez daha kanattım. Babamı son kez içimde öldürdüm.

Dudaklarımdan acı bir hıçkırık koptu, sendeleyerek küvete doğru yürüdüm, adımlarım sarsak, bileklerim güçsüzdü. Ruhumun dermanı yoktu.

Cam kırıkları neden hâlâ tenimi sızlatıyordu? Oysa onlar, bir tarih kadar eski değiller miydi?

Dakikalar tıpkı karşımdaki su gibi akıp gitti, kollarımı birbirine dolayıp dirseklerimi okşadım, üşüyordum.

Evsiz bir kalbin hiçbir yere ait olamayışının burukluğunu hissediyordum. Onunla yaşamak istediğim bütün güzel günler geliyordu aklıma, çocukken seyrettiğim o merhametli babaların tebessümleri düşüyordu zihnime. Okuldan küçük çocuklarını alırken parmaklarını okşayan, dudaklarına götürüp evlatlarının ellerini öpen babalar...

Benimse ellerimi bana daha çok vurmasın diye babama uzattığım anlar...

Adını duyduğumda irkildiğim, onun eve geleceğini hissettiğim andan itibaren saatlerce bir koltuğun arkasına büzüşüp sessizce bekleyişlerim... Dudaklarım tir tir titrerken gözlerimi hüzünle kapattım, öylece ayakta dikiliyor, akarken acılarımı da götüren suyu seyretmeye devam ediyordum.

Eşleri doğum yapacak diye heyecanla benimle konuşan babalar, bebeğinin müjdesini verdiğim ilk an gözlerime bakarak dudakları titreyen babalar, elleriyle yüzlerini kapatıp bir hastane koridorunda mutluluktan hüngür hüngür ağlayan o babalar...

Yavrusunun tırnağı kırılsa, bir yeri azıcık incinse telaşla hastaneye getiren babalar...

Ve hepsini uzaktan seyreden ben, zavallı bir kız çocuğu, içimde ölen binlerce kız çocuğu... Sevgi dolu babaları izlerken bir yanı hep buruk kalan Rüzgâr Ulu.

Gözlerimin feri gitmiş, içim koskoca bir boşluktan ibaret kalmıştı. Kurumuş dudaklarımı birbirine bastırdım, çenem titredi. Küveti izledim. İzledim, izledim, izledim.

Belki saniyeler, belki saatler geçti. Her şeyi yitirdim, tırnaklarımı tenime geçirip beni kahreden bu ana veda ettim.

Etmek zorundaydım. Babamı mezarıma götüremezdim.

Mezarı açık bırakılmış geçmiş, aslında hiç geçmemişti. Bense şimdi üzerine son toprağı atıyordum.

"İyi ki sevmemişsin beni," diye fısıldadım hissizce. Sonra yavaşça uzandım, küveti dolduran musluğa korkakça dokundum.

Yalan söylediğimi bilsem de dilim susmadı.

"İyi ki hiç okşamamışsın başımı," dedim buz gibi bir sesle. "İyi ki sana baba diyememişim."

Haklıydım. Ona baba deseydim, diğerlerinin adı neydi? O adam ve şahit olduğum onca güzel yürekli baba aynı adı hak etmiyordu. Etmeyecekti.

Musluğu yavaş yavaş çevirdim, akan suyu kapattım.

İçimde intihar çığlıkları, kirpiklerimde birkaç damla yaş vardı.

Sessizliğimle baş başa kaldım.

"Dinlemek çok zor, değil mi?" diye fısıldadım dolu dolu gözlerimle. Dudaklarım yeniden burukça kıvrıldı.

Saatlerdir konuştuğum suya bakıyordum. Küvet ağzına kadar dolmuştu.

Tıpkı sevmeye mecali kalmayan, sevilecek yeri kalmayan kalbim gibi.

"Duymak canını yakmıştır. İçin acıdı mı? *Ne zalim bir adammış, perişan etmiş yaşanacak tüm güzellikleri, öldürmüş dört yaşındaki çocuğun bütün güzel günlerini,* dedin mi?"

Titreyen ellerimle musluğu iyice sıktım, öyle bir sıktım ki bir daha hiç açılmasın istedim. Geçmişin acı dolu günlerinin boğazına çökermiş gibi parmaklarımı başlığa yapıştırdım, sonuna dek sıkıştırdım.

Son damlalar aktıktan sonra suyun şırıltısı kesildi. Suyun içine elimi daldırdım, tıkanan deliği tek hamlede açtım.

O da acılarımla birlikte akıp gitmeye başladı. Giderken kirpiklerimden kopan birkaç damla gözyaşını da kendine kattı.

Bu bir vedaydı.

"Ah," diye inledim acı bir tebessümle. "Sana böylesi zor geliyor, dinlemek acıtıyor..."

Başımı iki yana sallarken hüzne yuva olan gözlerim suya dalıp gitti, giderek kısılan sesimle fısıldadım:

"Bir de yaşamak var, onu bir bilsen."

BÖLÜM 8

RÜZGÂRIN ÖPTÜĞÜ KIRLANGIÇ

Çizgi filmleri izleyemeyen bir çocuksanız deli gibi kitap okumaya başlarsınız, benim hikâyem de öyle başlamıştı. Hayatımdan çalınan bütün çizgi filmlerin yerini kitaplar doldurdu. Annem, arada bir eve gelen gazeteleri bir sofra bezi gibi mutfaktaki ekmeklerin altına sıkıştırdığında televizyondan uzak duran adımlarım, doğruca o gazetedeki yazılara odaklanırdı. Zamanla gazete kupürlerini biriktirmeye başlamış, bazılarını arada bir uyumadan önce çıkarıp uzun uzun inceler olmuştum.

Okumayı yaşıtlarımdan çok daha erken sökmüştüm. Büyüdükçe oradaki resimlerin yanına iliştirilen yazıların birbiriyle bağlantısı olduğunu fark ediyor ve kendimce bir sürü kelime uydurup okumayı deniyordum.

Oysa aradan geçen tüm yıllara yalnızca şunu soruyordum:

Çizgi filmlerden kaçan bir çocuğun yaşadığı şeye, nasıl olur da çocukluk denir? Madem bu dünyada çizgi film izleyemeyen çocuklar vardı ve her geçen gün onlarcası doğuyordu, neden renkli ekranlara, dünyaya kör olmuşuz gibi kapılıp giderdik ki?

Neden bu denli sağırdık?

Kırlangıçların, neden evlerin saçaklarına yuva yaptığını biliyor musun? Evlerde anlatılan masalları dinlemek için, diyordu o zamanlar ilk okuduğum kitaplardan olan Peter Pan.

Ve sonra çatımıza yuva yapan kırlangıçları düşünmüştüm, bazen yalnız kaldığımda uzun uzun onları seyrederdim, yalnız

büyüyen ve hayattan ürken minik bir kız çocuğunun korkmadığı nadir şeylerdendi kendinden daha küçük olan o kuşlar.

Madem evlerdeki masalları dinlemeye geliyorlardı, neden bizim evin çatısına yuva yapmışlardı ki? Uzun bir süre kırlangıçlara bunu sormuş ancak yanıt alamamıştım. Nihayetinde aklıma tek bir ihtimal kazınmıştı.

Onlar, bana masal okumaya geliyordu.

O evden kaçıp geldiğim gün bile ne zaman bir kırlangıç görsem bana masal anlatacak zannederdim, yalnızlığımı fark etmiş ve beni mutlu etmek istemiş diye düşünüp tebessüm ederdim.

Ve şimdi anlıyordum ki rüzgârın öptüğü kırlangıçların kalbimden uçup gitme vakti gelmişti.

Ben artık yalnızlığıyla kırlangıçlara seslenen minik kız değildim. Tıpkı o adam gibi içimde pusu kurmuş acılar da çekip gitmişti ve işte, yatağımda sabahı ederken gözlerimin değdiği pencereme bakıp tek bir şey düşünüyordum:

Kırlangıçların göç mevsimi gelmişti.

Rüzgâr, artık kırlangıç kanatlarını öpmeyecekti. Rüzgâr yalnızca esecekti.

Aradan geçen iki güne rağmen kendime gelememiş, hastanedeki işlerim biter bitmez kendimi eve attığım gibi yatağıma girip âdeta büzüşerek uykuya dalıp gitmiştim. Yaşadığım o korkunç yüzleşmeden sonra sanki her şey önemini yitirmiş, geriye varoluşumu düşündüğüm bu sancılı günlerle baş başa kalmıştık.

Annem kapımı çalıp uyanıp uyanmadığıma bakmak için odama gelene dek bu böyle devam etti.

"Kızım?" dedi şaşkınca. Gözleri üzerimdeydi ve bu hâlime anlam veremiyordu.

"İşe gitmiyor musun?" dedi göz ucuyla hâlâ hazırlamadığım çantama bakıp.

Ağacın dallarını izlemeyi kesip yataktan kalktım.

"Gidiyorum, anne."

Sesimdeki soğukluğu belki de uyku mahmurluğu zannedip üzerinde durmadı. Ne de olsa onların hiçbir şeyden haberi yoktu.

O adamın karşıma çıktığı gün eve gelip saatlerce banyonun soğuk duvarlarına ağlamış, zehrimi suya akıtmıştım. Annem ve Yağmur ise o sırada, onlar için biletini aldığım filmi sinema salonunda keyifle izliyorlardı. Bir yanım bütün acıyı tek başına taşımak zorunda olan kalbim için buruk, bir yanımsa onları koruyabildiği için gururluydu.

Düşüncelerimden habersiz olan annem, kocaman bir tebessümle bana yöneldi.

"Rüya, Tuna'nın doğum günü için hazırlık yapıyormuş. Sen telefona bakmayınca sana iletmem için beni aradı."

Yataktan güç bela kaldırdığım uyuşuk bedenim aniden donakaldığında kâbus gibi geçirdiğim son on gün içinde neyi unuttuğumu anımsayabilmiştim.

Yarın Tuna'nın doğum günüydü.

Ve görünen o ki aramızdaki şey, bir kavgadan daha fazlasıydı.

Belki de biz ayrılmıştık.

"Seni mi aradı?" dedim şaşkınca. Kalbim sıkışmış, kimseye hissettirmeden bu çıkmazın içinden nasıl çıkabileceğimi düşünürken göğsümde ağır bir yüke dönüşmüştü.

"Dün gece aradı," dedi annem başıyla beni onaylarken. "Sen uyuyorsun, yorgunsun diye kaldırmadım. Bugün yanına uğrayıver, güzel kızım. Şimdi o çocukcağız tek başına yetemiyordur, sen de yardıma git."

Ben daha yanıt veremeden annem hevesle atıldı, onu ilk kez böyle mutlu görüyordum.

"Ben de her şeyi hazır sipariş etmesin diye geçen gün sevdiğiniz poğaçalardan ve tatlıdan yapacağım. Çok sevindi Rüya yavrum da."

"Ne güzel düşünmüşsün," dedim en sonunda dudaklarımda buruk bir tebessüm peyda olurken.

Hepsi bu kadar heyecanlıyken onlara aramızın kötü olduğunu söyleyemezdim. Üstelik en çok da annem, nihayet birine koşulsuz güvenmiş ve sayemde hayatında yeni bir adım atmayı denemişken...

Şimdi nasıl onları da üzecektim?

"Giderim ben hastaneden çıkınca," dedim dolabımdan hızla birkaç parça kıyafet çıkarırken. Yalan söyler gibi hissettiğim için anneme bakamıyordum, o ise yine bu hâlimi fark etmeyip neşeli bir tavırla odamdan ayrıldı.

"Tamam, güzel kızım. Kahvaltı yapmadan çıkma."

Çabucak hazırlanıp banyoda saçlarımı taradıktan sonra gelişigüzel bir topuz yaptım ve oradan çıktım. Ne kadar yorgun ve üzgün göründüğüm artık çok da umurumda değildi.

Aşmaya çalıştığım çok daha büyük şeyler vardı.

"Çıkıyorum ben!" diye seslendim kahvaltımı bitirip evden ayılırken. Annem cevap vermeyince saat çok erken olduğu için yeniden uyuduğunu fark edip kapıyı sessizce kapattım.

Basamakları inen adımlarım telaşsızdı. Fakat içimde, durmak bilmez bir yangın vardı.

Tuna beni aramıyor, bana dönmüyordu. Rüya'ya ne söyleyecektim? Kendi içimdeki kırgınlıkları dahi kolayca çözemiyorken Tuna'yı nasıl iyileştirecektim?

İlk kez böylesi zor bir duruma beni hapsetmişti. Ve onun yönünden baktığımda kesinlikle uzaklaşmak istemesi normaldi.

"Rüzgâr. Bak, burada kim var?"

Hastaneye girer girmez karşımda Olcay Bey ve geçen günlerde asansörde karşılaştığım profesörü fark ettiğimde durakladım. Fakat yanlarında tanımadığım bir adam daha vardı ve hepsi birden bana yöneldiğinde çabucak kendime çekidüzen vermek zorunda kaldım.

"Günaydın," dedim tebessüm etmek için kendimi zorlarken. "Beyefendiyi ne yazık ki tanıyamadım."

Olcay Bey elini uzatıp yaşlı adamı bana tanıttı: "Hani geçen gün bana bir sorundan bahsetmiştin, hatırlıyor musun? Bir hastayla ilgili..."

Neyi kastettiğini hatırlayarak, "Evet!" dedim hızla. "Unutmamışsınız."

Olcay Bey güldü. "Ben de birkaç doktor arkadaşıma bu mevzudan bahsedince geçen gün sunum yaptığımız bu doktorlardan söz ettiler. Şansına öyle bir denk geldi ki bu beyefendi, yurt dışında senin araştırdığın konuda çalışmalar yürüten bir doktor ve onunla iletişim kurup senden bahsettim."

Adam, elini uzatıp çok da iyi olmayan bir telaffuzla, "Memnun oldum," dediğinde çabucak elini sıktım. "Ben de öyle."

"Bugün sana incelediğin birkaç konuyla ilgili yardımcı olmak istiyor. Vakit ayırırsan güzel sonuçlar elde edeceğini düşünüyorum."

Olcay Bey'in bu jesti karşısında mahcubiyetle başımı salladım. "Beni çok mutlu ettiniz. Ben kendisi ile hemen görüşme gerçekleştireceğim."

Olcay Bey ve profesör, gitmeden önce yabancı adama İngilizce birkaç şey söyleyip yanımızdan ayrıldılar. Bense çabucak Füsun ve Ömer'e bugün çok yoğun olduğumu ve ters bir durumda diğer asistanlardan yardım almaları gerektiğini belirten bir mesaj atıp uzun süredir iple çektiğim bu ana döndüm.

Hayal ettiğim şeye bir adım daha yaklaşmıştım. Tek dileğim, hiçbir sorun olmadan gerçekleştirebilmekti.

"Herkes öğle yemeğinde mi?"

Saat çoktan öğle molasını geçerken ben, şaşkınca bomboş olan asistan odasına bakıyordum, bu saatte en az birkaç asistanın ortalarda dolanıyor olması gerekirdi.

Oysa beni buraya çağıran Füsun'dan başka kimse yoktu.

"Ne oldu?" dedim onu tam karşımda öylece dikilir gördüğümde. "Neyi halledemedin?" diye sordum yanına yaklaşırken.

Beni arayıp acilen çağırdığı için Olcay Bey'in tanıştırdığı yabancı doktorla bitmek üzere olan toplantımı sonlandırmıştım. Bir başka randevu daha ayarlamayı ihmal etmemiştik. Bu seferki, o yeniden ülkesine döneceği için online olarak gerçekleşecekti.

"Yalan söyledim," dedi Füsun aniden.

Şaşkınca adımlarımı durdurdum.

Omuz silkti. "Halledemediğim bir şey yoktu. Buraya gelmen için yaptım."

Hiçbir şey anlamayarak ona baktığımda, "Ne saçmalıyorsun?" diye mırıldandım. Kıvırcık saçlarını gergince geriye itip ofladı.

"Başka türlü gelmezdin çünkü!" dedi ellerini iki yana açarak. "Neden çağırdığımı söyleyemezdim. Ama görmen gereken şeyler var."

"Hiçbir şey anlamıyorum," diye inlediğimde arkamdaki kapının yeniden açıldığını fark ettim.

Bu kez içeri giren kişi Elvan'dı ve kafam iyice karışmaya başlamıştı.

"Diğerleri nerede?" dedim durumdan iyice şüphelenerek.

Elvan sessizce bana bakıyordu, yeniden Füsun'a döndüğümde kaşlarını kaldırıp konuşamayacağını belli edercesine kafasını salladı.

"Beni onunla konuşturabileceğini zannetmiyorsun, değil mi?" diye istemsizce bağırdım. Ardından gözlerimi kısıp yüzünü inceledim. "Bana bu kadar aptal olduğunu söyleme."

"Sadece bekle, Rüzgâr."

Bu kez konuşan Elvan'dı. Sırtımı dönüp kapıya doğru baktığımda elindeki telefonu sabırsızca salladığını gördüm. Gördüğüm hiçbir şeye anlam veremezken bir anda içeri Umay Hanım ile Burcu girdi ve ben, az öncekinden iki kat daha fazla şaşkınlığa uğrayıp donakaldım.

"Hayır," dedim sertçe. "Burada bulunmayacağım."

Elvan, bana elini kaldırdı. "Dur! Sadece bu sefer dur."

Umay Hanım, en az benim kadar şaşkın bir ifadeyle asistanlara bakıyordu. Onu görünce bile midemin bulanmasına engel olamıyordum.

"Ne oluyor, Burcu?" dedi kadın hoşnutsuz bir tavırla. "Bu da ne?" Burcu, gözlerini Elvan'a dikerken olanları anlamaya çalışıyordu. "Elvan, sizinle konuşması gerektiğini söylemişti. Ben de bilmiyorum."

Hepimiz şaşkınca Elvan'a bakarken o, hiç beklemediğimiz bir şey yaptı ve diğerlerinin de hiçbir şey anlamadığı bu andan faydalanarak cebindeki anahtarı çıkarıp kapıyı üzerimize kilitledi.

Şimdi içeride Füsun, ben, Elvan ve sevmediğim diğer ikisi vardı.

"Ne oluyor?" diye sesimi yükselttim huzursuzca. "Aç şu kapıyı."

Umay Hanım, bana ters bir bakış atıp Elvan'a döndü. Çenesini dikleştirmiş, burada asistanlarla olmaktan duyduğu huzursuzluğu belli eden bir tavır takınmıştı.

Kollarını göğsünde birleştirip sertçe araya girdi: "Sizinle uğraşacak vaktim yok."

Elvan, onun sözleriyle büyük bir kahkaha atarken ben, aynı şaşkınlıkla bu manzarayı izliyordum.

"Sizin gibi bir uzman doktor, hiçbir şeye vakit bulamıyor ama konu Rüzgâr'ın hayatını zindan etmek olunca oturup günlerce planlar yapabiliyorsunuz!"

İşittiğim şeylerle donakalırken Umay denilen kadının suratının gerildiğini gördüm. Yutkundu, dönüp Burcu'ya baktı.

Burcu ise panikle Elvan'a atıldı: "Ne diyorsun sen? Saçmalama. Aç şu kapıyı."

Elvan, ikinci kez beklemediğim bir şey yapıp ona işaret parmağını salladığında tuttuğum nefesimi bırakamıyordum.

"Benimle konuşurken kelimelerine dikkat et. Sana çok bile katlandım."

"Ne oluyor burada?" diye fısıldadım dehşetle.

Göz ucuyla Füsun'a baktığımda sırıtarak bu manzarayı izlediğini gördüm. Bana göz kırpıp dudaklarını kımıldattı:

Filmi seyret.

"Gelelim burada toplanma sebebimize..."

Elvan, cep telefonunu çıkarıp hızla bir şeyler yapmaya başladığında Burcu, öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Hem Umay Hanım'ın küçümseyici bakışları altında eziliyor hem de Elvan'dan istediği tepkiyi alamıyordu.

"Delirdin mi sen?" diye tısladı dişlerinin arasından. "Umay Hanım'a tez ile ilgili bir şey sormam gerekiyor, demedin mi? Kadını buraya kadar işinden alıkoyup getirdim!"

Elvan kıkırdadı. "Ben de birazcık sizi alıkoyacağım."

Ardından telefonunu havaya kaldırıp hepimizin dikkatini çekecek şekilde salladı. Hemen ardından önce hışırtılı, ardından çok net duyulan bir ses kaydı duyulmaya başladı.

Kalbimin duracak gibi olduğunu hissettim.

Elvan ne yapıyordu?

"Dinleyin," diyerek gülümsedi.

Ve ses kaydı, hayatımı derinden etkileyen o anlardan bahsetti. Kayıtta konuşan kişi Burcu'ydu.

"*Neyi soruyorsun ki*?" diye gülüyordu. "*Her şey ortada zaten. Bizim anlaşamadığımızı biliyordun sen de Elvan. Bir şey yapman gerekiyordu. Ben sindikçe Rüzgâr tepeme çıkacaktı. Yapacağım şey öyle iyi bir hamle olmalıydı ki onu yerle bir etmeliydim. Sanki şans her şeyi bir anda karşıma çıkarmış gibi Umay Hanım geldi yanıma...*"

Burcu'nun, ses kaydını dinleyen yüzünün bembeyaz kesildiğini gördüm. Sanki konuştuğu anın hangisi olduğunu anımsamış gibi korkuyla büyüyen gözlerini Elvan'a dikti, bir elini telefona uzatıp, "Hayır!" diye bağırsa da Elvan, hızla geri çekilip telefona ulaşmasına izin vermedi.

Parmağını dudaklarına götürüp susmasını işaret etti. "Sadece dinle."

Kayıt devam ettiğinde kalbim göğsümde hızla çarpıyordu, bu kez konuşan kişi Elvan'dı.

"Ne yaptın Burcu?" diye sordu. *"Umay Hanım senden ne istedi?"*

Burcu'nun sesi yeniden kayıtta devreye girdi:

"Umay Hanım, olan her şeyi anlattı. Uzun bir süredir Mert denen o manyağın Rüzgâr'a notlar gönderdiğini bildiğini, başta kendisinin de uyardığını ama adamı bir türlü vazgeçiremediğini, sonunda bu işe karışmaktan vazgeçip onu kendi hâline bıraktığını... Ama birkaç ay sonra Rüzgâr'ın giderek çöken psikolojisiyle, Mert'in durmak yerine daha kötü şeyler yapmaya başladığını fark ettiğini, tekrar konuştuğunda adamın takıntılı gibi sürekli Rüzgâr'a olan ilgisinden bahsettiğini..."

"Yani onu şikâyet etmemiş mi?" dedi araya giren Elvan'ın sesi.

Burcu, kısa bir sessizlikten sonra yeniden söze girince kayıtta duyulan her şey çok netti. *"Hayır. Her şeyi bildiği hâlde etmemiş."*

Kalbime binlerce ok saplandığını hissettim. Gözlerim Umay denilen o şeytanı bulurken kadın, bayılacak gibi yanındaki koltuğa tutunarak güç bela ayakta duruyordu.

Her şeyin bittiğini anlamıştı.

Ses kaydı devam etti. Elvan, sanki hiçbir şey anlamamış gibi sormaya devam ediyordu.

"Sonra ne olmuş?"

Burcu'nun kayıttaki sesi onu tersledi: *"Aynı şeyleri neden sorup duruyorsun ki? Sonra bana geldi kadın işte."*

"*Hayır,*" dedi Elvan kayıtta. "*Merak ediyorum. Baksana, neler olmuş haberimiz yok, bir sürü dedikodu.*"

Burcu güldüğünde kayıttaki ses hışırdıyordu. "*Neyse,*" dedi sonra. "*Anlattığım gibi. Adamı vazgeçirememiş ama gidip kimseye de bir şey söylememiş. Tabii, Rüzgâr'ın polise şikâyet ettiği duyulunca paçaları tutuşmuş bunun. Gidip Mert'i uyarmış ama adam psikopat gibi sadece gülüp durmuş. 'Ne olacaksa olsun, Rüzgâr beni anlar,' deyip duruyormuş. Kadın bana anlattığında gözlerinde öyle bir korku vardı ki! Görmeliydin. O kadar yıllık arkadaşı tabii, silip atamamış adamı. Neredeyse bütün planı Umay yapmış. Aklına gelen ilk kişi ben olmuşum. Gelip anlattı her şeyi. Başta çok huzursuzlandım ama sonradan düşününce aklıma yattı, neden şahitlik yapmayacaktım ki? Rüzgâr gibi bir ayak bağından kurtulacaktım işte. Sadece ben mi? Onun o ukala, üstten bakan tavrından birçok kişiyi kurtaracaktık! Umay Hanım, onu bir şekilde hastaneden attıracağını söylüyor ama şimdilik tık yok. Mert hapsi boylayınca eli kolu bağlandı onun da. Yalancı şahitlik bile kurtaramadı anlayacağın.*"

Burcu, neredeyse her an düşüp bayılacakmış gibi ellerini saçlarının arasına sokarken Elvan'ın elindeki telefona bakıyordu. "Ne yaptın sen?" dedi dehşetle. "Neden yaptın bunu? Sana güvenmiştim."

Elvan, çıt çıkarmadı fakat gözleri bir anda benim gözlerimi buldu.

O an, uzun zamandır bir şeyleri çok yanlış anladığımı fark ettim. Ve bu, korkunç hissettirdi.

"Bitmedi!" diye gülümsedi Umay ve Burcu arasında eğlenen bakışlarını gezdirirken. "Bomba devamında."

"Durdur şunu," dedi Umay. Sesi titriyordu.

"Gel de durdur," diye meydan okudu Elvan. Tek kaşını kaldırmış, karşısında bir uzman doktor yokmuşçasına cesaretini kuşanmıştı.

Anlaşılan o ki gözü kararmıştı.

Bu kız, beni arabada ilk kez yüreklendiren o kıza benziyordu. Eski Elvan'a benziyordu.

"Kesin sesinizi," dedim.

Aynı anda uzman doktor ve Burcu başını bana çevirdiğinde öldürücü bakışlarımı üzerlerine dikmiştim. Tek kelime dahi edemediler.

Elvan, kaydı devam ettirdi. Burcu konuşuyordu:

"Sonra ben biraz kurcaladım tabii... Neler öğrendim, duysan aklın durur! Mert, iyice kendini kaybedip kızın kapısının önünden ayrılmayınca Umay, Rüzgâr'ın alt dairesini tutmuş. Bunu yapmak kimin aklına gelirdi ki? Yani defalarca şikâyet edilmesine rağmen alt kata bakmak kimsenin aklına gelmediği için yakalanmamış. Mert'in adıyla değil, kendi adıyla evi kiraladığı için de hiç şüphe çekmemiş tabii. Resmen adam, kızı daha rahat taciz etsin diye ortam hazırlamış. Yemek siparişini bulmalar, markette takip etmeler, apartmanın kamera kayıtlarına ulaşmalar... Kadını bir dinlesen nutkun tutulurdu. Zaten o psikopatlıkta bir adamın bunların hepsini akıl edemeyeceği aşikâr. Şöyle uzaktan baktığında birinin, o ruh hastasının işlerini kolaylaştırdığını görebiliyorsun. Tabii, Umay'a sorarsan hepsi arkadaşını korumak için. Yakalanır, bütün hayatı biter diye korkmuş. Öyle masum anlatıyor ki duyan da melek zannedecek! Benim işime geldiği için normalmiş gibi tepki verdim, bakma sen bana. Rüzgâr'ı önümden alsın, gerisi çok önemli değil. Onu bile beceremedi aptal kadın. Yardım etmem için dil dökerken hiç de böyle değildi ama..."

Kalbim duracak gibi hissediyordum. O adamın evime geldiği geceleri, polisin bir türlü onu bulamadığı zamanları anımsadım. O korkuyu, o çaresizliği yeniden hissettim.

Ben dişlerimi sıkıp öfkeyle elimi yumruk yaparken Umay, Burcu'yu omuzlarından itiyordu. Boğazını yırtarcasına bağırdığında sesi, odanın duvarlarında yankılandı: "Alçak! Ne yaptın sen? Bitirdin her şeyi."

"Umay Hanım, bir dakika-"

"Sus!"

İkisi kavgaya tutuşurken Füsun, olanları sınırarak izliyordu. Bir uzman ve asistan arasında çıkan bu gerginlik çok hoşuna gitmiş gibiydi, şimdi beni buraya neden getirdiğini çok daha iyi anlıyordum. Elvan, ilk ona anlatmıştı.

Şakağıma saplanan sızı, başımı ovalamama neden olurken düşünceler zihnimde dört dönüyordu. Umay'ın bu kadar alçak biri olduğuna inanamıyordum.

Bir taraf tutması gerektiğinde o alçak adamın sırtını sıvazladığını zaten görmüştüm ancak hiçbir zaman işin daha korkunç bir tarafı olduğunu düşünmek istememiştim. Şimdi burada duyduklarım, her şeyi ispat ediyordu; ben, huzursuz olup ağlayarak uyurken bu kadın, o saplantılı herifin işlerini kolaylaştırmak için ona yardım ediyordu. Aklımı oynatacağımı hissettim.

Ve Burcu... Onu zaten biliyordum ancak bütün bu anlatılanlar, davada yalancı şahitlik yapmasından çok daha ağırdı. Çektiğim bütün acıyı bildiği hâlde iki yüzlü davranmıştı.

Elvan, ses kaydını devam ettirdi. Bu kez kendi sesi duyuluyordu:

"Ve sen de bütün bunları kabul ettin, öyle mi? Umay'dan ne farkın var ki?"

Onun bu cümlesiyle beraber Burcu'nun bozulan sesini işittim: "*Saçmalama Elvan,*" diyordu kayıtta. *"Benim tek derdim rakibi yok etmekti. Onlarınki bambaşka bir saplantı. Zaten bize*

ne ki? Sen sordun diye anlattım. Kapatalım artık bu konuyu. Onlar gibi güçlü insanlar, ne yapar eder ve bir yolunu bulurlar, merak etme. Rüzgâr yakında defolup gidecek o hastaneden. Hem kendin söylemedin mi? Sen de hiç hoşlanmıyormuşsun ondan. Eh, ben de ilk kez yanında bir arkadaşı var dediklerinde sizi cidden dost sanmıştım ama tahminlerim doğru çıktı, o kıza kimse katlanamaz. Egoistin teki. Sen de öylesine takılıyormuşsun."

Elvan, "Ne zannettin?" diyordu. Ve sonra yapmacık bir merakla devam ediyordu: "Hepsi bu kadar mı? Sonrası senin yalancı şahitliğin yani."

"Öyle söyleme. Kulağa kötü geliyor." Burcu'nun kayıtta önce homurdanıp sonra güldüğünü işittim. Ve sonra başka bir şey duyulmadı. Elvan, havadaki elini usulca indirdi; kapattığı telefonu cebine soktu.

"Bitti," diye sırıttı. "Dürüstlüğünüz için teşekkürler."

Tehlikeli bakışlarımı Umay ve Burcu'ya çevirdiğimde suratları bembeyazdı, itiraf niteliği taşıyan bu korkunç ses kaydının, onların hayatını bitirebilecek kadar sağlam bir malzeme olduğunu çok iyi biliyordum.

"İğrençsiniz," diye fısıldadım tiksinerek. "Bir hemcinsinize bunları layık görecek kadar alçaksınız. Yalnızca bir kadına değil, insan bunu başka bir insana da yapmaz ki. İçler acısı!"

"Bu yaptığın suç!" diye atıldı Burcu, Elvan'a saldırmak isterken. Nihayet Umay ile aralarındaki hararetli tartışmaya son verebilmiş gibi görünüyorlardı. Başlarının belada olduğunu anlamış ve doğruca Elvan'ı hedef almışlardı. "Seni şikâyet etmeyeceğimi mi sanıyorsun? Sana, bunları kaydetme hakkını kim verdi ha? Söyle!"

Elvan, bunu hiç umursamıyormuş gibi sırıtmaya devam ediyordu, Burcu'nun ona saldıran ellerini tutup itti.

"Sence her şeyi göze almışken bunu düşünmedim mi sanıyorsun? Git şikâyet et istediğin yere. Tabii, önce kayıtları Rüzgâr'a vermem gerek. Sizin kaderinizi o belirleyecek."

Sonra iki yaratığa eğilip fısıldadı: "Tıpkı sizin ona yaptığınız gibi."

Umay denilen kadının, "Bir dakika," diye araya girdiğini duyduğum an çıldırdım. Ona doğru iki büyük adım atıp bağırdım:

"Konuşma! Senin tek kelime etmeye hakkın yok! Ahlak yoksunu!"

Kadın, panikle beni durdurmaya çalıştı. "Bunu çözebiliriz."

Öfkemi alamayıp onu omuzlarından ittim, Burcu korkuyla geriye çekilmişti. Onun cesareti saman alevi gibiydi, ben ne zaman ortaya çıkarsam bir anda sönüveriyordu.

"Şimdi ne yapacağım sana?" diye fısıldadım tehlikeli bir sesle. Umay denilen kadın, öylece suratıma bakıyordu.

Başımı iki yana salladım. "İstediğin yere şikâyet et beni. Umurumda değil. Bu ses kaydını yayacağım. Meslek hayatını bitireceğim."

Kadın korkuyla, "Hayır!" diye atıldı. Çıldırmış gibiydi, bunca yılın emeğini düşündüğünü biliyordum.

Gülümsedim. Birileri için tehlike çanları çalmaya başlanmıştı, konuşurken odayı dolduran tok sesim, ürpertici derecede soğuktu. "Mahvedeceğim seni. Herkese duyuracağım bu iş oyununu. Başhekimlik arkanda duracak mı? Yönetim sana nasıl bir gözle bakacak? Ya doktorlar, asistanların?"

Omzunu ittim. "İlk gün üzerime gelmeyi biliyordun. Küstah bakışlarını üzerimden çekmiyor, bana para teklif ediyordun! Hadsizce, acımasızca! Şimdi sen burada nasıl barınacaksın? Söylesene, pislik!"

Ağır hakaretlerim ve tehdidim karşısında ağlayacak gibi dudağını titretmiş, yine de metanetini kaybetmek istemiyor gibi sağlam durmaya çalışmıştı. Fakat beceremiyordu. Ezikliği gözler önündeydi.

Beklemediğim bir anda Füsun kıkırdayarak araya girdi: "Lafınızı balla bölüyorum. Ne hikmetse ses kaydı bana da ulaşmış. Bunu asistan gruplarına göndermeye başlıyorum, müsaadenizle. Ne de olsa ben kaydı alan kişi değilim. Sıradan bir paylaşım işte. İlgi çekici bir konu."

Burcu yalvarırcasına, "Yapma," dedi. "Sakın yapma."

Gülümsüyordum ancak dudaklarım daha çok ikisinden de iğrenir gibi kıvrılmıştı. Elvan, hiç ses çıkarmadan olanları izliyordu.

Bütün riskleri göze alıp böyle bir şey yapması beni şaşkına uğratmıştı. Ona inanamıyordum.

"Şov bitti," dedim buz gibi bir sesle. "Şimdi defolun. Bugün son gününüz."

"Lütfen," dedi Umay yalvarırcasına. "Lütfen, affet. Ben..."

Sesim bıçak kadar keskindi. "İstifa et."

Kadın çenesini kapatmak zorunda kalırken Burcu, dehşete düşmüş gibi inliyordu. Başımı hızla ona çevirdim.

"Sen de."

Umay şoka uğramıştı, göğsü hızlı nefeslerle inip kalktı. "Ne?"

"Duydunuz," dedim gülümseyerek. "Şaşıracak bir şey yok. Benden ilk gün istediğiniz şeyi istiyorum sizden. Bu hastanede böyle bir olayla anılmak ister misiniz? Zannetmem."

Sonra onları kendi silahlarıyla vurdum. Umay'ın gözlerine baktığımda sesimi taklit edercesine inceltmiştim.

"Doktorlar, asistanlar, hemşireler, hastane personeli... Bu olay duyulduğunda kimse sizinle çalışmak istemeyecek. Kulaklarınızı kapatmak, olanları durdurmak isteyeceksiniz ama başladığım işin sonunu getirmeden asla bırakmam, biliyorsunuz. Her şey art arda patlak verecek. Bir yangın misali... Siz de içinde kalacak ve tutuşacaksınız. Hem de şimdikinden çok daha güçlü bir alevin içinde!"

Kadın yaptığım hamle ile dumura uğrarken Burcu'nun neredeyse ağlar gibi inlediğini işittim. Elvan, rahat bir tavırla kapıya yürüyüp kilidi açtıktan sonra onlara dönüp gülümsedi.

"Eğer beni şikâyet ederseniz ben Rüzgâr kadar sabırlı olamam. Bilin istedim."

Elleri kolları bağlanmış iki iğrenç insan, dehşete düşmüş gibi bu manzarayı izlerken son bir kez sert bakışlarımı aralarında gezdirdim.

"Yirmi dört saat," dedim buz gibi bir sesle. "Sonra sizi burada görmeyeceğim."

Burcu, panikle olduğu yere çökerken başını ellerinin arasına almıştı, çaresizlik ona çok yakışıyordu. Umay, düşmemek için sıkıca koltuğa tutunuyordu. Bir anlığına benden medet umarcasına gözlerini gözlerime çevirdi. Bakışlarımız yeniden buluştu, dudaklarının hafifçe aralanışını, konuşmadan önce titrek bir nefes verişini seyrettim. Burcu, bir asistandan ibaretti ancak Umay için bu kadar basit değildi. Mahvettiğim tek şey itibarı değil, meslek hayatının tamamı olacaktı. İçine bu şüpheyi yerleştirmiştim, nefes aldığı her an onu açık edeceğimin korkusuyla yaşamak zorunda kalacaktı.

"Rüzgâr," dedi konuşmakta güçlük çekerken. Hâlâ koltuğa sıkıca tutunuyordu, elini bana doğru uzatıp beklememi istedi. "Lütfen, bir dakika izin ver. Konuşabiliriz. Sana kendimi ifade edebilirim, her şey bu kadar basit değil."

"Her şey bu kadar basit değil," diye tekrar ettim donuk bakışlarım yüzünün her miliminde gezerken. Bu yüzü mıh gibi aklıma kazımak, yapılan hiçbir şeyi unutmamak istiyordum. "Her şey, işittiklerimden çok daha fazlası. Çok daha iğrenilesi."

Verebilecek hiçbir yanıtları yoktu. Onların kötülüğü, söylenmemiş bütün cümleleri daha doğmadan öldürmüştü. Af dilemek, medet ummak, pişmanlıkları sıralamak artık fayda etmezdi.

Ben, insanların kolay kolay karşılarına almak istemeyeceği biriydim. Adım Rüzgâr Ulu'ydu. Hayatını mahveden kim varsa hesabını sormadan ölmeyecek olan o kadındım.

"Söylemiştim," diye fısıldadım enkazdan farksız görünen iki insana. "Gün gelecek ve sizinle ateşkes yapmayacağım, demiştim."

Odadan çıkmadan önce gülümsedim. "O gün geldi."

Onları geride bırakıp çıkarken Elvan ile göz göze geldim.

Ne söyleyebileceğimden emin olmasam da o, bana eski günlerdeki samimiyetiyle gülümsedi. "Özür dilerim. Her şey için."

"Dileme," diye fısıldadım ona haksızlık yaptığımı anladığımda. Her şeyin bizi buraya getirecek olan oyunun bir parçası olduğunu fark ettiğimde çoktan pişmanlığı yaşamıştım.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim, Elvan."

Bir süre yalnızca sustuk, üzerlerine kapıyı kapattığımız iki insanın çaresizliğinin, bizi böylesine yakınlaştıracağını kim bilebilirdi ki? Hayat, bir kez daha beni beklemediğim bir yere sürüklüyordu ve tuhaf olan, bu kez akıntıya kapılmaktan korkmuyordum. Elvan'ın bakışlarındaki güven veren ifade, her şeyi bir amaç uğruna yaptığını söylüyordu. Yanımda olmadığı günler için ona hâlâ kırgındım, elini tutmak istediğimde onu bu-

lamadığım için kızgındım fakat hatasını telafi etmek için böyle meşakkatli bir işe soyunmuş olması takdir edilesiydi.

Burcu gibi zeki bir kadını alt etmişti, istediğini alana dek onun gözünü boyamış, taraf tutuyor gibi davranmıştı.

"Belki yarın bir şeyler içeriz, ne dersin?" diye sordu saçından bir tutamı geriye atarken. Yüzünde, o eski heyecanın yitirilmemiş güzelliği vardı, tebessüm ettim.

"Belki."

"Rüzgâr! Sonunda!"

Rüya'nın neşeli çığlığıyla yüzümde bir tebessüm oluşurken elleriyle yoklayıp bana sımsıkı sarılmıştı. Kapı ağzında bir süre birbirimize sarılmış vaziyette bekledikten sonra içeri girdim.

"Geciktim mi?" diye sordum mahcubiyetle. "Kusura bakma."

Hastanede yaşanılanları sindirmem uzun zaman almıştı.

Rüya gülümsedi. "Hayır. Hazırlığa yeni başlıyordum. Tam da annen aradı! O da bir şeyler hazırlıyormuş, ne kadar zarif biri."

"Sabah söyledi," diye gülümsedim ben de.

Bakışlarım kısa bir an için evin koridorunda gezindi, gözlerim delice Tuna'yı arıyordu ancak gördüğüm, koca bir boşluktan ibaretti.

"Abin yok mu?" diye sordum sesimi düz tutmaya çalışarak.

Rüya, dudağını büzüp başını iki yana salladı. "Geçen haftaya görüşebildik en son. O kadar yoğunmuş ki hiç gelmedi bir daha. Zaten çok da keyifsizdi. İşleri kötü gidiyor diye düşünüp soramadım."

Ben üzerimdeki trençkotu askılığa bırakırken Rüya, koluma girip merakla konuşmayı sürdürdü:

"Sana bir şey anlatıyor mu? Büyük bir sorun mu var?"

"Bilmiyorum," dedim çabucak. Söyleyecek başka hiçbir şeyim yoktu, genç kadın belki de bir gariplik olduğunu fark etti fakat üzerime gelmedi.

"Süslemelere yardım eder misin?" diye sordu.

"Olur," dedim derin bir nefes verip. "Ederim."

Akşamın erken saatlerinden gece yarısına kadar Rüya'nın büyük salonunu süslemekle meşgul olduğumuzdan kafam biraz olsun dağılmıştı. İlk günlerde Tuna'yı deli gibi arayıp dursam da bana yanıt vermediğini kabullendikten sonra telefonu elime alamaz olmuştum. Kendime bile itiraf edemediğim gerçeği Rüya'ya dillendiremediğim için sadece havadan sudan sohbet edip geçiştiriyorduk.

"Güzel oldu mu?" diye sordu heyecanla. Sanki görmesi mümkünmüş gibi salonun her yanına yüzünü çevirip bakıyordu.

"Tam istediğin gibi yaptık," dedim keyiflenmesi için daha da abartılı bir tavır takınarak.

"Balonlar masanın etrafından tavana yükseliyor, geriye kalanlar yerde. Pastayı koyacağımız yer çok güzel hazırlandı, gümüş rengi süsleri oraya yerleştirdim. Geriye kalanları da kapıdan boylu boyunca astık, merak etme, ev ışıl ışıl."

"Harika!" diye kıkırdadı Rüya. "Zaten sabah gelip eksikleri tamamlasınlar, bizim göremediğimiz noktaları halletsinler diye organizasyon şirketinden birileri gelecek. Abim, bu kadar abartıya gözlerini devirecek ama onu gıcık etmeye bayılıyorum."

Onun bu neşesi dudaklarımda buruk bir tebessüme sebep olurken hediyemi getirdiğim çantama göz ucuyla baktım. Onu nasıl vereceğimi bile bilmiyordum.

"Kimler gelecek?" dedim koltuğa oturup yeniden büyük salonu süzerken.

"Bizimkiler," diye yanıtladı Rüya. "Bir de geçen yıl yurt dışına giden birkaç arkadaşı vardı, sürpriz olsun diye onları da çağırdım!"

"Ne güzel..."

Bu ince fikriyle tebessüm ediyordum. Rüya, sonradan hatırlamış gibi ekledi:

"Bir de çok samimi olduğumuz bir çalışanı var. İsmi Belma. O gelecek."

Yüzümdeki tebessüm sebepsizce soldu.

"Öyle mi?" diye mırıldandım.

Tuna'yı özlemek ve beni aramadığını kabullenmek yetmezmiş gibi varlığından hiç hoşlanmadığım kadının adını duymak, beni iyice huzursuz etmeye yetmişti.

"Çok mu samimisiniz?" diye sordum sabit bir sesle.

Rüya başını salladı. "Evet. Uzun yıllardır abimle çalışıyor. Çağırmasam ayıp olurdu."

"Her yıl geliyor mu doğum gününe?" Bu defa sesimde meraktan çok gerginlik vardı.

Rüya, öyle mutluydu ki bunu fark etmedi bile.

"Evet," dedi heyecanla. "Kırmaz beni hiç. Planlayıp gelmeye çalışıyor."

"Yarın izin koparamadığım için üzgünüm," diye homurdandım Rüya'ya keyifsiz bir sesle. "Erkenden burada olmak

isterdim. Ama olmadı. Mecburen hastanedeki işleri erkenden bitirip gelmeye çalışacağım."

"Abim seni sorun etmez ki," diye kıkırdadı Rüya. "Hayatın bu."

Ah... Farkında olmadan söylediği şey yarama tuz basmak kadar acıtmıştı, titrek bir nefes verip yeniden Tuna için yaptığımız süslemelere baktım.

"Bugün gelmen bile çok güzeldi," diye sıcacık bir sesle fısıldadı Rüya. "Abimi bu kadar önemsemen beni mutlu ediyor."

Ona Tuna'nın aynı şeyleri düşünmediğini anlatmak isterdim fakat aramızdaki konu netleşmediği için hiç kimseyi huzursuz etmek istemiyordum.

İnsan ilişkileri konusunda her zaman duygularımı geri planda tutmayı düşünsem de söz konusu Tuna olduğunda yarın yüzüme dahi bakmazsa ne yapacağımı düşünüp duruyordum. Biliyordum ki burada bir an bile kalamaz, hıçkırarak ağlamak için kendimi eve atardım.

Ya da bu ihtimali denemeyebilir, etrafımızda insanlar olduğu için benimle göstermelik konuşabilirdi. Belki kimse soğukluğumuzu fark etmezdi ve bir şekilde geceyi atlatırdık.

Ertesi gün Tuna yeniden yok olur, ona ulaşabileceğim hiçbir yol bırakmazdı.

İşin doğrusu, daha çok zorlasaydım onu bulacağımı biliyor, yüz yüze konuşacak fırsat yaratabileceğimi içten içe fark ediyordum. Ama bana kırgın olan kahve gözleri bir an bile aklımdan çıkmıyor, kalbime hep aynı şiddetle bir sancı gibi saplanıp kalıyordu.

Ona neyi anlatacaktım? Af dilemem hoşuna gitseydi telefonlarıma cevap verirdi, onun böyle bir adam olmadığını çok iyi biliyordum.

Aramızda ilk kez, gözlerimiz birbirine değdiğinde bile erimeyecek kadar soğuk bir duvar vardı ve ben bu kâbus dolu günlerde bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Yapabildiğim tek şey yarını beklemekti.

BÖLÜM 9

ÖZLEMİYLE KALBİ TUTUŞTURAN GÖZLER

Tuna Kartal

Kalbi kırılmış bir adamın ücra bir tiyatro sahnesinde tek başına oynadığı oyunu uzaktan seyreder gibiydim. Yalpalayan adımlarla sahneye çıkıyor, yürüyor, yürüyor, yürüyor, bir ara başını kaldırıp sahnenin ışıklarına kıstığı gözleriyle bakıyordu, sonra öylece yere oturup bedenini bir çuval misali ortaya bırakıyordu.

Elindeki içki şişesini dudaklarına götürecek gibi oluyor ancak seyircilerin arasında birkaç çift göze rastlayınca kendisini ne denli merakla izlediklerini fark edip şişeyi yavaş yavaş dudaklarından uzaklaştırıyordu.

Zaten içmenin hiçbir acıyı unutturmayacağını artık kendisi de anlamıştı. Bunu anlamak, birkaç günlük bir zaman diliminde gerçekleşmemişti. Gençliğinden bu yana savaşını verdiği yitirilmiş yıllara bedeldi.

Düşüncelerim zihnimi işgale son vermediğinde tek elimi, sızlayan şakaklarıma dayadım. Dirseğim önümdeki masaya dayanmış, henüz yıkılmamış ancak çok da mecali kalmamış bir hâlde öylece durdum.

Omzumu okşayan sıcak bir elle başımı kaldırdım. Şafak söküyordu, güneş doğuyordu.

Onsuz geçirdiğim bir gün daha bitmişti.

"Oğlum." Eliyle omzumu sıvazlayan orta yaşlı adam, bir sandalye çekip karşıma oturdu. Bu, daha birkaç gün önce Rüzgâr'la oturduğumuz masaydı. Oturduğu da onun sandalyesiydi.

Adam ne denli zorlukla nefes aldığımı fark etmemiş gibi derin bir iç çekip gözlerime baktı. Kızacaktı, biliyordum.

"Ne yapıyorsun böyle kendine, oğlum?" dedi azarlar bir tavırla.

Mehmet abiye cevap vermeyip yeniden önümdeki bardağa uzandığımda benden önce davranıp bardağı bir anda çekti. Sonra göz ucuyla arkasındaki bahçeye bir bakış atıp bana döndü.

"Çiçek annen üzülüyor senin için," dedi sesini alçaltarak. "Anlat diyoruz, anlatmıyorsun da. Kadın perişan oldu bu hâline."

"Üzülmesin," dedim boğuk bir sesle.

Kimseyi üzmek istemezken bu kadarını nasıl yapabilmiştim?

"Öyle demekle olmuyor!" diye çıkıştı adam. Dişlerini sıkıyor, benim dağılmış hâlimi gördükçe daha çok öfkeleniyordu. Sonra gözlerime değen bakışları yumuşadı, yeniden uzanıp omzumu okşarken bu manzaraya dayanamadığını görüyordum.

"Kaç gecedir buz gibi havada bu masada sabahlıyorsun," dedi babacan bir tavırla. "Yaptığın akıl kârı mı? Belli ki güzel kızla bir derdin var. Git de konuş, oğlum. Bu, böyle olacak iş değil."

Bakışlarımı karşımdaki adamın siyah gözlerine diktim, neler olduğundan bihaberdi. Öfkeyle kalkan bendim, Rüzgâr'ın kalbini kırıp onu geride bırakan bendim.

Şimdi ona gitmeye cesareti olmayan da bendim.

"O işler öyle olmuyor, Mehmet abi," dedim yarım bir gülüşle. Sarhoş değildim ancak pek konuşasım da yoktu, kelimeler dudaklarımdan döküldüğü an, can vermek istermişçesine bir garip duyuluyordu.

Zaten çok da kendimde değildim. Rüzgâr'dan beri kendime gelmemiştim.

"Ver de bitireyim şunu," dedim adamın elindeki bardağı fondip yapmayı düşünürken. Yeniden uzandım ancak kuvvetli bir şekilde elimi itti.

"Kalk git şuradan!" dedi bardağı da alıp masadan kalkarken. "Kaç gecedir susayım diyorum, iyice tepemi attırdın. Kaç yaşından beri gelirsin, dertleşiriz, bir kere kovmadım seni! Ama bu hâlin nedir, evladım? Ne yapıyorsun kendine?"

Haklıydı. Gençliğimden beri hep buraya gelir, kendimi Mehmet abiyle kurduğumuz rakı masasında bulurdum. Dertleşir, hayata küfreder, bazen onun söylediği türküler biter, sonra sabahı ederdik. Ancak şimdi tek kelime edemiyor, öylece burada sabahlayıp perişan hâlde gidiyordum.

Rüzgâr gibi bir kadını hangi kelimeyle anlatacaktım? Onun bendeki yerini hangi kelime tanımlardı?

Öyle bir kadındı ki bildiğim bütün diller manasını yitiriyordu. Rüzgâr gibiydi işte, bende ne var ne yoksa savurup gidiyordu.

Gitmişti.

"Emir oğlumu aradım," dedi Mehmet abi son bir kez bana ters bir bakış atıp yanımdan uzaklaşırken.

Sızlayan şakaklarımı ovalayıp arkasından mırıldandım: "Yapma, abi. Susmayacak."

"Kendin düşünürsün orasını. Bu hâlde nasıl süreceksin sen o arabayı?"

Cevap veremedim.

Vakit sabahın altısın geçerken Mehmet abinin gidişinden sonra bir araba yanaştı ağaçlık yolun kenarına. O tarafa dönüp bakmadım ancak gelenin Emir olduğunu biliyordum. Tok sesli adımları toprağı dövdü, başımı yaslayıp kaldığım masaya yaklaştı.

"Ulan," dedi küfretmek ister gibi. "Ben ne yapacağım seninle?"

Ona bakmadan gözlerim kapalı mırıldandım: "Bayılıyorsun bana."

"Kalk şuradan, it herif! Gece, bir ton kızdı bu saatte çocukları da uyandırdım diye."

Başımı güç bela kaldırıp ona baktım, gün ışığı gözlerimi acıtıyordu, kıstığım bakışlarımı çok açamıyordum.

"Niye uyandırdın?" diye homurdandım ben de. Ellerimi masaya dayamış, zorlukla ayağa kalkıyordum.

"Mehmet abi arayınca telefon çaldı!" diye dişlerinin arasından tısladı karşımdaki adam. Montunun içinden görünen pijaması gülme isteğimi uyandırdı ancak bunu yaparsam ağzıma bir tane patlatacağını bildiğim için sustum.

"Ulan, Rüzgâr zaten sabaha karşı uyumuştu! Dört buçuktu. Çocuğu beşiğe koyup yarım saat bile uyuyamadan kaldırdın beni, şerefsiz!"

Artık gülme isteğimi bastıramayıp sırıtıyordum. "Özür dilerim, patron."

"Sus," dedi Emir çeneme bir yumruk atmak ister gibi elini kaldırırken. Sonra yıkık hâlime bakıp bundan vazgeçmiş gibi küfredip kolumdan sürükledi beni.

"Bin şu arabaya. Rüya'ya teslim edeceğim seni."

"Yok!" dedim hızla. "Bırak, ben hallederim."

"Halledersin, koçum!" dedi Emir dalga geçercesine. "Günlerdir ne bok yiyorsun o zaman? Kızı çağıralım da konuşun, diyoruz; zamanı değil, diyorsun. Seni ikna ediyoruz git mesele neyse sen çöz diye, yine şimdi değil diyorsun!"

"Şimdi değil," dedim yalpalayarak arabaya ilerlerken.

Onun kalbini bu kadar çok kırmışken hiçbir şey olmamış gibi aniden karşısına çıkamazdım. Beni affetmesi için zaman gerekiyordu, biliyordum.

"Ulan, kız senin şu hâlini görse hayattan soğur zaten!" diye sesini yükseltti Emir. "Bin şu arabaya. Bugün bu meseleyi çözmezseniz şerefsizim olacaklara karışmam."

Sesimi çıkarmadan arabanın ön koltuğuna geçtim. Emir, uzanıp cebimdeki anahtarlarımı aldı, bizi uzaktan seyreden Mehmet abiye fırlattı.

"Abi, birazdan gelir alır çocuklardan biri arabayı! Sağ olasın."

Adam, başını sallayıp elini kaldırdı. "Hoşça kal, oğul. Şunu kendine getir."

"Merak etme, alacağım ifadesini."

Emir de elini sallayıp arabaya geldiğinde ilk yaptığı klimayı çalıştırmak oldu. Sıcak hava yüzüme doğru vurmaya başlarken ben koltukta aşağı kaymış, başımı yana eğip omzuma doğru yaslamıştım.

"Uyuma, uğraşamam seni çıkarmakla!" dedi Emir öfkeyle arabayı kullanırken.

Aşırı hız yapıyordu ve bu yaptığının bir gün bizi bok yoluna götüreceğinden habersizdi. Kaç defa arabasının bir günahı olmadığını, ona sakin davranması gerektiğini söylemiştim.

"Tamam lan," dedim uyuşuk bir sesle. "Beni bırakınca gider uyursun. Abartma bu kadar."

"Ne uyuması, oğlum?" dedi bana dönüp o öldürücü bakışlarından birini atarken. Yüzü gergindi, ela gözleri tıpkı defalarca ringde gördüğüm gibi öfkeyle parlıyordu.

"Ela'nın okul saati geldi. Eve gidip giyindiğim gibi çocuğu okula bırakacağım. Sonra Gece dışarı çıkacağı için annemi almaya gideceğim, Rüzgâr'a bugün o bakacak. Oradan doğruca işe geçeceğim."

"Yoruldum," dedim.

"Yorulursun tabii, dingil!" diye homurdandı. "Bu saatte adam mı uyandırılır lan? Bütün günüm bok gibi geçecek şimdi. Ayılmak için kaç tane kahve içeceğim."

Sonra inler gibi bir ses çıkardı: "Daha kahvaltı bile yapamadım."

"Tam aile babası oldun sen de," diye sırıttım uyku bir kez daha bastırırken. Ardından esnedim. "Çekilmiyorsun."

Emir, bu gevşek tavrıma küfür savurup yola odaklanırken anlattığı şeylerin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum.

Ailesi vardı. Şu adam, Gece'yle tanıştığı günden sonra evrim geçirmiş, hayatını bambaşka bir düzene sokmuştu. Sanki bir masalı dinlemiyor da izliyor gibiydim, benden yıllardır bir halt olmamıştı ama Emir, kendine mükemmel bir sayfa açmıştı. Sık sık dile getirmesem de onun için hep mutluydum.

En azından birinin hayatını yoluna sokabilmiş olması güzeldi.

"İn haydi," dedi apartmanın önünde arabayı durdururken.

Geldiğimizi ancak o an fark edebildim. Güç bela ağırlaşan göz kapaklarımı kaldırdım, camdan dışarı baktım.

Bakışlarım gayriihtiyari kendi dairemin hemen altındaki pencereye kaydı. Uzun uzun oraya dalıp giderken Emir, yanımda derin bir nefes veriyordu.

Rüzgâr'ın perdesi kımıldamıyordu.

"Yapmayın şunu kendinize," diye iç çekti Emir. "Aptal mısınız, oğlum? İki yetişkinsiniz. Oturun konuşun ne varsa."

"Ne konuşacağım?" dedim gözlerimi onun evinden bir an bile ayırmazken.

Apartmanın kapısı açıldı. Sonra kalbimi göğsüme sıkıştıran o güzel yüzü göründü.

Emir de benimle birlikte Rüzgâr'ı fark etmiş gibi o tarafa döndü.

"Çok erken çıkıyor," dedi düşünceli bir sesle. "Bu kız, robot gibi çalışıyor."

Ses etmedim. Bunun yerine günlerdir her sabah yaptığım şeyi yapıp sadece uzaktan onu izledim. Evden kaçta çıktığını, akşam kaçta geldiğini, markete kaçta uğradığını mıh gibi aklımda tutuyordum.

Kaldırımın kenarındaki arabayı fark etmedi, âşık olduğum o güzel saçlarını omzundan geriye itti, tek eliyle omzundaki çantasını tuttu, yavaş adımlarla arabasına ilerlerken anahtarı çıkarıp kilidi açtı.

Sonra telaşsız bir şekilde sürücü koltuğuna oturdu, çantasını yerleştirdi, sadece bir anlığına duraksadı ve tıpkı dakikalar evvel benim yaptığım gibi şakaklarını ovaladı. Başını hafifçe dikleştirince yüzünün önündeki saçları boynundan geriye düştü, dokunmak için delice istek duyduğum o güzel teni, bir kuğunun saf güzelliğiyle parlıyordu.

Gözleri yorgundu, birkaç gün evvel de evden kızarmış, ağladığı belli olan bir suratla ayrılmıştı. Ancak yapabildiğim tek şey, yanına gidip ona dokunamadığım için parmaklarımı elimin içine hapsedip yumruğumu dizlerimde tutmaktı.

Gözlerim bir saniye bile ondan ayrılmadı. Biraz kendine gelebilmiş olacak ki kapıyı kapattı, emniyet kemerini taktı. Sonra arabayı çalıştırdı, her hareketi öyle nazikti ki bu güzelliği kalbimi acıtıyordu.

Bir kadın, ciğerlerime çektiğim havayı nasıl dondurabilirdi? O yanımda yokken aldığım nefesler, sivri birer buz parçası gibi ciğerlerime batıyordu.

"Gitti," dedi Emir beni uyandırmak ister gibi. "Neye bakıyorsun?"

Tek kelime edemedim. Kapıyı yavaşça açtım, arabadan indim, Emir bir ara arkamdan, "Dikkat et kendine!" diye seslendi ancak yalpalayan adımlarım geriye dönmek için fazla yorgundu. Ona bakmadan apartmana doğru yürüdüm ve bir süre anahtarlarımı bulmak için çabalayıp sonunda cebimden çıkarabildim.

Onun burada olmadığını bilerek basamaklara yürümek, özlemden başka bir şey çektirmiyordu.

Vakit geceyi geçerken Emir defalarca beni aramış; midemin bozulacağından, bütün vücut fonksiyonlarımın iflas edeceğinden falan bahsedip yemek yememi tembihlemişti. Kaç gündür doğru düzgün bir şeyler yemediğimi hatırlamıyordum. Boğazımdan tek lokma bile geçmiyordu.

Yine de telefonda konuşurken Gece'nin sitemli sesi arkadan duyuluyordu, telefonu aniden Ela'ya verip beni evlerine davet ettiklerinde o küçük cadıyı kıramayacağımı bildikleri için bunu yapmalarına içimden sövüyordum.

"Geliyorum," demiştim en sonunda.

Zorlanarak da olsa enkazdan farksız bedenimi yataktan kaldırmıştım. Sonra kirli kıyafetlerimi çıkarmış, soğuk bir suyla duş almış, Rüzgâr'ın parmaklarının değmeyeceği saçlarımı şekillendirmeye gerek duymamış, doğruca üzerime rastgele bir şeyler geçirip evden çıkmıştım.

Onun dairesinin önünden geçerken içeride olup olmadığına dair delice bir merak duymuş, parmaklarım ziline dokunsa da çalamadan elimi indirmek zorunda kalmıştım. O çok sevdiğim yorgun hâliyle kendini eve atmış, kıyafetlerini değiştirip hızlı bir duş almış, saçlarının mest olduğum kokusuyla banyodan çıkıp yatağına yatmış olmalıydı. Aramızdaki tek bariyer bu kapıdan ibaretti, hayalimde yüzünün uyurken aldığı masum ifade canlanıyordu; keskin bakışları, onlara tezat yumuşak dudakları, kalbime bir ok misali saplanan uzun kirpiklerinin gölgesi, dokunmaya kıyamadığım sıcak teni...

Boşlukta kalan elimi yumruk yapıp çaresizce önüme dönerken göğsüm sıkışıyordu.

Ben ona hep yeniliyordum. Her zaman yenileceğimi de çok iyi biliyordum.

Derin bir nefes verip sabahkine göre biraz daha ayılmış hâlde basamakları inerken kavga ettiğimiz günü düşünüyordum. Bir yanım her şeyi boş verip onu kollarıma çekmemi, sımsıkı sarmamı söylüyordu. Bir yanım ise olanları unutamıyordu. Onun gözlerindeki hüzne rağmen, yaşadığı zorlukları tüm varlığımla hissetmeme rağmen benden saklayıp durmasına katlanamıyordu. Birkaç kez yanında gördüğüm o herifle kıyaslıyordum kendimi.

Ondan ne eksiğim olduğunu sorguluyordum. Rüzgâr beni üzmemek için bana anlatmadığını söylese de bunu gururuma

yediremiyordum. Bana gelmeyip bir başka adama içini dökmüş olmasını kabullenemiyordum.

Basamakları inen adımlarım daha gürültülü bir ses çıkardığında etrafı rahatsız edebileceğimi fark edip yavaşladım, ardından Emir'in evin önüne bıraktırdığı arabama ilerledim. Sürücü koltuğuna geçip kafamdaki düşüncelerin ağırlığıyla derin bir nefes verirken ne yapacağımı düşünüyordum.

Rüzgâr benim çıkmazımdı. Kalbimdeki fırtınamdı. Onsuz olmuyordu ancak gözleri, benden her şeyi sakladığını itiraf edercesine bakarken zaman, acınası bir hâlde duruyordu. Nefes alamıyor, anlasın diye yalvarırcasına gözlerine bakıyor ancak onu bana getiremiyordum. Bana korkularını anlatması, beraber bu hayatı yeneceğimizi duyması için her şeyi yapardım ancak bir türlü beceremiyordum.

Ve sanki giderek yok oluyordum.

Arabayı güç bela çalıştırıp Emir ve Gece'nin evine sürerken kalbim onun sabahki yorgun yüzünün hatırasıyla yeniden sıkıştı. Dokunamamak, öpememek, kollarıma alıp saramamak öyle zordu ki...

En kötüsü de bu zulmün ne zaman biteceğini bilmemekti. Beni anlamadığı sürece, her şeyi geride bırakıp bana gelmediği sürece biz yeniden başa dönecektik, biliyordum.

Bir yolu olmalıydı ama neydi? Bulamıyordum. Debelenip duruyordum.

"Hoş geldin!"

Gece, neşeyle evin kapısını açınca düşmüş omuzlarımı, asık suratımı, harap olmuş hâlimi görür görmez kaşlarını çattı. Ardından başka bir şey söylemeden geriye çekilip içeri girmem için yolu açtı.

"Ne bu hâlin?" diye kızdı sonra. "Hâlâ mı aynısın?"

"Değişen ne var ki?" diye sordum.

Salonun kapısını kapatıp beni doğruca mutfağa yönlendirdi. "Çocuklar uykuya dalmak üzereler, çizgi film izliyorlar. Onları yatırınca salona geçeriz. Sen de o sırada bir şeyler ye."

Baştan aşağı beni süzüyordu. "Şu manzaraya bir bak."

Ona yanıt vermeyip mutfakta benim için hazırladığı padişah sofrasına yürürken günlerdir tek bir lokma yiyecek iştahımın olmadığını ve ihtiyacım olan tek şeyin, teni yüzümü okşayacak rüzgâr kadar kuvvetli bir kadın olduğunu söyleyemedim.

Oysa ben su gibi, ekmek gibi muhtaçtım ona. Onsuzluk beni öldürüyordu.

"Ye haydi, bakma öyle!" diye omzumu dürttü Gece. Sonra yanımdaki sandalyeye oturup masada benim için hazırladığı tabağa bir şeyler daha doldurdu. Göz ucuyla mutfak kapısına bakıyordu.

"Emir gelir birazdan," dedi. "Ela bırakmıyor."

Yine yanıt vermeyip daha fazla onun kızgınlığıyla uğraşmamak için elime aldığım çatala bir şeyler batırdım. İsteksizce ağzıma götürdüğüm çatala ters bir bakış atıyor, oflayıp duruyordu.

"Anlamıyorum ya!" dedi en sonunda. "Nasıl bu duruma geldiğinizi cidden anlamıyorum!"

Ağzımdaki lokmayı çiğnedim, güç bela yuttum. Gece, o sırada bardağa portakal suyu dolduruyordu.

Başımı çevirip ona baktım. "Mahvettim her şeyi," diyebildim.

"Siz mahvolacak insanlar değilsiniz ki!" dedi gözlerini irice açıp bana bakarken. "Siz muazzam bir çiftsiniz. Bu kadar dengenizi sarsacak ne olmuş olabilir ki?"

"Aradı mı hiç seni?" diye sordum duyacaklarımdan korkarak.

Ya hiç sormamışsa? O zaman içimdeki bu korkunç hissi ne bastıracaktı?

"Aradı tabii ki!" dedi Gece derin bir nefes verip. "Ama nerede sabahı ettiğini bilmediğim için yerini söyleyemedim. Yeter artık, kızı da bitirdin, kendini de. Gidip konuşacaksınız yarın."

Reddetmek için ağzımı açmama fırsat vermedi. "Yarın doğum günün, farkında mısın? Zaten yüz yüze geleceksiniz! Yeter artık," dedi kaşlarını çatarak.

Çocuğunu azarlayan bir anne gibiydi. Sözleriyle duraksayıp bir süre ona boş bakışlar attım. Sahi, yarın doğum günümdü ve her yıl olduğu gibi bu yıl da unutmuştum.

"Kutlamayın," dedim düz bir sesle. Yeniden önüme dönüp ondan bakışlarımı kaçırırken Gece, şiddetle itiraz etti.

"Saçmalama! Rüya kaç gündür emek harcıyor, biliyor musun sen? Kimler gelecek, ev nasıl süslenecek, ne hediye alacak... Kız kafayı bozdu! Yok öyle kutlamayalım."

Sıkıntılı bir nefes verip çatalı tabağıma bıraktım. "Neden söylemedin? Uğraşmasaydı, Gece."

Gece, gözlerini kurnaz bir şekilde kısıp bana doğru eğildi, bu kızın bu hâlleri beni hep korkutuyordu.

"Kendin neden söylemiyorsun kardeşine? Ah, yoksa şu hâlini fark edecek diye ödün mü kopuyor? Anlatamıyor musun Rüzgâr'la olanları?"

"Tamam," dedim ellerimi teslim olurcasına havaya kaldırıp. "Tamam, demedim bir şey."

"Ya siz ne tuhaf insanlarsınız!" diye çıkıştı yemediğimi fark edip masayı toplamaya başlarken. Sonra tezgâhın önünden bana dönüp kötü bir bakış attı.

"O kızın hiçbir zaman kolayca iletişim kuramadığını, belki yan yana yıllar geçirseniz bile her şeyi bir anda aşamayacağınızı biliyorsun! Onunla bütün zorlukları yaşayan ben değilim ki! Sensin! Şimdi hangi uyduruk sebepten tartıştınız, bilmiyorum ama sizin ilişkiniz öyle iki günlük küslüklerle sarsılacak kadar zayıf değil! Fark edin şunu artık. Beni delirtmeyin!"

"Doydum ben," dedim masadan kalkarken. "Emir, çocuklarla uyuyakaldı herhâlde. Ben de biraz kestireyim."

"İyi, kaç!" diye homurdandı elindekileri gürültüyle tezgâha bırakırken. "Kaç bakalım nereye kadar kaçacaksan! Sonra bir bakmışsın ki Rüzgâr, artık aranıza aşılmayacak duvarlar örmüş, Tuna Bey."

"Gece," dedim huzursuzca araya girerken. Kapıdan çıkmak üzereydim ama ters bakışlarını bir an bile üzerimden çekmediği için sanki beni olduğum yere çivilemişti.

"Onun yaşadıklarının normal olmadığını anlamak için çok da zeki olmaya gerek yok," dedi düz bir sesle. "Hem çocukluğunda hem şimdiki hayatında. Bana hiç anlatmamasına rağmen bakışlarındaki kırgınlıktan, Emir'in çocuklarla ilgilenirken Rüzgâr'ın buruk tavrından, annesine, kız kardeşine yaklaşımından anlayabiliyorum! Ve sen bu kızın, ilk kez senin için bir şeyleri denediğini gördüğün hâlde ufak şeyleri aranızda sorun ediyorsun."

"Ufak şeyler değil!" dedim öfkeyle. "Anlamıyorsun beni! Gidip o piç kurularına derdini anlatabiliyor ama bana gelince

o hüzün yerleşiyor işte gözlerine! Hiçbir şey bilmiyorsun sen. Benim onun için ne çok mücadele ettiğimi, o üzülürken bile yanına gidemeyip kendi isteğiyle gelmesini beklemenin ne çok ızdırap verdiğini bilmiyorsun!"

Hayatımdaki bütün kayıplardan sonra onun güzel gözlerinin bana yaşamı vadettiğini anlatamıyordum, uğradığım bütün yenilgilerin Rüzgâr'ın o güzel sesiyle geçip gittiğini söyleyemiyordum.

İtiraf etmeye korkuyordum ama bu kadar kısa zamanda, ona bu kadar bağlanmış olmayı kalbime kabul ettiremiyordum. Çorak topraklardan farksız bedenimde yeniden çiçekler yeşertmesine dayanamıyordum. Onunla olmak hayata yeniden başlamaktı.

Ben onun yokluğunda defalarca ölmeye katlanamıyordum.

"Aşk bu," dedi Gece elindeki her şeyi bırakıp tamamen bana döndüğünde. Bakışları şimdi yumuşamıştı. Son sözünü söylerken sesinde yaşanmışlıkları vardı.

"Bir şeyleri feda etmeden hiçbir güzelliğe sahip olamıyorsun. Zaten aşkı özel kılan da bu, savaşmadan kazanamayacağını bilmen."

Sonra bana gülümsedi. "Savaş, Tuna. Sizinki savaşmaya değer."

Onu görmek... Onu göreceğini bildiğin yere yavaş yavaş adım atmak, karşılaşacağınız anın yaratacağı özlem dolu hissin heyecanıyla yanıp tutuşmak...

Onun gözlerinde yeniden dünyayı sevmek, dünyayla barışmak, yaşamla yüzleşmek ve onun kirpikleri kırpışırken geçen zaman diliminde yok olacağını bile bile o bakışlara esir olmak, bu esarete aşkla tutulmak...

Titreyen ellerim, birazdan onu göreceğimi bildiğim kapının önünde durduğumda tokmağa uzanıyordu. Önce cesaret edemedim.

O güzel gözleri bana baktığında ne diyecektim? Bilemedim. Nefes almak güçleşti, sanki bütün kalp krizleri, günler sonra konuşulmamış anları yok edeceğimiz bu geceyi bekledi.

Fakat yenildim bir kez daha. Beni buraya getiren adımlarım ne kadar diretsem de geri gidememişti işte, ben ondan biraz bile uzak kalamazdım.

Ben gözlerinde fırtınalar yaşatan, aşkıyla aklımı başımdan alan o kadınsız yapamazdım. Uyuyamadığım bütün geceler, onsuz uyandığım her sabah, yanımda yokken tadını alamadan boğazımdan geçen lokmalar, haram olduğunu bile bile içtiğim su...

Hepsi bana onu anımsatıyordu. Hepsi, *burada öylece durma ve gidip ona sarıl*, diyordu. Bu gece burada olacağını bile bile gelmiştim.

Yüzleşmekten korktuğum o güzelliğine teslim olmaya gelmiştim.

Tokmaktaki elim artık titremiyordu, sertçe kapıyı çaldım. İçeriden bu anı bekleyen bir çığlık duyuldu.

"Abim geldi!"

Rüya kapıyı açtığı an onun melek yüzüyle karşılaştım, sevinci her hâlinden belli oluyordu. İçi içine sığmıyordu, eğer gözleri görebiliyor olsaydı eminim ki mutluluktan parlardı.

"Güzelim," dedim ona doğru bir adım atıp saçlarına dudaklarımı bastırırken.

"Canım!" dedi kollarını bana sımsıkı sararken.

Bir süre kapı ağzında öylece dikildik, o sıkıca bana sarıldı, ben onun kokusunu içime çektim. Geri çekilebildiğinde öyle heyecanlıydı ki ellerimi tutan elleri neredeyse titriyordu.

"Gel içeri!" dedi coşkuyla. Sonra beni kapı aralığından içeri çekti.

Çok da cesur sayılmayan adımlarla onu takip ettiğimde bir eliyle duvara dokunarak koridoru takip ederken diğer eliyle sıkıca vücudumu sardı. Yan yana büyük salona girdiğimizde bir anlığına gözlerimi etrafın ışıltısından alamadım.

Geldiğimi gören konuklar arasında küçük bir alkış tufanı koptu.

"Nasıl olmuş?" diye fısıldadı Rüya heyecanla.

İş yerinden tanıdığım bazı simalar, bu sabah benden önce evden çıkıp buraya gelen Emir ve Gece, çocuklar, Efsun Hanım, Ünal Bey, Yağmur, Rüzgâr'ın annesi...

Herkes buradaydı.

Ancak o yoktu. Bunu fark ettiğim an kalbim duracak gibi oldu.

"Abi?" diye fısıldadı Rüya.

"Çok güzel olmuş," dedim dalgınca. Bakışlarım, bir yerlerde bekliyor olduğunu ancak benim onu fark edemediğimi umarcasına büyük salonu tarıyordu. Ancak manzara buydu işte. Yoktu.

Rüzgâr gelmemişti.

"Haydi, geç içeri!" dedi Rüya heyecanla beni masaya çekerken.

İş yerindekilerden biri takıldı. "Yaşlandın, oğlum!"

Belma, gülümseyerek yanıma yaklaştı. "İyi ki doğdunuz!"

Ela koşarak ortada zıplıyordu. "Mumları ben üfleyeyim mi? Ne olur, Tuna amca! Lütfen!"

İnsanların sesleri bir uğultu gibi geriden gelirken kalbim bu acıyı sindiremiyordu, gözlerim hepsinde dolaşıyor, sonra yine boşlukta duruyordu.

Bunu bana yapmış mıydı? Bizi geride bırakmış mıydı?

Gelmeyecek miydi?

Benim doğduğum gün, bizi maziye gömdüğü gün müydü? Bugün burada olmayışının bende ne çok acıya yuva olacağını bilmiyor muydu? Yoksa bunu bana yapan, bir zamanlar sert çehresinde buz gibi bir ifade barındıran o kadın mıydı? Benim sevgimle ısıttığım, içini bana açabilsin diye kendimden nice şeyler feda ettiğim Rüzgâr bunu yapmazdı. Ben o kadını sevmiştim, o kadının gözlerinde aşkı seyretmiştim.

Ayrılığın hırçın dalgaları, onu benden uzak kıyılara mı sürüklemişti? Yoksa o, dışarıdan bakıldığında yanına yaklaşmaya cesaret edilemeyen eski, hissiz Rüzgâr'a mı dönüşmüştü?

"Yapmaz," diye fısıldadım insanlar yüzümdeki şaşkınlığı, kutlamanın heyecanından zannedip bana gülümserken. "Yapamaz."

Bakışlarım Sevgi annede durdu. Rüzgâr, ona hiçbir şey anlatmamış mıydı? Kadının yüzündeki mutluluk, bütün kötülüklerden habersiz olduğunu ispatlıyordu. Rüzgâr'ın, annesine ne çok kıymet verdiğini biliyordum. Gözlerinde daima hüzün taşıyan bu kadını, o köyden çıkarabilmek için Yağmur ile verdiğimiz mücadeleyi anımsadım.

Rüzgâr'ın yaralarına merhem olabilmenin tek yolu kimsizliğini örtmekti; onu sarıp sarmalamak, hasretiyle tutuştu annesinin kollarına bırakmaktı. Yılların ardından annesine kavuştuğu gün, dolu dolu olmuş gözleriyle gelip bana sarıldığında yaşadığım o mutluluğu hiçbir şeye değişmezdim.

Sanki o gün, ben de kaybettiğim anneme bir kez daha sarılmıştım. Annesinin varlığına inanamadığı için döktüğü gözyaşlarına bakarken Rüzgâr'la yeniden yaralarımı sarmıştım.

Ve şimdi beni, bir kez daha yalnızlığa mı terk etmişti? Ben, bir kez daha bu hayatta sevdikleri tarafından eksik bırakılan mıydım? Yarım kalan mıydım?

Geriye dönmek, ardıma bakmadan çekip gitmek istedim. Kapıyı, acılarımın üzerine çarpmak; bu hayatın bana vadettiği güzelliklere bir daha aldanmamak istedim. Mutsuzluğa mahkûm olduğumu kabullenebilmek istedim.

"Ah kapı! Ben bakarım!"

Rüya heyecanla yeniden kapıya koştuğunda irkildim. Birileri yüksek sesli bir müzik açmıştı, oysa kendi düşüncelerimden başka hiçbir şey duyamayacağım kadar sağırdım. İnsanların yanıma gelip heyecanla yeni yaşım hakkında bir şeyler söylediklerini, beni kutladıklarını işittim. Ortamın güzelliği ve Rüya'nın şahaneliği hakkında konuşuyorlardı.

Ve sonra kısacık bir an herkes sustu. Gözler, içeri yeni giren o kadını buldu.

Başımı yavaşça çevirdim, kapıya baktım.

Baktığım yerde nefes almayı bıraktım. Gözleri direkt gözlerimi buldu, içeri girdiği ilk an aramızdaki hava muhteşem bir kuvvetle tükendi, sanki içime çektiğim soluğu alamaz oldum.

Gelmişti. Bütün güzelliğiyle, bana bugünü yaşanılır kılan bütün vaatleriyle, orada öylece bana bakıyordu.

Buradaki kimse gibi değildi. Kendine özenmemişti, parlak kıyafetler giymemişti. Her zamanki hâliydi işte. Telaşından, nefes nefese kaldığı için inip kalkan göğsünden, hastaneden çıkar çıkmaz kendini buraya attığını anlamıştım.

Hafifçe kızarmış yanaklarından, heyecanla ıslattığı dudaklarından, irice açtığı gözlerinden, bana bakarak kırpıştırdığı kirpiklerinden başka makyajı yoktu. Oydu işte. Bütün doğallığıyla âşık olduğum Rüzgâr'dı.

"Geciktim," dedi nefes nefese. Ardından gözlerini benden çekip etraftakilere mahcup bir bakış attı.

Sıkışan nefesimin usul usul ciğerlerimden dışarı süzüldüğünü hissettim.

Yeniden yaşadığımı, beni yaşattığını hissettim.

Gecikmemişti. Bilmiyordu ki onun geldiği her gün, baharın yeniden gelişiydi.

BÖLÜM 10

BİR BAHAR GÜNÜ ONU YENİDEN SEVMEK

Rüzgâr Ulu

Hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçseydi mutlu olduğum bütün anlarda onun kollarında olduğumu anımsardım. Onun bana bakan sımsıcak gözlerinde kaybolduğumu, dünyanın bütün kötülüklerine inat kulağıma ninniler fısıldadığını...

İşte, oradaydım. Onu ilk gördüğüm günde, hayatıma nasıl dâhil olduğunu anlayamadığım gece bir tabak un kurabiyesiyle kapımda beklediğinde, güçsüzce merdivenlere düştüğümde omzuma sarılıp beni yeniden dirilttiğinde, mahkemeden çıkıp güneşli bir gökyüzüne adım atarken tam karşımda beni beklediğinde...

İşte, o günlerdeydim. Onun beni sevdiği, varlığıyla umudumu yeşerttiği her günde.

Ve şimdi karşımdaydı. Günlerin aylar gibi geçmek bilmediği, onsuz saniyelerin yıllar gibi hissettirip kalbimi incittiği bütün zamanların sonundaydım.

O buradaydı. Herkes gibi geldiğimi fark edip yavaşça bana dönmüştü. Sırtındaki gözlerim gözlerine değdi, birbirine hasret hareler sanki ikimizin de hissettiği o sıcaklıkla yanıp tutuştu, kavruldu.

Sanki nefes alamıyordum.

"Gecikmedin!" dedi Rüya neşeyle. "Sen gelmeden kesmezdik pastayı!"

Durgun adımlarla annemlerin oturduğu koltuğa ilerleyip bir misafir gibi yanlarına sıvışmak zorunda kaldım. Ne diyeceğimi, nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Gözlerimiz birbirinden ayrılmazken bizden başka kimse de konuşamıyordu zaten.

Elbette hiçbir şeyin farkında olmayan Rüya hariç.

"O zaman hep birlikte!" diye bağırdı bir anda.

Ve sonra Yağmur, çocuksu sevinciyle koşup ışıkları kapattı, belli ki önceden anlaşmışlardı. Doğum günü şarkısı çalmaya başladığında çocuklar ve birkaç yetişkin, çığlıklar atıp bu coşkulu ana eşlik etti. Tuna, sanki her şeyden soyutlanmış gibi bana bakmaya devam ediyordu.

"İyi ki doğdun, Tuna!" diye şarkıya eşlik ediyordu Rüya.

Ve onunla beraber hepimiz ritim tutmaya başladık. İçerideki herkes, aşığı olduğum kahvelere bakıyor ve bağırıyordu.

İyi ki doğdun, Tuna.

Dudaklarım titredi, yanına gidemiyor olmanın verdiği acı beni kahretti, mutfaktaki pastayı üzerinde yanan mumlarla beraber salona getiren kişi aynı coşkuyla bağırıyordu.

Tam yanında Belma denilen kadın duruyordu, gözlerimi kaçırıp bu manzaradan uzaklaşmak istedim. Ben yanına gitmeye cesaret edemezken başkalarının onun gözlerine yakından bakabilmelerine lanet ettim.

"Üfle haydi!" diye bağırdı herkes. "Ve bir dilek tut!"

Salonda üzerimize çöken karanlık onu net görmemi zorlaştırsa da Tuna'nın yeniden bana döndüğünü gördüm, pastadaki gözlerini bir an için çekti, sanki kalabalıktan sıyrıldı.

İkimiz de dileklerimizi havaya uçurduğumuz balonları hayal ettik. Ve o an anladım.

Sesini duymamak için kulaklarımı sıkıca kapatsam da benim balonlarım patlamıştı. Son bir haftadır yaşadığım kâbusun başka hiçbir açıklaması yoktu.

İnsanlar yeni bir alkış tufanı kopardığında nefes alamıyordum, herkes sıra sıra Tuna'ya sarılıp tebrik etmeye başladı. Hayatı için iyi dileklerde bulunuyor, mutluluklar diliyorlardı. Salondakilerle beraber ben de ayağa kalktım, bana bir ömür gibi gelen birkaç saniyenin sonunda masanın yanına vardım.

Tuna'ya baktım.

"Doğum günün kutlu olsun."

Cevap vermedi, birbirine değen gözlerimiz dolu doluydu, karanlıkta olsak bile ikimiz de göz bebeklerimizin parlaklığından bunu anlayabiliyorduk.

"İyi ki varsın," diye fısıldadım yalnızca ikimizin duyabileceği bir sesle. "İyi ki doğdun."

Uzandı, bir an bile beklemeden kollarını bana sardı ancak ben hareket edemiyordum, sanki kaskatı kesilmiştim. İnsanların içinde ağlamak, beni ertesi gün utandıracaktı, biliyordum. Ailelerimize hiçbir şeyi açıklayamayacaktım.

Tuna'nın parmakları derin bir özlemle saçlarımı okşarken karanlığa sakladığım bir damla yaş, yanağımdan ona doğru süzüldü.

"İyi ki varsın, Tuna," dedim bir kez daha titrek sesimle.

Onu öyle çok özlemiştim ki bu yoğun his başımı döndürüyordu, güç bela geri çekildim, insanlar yeniden etrafımızı sarmaya başlarken geriye doğru birkaç adım attım ve sırtımı dönüp âdeta koşarak koridorun sonundaki balkona kendimi atabildim.

Kapıyı arkamdan kapattım, ellerimi korkuluklara yasladım, temiz hava suratıma çarparken boğulurcasına nefes alamadım.

İnsanların şen kahkahaları ve alıştığım o neşeli uğultu yeniden kulaklarıma çarpmaya başladığında pasta kesme merasiminin bittiğini anladım. İçeriden yeniden müzik yükselmeye başladı.

Sonra balkonun kapısı usulca açıldı. Gelen her kimse ışıkları yakmamıştı.

"Gelmeyin," diye fısıldadım çaresizce.

Ancak sesim çıkmadı. Hemen sonra biri başını uzattığında görüş açıma, bir tutam kahve saç girdi. Gayriihtiyari geri çekildiğimde girmesi için istemsizce izin verdiğimi anladı.

Sonra çabucak kapıyı arkamızdan kapatıp bizi içerideki herkesten soyutladı.

Karanlıkta bir kez daha göz göze geldik.

Konuşulmamış günlerin hüznü, güneşin aramıza doğmadığı her sabah, ay ışığının bizi aydınlatmadığı her gece... Hepsi boğazımda bir düğüm olup kaldı.

Dudaklarımı aralayamadım. Ellerim titriyor, avuç içlerim terliyordu. Göz bebeklerim odağını bulamıyor, ondan kaçmak istercesine çevreye bakıyordu. Ancak yapamıyordum. Benim yolumun sonu hep aynıydı. Bunu uzun zaman önce fark etmiştim.

Benim karanlık gecelerimin umut dolu sabahı Tuna'ydı.

Ondan kaçsam ne olurdu ki? İçimi gören şu güzel gözlerinden kaçamadıktan sonra...

"Fırtına," diye fısıldadı.

Sesi içimi titretti. Öyle uzun zamandır bu anı beklemiştim ki gözlerim dolmamak için direndi, tırnaklarımı avuç içlerime bastırdım. Kirpiklerim çaresizce kapandılar, dünyamın üzerine karanlık çöküverdi. Etraftaki her şey sustu, Tuna'nın bir saniye işittiğim o sesinin tınısından başka her şey koca bir hiç oldu. İçimde büyük bir uğultu başladı, kalbimin sesinin kulaklarıma çarptığını duydum.

Öyle zor bir savaşın içine hapsedildim ki sonu ne olursa olsun kazanan ben olmayacaktım.

"Rüzgâr..." dedi. Fısıltısı beni delip geçti, zihnime usul usul süzüldü, onu düşünmediğim, düşünmekten kaçtığım her günü sıcak bir battaniye gibi sardı. Oradan yavaşça kalbime indi, sarıp sarmaladı, içime sokuldu. O güzel sesi bir kez daha tüm bedenimi ele geçirirken başım delice dönmeye başladı. Dik durabilmek, güçlü kalabilmek için zar zor direnebildim.

"Aç gözlerini."

Açamadım. Göz kapaklarım beni mahveden bu kahvelere bir kez daha değerse dayanamaz, ona sıkıca sarılırdım. Yapamadım. Yapamazdım.

"Bak bana," diye fısıldadı. Bir adım attığını, aramızda mesafe kalmadığını hissettim. Nefesi yüzüme çarptı, gözlerimi daha sıkı yumdum. Titreyen ellerim artık durdurulamaz bir hâl aldı, bugünü ne çok beklediğimi bilsem de ondan kaçıp gitmemek için kendimle savaştım.

"Özlemedin mi?" diye ısrarla devam etti konuşmaya. Sessizliğimi parçalamak, gözlerimi açmak, dünyama yeniden doğmak istedi.

Beni görmek istedi. Gözlerim gözlerine değsin ve oradaki çıkmazda debelenip dursun istedi.

Parmak ucunun yavaşça bileğime değdiğini, orayı hafifçe okşadığını, sonra elime uzandığını hissettim. Benim aksime o titremiyordu.

Parmaklarını titreyen parmaklarımın arasından geçirdi, büyük bir kararlılıkla ellerimizi birbirine hapsetti.

Bir kez daha düşmememem için beni sıkıca tuttu.

"Tuna," diye fısıldadım karanlığın içinden.

"Sen hiç özlemedin mi?" diye diretti bir kez daha. Saçlarıma değen dudakları kulağıma yaklaştı, acı çeker gibiydi. Bir kez daha fısıldadı: "Ben, sen yokken nefes alamadım."

"Yapma," dedim ağlarcasına. Nefesini, sesini, elimi sıkıca tutan elini, varlığını yok saymak istedim. Yalnız kalmak istedim.

Mahkûm olduğum yalnızlığa beni terk etsin istedim. Zihnim, binlerce kötü düşüncenin işgali altındayken Tuna, bir kez daha beni oradan çekip aldı.

Saçlarımı okşadı.

"Yapma... Yapma, Tuna," dedim güç bela duyulan sesimle. Şimdi benim de en az onun kadar acı çektiğim belli oluyordu. Sesimdeki acı tını, bütün ağırlığıyla aramıza çökmüştü.

"Ben değil," diye fısıldadı elleri saçlarımdan kayıp yüzümü okşamaya başlarken. "Sen yapıyorsun."

"Kaçıyorsun benden. Korkuyorsun. Saklanıyorsun. Dudakların gülüyor ancak için kan ağlıyor. İçindeki kız çocuğu hep küsüyor bana, beni onunla barıştırmıyorsun. Haydi. İtiraf et."

Acıyla parmaklarımı dudaklarıma kapattım, başımı iki yana salladım. Titremeye başlayan çenem her an boğazım patlayana dek ağlayacağımın habercisiydi. Ona sarılmamak için direnen parmaklarım, kaskatı kesilmeme neden olmuştu.

"Aç gözlerini," dedi yalvarırcasına. Sesi kalbime işledi, açtığım an gözlerinde boğulacağımı, duyulamamış çığlıklarımı duyacağını, ciğerlerime çektiğim nefes kadar onun aşkına muhtaç olacağımı biliyordum. Yeniden Tuna'ya kapılacağımı biliyordum.

"İsteme bunu benden," diye fısıldadım ağlar gibi. "Ne olur, Tuna."

"Ben seni istiyorum," dedi sesi artık daha koyu bir renge bürünürken. Bu kez kararlıydı. "Ömrümün sonuna dek de yalnızca seni isteyeceğim."

İsteme, demek istedim. Dilim bunu söylemeye varmadı. Ben onsuz bir harabe gibiyken, eğer benimle olursa onun da bir harabeye döneceğinden bahsedemedim.

Savaşıma yenildim. Bu adama bir kez daha yenildim. Göz kapaklarım usulca aralandı, kirpiklerim hafifçe kırpıştı, göz bebeklerim hasretini çektiğim bu yüze mıh gibi çakıldı.

Tuna'ya baktığım her an, bir öncekinden daha çok âşık oluyordum.

"Benden seni istememi istiyorsun... Sana yalvaracak olan benim asıl," diye fısıldadı yüzü yüzümün tam karşısında dururken. Kahve gözleri gözlerime değdi. "Beni mahvetme," diye fısıldadı. "Beni senden mahrum etme."

Bir damla yaş nihayet gözlerimden taştı, kirpiğime takıldı, tıpkı benim direnişim kadar kısaydı ömrü. Usul usul tenimden aşağı süzüldü.

"Biz yapamayız," diye fısıldadım dudaklarım titreye titreye. Kalbim sancıdı. Sarf ettiğim kelimeler önce beni yaktı, sonra Tuna'nın bakışları tam karşımda alev aldı.

Ben ikimizi de bir yangının ortasına attım.

"Olmaz, Tuna," dedim ağlarken. "Olmuyor. Bu hatıralar, benim mutluluğuma izin vermiyor."

"Sus," dedi mahvolmuşçasına. Sesi artık daha az duyulur bir hâle gelmişti, alnını alnıma yasladı, eli yüzümü kavradı, beni kendine çekti. Tenlerimiz birbirine temas ediyor, ettikçe yanmaya devam ediyordu. Ben ikimizi de ateşe vermekten geri duramıyordum.

Zihnimdeki işgalden kurtulamıyordum.

"Böyle söyleme," dedi acıyla. "Bana olmaz deme, ne olur."

Oysa benim hayatım olmazlar yuvasıydı. Öyle çok olmazım vardı ki.

"Anlamıyorsun," diyerek ağladım başımı eğmemek, yüzümü eline daha çok yaslamamak için direnirken. Ona sarılmamak için, gözyaşlarım boynunu ıslatırken defalarca onu öpmemek, saçlarını koklamamak için... Ona ait olmanın özlemini içimde susturamıyordum.

"Bir anlatsan." Elimi tutan eli havalandı, parmaklarımı kalbine koydu. Avuç içim hissettiği çarpmanın etkisiyle titrerken Tuna, iki eliyle de yüzümü kavradı.

Bir süre kalbini dinledim. Orada hâlâ yerim olup olmadığını düşünüp saatlerce ağlamak istedim.

"Her şeyi," diye fısıldadı parmakları gözyaşlarımı silerken. Yüzümü yüzüne yaklaştırdı, kirpiklerimi öptü. "Her şeyi anlarım ben. Anlattığın her şeyi ömrümün sonuna dek dinlerim. Sen yeter ki anlat."

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadım sıcacık kalbinin bir kez daha esiri olurken. Göğüs kafesinin hareketini hissetmek, nefesini duymak, kalbinin çarptığı her anı yakalamak... Mahvoluyordum. Tuna, beni bir enkaza çeviriyordu.

"Ama olmaz işte," diye hıçkırdım gözyaşlarım daha çok akarken. "Ben kendime bile iyi gelemezken sana nasıl geleceğim, Tuna? Belki de haklıydın sen. İlk giden bendim."

"Beklerim," diye yanıt verdi çabucak. Nefes nefeseydi. Söyleyeceğim her şeye razıydı. "Ben seni ne zaman istersen o zamana dek beklerim. Duydun mu? Bana iyi gelmeni istemiyorum ki... Gerekirse en kötüsü olalım birbirimizin."

Başparmağı, az evvel gözyaşımın kaydığı tenimde kimsesiz bir yeri okşadı. "Ama birbirimizin olalım. Ben sensiz yapamam, fırtına."

"Söylemek kolay," diye fısıldadım içim kan ağlarken. Anılar zihnimde can çekişiyordu, feryatlarını işitiyordum. Bana huzur vermeyeceklerdi. Beni hiç bırakmayacaklardı.

Beni bırakmadıkları gibi o uğursuz sesleri Tuna'yı da sağır edecekti. Benim gibi bir kadınla daima hayaller kuracaktı, belki de hiçbiri gerçek olmayacaktı.

Tıpkı kulaklarımı kapatsam da patlayan balonlar gibiydi. Babamı yeniden karşıma çıkaran hayat gibiydi.

Ben kurtulamayacaktım.

Sesim artık titremiyor, derdimi biraz olsun anlatabilmek uğruna güçlü çıkmaya çalışıyordu. "Her seferinde kendimizi yeni bir savaşın ortasında bulmak, canımızı yakmayacak mı sanıyorsun?" dedim nefes nefese.

"Rüzgâr..." diye fısıldadı.

Gözlerimi kapattım. "Yapma, Tuna. Benden sana bunu yapmamı isteme. Hayatını benim umutsuzluklarımla, kapanmayan yaralarımla, mahvoluşumla harcama."

"Bebeğim," diye yalvardı biçare, bir yandan da yüzümü okşamaya devam ediyordu. "Sen ne olursan ol yine isteyeceğim seni. Bunu bilmiyormuşsun gibi davranma."

"Biliyorum," diye hıçkırdım dudaklarım titrerken. "Bunu bilmek beni yakıyor. Beni böyle sevmen bana çok ağır geliyor."

"Gelmesin," diye fısıldadı dudaklarıma. Beni öptü, defalarca öptü. Düşüncelerimden, kötü hislerimden arınabileyim diye dudakları dudaklarıma yalvardı. "Seni sevmek, bu hayatta yaptığım en güzel şey."

"Değil," dedim başımı iki yana sallarken. "Sen sonrasını göremiyorsun. Sonumuzu göremiyorsun."

"Bizim sonumuz yok," dedi. Sesi şimdi çaresiz, beni üşütecek kadar soğuktu.

"Anlamıyor musun?" diye ağladım daha çok. Yaşlar kirpiklerimden daha hızlı akmaya başladı. Tuna'nın kendisine hapsettiği bedenimi ondan uzaklaştırdım, titreyen ellerimle omuzlarını ittim. "Sana ne çok acı vereceğimi göremiyor musun? Oysa ne kadar hak vermek zorunda kaldım sana terk edip gidişinde. Sırtını bana döndüğünde ne kırgındı gözlerin. Ne yapacağım, Tuna? Nasıl yapacağım? Nasıl susturacağım kalbimdeki işkence çığlıklarını? Neden hiçbiri olmayacakmış gibi davranıyorsun, söylesene! Neden bize bunu yapıyorsun?"

Güzel kahve gözleri şimdi dolu dolu bakıyordu. Bu ana katlanmak kahrediciydi. Daha çok ağladım.

"Sevgilim," diye fısıldadı.

Ve sonra kalbime bir ok misali saplanan o acıyı telaffuz etmek zorunda kaldım. Sözcükler dilimi yaktı, değdiği her yanımı kavurdu.

"Hiçbir zaman anne olamayacağım ben!" diye haykırdım. Feryadım kulağıma çaresiz bir sesten ibaretmiş gibi duyuldu ancak içim paramparçaydı. Hüngür hüngür ağladım.

"Hiçbir zaman bu dünyaya bir çocuk getirmek istemeyeceğim! Sen bana yıllarını vereceksin ancak ben sana acıdan başka hiçbir şey bırakamayacağım! Anlamıyor musun? Yapamam. Aile olmak istediğini, hayatta en değer verdiğin şeyin bu olduğunu biliyorum."

Gözlerim artık hiçbir yeri göremiyor, yaşlar etrafı buğulu bir hâle sokuyordu. Tuna'nın yıkılmış ifadesine şahit oluşum daha az acı verirdi belki gözlerini görmezsem...

"Bir çocuğun olsun isteyeceksin," diye fısıldadım çaresizce. Az evvel omuzlarını iten ellerim yüzüne uzandı, en sevdiğim şeyi yaptım, ona dokundum. Sakallarının yeni çıkmaya başladığı tenini okşadım, titreyen parmaklarımla dudaklarında dolandım.

"Ama ben," diye fısıldadım acizce. "Ben sana hiçbir şey veremeyeceğim. Korkularım bitecek mi sanıyorsun? Babamın beni dövdüğü çığlıklarla dolu geceleri unutabileceğimi mi sanıyorsun? Dünyaya getireceğim bir bebekte kendi yüzümü görmem mi sanıyorsun? O zavallı çocuğun da senin de hayatını zindan edeceğim sadece. Bana anne diyerek sığındığı her akşam kendi annemin yaraları gelecek aklıma. Dayak dolu, feryat dolu akşamlar gelecek! Ona nasıl sarılacağım?"

Tenimden süzülen yaşlar önce geçtiği yeri, sonra kalbimi parçaladı. "Sen böyle merhametli, kusursuz bir adamken... Sen mükemmel bir baba olacakken ben ona nasıl sarılacağım? Söylesene. Nasıl hissettireceğim sevgimi?"

Tuna donup kalmıştı. Kahve gözlerini gölgeleyen kirpiklerini okşarken ağladım.

"Bana anne dediğinde zihnimde duyduğum kendi sesimi nasıl bastıracağım? Bu dünyanın bana yaşattığı acılar bitmezken onu mutlu edebileceğimden nasıl emin olacağım? Kendi çocukluğum..."

Nefes nefese kaldım, yüreğim delik deşikti. "Kendi çocukluğum içimde ölmüşken başka bir çocuğu nasıl seveceğim?"

Titreyen ellerim Tuna'dan ayrıldı. Yüzünü okşamıyor, nefesimi duyacağı kadar yakınında duramıyordum. Ellerimde alevler vardı. Sanki dokunsam onu da yakacaktım.

"Benden bunu isteme," diye hıçkırdım gözyaşlarımı silerken. "Benim yarınım böyleyken ne kadar mutlu olacağımızdan bahsetme. Bu gece senin için burada olan insanların yüzündeki mutluluğa bak. Kardeşinin, senin geleceğinin hayalini kurarken yüzüne yerleşen tebessüme bak, Tuna. Sen bir kez daha benim acılarımı unutturmaya çabalarken etrafındaki insanların senin için kurduğu güzel hayallere bir bak."

Dudaklarım tir tir titredi, fısıldadım: "Sonra dönüp bana bak. Enkazdan farksız olan hatıralarıma bak. Bir çocuğunun olmasını istediğini, baba olduğun anda dünyana bir güneş doğacağını biliyorum. Bunu ne çok istediğini biliyorum. Sana hayatın güzelliklerini yaşatabilecek kişi ben değilim."

Bakışlarımı kaçırıp acıyla sözümü tamamladım: "Ben de hiç yaşayamadım ki."

"Rüzgâr."

Duymak istemedim. Başımı iki yana salladım, saçlarım yüzüme dağıldı.

"Ben anne olamam..."

Bana dokunmak istedi, geri çekildim. "Ben hiçbir şey olamam..."

Tuna, bu ana daha fazla katlanamıyormuş gibi bedenini bana doğru savurdu, parmakları yumuşacık bir dokunuşla çenemi tuttu, başımı dikleştirdi. Gözlerimiz birbirine değdi.

Nefesim ciğerlerime hapsoldu.

"Olma," diye fısıldadı dudaklarıma. Gözleri... Güzel gözleri, bana bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi. Onun beni her şeyimle kabullenmesine katlanamıyordum. Geri çekilmek istedim, bunu ikimize de yapamayacağımı haykırmak...

Ancak izin vermedi. Kollarımı sıkıca tuttu, beni kendinden bir an bile ayırmadı.

"Hiçbir şey olma," diye mırıldandı. Derin bir nefes verdiğini, dudaklarından çıkan sıcak havanın dudaklarımı okşadığını hissettim.

Ve sonra hiç unutamayacağım o şeyi yaptı.

Bana kendi sonsuzluğunu vadetti.

"Biz de âşık oluruz o zaman."

Parmağı usul usul yanağımı okşadı. İşittiğim nahif sesle göz kapaklarım, bir kez daha dört bir yanı acı dolan dünyaya örtüldü.

"Yetmez mi?" diye fısıldadığını duydum. Dudakları kulağıma değdi, saçlarımı öptü. "Biz de hiçbir şey olmayız, sadece âşık oluruz, sevgilim."

Sen ağlama, ağlama, göz bebeğim.... Sana kıyamam. Al yüreğim, senin olsun, yüreğim bende kalırsa yaşayamam.

Arkamızdan geçip giden bir arabadan işittiğim şarkı, sanki bu geceyi anlatır gibiydi.

Nefesim bir buhar olup havaya karıştı. "Bu şehre geldiğim ilk günü hatırlıyorum."

Pürüzlü sesim dalgaların hırçınlığında boğuldu. Sustum. Gözlerim derin maviliğe hapsoldu, bir süre yalnızca yanımdaki adamın soluk alış verişlerini dinledim, denizi izledim.

Elimi sıkıca tutup bir an bile bırakmadan beni buraya getirmişti. Bu saatte neredeyse hiç insan yoktu, bir tek bizim gözlerimiz izliyordu denizi. Evdekiler yokluğumuzu fark edince ne olur diye hiç düşünmedik.

Tuna, "Çok küçüktün, değil mi?" diye mırıldandı. Bu bir sorudan çok, teyidinin canımızı acıtacağını bildiğimiz bir cümleydi.

"Çok küçüktüm," diye fısıldadım. "Bu şehirle baş edemeyecek kadar küçük."

Bu ona çırılçıplak kalbimi gösterdiğim o andı.

Bir kez daha sustuk. Dalgalar kıyıya çarptı, sonra yeniden aynı asabiyetle geriye çekildiler. Güneş batmıştı, deniz şimdi bizimle kavga etmek istercesine daha çok bağırıyordu, içinde sessiz çığlıklarım vardı.

Dakikalar birbirini kovaladı, Tuna'nın nefesini işitiyor, varlığını biliyor, acımla acıyan canını hissediyordum. Ancak o, ben konuşmak isteyinceye dek tek kelime etmeden beni bekliyordu.

Benimle birlikte dalgaları izliyordu.

"Kendim bile inanamamıştım tıp fakültesini kazandığıma," diye mırıldandım dudaklarım yorgun bir tebessümle kıvrılırken. Gözlerimin dalıp gittiği mavilikte şimdi bir çift kara göz vardı.

Adı Rüzgâr'dı. Rüzgâr'ın gözleriydi.

"Yanımda bir çanta, içinde eskimiş kıyafetlerim, cebimde üç kuruş para... Yol bilmiyordum, yönümü gösteren kimsem yoktu, sadece otogara ayak bastığım an başımı kaldırıp göğe baktığımda parlayan yıldızlar vardı gördüğüm. Bir tek onlar parlıyordu."

Gözlerim mazinin hatırasıyla kısıldı. "Kalabalığın beni yutacağını sanmıştım..."

Başımı yavaşça sola çevirdim, yüzü gerilmiş genç adama baktım. Anlatacaklarımın ikimizi de mahvedeceğinin farkındaydı.

Ancak ona bunları anlatmazsam onunla nasıl yaşlanacaktım? Onunla nasıl yaşardım?

"Bir gece vakti kaçmıştım o evden," dedim kısık bir sesle. Sanki sesim azıcık yükselse o gece parmak uçlarına basa basa dış kapıya koşan kızı, babası duyacaktı. Kolundan tutacaktı, yolundan alıkoyacaktı.

O gece öyle bir işlemişti ki hafızama, anımsarken bile korkudan sesimi yükseltemiyordum.

"O gün erken uyudu babam," diye devam ettim onu andığım her seferde daha da soğuyan nefesimin değdiği dudaklarımın üşüdüğünü hissederken. Onun gözlerini düşündüğüm her seferde içimde karlar yağıyordu, kalbim hep buz tutuyordu, ben hep kollarımı bedenime sarmak istiyordum.

Çok üşüyordum.

"O öyle erkenden uyuyunca bütün planım altüst oldu tabii," dedim bakışlarım Tuna'nın güzel çehresinden denizin mavisine kayıp giderken. Yine oraya, dalgalara daldım.

"Gitmeden önce Yağmur'la son bir kez oynayacaktım," diye fısıldadım o gün yaşadığım acıyı aynı şiddetiyle hissederken. "Anneme son kez sarılacaktım. Kendilerine dikkat etmelerini tembih edecektim. Birbirlerini kollamalarını söyleyecektim."

Dudaklarım titredi. "Hiçbirini yapamadım. Babam çok erken uyudu. Ya ben gidemeden uyansaydı? Otobüs biletini belki tükenir diye önceden almıştım, kaçırsaydım bir daha o kadar parayı toplayamazdım ki, bana harçlık veren yoktu. Hayatımı şansa bırakamazdım. Yapamazdım işte..."

Başımı yere eğdim, dolu dolu olan gözlerim kucağımda birleştirdiğim parmaklarıma indi.

"Uyurken öptüm sadece onları," diye fısıldadım vicdan azabı genzimi deli gibi yakarken. Yutkunamıyordum. "Veda edemedim. Hava soğuk diye sarılmışlardı sıkıca birbirlerine, annem Yağmur'u bağrına basmıştı. Her gece oynardık biz onunla ama o gece uyumuştu işte. Uyandıramadım. Kaçamazdım o zaman. Yapamadım."

Tuna'nın sıcacık eli elime uzandı, parmaklarımı avucunun içine aldı. Bir süre hareketsizce bekledi, acımı yaşamama izin verdi. Sonra yavaşça eğildi, dudaklarını saçlarıma değdirirken kulağıma fısıldadı:

"Affedemiyor musun kendini?" Sesi boğuktu. Sorusu genzimdeki yanma hissini artırdı.

Cevabını benden daha iyi biliyor gibiydi.

"Affedemiyorum," dedim başımı iki yana sallarken. Gözlerimden bir damla yaş kopup gitti, dudaklarımı birbirine bastırdım, ciğerime çektiğim soluğu dışarı bırakmaya utandım.

"Bakamıyorum yüzlerine. Gözlerim onlara bakıyor ancak kalbim sızlıyor işte. *Bencilsin sen*, diyor bir yanım. Affedemiyorum kendimi. Ben gittikten sonra babamın..."

Yaşlar ardı ardına akmaya başlarken dalgaların hırçın sesi kulağıma çarptı, dudaklarımdan acı bir hıçkırık koptu. Tuna'nın parmaklarını sıktım.

"Babamın, bana sahip çıkamadı diye annemi nasıl dövdüğünü düşünüyorum, annem hiç anlatmıyor ama ben biliyorum. Mahvetmiştir onu..." Gözyaşlarım birbirine kenetlenen parmaklarımızı ıslattı, başımı dikleştiremedim, yaşlar öylece akıp gitti. "Biliyorum işte," diye fısıldadım kelimeler kahrederken.

Tuna usulca parmağımı okşadı.

Pişmanlık dolu gözyaşlarımı okşadı.

"En acısı da ne, biliyor musun?" dedim yaşaran kirpiklerimi kırpıştırırken. Bu kez başımı kaldırmaktan korkmadım, üzerimize bir perde misali örtülen geceye baktım, göğe baktım.

Ay ışığına daldım.

"Şimdi olsa yine kaçarım o evden." Fısıltım ürkekti, sesim eskisi kadar güçlü çıkmıyordu, titriyordum. "Orası öyle yaşanmaz bir yerdi ki, oraya öyle çok korku hapsettim ki..."

Dudaklarımdan acı bir hıçkırık koparken omuzlarım sarsılmaya başladı, Tuna onun elini bırakmama izin vermedi ancak boştaki elimle yüzümü kapattım.

Hüngür hüngür ağlarken kendimi sakladım. "Annemi ne çok döveceğini bilsem de kaçıp gelirdim. Bunu söküp atamıyorum içimden..." Sırılsıklam olan yüzümü, acıyla yumduğum gözlerimi Tuna'ya çevirdim.

"Bununla yaşanmıyor," diye fısıldadım suçluluk beni yeniden paramparça ederken.

Annemi terk edişimle yüzleşemiyordum. Bu vicdan azabını aşamıyordum.

"Rüzgâr," dedi yanımdaki adamın o güzel sesi.

Ancak ben o derin uykuya dalıp gitmiştim, o eski günlere çekilmiştim. İçimden atamadıklarımın telaffuzuna yeltenmiştim.

Yüzleşmek istemiştim. Sanki Tuna'yı duyamıyordum.

"Çok zorlandım," dedim yeniden başımı kaldırıp gökyüzünü izlerken. Otogarı düşünüyordum, köyümüzde tanıdığım bir avuç insanın onlarca katını bir anda karşımda görüp donakaldığım o korkunç anı...

O çaresizliği düşünüyordum.

"Ne çok titrerdi ellerim," diye fısıldadım buruk bir tebessüm dudaklarımda peyda olurken. Yüzüm yaşlardan sırılsıklam olmuştu ama inat eder gibiydi sesim, anlatacaktım.

Bu kez kaçmayacaktım.

"Ne çok bakardım etrafa. Sanki cam bir fanusta yaşamıştım da birden yok etmişlerdi etrafımdaki o sınırları. Hayat buydu işte. Tam karşımdaydı, bir sürü insandı. Herkes birbirine yiyecekmiş gibi bakıyordu. Ya da onlar normaldi, yabani olan bendim, bana öyle geliyordu."

Tuna uzandı, belki de o zavallı kıza sarılmak istedi, bilmiyordum. Elleri saçlarımı buldu, beni yavaşça omzuna yatırdı. Parmakları usul usul saç tellerimi okşadı. Put gibi hareketsizdim.

"Nefes bile almaya vakit bulamadan gece gündüz iş aradım," diye fısıldadım o genç kızın çaresizliğini yeniden kalbimde hissederken.

"Birileri azıcık yumuşak davransa hemen kanıyordum. Sonra birkaç gün geçiyor, tek amaçlarının beni kullanmak olduğunu fark edip oradan da ayrılmak zorunda kalıyordum. Günler geçti önce, sonra haftalar kovaladı birbirini. Artık öğrenmiştim nereye nasıl gidip geliniyor, nerede kolayca iş bulunuyor... Gündüzleri saatlerce ders veriyordum çok düşük ücretlerle, insanlar için deli gibi ödev yapıyordum. Kullanabileceğim neyim varsa kullanıyordum. Gece de bulaşık yıkıyordum adım atılmayacak kadar iğrenç yerlerde. Yapacak bir şey yoktu, bundan daha iyisine sahip değildim. Bir baktım ki aylar geçmiş, sonra okulum başladı. Başta oturtamadım düzeni... Ya hiç uyumadan dersleri dinleyecek, sonra gece çalışmaya devam edecektim. Ya da uykuyu tercih edip hiç derslere gitmeyecektim."

Titrek bir nefes verdim. "Ama hayalim hep çok iyi bir doktor olmaktı. Yediremiyordum kendime. *Onca zorluğa rağmen*

kazandın, okuyamayacak mısın şimdi, diyordum? Sonra neyi fark ettim, biliyor musun?"

Başımı omzundan kaldırıp Tuna'ya baktım. Yaşaran kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Sadece iki saat uykuyla da yaşayabiliyormuş insan. Ben de öyle yapmaya başladım. Ne çalışmaktan vazgeçtim ne de okulumdan. Sabah erkenden derslere gidiyor, akşamüstü çıkıyor, çabucak çalıştığım yere koşuyor, sabaha karşı oradan ayrılıyordum. Gözlerim kan çanağına dönüyordu, bazen mosmor göz altlarımı soranlar oluyordu."

Hıçkırıklarım dinince yeniden usulca Tuna'nın omzuna yattım.

Ve fısıldadım: "Ama babamın dayaklarıyla şişirdiği yüzümden daha fena değildi. En azından bir açıklaması vardı. Soranlara uyuyamadım deyip geçiştirebiliyordum."

Tuna'nın omzu kaskatı kesildi, hareket edemediğini hissettim.

Soluğunu tuttu. Parmağımı okşayan eli benden bir an bile kopmadı ancak duraksadı.

Duyduğu şeye katlanamadı.

"Küçükken daha zordu çünkü anlatmak," dedim titreyen dudaklarımı birbirine bastırıp. Şimdi sesim eskisinden de ürkekti; genç bir kızı değil, minik bir çocuğu anımsıyordum. Boştaki elim uzandı, usul usul Tuna'nın koluna sarıldı. Bedenimi ona daha çok yasladım.

Sığınacak bir yer aradım.

"En çok oyun oynarken sorarlardı. Her defasında da düştüm demek zorunda kalırdım. Bazen öğretmenlerim bunun normal bir kazaya benzemediğini anlardı ama ne annem gelirdi okula ne de babam. Kime soracaklardı ne olduğunu? Zaten köy yeri,

okulla evin arasında dağlar kadar mesafe var. Suratımı öyle garip görünce biraz üzülüyorlardı işte, sonra yaralarım iyileşince geçiyordu onların da üzüntüleri."

Yanağımı omzuna daha çok bastırdım, gözyaşlarım artık benden bağımsız akıyor gibiydi.

"Çocuk aklı ya... Sonraki dayağa kadar ben de unutuyordum öncekinin acısını."

Tuna acı çeker gibi, "Rüzgâr," diye fısıldadı.

"Şşş," diye fısıldadım donuk bir sesle. İşaret parmağım uzandı, hâlâ denizi seyrediyor olsam da Tuna'nın dudağına dokundum.

"Bunları anlatmazsam hep kalacak burada," diye fısıldadım dudaklarındaki parmağım usulca kalbime inerken. Tenime dokundum, kumaş parçasının üzerinden sanki kalbimi hissettim.

"Burası çok ağır, Tuna," diye fısıldadım acıyla. "Ne olur, al birazını. Al ki artık acımasın, eskisi kadar kanatmasın."

Tuna konuşmadı. Ama uzandı, eli bu kez yavaş yavaş yüzümü okşamaya başladı, yerine yenisi akan gözyaşlarımı sildi.

İkimiz de denizin hırçın dalgalarını seyrediyor ancak baktığımız yerde acımasız bir dünya görüyorduk.

"Sonra babam iyice çıldırdı tabii..." diye mırıldandım kendi kendime. "O zamanlar şiddetin sürekli artarak devam eden bir şey olduğundan habersizdim. Büyüyünce anladım. Zannediyordum ki öfkesini ufacık bedenimden çıkarıp gittiğinde içi soğuyacaktı, daha az dövmeye başlayacaktı."

Sesim giderek kısıldı, kendimi dahi duyamaz oldum.

"Ama öyle olmadı."

Tuna'nın tenimi okşayan eli durdu, parmakları yüzümde bir kez daha donakaldı.

"Öyle olmuyormuş," dedim buz gibi bir ses tonuyla. "Bir süre sonra, önceki dayağı unutmadan yenisi eklenmeye başladı. Öncekinin yarası iyileşmeden sağlam olan diğer tarafımı incitmeye çalıştı."

Başımı omzundan kaldırdım, yüzümdeki eli kucağına düştü. Bomboş gözlerle önümdeki sonsuz maviliğe baktım.

"Bir gün canım öyle yandı ki dayanamayıp bağırdım. O gün sıcak çaydanlıkla saldırıyordu bana, gözü dönmüştü. Neden dövdüğünü bile hatırlamıyorum. *Öğretmenlerim soruyor bu izleri,* dedim öfkeyle. Nasıl donakaldığını hatırlıyordum. Nutku tutulmuştu. Yalan söylüyordum ama onu öyle görünce devam ettim işte. Söyleyeceğim, anlatacağım yaptığın her şeyi diye tehdit ettim."

Tuna bu işkenceye daha fazla katlanamazmış gibi, "Durdu mu?" diye sordu. Sesi can çekişir gibiydi, dayanamıyordu.

Dudaklarım kıvrıldı. "Durmadı. Babam hiç durmazdı."

Tuna'nın dudaklarından acılı bir inilti kaçtığında bomboş bakan gözlerim aynı yerdeydi, denizin dibini görmeye çalışıyordum.

"Bunu çok geç öğrendim," diye fısıldadım dudaklarım titrerken. Sonra Tuna'ya döndüm. Parmaklarıyla artık elimi değil, şakaklarını ovalayan genç adama baktım. Gözlerini kapatmıştı. Gözümün önünde duyduklarıyla bir harabeye dönen o manzaraya gözlerimi diktim.

"İnsanların görmeyeceği yerlerime vurmaya başladı bu defa. Öyle çok kızmıştı ki ona kafa tutmama, artık annemden bile çok dövmeye başlamıştı beni."

Deli gibi titreyen ellerimi yüzüme kapatırken utançla fısıldadım: "Çıkarıyordu kıyafetlerimi. Öyle vuruyordu bu sefer. Bacaklarıma, göğsüme, karnıma, sırtıma... Her yerime. İnsanlar yüzümü görüyor diye dokunmuyordu oraya artık."

Dudaklarımdan acı dolu bir hıçkırık koptuğunda gözyaşlarım yüzüme kapattığım ellerimi ıslatmaya başladı.

"Ama ben anladım ki en az acıyan yer yüzümmüş."

Tuna dayanamayarak, "Anlatma!" dedi. Sesi bir çığlık kadar acı verici ancak bir fısıltı kadar sessizdi. "Anlatma, Rüzgâr," dedi bana yalvarırcasına.

Islak bakışlarımı ona çevirdim. "Anlatacak ne kaldı ki?"

Bir süre gözlerime baktı. Yüzünün gerildiğini, çenesinin kaskatı kesildiğini gördüm. Sanki onun da elleri titriyor gibiydi. Ancak görüşüm öyle buğuluydu ki ayırt edemiyordum.

Bildiğim tek şey, içimde öldürdüğüm binlerce hissi artık onun da gördüğüydü.

Artık anlatmasam da bundan fazlası olduğunu daima bilecekti.

Bir süre sustuk. Banyonun bir köşesinde musluktan akan suya dinlettiğim acılarımı, şimdi deniz hırçın dalgalarıyla uzaklara götürüyor ve orada bırakıyordu. Acılar benden kopup gittikçe içimde büyük bir boşluk kalıyordu. Ancak hayat bu ya... Tuna saçlarımı, yüzümü, ellerimi öyle bir okşuyordu ki susuz kalmış bir toprakta sanki yeniden yaşam başlıyordu. Sanki parmağının tenimde gidip geldiği o kısa zaman diliminde, dokunduğu her yer çiçek açıyordu.

Birkaç saat sonra sabah olacaktı, yaslandığım göğsünden usulca geri çekildim, gözlerine baktım. Sonra dudaklarımda yorgun bir tebessüm peyda oldu.

"Bu senin," diye mırıldandım montumun cebinden çıkardığım bir deste fotoğrafı üşümüş parmaklarına tutuştururken. Böyle bir şey beklemediği için önce şaşırdı, sonra elindeki fotoğraflara baktı.

Bu defa çocuk değildi, bütün karelerde yetişkin bir adam vardı. Fakat onu şaşırtan şey, çocukluk fotoğraflarından hatırladığı anne babasının da fotoğraf karesinde yanında durmasıydı. Heyecanla fotoğrafları karıştırmaya başlarken pürdikkat onu izliyordum.

Hepsine tek tek baktı. Hepsinde anne ve babası yanındaydı, büyümüş ve koskoca adam olmuş Tuna KARTAL, artık o karelerde yalnız değildi. Ne istediğimi anlayabilen birini bulmak için öyle çok fotoğrafçı gezmiştim ki sonunda hayal ettiğim manzarayı en güzel şekilde gerçeğe dönüştürebileni seçmiştim. İlk kez gören biri, sahiden de bütün bu fotoğrafları birlikte çektirmişler zannederdi.

"Çok..." diye mırıldandı. "Çok güzel bu."

"Senin için," dedim uzanıp yanağına bir öpücük bıraktıktan sonra.

Ona verecek daha anlamlı bir hediyem yoktu. Tuna, yaşaran kirpiklerini eliyle sildi, sonra o güzel kahvelerini yüzümün her milimini ezberlemek istercesine bana çevirdi.

"Saçlarını okşasam olur mu?" diye sordu cılız bir sesle.

Yaşaran gözlerimi titreyen parmaklarımla sildim, çabucak yüzümü kuruladım. Hem buz gibi havadan hem de ağlamaktan kıpkırmızı olmuştum.

"Çok güzel olur," diye fısıldadım hevesle. Sonra sanki Tuna bir yere kaçıp gidecekmiş gibi telaşla az evvel oturduğum bankta uzandım, başımı onun dizlerine koydum.

Hırçın dalgalar yeniden kıyıya çarptı, zihnimin derin sularında boğulurken bana kendi çırpınışımı hatırlattı.

Sonra Tuna yavaşça saçlarımı okşamaya başladı.

Öyle güzel, öyle nazik, öyle yumuşaktı ki dokunuşu, bu defa az öncekinden bile daha şiddetli bir sarsıntıyla ağlamaya başladım.

"Çok güzel okşuyorsun," diye fısıldadım hıçkırıklarımın arasında birkaç kelime kendine yer bulup dudaklarımdan dökülürken.

"Güzel olan sensin," dedi Tuna ağlamamak için kendini sıktığını anladığım boğuk ses tonuyla.

Eğer o da ağlarsa beni kim teselli edecekti? Sadece saçımı okşasa yeterdi, o da biliyordu.

"Tuna," diye fısıldadım dizlerinde hüngür hüngür ağlarken.

"Rüzgâr'ım," dedi acı dolu bir fısıltıyla.

"Sen baba olsaydın çok güzel okşardın kızının saçlarını," dedim titreyen dudaklarımı birbirine bastırıp. Bu defa hıçkırık göğsüme sıkışıp kaldı, nefes alamadım.

Tuna'nın parmakları saçlarımı daha güzel okşamaya başladı.

Parmak uçları saçlarımı okşamadı, sanki ağlayarak her telini öptü.

"Her şeyin olurum ben senin," dedi kısık bir sesle. Sonra eğildi, önce okşadığı saçlarıma, oradan yaşlarla ıslanmış yanağıma sıcacık birer öpücük bıraktı.

Gözlerimi kapattım.

FİNAL

SENİ YAŞAMAK

Yıllar önce bir bahar günü böylesine mutlu olacağımdan bahsetseler herhâlde gülüp geçerdim. Mutluluk, hayatın benim lügatimde eksik bıraktığı tek sayfaydı. Bir gün biri gelecek, acıyan yaralarına merhem sürecek, güçlü bir şekilde ayağa kalktığın her seferde elinden tutup sarılmak için baş ucunda bekleyecek deseler hepsi bir rüya gibi gelirdi.

Ancak anlıyordum ki her gecenin bir sabahı, her acının bir sonu vardı. Her umutsuzluğa yeniden güneş doğacaktı. Hayat böyleydi. Önce düşürecek, sonra kollarımızdan tutup bizi yerden kaldıracaktı.

"Aç artık gözlerimi!" diye isyan ettim Tuna sıkıca göz kapaklarıma ellerini bastırmaya devam ederken.

"Gelmek üzereyiz," diye heyecanla güldü.

"Haydi!"

"Tamam. Sabret, fırtına!"

Birkaç adım daha attık, ellerimle ellerine dokunuyor, günlerdir beni getireceğini söylediği yeri görmek için sabırsızlanıyordum.

"Ve..." diye fısıldadı kulağıma. "Geldik."

Parmaklarını yavaşça gözlerimden çekti. Işık önce gözlerimi acıttı, istemsizce yüzümü buruşturdum. Ancak sonra yavaş yavaş aydınlığa alışmaya başladım.

Karşımda üç katlı beyaz bir bina duruyordu. Manzarası muazzamdı, denize karşı inşa edilmişti. Penceresinden bakan herkes, sonsuz maviliği tadacaktı.

"Tuna," diye fısıldadım şaşkınca.

"Oku," dedi beni kendine hayran bırakan karizmatik ses tonuyla.

Ve gözlerim binanın tabelasına ilişti. Okuduğum an sanki kalbim durdu.

"Rüzgâr Ulu Klinik Destek Merkezi."

"Tuna!" dedim heyecanla. Ellerimle dudaklarımı kapatıp büyük bir çığlığı bastırırken Tuna, bütün yüzünü kaplayan gülüşüyle tepkimi izliyordu.

"Sen..." diye bağırdım. Başım dönüyordu, inanamayarak yeniden dönüp bembeyaz boyanmış binanın üzerindeki pembe tabelaya baktım.

"İşe alımlar tamamlandı bile," diye gülümsedi. "Şiddet mağduru çocuklara öncelik tanınacak. Destek, profesyonel bir ekip tarafından ücretsiz olarak sağlanacak. Müracaatları almaya bu ay başlıyoruz."

Gözlerimde biriken yaşları sildim, koşarak boynuna atladım.

"Nasıl?" diye fısıldadım kalbim göğüs kafesimde çırpınırken. "Nasıl yaptın?"

"Uzun zamandır başından bir türlü ayrılamadığım proje buydu," diye fısıldadı kulağıma. "Sosyal yardım olduğunu duyunca birçok iş insanı destek olmak istedi. Yatırım konusunu çoktan hallettik yani."

Yanağıma bir öpücük bırakıp geri çekildiğinde ben olanlara inanamayarak önce deniz manzaralı, güzel boyalı binaya; sonra Tuna'ya bakıyordum. Kalbim her an duracakmış gibi heyecanla çarparken o, kapının önündeki gülleri işaret etti.

"Ela, gülleri ne kadar çok sevdiğini anlatınca içeride de her odada güller karşılasın insanları diye düşündük."

"Kalbimi durduracaksın," diye fısıldadım dudaklarım tir tir titrerken.

"Sürprizimi beğendin mi?"

Demek benden ayrı geçirdiği bütün o günler bu yüzdendi! Böylesi büyük bir işi başarabilmek için gecelerce ofiste sabahı etmişti. Bir kez daha bu hayatta âşık olabileceğim en doğru insanı bulduğumu anladım.

"Benim de bir sürprizim var o zaman," diye fısıldadım gözlerim dolu doluyken.

Yaptığım şeyi düşününce zaten deli gibi çarpan kalbim, göğüs kafesimi delip geçecek zannettim! Nefes alış verişim hızlandı, ellerim heyecandan titredi, avuç içlerim terledi.

Çabucak telefonumu çıkardım, mail kutusunu açtım ve son gelen İngilizce maili Tuna'ya uzattım.

"Akşam söyleyecektim!" dedim heyecanla gözlerine baktığımda. "Rüya da yanımızda olsun istiyordum ama önce sen duy!"

"Nedir bu?" diye sordu titreyen ellerimdeki telefonu alıp maili okumaya başlarken.

"Rüya için," diye fısıldadım kalbimde gökkuşağının bütün renkleri doğarken.

Tuna, şaşkınca telefona bakıyordu.

"Yurt dışında, burada denenmemiş bir tedavi olduğunu öğrendim," dedim Tuna'ya.

"Hastanede çok güvendiğim birkaç hocama anlattım. Daha önce Türkiye'ye konferans için gelen doktorlardan biriyle bağ-

lantı kurmayı başardım. Birkaç haftadır ondan randevu bulmaya çalışarak bu tedavinin peşine düşmüştüm. Geri dönüş alabileceğimden bile umutlu değildim ancak bir anda her şey olup bitti! Başardım, Tuna."

Tuna, telefondaki bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerim dolu dolu gülümsedim.

"Kabul ettiler," dedim parmaklarımı heyecanla dudaklarıma kapatırken. "Rüya'nın daha önceki test sonuçlarını gönderdim. Uzun süredir inceliyorlardı. Bu sabah haber verdiler."

Tuna yutkunamadı. "Rüzgâr..."

Yüzünü avuç içlerimin arasına aldım. "Umut vadettiğini söylediler. Yeniden görebilirmiş, Tuna! İnanabiliyor musun? Haftaya birlikte gideceğiz. Uçak biletini aldım."

"Görebilecek," diye fısıldadı Tuna. Ellerimin arasındaki yüzü gerildi, ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı.

Tam o anda, hayatı birkaç saniyeliğine durdurdum. Denizin dalga sesleri sustu, yanımızdaki yolda hızla akan trafik durdu. Kuşların ötüşünü duyamadım, yapraklarını hışırdatan ağaçlar kımıldamadı. Ben, Tuna'nın kahve gözlerine baktım.

Dünyanın durduğu o an, hayatı bu güzel gözlerden gördüm. Çocuksu bir sevinçle arabada cam kenarına oturduğu için kardeşinin gözlerini kaybetmesine sebep olan o kazayı yaşadım. Ailemi orada kaybettiğimi düşündüm, kardeşimin görmeyen gözlerine vicdanımı hapsettiğimi, bir ömür onunla yaşamak zorunda olduğumu hayal ettim.

Ve Tuna'nın kalbinin hiç okşanmamış bir yanına uzanıp orayı okşadım.

Karşımdaki adam, vicdan azabından bakamadığı kız kardeşinin gözlerinin yeniden görebileceğini anladı.

"Görecek," dedim mutlulukla. Parmaklarım yüzünü okşadı, dolan gözlerine baktım.

"Abisinin güzel gözlerine yeniden bakabilecek. Birlikte yapamadığınız her şeyi yapacaksınız, Tuna; görülmemiş bütün güzellikleri göreceksiniz. Şehirler gezeceksiniz, gökyüzünü izleyeceksiniz, o yeniden sana ışıl ışıl gülümseyecek ama bu defa, gözlerinin seni gördüğünü bileceksin. Rüya, hayata yeniden başlayacak."

"Sen nasıl bir insansın?" dedi sesi tir tir titrerken. "Bu... Bu çok..."

"Sen kendine bak asıl!" diyerek tebessüm ettim, uzanıp dudaklarına sıcak bir öpücük bıraktım. Arkamdaki binaya dönüp bir kez daha baktım, orada olduğuna hâlâ inanamıyordum.

Sanki gözlerimi kapatsam yok olacaktı, öyle imkânsız bir rüyaydı.

"Bana yeniden yaşamayı öğrettin sen," diye fısıldadım dudaklarına. Gözlerine aşkla baktım, bir damla yaş usulca yanağından süzüldü.

"Bu hayatın korkulardan daha fazlası olduğunu gösterdin, elimi hiç bırakmadın."

"Hiç bırakmayacağım," dedi bana sımsıkı sarılırken.

Gözyaşlarını silip yüzüne öpücükler kondurdum, saçlarını okşadım.

Ve bana tanıştığımız ilk gün söylediği o cümleyi hatırlattım:

"Ağlama. Hamur olur."

Bir market rafı önünde birbirimize delirmiş gibi baktığımız ve insanların tuhaf bakışlarıyla yanımızdan geçip gittiği o günü anımsadık. Aynı anda gülmeye başladığımızda hem birbirimizin gözyaşlarını siliyor hem de daha çok âşık oluyorduk.

Onu sevebilmenin bu denli kuvvetli bir iyileştirici etkisi olduğunu bilseydim çok daha erken bulurdum kahve gözlerini.

Onu sevmenin, sulamayı unuttuğum bütün çiçeklerimi yeniden açtıracağını bilsem çok daha az korkardım insanlardan. Solmuş güllerimi yeniden canlandırabilecek kadar eşsiz bir yaşam vadettiğini bilsem çok daha önce bakardım güzel gözlerine. Buz gibi soğuk odalara terk etmezdim kendimi, acılar kapımı çalmasın diye kilit vurmazdım hayata. Onu böyle çok sevebileceğimi bilsem göğsümün bütün pencerelerini aralar, kalbime güneş doğsun diye beklerdim. Bu hayatın, beni defalarca uçurumların kıyısına bırakacağını bilsem de bütün korkulara kucak açardım, yaşanacak günleri her şeyiyle kabul edip başımı dikleştirir, yeniden gökyüzüne bakardım.

Ve bu hayata binlerce kez doğsam, göğe bakarken yine Tuna'nın ellerini tutardım.

"Her şeyim sensin," diye fısıldadım mutlulukla açtığım gözlerimi ona dikerken.

"Her şey sensin," diye fısıldadı dudaklarıma. "Benim için yaşamak sensin, Rüzgâr."

Ve artık ondan bir an bile ayrılamayacağımı bildiğim kalbine ölümsüz bir teklifte bulundum.

Bu, bütün duvarlarımı yıkıp geride bıraktığım harabenin üzerine çiçekler diktiğim andı.

Kalbine güllerimi saçmaktı.

"Evlen benimle," diye fısıldadım aynı anda kalbimiz durmak üzereyken.

Güzel gözlerindeki hareler şaşkınlığa tutuldu.

Dudakları aralandı, bocaladı, yaşanmış onca şeyden sonra benden duyduğu bu cümleye inanamadı.

Korkmadım, maziye hapsolmadım. Çünkü karşımda parlayan bir çift göz, geleceğin içime bırakacağı bütün karanlıkları aydınlatacak meşalemdi, o benim incinmeme izin vermezdi.

Cesurca fısıldadım:

"Hiç bırakma sonra beni."

"Bırakmam," dedi yüzümü avuçlarının arasına alıp okşarken. "İnsan, içine çektiği nefesten vazgeçebilir mi? Ben seni bırakamam."

Bu, onun beni her şeyimle yeniden kabulüydü. Alnımı alnına yasladım.

"Yaşa benimle, Tuna. Rüzgâr'ını yaşa."

SON

SONSÖZ

"Seni bulmaktan önce aramak isterim.
Seni sevmekten önce anlamak isterim.
Seni bir yaşam boyu bitirmek değil de,
Sana hep, hep yeniden başlamak isterim."
Özdemir Asaf, "Akıl Gözü"

Zannediyorum ki bütün kitaba sığdıramadığım tarifsiz hislerin özeti, bu dört satırlık şiir. Bu, uzun bir yolculuktu ve benim kendimi en iyi anlatabildiğimi düşündüğüm, hayata bakışımı yansıtabileceklerine inandığım karakterleri okuyup zihnimdeki dünyaya dâhil oldunuz. *Rüzgâra Dokunmak* ve *Rüzgârı Yaşamak*, benim için tam anlamıyla insanlara önce dokunup, ardından onları içimde yaşattığım, yaşadıkları birçok şeyi anlamaya ve anlatmaya çalıştığım bir serüven oldu.

İlk kitabın ardından yüzlerce mesaj aldım, satırlarımda size anlattığım yaşanmışlıkları deneyimleyen öyle çok insanla tanıştım ki bunları yazdığım için önce kendimle, ardından okuma cesaretini gösterip çığlıklara sağır olmadığınız için sizlerle defalarca kez gurur duydum. Ne mutlu ki böyle güçlü karakterlerin yazarı olabildim, bu hayatta inandığım birçok şey var ve bu kitabı, inancını yitirmek üzere olan, nefes alamadığını hissetse de birinin elinden tutması için bekleyen herkese yazdım. Serinin ilk satırının ilk kelimesi zihnime düştüğünde yüzümde, şimdiki gibi gururlu bir tebessüm vardı.

Çünkü o kelime, "Korkma!" idi.

Korkmadığınız; korktuğunuz anlarda ise kaçmayı değil, savaşmayı denediğiniz için minnettarım. Rüzgâr'ın bana öğrettiği büyük bir cesaret var, Tuna'nın sevgiyi aşıladığı güzel bir dünya var. Umut var. Benim sizlere birçok şey kattığıma inandığım anlam dolu satırlar var, bir değil birçok kez okusanız da bu karakterlerden her defasında yeni bir şeyler öğreneceksiniz, öğreneceğim.

Ve nokta koyduğum cümlenin bir son olmadığını bileceğim, bu güçlü öyküyü gerçek yaşanmışlıklarla hayal dünyanızda harmanlayıp kalbinizde yaşatacak olanlar sizsiniz, bir sonu olmadığını, belki yıllar geçse bile Rüzgâr'ı anımsadığınızda dudaklarınızdaki tebessümle fark edeceksiniz. Biz, bu kitapta, hep birlikte zor bir savaşın ortasında kaldık, yenilmedik, savaştık. Sonuna dek çabaladık ve zaferle noktaladık. Ve mücadelemiz müthişti.

İyi ki Rüzgâr, iyi ki Tuna, iyi ki Gece, iyi ki Emir, Rüya, Yağmur ve onlarcası...

Sevginizle bu satırları sardınız; yalnızca sevmediniz, anladınız. İyi ki siz.

TEŞEKKÜR

Kurgu aklıma düştüğü ilk andan itibaren beni yalnız bırakmayan güzel insanlara teşekkür ederim. İlk olarak en büyük destekçim, yazdığım her şeyde ilham olan canım annem, iyi ki varsın. Rabiş'im, Samet, Hasan, yoluma ışık tutan bütün ailem, size teşekkür ederim.

Satırları paylaştığım ilk andan itibaren elimden sıkıca tutan ve karakterlerimi gerçek dostlarıymış gibi sahiplenen değerli okurlarıma binlerce kez teşekkür ederim. Benim ve karakterlerimin, desteğinizi hissetmediği bir an bile olmadı. Aramızdaki mesafelere rağmen tüm kalbinizle bana hep sarıldınız. En büyük şansımsınız.

Bu yolculukta bir an bile beni yalnız bırakmayan, kitaptaki karakterlere benden bile çok inanan; günler, haftalar, aylarca ona danıştığım; her konuda daima benim için en iyisini düşünen canım arkadaşım Ezgi Odabaşı'na teşekkür ederim. Yorulduğum her an motivasyonuyla beni ayakta tutan, samimiyeti ve aramızdaki güzel bağ ile destekleyen biricik arkadaşım Ayça Erdil'e teşekkür ederim. Saatlerce beni dinlemekten yorulmayan, fikir vermekten bıkmayan, yolumuzun kesiştiğine her defasında şükrettiğim, eşsiz arkadaşlarım Fatmanur Işık ve Ceyda Türkan'a teşekkür ederim.

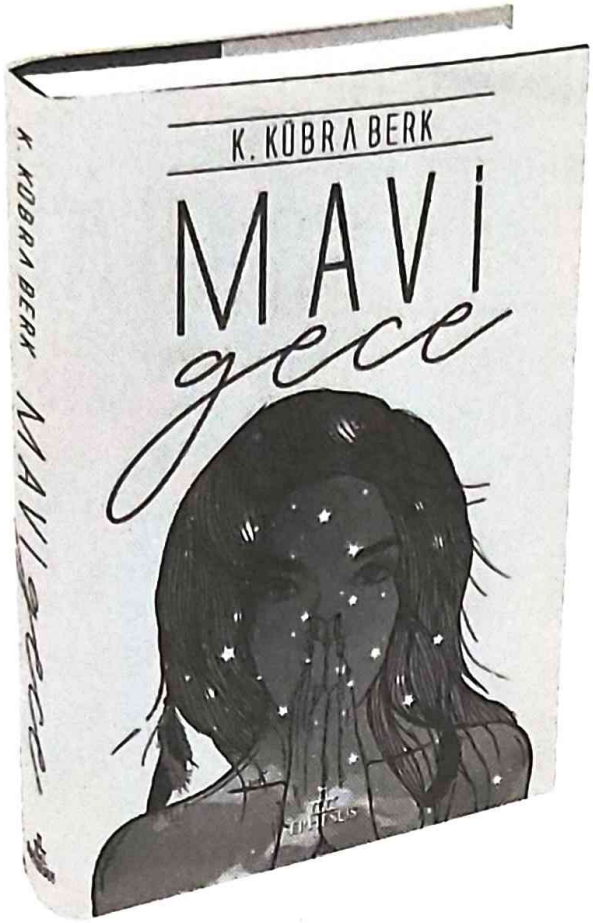
Hem manevi desteğiyle, hem tıbbi bilgisi sayesinde kitaba kattığı her şeyle yanımda olan sevgili R. Ayça Kavraz'a çok teşekkür ederim, Rüzgâr Ulu'nun bana kazandırdığı en eşsiz insanlardan biri.

Güzel kalbiyle yanımda olan Feyza'ma teşekkür ederim.

Kitabımı sizlere ulaştırmamı sağlayan değerli Mustafa Güneş'e ve yayınevimin bütün çalışanlarına teşekkür ederim. Sevgili editörüm Emre Özcan'a, kitaplaşma süreciyle ilgilendiği için; sevgili editörüm Elif Evin'e, satırlarımı büyük bir özveriyle inceleyip eksiklerimi giderdiği için çok teşekkür ederim.

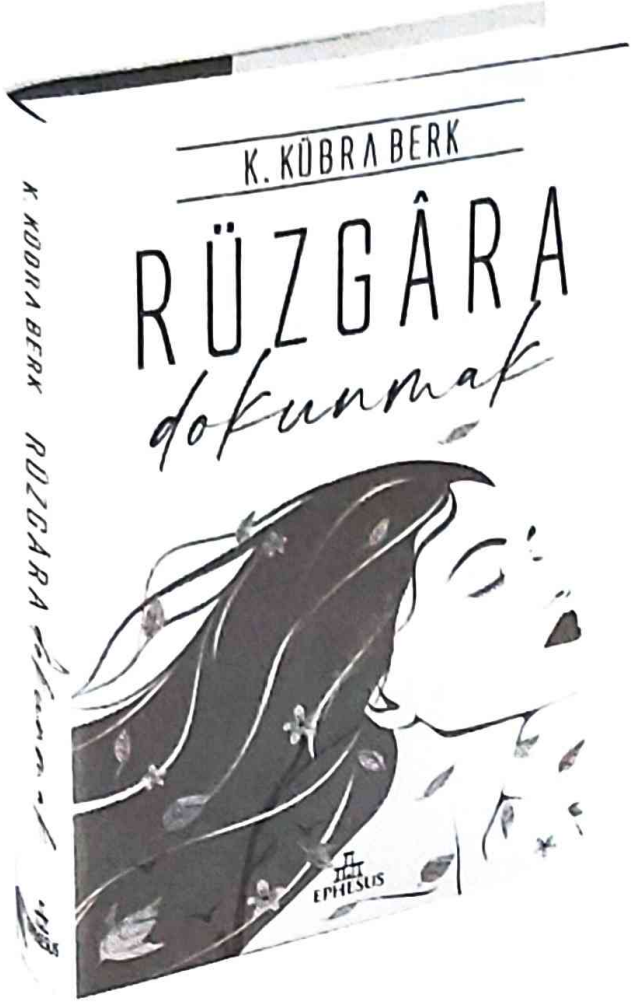
Satırlarım sayesinde tanıştığım için çok mutlu olduğum Melike'me; Merve, Beray, Esra, Hilal, Sude, Elif, Zeynep, Sıla, Betty, Eda, Eslem, Ece, Betül, Sena, Su, Senem'e teşekkür ederim.

Hepinize minnettarım.

Emir ve Gece…
İki hırçın ve asi âşık.
Babasının ölümünün ardından hayattan bir beklentisi kalmayan Gece, yaz tatilini annesinin ve üvey babasının zoruyla bir tanıdıklarının yanında geçirmeye başlar. Hayallerini ve düşlerini umutsuzluğa teslim etmiştir, rüzgârda savrulan bir yaprak gibidir. Yürüdüğü karanlık yolda, hayatına tehlikeli bir kapı aralayan Emir ise Yeraltı'nın vazgeçilmez isimlerinden biridir. Fakat Gece'nin hayatına girmesiyle duyguları ve hayatı farklı bir yöne evrilir.
Aşkın kural tanımazlığı, Emir ve Gece'yi ya Yeraltı'na tutsak edecek ya da tamamen özgür kılacaktır.
Tutku ve sevginin maviye boyandığı o gece, iki kişi için de unutulmazdır…

"Ne zifirî karanlık ne aydınlık...
O gece bizim umudumuz ve mucizemizdi.
O gece maviydi."

Siz her şeyi geride bıraktığınızı düşünmenize rağmen, geçmişin izlerinden kaçmak ne kadar mümkün?

Rüzgâr Ulu, asistan doktor olarak çalıştığı hastanede sıradan
bir hayat süren genç bir kadındır.
Ta ki kapısının önünde, birtakım saplantılı aşk notları bulana dek...
Bu korkunç notlarla beraber zihnine şüphenin ilk tohumu düşer ve
geçmişin kirli izlerinin peşini bırakmadığını fark eder.
Mavi Gece'den tanıdığımız Emir ve Gece'nin de yer aldığı romanda
Rüzgâr artık ılık bir melteme değil, fırtınaya dönüşmek zorundadır.
Peki, Mavi Gece'nin Tuna'sı bu fırtınanın oluşumunda
nasıl bir rol oynayacaktır?
Bu kitapta kendi kaderini şiddete teslim etmeyen
güçlü bir kadının hikâyesini okuyacaksınız.

"Birine sıkıca sarılmak canını acıtmadığında güzeldir. Kemikleri kıran sevgi, artık sevgi değil, sevgiye ihanettir."